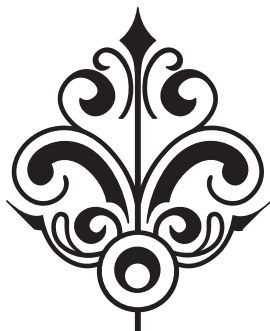

НАСТАВЛЕНИЯ ЗА МЮСЮЛМАНИНА

Хюсеин Хилми Ъшък

НАСТАВЛЕНИЯ ЗА МЮСЮЛМАНИНА

Хюсеин Хилми Ъшък

Printing

Çınar Matbaacılık

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Atahan No: 34 Kat: 5

Bağcılar - İSTANBUL - TURKEY

Sertifika No : 45103

Tel: (0212) 628 96 00

www.hakikatbooks.com

СЪДЪРЖАНИЕ

СЪДЪРЖАНИЕ.....	8
НАСТАВЛЕНИЯ ЗА МЮСЮЛМАНИНА Част първа ВЯРВАНИЯТА НА УАХАБИТИТЕ И ТЯХНОТО ОПРОВЕРЖЕНИЕ ОТ УЧЕНИТЕ НА ЕХЛИ СУННЕТ	11
ВТОРА ЧАСТ НАЧАЛО И РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА УАХАБИЗМА.....	295
Отговорът, който една жена е дал на сина на Абдулвеххаб	306
БОМБАРДИРОВКАТА НА МЕДИНА.....	335
Първата декларация на шериф Хюсеин паша	341
Втората декларация на шериф Хюсеин паша	346
ПРЕВОД НА ЕДНО ПИСМО	356

Хамд (хвала) на Аллаху теаля! Саят и селям за Неговия многообичан Пророк Мухаммед “алейхиссаяту весселям”! Благословени дуи да бъдат за всички от неговия чист Ехли бейт и справедлив и верен Есхаб (сподвижници) “радияллаху теаля анхум еджма’ин”!

Аллаху теаля е Раббул’алемин (Господът на световете). Той е създал всяко същество, живо и неживо, в ред, хармония и мъдрост. С Неговите качества Халик, Бари, Мусаввир, Беди’ и Хаким, Той е сътворил всички същества по много красив начин. Той е изградил връзки между тях, за да могат да съществуват. Ние назоваваме тези взаимозависимости с имена, като природни събития, физични или химични закони, астрономически формули и физиологични процеси. Науката е изследване на хармонията, взаимодействията, взаимовръзките и законите в творенията, създадени от Аллаху теаля, и извличане на полза от тях.

Аллаху теаля е пожелал да има ред и порядък в създанията и ги е създал по този начин. Той е сторил материята, силите и енергиите причини и средства за Своето създаване. Аллаху теаля е възжелал животът на човешките същества също да протече в ред и мъдрост, и за целта е сторил средство и причина волята на хората. Когато човек поиска да направи нещо, Аллаху теаля го създава – ако и Той поиска. Хората трябва да пожелаят добри и полезни неща, така че индивидуалният, семейният и социалният живот да протекат в хармония. Аллаху теаля им е дал разум (акъл), за да пожелаят добри неща. Разумът е сила, която отличава доброто от злото. Тъй като човешките същества се нуждаят от много неща и са длъжни да ги придобият, силата, която се стреми да се сдобие с тях, и носи името нефс, подвежда разума. Дори нужното нещо да е вредно, нефсът го представя като полезно на разума.

Аллаху теаля, съжаляващ Своите раби, е изпратил знания, наречени религии, чрез ангели на избрани мъже, наречени пророци (пейгамбери) “алейхимуссалевау веттеслимаг”. Те, от своя страна, са научили хората на тях. Ислямската религия, предадена от Мухаммед “алейхисселям”, определя за добро или зло, полезно или вредно, всичко, с което може да се срещне всеки един човек по всяко време, и ни заповядва да вършим полезните сред тях.

Нефсът продължава да заблуждава хората и не иска да се подчинява на ислямските знания. Той се стреми дори да промени и

изкриви знанията за делата (повелите в исляма) и вярата. Пейгамберът на Аллаху теаля Мухаммед “алейхисселям” е оповес-тил, че хората ще бъдат подведени от нефса и ще дръзнат да изопачат исляма. Казал е: **“Моята общност ще се раздели на седемдесет и три групи; само една от тях ще отиде в Рая.”** С времето всички седемдесет и две групи, за които е съобщено, че ще отидат в Ада заради грешните си вероубеждения, се появили. Тези течения не напускат исляма, защото разбират погрешно неясните неща в Коран-и керим и хадис-и шерифите. Но, тъй като променят религията, ще отидат в Джехеннема. Те се наричат ехли бид’ат или заблудени, т.е. безмезхбници или еретици. Понеже и те са мюсюлмани, след време ще излязат от огъня и ще бъдат въведени в Рая. Освен тях, има и такива, които казват, че са мюсюлмани, но променят исляма според неверните си познания и дебелоглавие, напускайки исляма (стават неверници). Те ще останат в Ада вечно. Това са реформаторите и зъндъците.

Днес безмезхбниците харчат милиони и се стремят да разпространят своите еретични вярвания във всяка страна. С голямо огорчение се вижда, че част от невежите в исляма, с желание за много пари, или бивайки измамни, напускат правия път, оповестен от сунитските учени. Те дори се опитват да петнят техните книги. Следователно, излагането на грешните вярвания на ухабитите, които са част от безмезхбниците, и тяхното опровержение под формата на книга, в която да се обясни тяхната вреда за мюсюлманите, опирайки се на достоверни източници, се превърна в крайна необходимост. Правейки необходимото по въпроса, мюсюлманите трябва да бъдат опазени от лъжливите и измамни слова и писания.

Един мъж на име Мухаммед бин Абдулвеххаб е написал малка книга на име **“Китаб-ул-тевхид”**. Въпреки че неговият внук Сулейман бин Абдуллах е започнал да я разяснява, той е умрял през 1233 [1817] г., когато Ибрахим паша е нахлул в Дер’ийе и ги е наказал. Вторият му внук Абдуррахман бин Хасен¹ е разяснил книгата и преименувал на **“Фетх-ул-меджид”**. По-късно той е подготвил втора книга, **“Курре-ул-уйун”**, съкращавайки предишния си коментар. Към седмото издание на публикувания коментар от 1377 [1957] г. в Египет са направени допълнения от ухабия на име Мухаммед Хамид. Той е изредил множество аяетите и хадиси, отнасящи се до неверниците, и заблудил

1 Абдуррахман е починал през 1258 [1842] г.

мюсюлманите. Изкривил техните значения и нападнал истинските мюсюлмани, сунитите. Нарекъл ги е неверници. На много места из книгата той нарича шиитите проклети многобожници и бълва огън по тях. Той е оформил голяма част от коментара си чрез писанията на Ибни Теймия² и неговия ученик Ибни Каййим Джевзийе³, и неговия внук Ахмед бин Абдулхалим. Единия от тях нарича “алляме”, другия “шейх-ул-ислям”, а третия “Ебул-Аббас”. След името на Ибни Теймия е добавил “радияллаху анх”.

Подготвяйки тази книга, **“Наставления за мюсюлманина”**, в ръката ни попадна една малка турска ухабитска книга, озаглавена **“Джеваб-и Ну’ман”**. Тя е била отпечатана за втори път в Шам през 1385 [1965] година и е била раздадена безплатно на хаджиите от Турция, за да ги отвърнат от пътя на ехли суннет. С благословията на Аллаху теаля ни се отдаде възможност да напишем правилни и достоверни отговори на еретичните и неверни твърдения в тази книга, също.

Книгата **“Наставления за мюсюлманина”** се състои от две части. В първата част са цитирани изявления от книгите **“Фетх-ул-меджид”** и **“Джеваб-и Ну’ман”**, на които е отговорено чрез книгите на ислямските учени “рахиме-хумуллаху теаля”, като така са оформени тридесет и пет точки.

Във втората част се дава информация за появата и разпространението на вахабитите; как невежите и брутални хора сред тях са избивали и отнемали имотите на мюсюлманите, за да се сдобият с богатство и власт; как варварски са атакували ислямските държави; как са били наказани от Османската държава и как са основали нова държава след Първата световна война, бивайки подпомагани със солидни средства и оръжия от англичаните.

Нека Аллаху теаля да опази мюсюлманите от попадане в пропастта на безмезхебието! Нека Той да спаси от гибел жалките хора, въввлечени в заблуда! Амин.

---

2 Ахмед ибни Теймия е починал през 728 [1328] г. в Шам.

3 Мухаммед ибни Каййим Джевзийе е починал през 751 [1350] г.

СЪДЪРЖАНИЕ

Книгата съдържа 42 точки. В 35 от тях са взети цитати от ухабитската книга **“Фетх-ул-меджид”** и са дадени съответните отговори от книгите на ислямските учени. Номерът на точките, тяхната тема и страница са изредени в следващите редове. Разясненията, направени от нас, са поставени в средни скоби [ ].

Точка № - Цитат от книгата **“Фетх-ул-меджид”** - Страница №

---

1. *“Книгите на тасаввуфските учени са пълни с прояви на многобожие.”* На това твърдение е отговорено с писанията на имам Раббани.
2. *“Делата и поклоненията са част от вярата.”* На това твърдение е отговорено с писания от **“Касиде-и Емали”** и **“Хадика”**.
3. *“Да се иска помощ от мъртъв или далечен човек е ширк.”*
4. *“Тасаввуфчиите са неверници. Муридите⁴ се покланят на шейховете.”* На това е отговорено чрез превод от **“Усул-ул-ербе’а”**.
5. *“Изграждането на тюрбета и тяхното посещение с цел берекет е ширк.”* На тази клевета е отговорено чрез превод от **“Саванк-и иляхиййе”**.
6. *“Сподвижниците и големците не са посещавали за берекет друг, освен Пророка ни.”*
7. **“Тасаввуфът произхожда от индийските евреи.”** Отговорено е с писанията на Мухаммед Ма’сум **“рахметуллахи алейх”**.
8. *“Да се чака помощ от мъртъв човек и да се каже, че душите на влиите се появяват там, където бъдат споменати, е ширк.”*
9. *“Да се хвали и иска помощ от Расулюллах е ширк.”* Отговорът е от книгата **“Мир’ат-и Медине”**.
10. *“Не може да се спечели застъпничеството на велията, когато се прави дуа на него.”*
11. *“Някои хора се покланят на шейховете и гроба на Ахмед Бедеви.”*
12. *“Ако Пророкът можеше да помага, той щеше да предотврати фитнето между сподвижниците.”*

---

4 Мурид (мюрид) – ученик.

13. *“Книгите, които хвалят Расулюллах, като “Касиде-и бурде”, са пълни с ширк.”* Отговорено е чрез писанията на хазрети Мухаммед Ма’сум.
14. *“Тюрбетата трябва да бъдат съборени.”* Отговорено е чрез писанията на Ибни Хаджер “рахметуллахи алейх” в **“Зеваджир”**.
15. *“Не е джауз да се посети Худжре-и сеадет, когато се влезе в месджидата на Расулюллах.”* Отговорено е чрез книгата **“Мир’ат-и Медине”**.
16. Вахабията признава, че четените салевати са долагани на Расулюллах “салляллаху алейхи ви селлем”.
17. *“Да се иска помощ от евлия е ширк.”* Отговорено е чрез писанията на алияме Ахмед ибни Кемал ефенди.
18. *“Кераметите на евлиите са прояви на неверие и политеизъм.”* Отговорено е чрез писанията на хазрети имам Раббани и чрез знания от книгата **“Мевахиб”**.
19. Твърди, че евлиите са се правели на голямата работа. Уахабията ги бърка със зъндъците. Обяснен е свещеният айет, в който по смисъл се казва: **“Търсете средство за сближаване с Мен.”**
20. Тълкува грешно свещения айет със смисъл **“Аллах и мюсюлманите са ти достатъчни.”** Отговорено е чрез писанията на **“Берика”**.
21. *“Следването на мезхеб имамите е заблуда.”*
22. *“Искането на застъпничество от мъртъвците е ширк.”* Отговорено е чрез писания от **“Хадика”**.
23. *“Ехли суннитските мюсюлмани приемат “Касиде-и бурде” за високопоставено от Коран-и керим.”*
24. *“Мъртъвците не чуват и не могат да донесат полза на никого. Да се иска от тях е ширк.”* Отговорено е чрез писания от **“Минхат-ул-Вехбийе”**.
25. Признава, че иджтихадите на уахабитите са грешни.
26. *“Посещението на гробовете е било позволено, но с времето са възникнали бид’ати.”* Отговорено е чрез писания от **“Рабъта-и шерифе”**.
27. Успял е да признае, че Расулюллах чува онези, които четат салеват за него.

28. Съобщава превъзходствата на Есхаб-и кирам и Табиин.
29. *“Помощ се иска от живите, а не от мъртвците.”* Отговорено е чрез писания от **“Меракъл-фелях”** и **“Зеваджир”**.
30. *“Ширк е да се прави адак, да се коли животно за мъртвец.”* Отговорено е чрез писания от арабската книга **“Ешедд-ул-джихад”**, която се намира в края на **“Минхат-ул-Вехбиййе”**.
31. Фетвата за вахабиите. Арабският оригинал на фетвата е в последната част на **“Минхат-ул-Вехбиййе”**.
32. Отговори за ухабитската книга **“Джеваб-и Ну’ман”** от **“Мектубат”**. Доказателства, че четенето на Мевлид и Деляил-и-хайрат е позволено.
33. *“Тасаввуфът и тарикатите (пътищата в тасаввуфа) са се появили на по-късен етап. Те не са повелени от исляма.”* Отговорено е чрез писания от **“Иршад-ут-галибин”** на Сенауллах Дехлеви.
34. За онези, които не вярват в тасаввуфа и кераметите, са изложени доказателства от **“Хадика”**.
35. В Съдния ден всеки ще бъде с този, когото обича.
36. Поява и разпространение на ухабизма.
37. Поява и вероубеждения на ухабиите. Откъс от **“Мир’ат-ул-харамейн”**.
38. Убийствата над мюсюлманите и ухабитското мародерство в Таиф.
39. Зверствата на ухабитите в Мекка. Откъс от **“Мир’ат-ул-харамейн”**.
40. Нахлуването в Медина и грабителството на ухабитите. Откъс от **“Мир’ат-ул-харамейн”**.
41. Спасяването на благословените градове от ръцете на ухабитите.
42. Ценните дела, извършени в Мекка и Медина, след като османците са ги спасили от ухабитите.

Човек, за да узнае посоката на Къбле, когато кланя намаз в село или по време на пътуване, трябва да забие пръчка на слънчево място или да завърже предмет, като ключ или камък, на върха на конец и да го увисне надолу. Когато настане часът, сочещ посоката на Къбле, отбелязан в такива, сянката на пръчката или конца ще сочи Къбле.

НАСТАВЛЕНИЯ ЗА МЮСЮЛМАНИНА

Част първа

ВЯРВАНИЯТА НА УАХАБИТИТЕ И ТЯХНОТО ОПРОВЕРЖЕНИЕ ОТ УЧЕНИТЕ НА ЕХЛИ СУННЕТ

Елхамдулиллях! Ако някой човек благодари (хамд) на някого по каквото и да е начин, и по което и да е време, и на което и да е място, и за каквото и да е било, ще е благодарил на Аллаху теаля. Защото само Той е Този, който създава, оформя и развива всичко, и Който праща всяко добро. Само Той е притежател на сила и могъщество. Освен ако Той не напомни, никой не може да пожелае да извърши добро или зло. След като човек пожелае, освен ако и Той не прояви воля и не даде сила и възможност, никой не може да извърши и частица добро или зло на никого. Всичко, което човек иска, се случва, когато и Той пожелае. Само това, което Той е пожелал, се случва. Той ни напомня да вършим добро или зло по различни поводи. Той не пожелава и не създава злото, когато Неговите възлюбени раби искат да извършат лошо. Той пожелава и създава, когато те възжелаят доброта. От такива раби винаги се проявяват добрини. Също така, Той пожелава да създаде злините, които Неговите врагове, към които изпитва гняв, са пожелали. Тъй като тези зли хора никога не искат да правят добро, от тях се проявява само зло. Това означава, че всички хора са инструменти, средства. Те са като писалките в ръката на писаря. С тази разлика, че с тяхната **частична свободна воля** (ираде-и джуз'иййе), с която са били дарени, ако пожелаят да се извършат добро – печелят севаб, ако пожелаят да се извърши зло – получават грях. Затова винаги трябва да мислим и искаме добро, но **първо трябва да научим кои неща са добри, като прочетем книгите на ехли суннитските учени “рахиме-хумуллаху теаля” и да осъзнаем кои неща са полезни и кои вредни.** Тези учени са доказали, че уахабизмът е еретична секта, основана от англичаните. Ще разкрием тридесет и пет от тези аргументи в първата част на нашата книга.

1 - На 75-а страница от уахабитската книга **“Фетх-ул-меджид”** се казва: *“Книгите⁵ на Абдулвеххаб Ша'рани и “Ибриз” на Абдул'азиз Деббаг и книгите на Ахмед Тиджани са пълни с форми на ширк*

5 Абдулвеххаб Ша'рани е починал през 973 [1565] г.

(политеизъм, многобожие), които Ебу Джехл и такива като него никога не биха могли да измислят.”

Ахмед Тиджани “рахметуллахи алейх” е бил роден в Алжир през 1150 [1737] г. и починал в Мароко през 1230 [1815] г. Той е водачът на тиджаниите, които са клон на халветиите. Книгата “**Джевахир-ул-меани’фи феиз-и шейх Тиджани**”, написана от техните последователи, е известна.

Този ухабия също пише, че високопоставените сред хората, т.е. пророците “салеатуллахи теаля ве теслиматуху еджма’ин” са повъзвишени от най-високопоставените меляикета. Той вярва в тяхната сила и влияние, но не приема, че Аллаху теаля е дал сила и влияние на Своите евлии “рахиме-хумуллаху теаля”, като керамети за тях. И нарича “съдружаващи” онези, които вярват в това. Учените на ехли суннет “рахимехумуллаху теаля”, като керамет от страна на Аллаху теаля, са узнали, че ухабитите ще се появят и са ги опровергали години преди тяхната поява. Мухйиддин Араби, Садреддин Конев⁶, Джелиледдин Руми⁷ и сеййид Ахмед Бедеви [и имам Раббани] “рахимехумуллаху теаля” са водещите сред тях. Ето защо ухабитите не ги харесват.

Имам Раббани Ахмед Фаруки Серхенди “куддисе сиррух” в 50-о писмо от втория том на “**Мектубат**” казва:

“Ислямът се състои от образ и същина. Образът е приемането на вярата (чрез сърцето) и спазването на законите в исляма. Когато човек постигне образа на исляма, неговият нефс (нефс-и еммаре) продължава да отрича и желае неподчинение. Вярата на такъв човек е образът на вярата. Намазът му е образът на намаза. Същото се отнася и за всички останали ибадети, защото нефсът е в основата на човешкото съществуване. Когато той каже “Аз”, има предвид своя нефс. Нефсът на подобен човек не е повярвал в исляма и ето защо как биха могли неговите вяра и поклонения да бъдат истински (да са достигнали до същината)? Тъй като Аллаху теаля е много милостив, Той приема постигането на образа (вярата само на сърцето) като достатъчна причина за влизане в Дженнета и благовестява мюсюлманите с това. За вярващите е голям дар от Аллаху теаля, че Той приема дори и само вярата в сърцето и не поставя като задължително условие вярата на нефса. Въпреки това, дженнетските блага също имат образи и

6 Садреддин Конев е починал в Коня през 671 г.

7 Джелиледдин Руми е починал в Коня през 672 [1273] г.

същини. Тези, които са достигнали до образа на исляма, ще постигнат дял от образа на Дженнета, а тези, които са достигнали до същината на исляма, ще се сдобият със същината на Дженнета. Хората от двете категории ще ядат същия плод на Рая, но всеки ще усеща различен вкус. Благословените съпруги на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” ще бъдат до него в Рая, но ще усещат различна наслада. Ако това не беше така, тогава те трябваше непременно да бъдат най-високопоставените сред хората. Жените на високопоставените мъже не е задължително да бъдат на техните нива в приближеността към Аллаху теалю. Жените ще бъдат до техните мъже в Рая.

Тези, които са достигнали до образа на исляма, ще намерят спасение в ахирета ако му се подчиняват. С други думи, те ще са достигнали до статута на **обикновен евлия**, т.е. ще са спечелили доволството и обичта на Аллаху теалю. Този, който е достигнал до това ниво, означава, че е станал способен да пристъпи в пътя на тасавуфа и да спечели статута на специален евлия **“виляйет-и хасса”**. Той може да изчисти и поеме под контрол собствения си нефс (да го накара да приеме исляма). Трябва ясно да се знае, че за напредване в тази степен, т.е. в същността на исляма, е нужно стриктно да се следва образа на исляма (законите).

Напредването в тасавуфа зависи от многото споменаване на името на Аллаху теалю. Зикирът също е един вид ибадет, повелен от исляма. Той е похвален и заповядан в благословените айети и хадиси. От съществено значение е избягването на забраните на исляма за постигане на напредък по пътя на тасавуфа. Изпълняването на фарзовете осъществява развитието (напредването). Ислямската религия заповядва да се търси **водач (мурид)**, който да знае тасавуфа и да е в състояние да ръководи саликите (поелите по пътя на тасавуфа). В 35-о знамение на сура Маиде се казва по смисъл: **“Търсете средство за приближаване към Него.”** (В 18-а точка е разяснено в подробности, че това средство е инсан-и кяamil (съвършеният водач).) Както образът, така и същината на исляма са нужни, за да се спечели одобрението на Аллаху теалю, защото всички превъзходства на виляйета (приближеността към Аллаху теалю) могат да бъдат постигнати чрез подчинение на образа на исляма. Превъзходствата на нубувета, от друга страна, са плодовете на същността на исляма.

Пътят, който води към вилайета, е тасаввувът. От сърцето е необходимо да се изкара любовта към всичко, освен към Аллаху теаля, за да се постигне напредък. Ако сърцето спре да забелязва всичко друго, с благословията на Аллах, тогава се появява състоянието, наречето **фена** и се приключва със **сейр-и иляллах**. Тогава започва пътуването, наречено **сейр-и филлях**, в края на което се случва **бека** и именно това е желаното състояние. Точно тук е същността на исляма. Човекът, който постига това ниво, се нарича евлия, което означава раб, от който Аллаху теаля е доволен и обича; нефсът еммаре се превръща в мутмаинне (подчинява се на исляма). Нефсът се спасява от неверието и се покорява на съдбата, отредена му от Аллаху теаля, и печели Неговото доволство. Той започва да осъзнава себе си. Изчиства се от болестта на високомерието и арогантността. Повечето от големците в тасаввуфа са казали, че дори нефсът да стане мутмаинне, той не може да се освободи от неподчинението към Аллаху теаля. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, след завръщане от битка, е рекъл: **“Върнахме се от малкия джихат и започваме големия.”** Тези големци са казали, че въпросният джихад е борбата с нефс-и еммаре. Този факир [т.е. имам Раббани] не разбирам нещата като тях. Казвам, че в нефса не остава никакво зло и чувство на неподчинение, след като той стане мутмаинне. Той, също като сърцето, което е забравило всичко, престава да вижда (обича) друг, освен Аллаху теаля. Той става безразличен към високите постове, рангове и имоти, и дори към техните наслади и огорчения; тук нефсът е смазан и все едно е изчезнал. Той се е пожертвал в името на Аллаху теаля. **“Големият джихад”** в хадис-и шерифа би трябвало да е борбата срещу физичните, химичните и биологичните желания на веществата, от които е съставено тялото. Страстта и гневът са все техни желания. Животните нямат нефс, но тези лоши наклонности съществуват и у тях. Техните страст, гняв и пристрастеност към определени неща са все прояви на свойствата на веществата в тялото. [Всички те се наричат естествени наклонности или инстинкти.] Хората трябва да изпълняват джихад с тях. Изчистването на нефса не може да избави човека от тези злини. Борбата срещу тях е много полезна и помага за пречистване на тялото.

Когато нефсът се изчисти, човек постига същността на исляма. Проявява се истинската вяра. Всички поклонения, намазът, оруджът и хаджът стават истински.

Както се вижда, тасаввуфът и хакикатът (състояние, в което злото с лекота напуска сърцето) служат за преминаване от образа към същността на исляма. Онзи, който не е постигнал виляйет-и хасса, не може да се спаси от образа на исляма и да спечели истинския ислям.

Този, който е постигнал същността на исляма, започва да получава дял от превъзходството на пророчеството (нубуввет). Той става обект на благата вест, обявен в хадис-и шерифа: **“Учените са наследниците на пророците.”** Както превъзходствата на виляйета (евлиите) са плодовете на образа на исляма, така и превъзходствата на пророчеството са плодовете на същността на исляма. Съвършенствата на виляйета са образите на съвършенствата на нубуввета.

Разликата между образа и същността на исляма произтича от нефса. Разликата между съвършенствата на виляйета и нубуввета, от друга страна, произтичат от веществата в тялото. В превъзходството на виляйета веществата се подчиняват на физични, химични и биологични особености. Прекомерната енергия (в тялото) довежда до крайности в поведението. Веществата търсят храна (това, от което се нуждаят по природа). За сдобиване с тези потребности се извършват нехубави дела. Когато се достигне до нубувветското съвършенство, тези нехаресвани състояния изчезват. Хадис-и шерифът **“Шейтанът ми стана мюсюлманин”** вероятно разкрива това състояние, защото както има шейтан извън човека, така има и вътре в него. Излишната енергия води до престъпване на границите. Човек започва да се самохаресва, а това именно е най-лошият нрав сред всички останали. **“Ставането на мюсюлманин”** символизира спасението от тези злини. Съвършенството на пророчеството се характеризира с наличие на вяра в сърцето и нефса, и хармония по отношение на веществата и енергията в тялото. След достигане до това състояние, той не може да се върне към злото. Всички тези превъзходства се основават на исляма. Дървото не може да бъде без корени, независимо колко се разклонява и плододава. Във всяко едно от тези състояния (превъзходства), човек трябва да съблюдава законите на Аллаху теаля.” Преводът от петдесето писмо свършва тук.

Както се вижда, авторът на книгата, тъй като си няма и на понятие от исляма, хули евлиите “каддесаллаху теаля есрарехумул ’азиз” и мисли, че те са извън исляма.

2- На 48-а и 348-а страница в ухабитската книга **“Фетх-ул**

меджид” се казва: *“Поклоненията са част от вярата. Онези, които не вършат ибадети, напускат исляма. Вярата може да се увеличава и намалява. Шафи и Ахмед и другите са съобщили това с единодушие.”*

Да се появява в задължителността на поклоненията е част от вярата. Но да се приеме е едно, а да се извърши е съвсем друго. Тези две неща не бива да се бъркат. Онези, които вярват, но не ги изпълняват поради мързел, не напускат исляма. Авторът на книгата, неспособен да разбере това, обвинява милионите мюсюлмани в неверие. Въпреки това, онзи, който обвини в неверие даден мюсюлманин, напуска исляма. Но ако го прави с те’вил, не става кяфир.

В четиридесет и третия стих на известната касида **“Емали”**⁸ се казва: *“Изпълняването на фарзовите ибадети не е част от вярата.”* Нейното арабско разяснение **“Нухбет-ут-леали”** е много ценно. То е отпечатано от истанбулското книгоиздателство **“Хакикат Китабевн”** през 1975 г. Имам а’зам Ебу Ханифе е казал, че делата не са част от вярата. Иман означава да се вярва. Човек не може да вярва малко или много (той или вярва, или не). Ако ибадетите бяха равностойни на вярата, тогава тя щеше да намалява или нараства. Вярата няма да бъде приета, след като (на последния дъх) завесата се повдигне от очите и се видят мъченията (в отвъдното). Вярата на тези, които умират мюсюлмани, е само в сърцето. В този момент не може да се извърши поклонение. Ето, това е наречено **“иман”** в свещения айт. В много от знаменията (на Коран-и керим) е заповядано на вярващите да вършат поклонения. Оттук става ясно, че делата са отделни от вярата. Освен това, в Коран-и керим се казва: **“Вярващите и вършещите праведни дела.”**, това показва, че делата са различни от вярата. Свещеният айт със смисъл **“Тези, които вършат праведни дела, бивайки мюсюлмани”** ясно разкрива, че делата са отделни от вярата. Защото условието трябва да бъде нещо различно от онова, което зависи от условието. Единодушно е оповестено, че онзи, който умре, веднага след като стане мюсюлманин, без да е имал време да извърши каквито и да било ибадети, ще е умрял като мюсюлманин. В благословеният хадис с Джибрил е заявено, че иманът се състои само от вяра.

Имам Ахмед, имам Шафии, много учени в науката хадис, еш’аритите **“рахиме-хумуллаху теаля”** и мутезилитите са казали, че ибадетите са част от вярата, и че вярата расте и намалява. Казват, че

8 Нейн автор е Али Уши, починал през 575 [1180] г.

ако поклоненията и вярата бяха различни неща, иманът на пророците “алеихимуссалева ту веттеслимат” и този на грешниците щеше да е един и същ. Посочват, че свещеният айет със смисъл **“Когато на тях бъдат четени Моите знамения, тяхната вяра расте”** и благословеният хадис **“Вярата, увеличавайки се, отвежда своя притежател до Рай, и, намалявайки, отвежда в Ада”** означават, че иманът расте и намалява. Много преди тях, имам а’зам “рахметуллахи алейх” е предоставил нужната информация като отговор за тях. Казал е, че под “увеличаване на вярата” се има предвид продължителността, трайността на вярата. Имам Малик “рахиме-хуллаху теаля” е казал същото.

Да се увеличи вярата означава да нарастнат нещата, в които трябва да се вярва. Например, Есхаб-и кирам първоначално са вярвали в малко неща. После, пристигайки нови заповеди, тяхната вяра е нараснала.

Увеличаването на вярата се изразява в укрепване на сиянието на вярата в сърцето. Този блясък се увеличава чрез извършване на ибадети и намалява чрез греховете. Подробна информация може да се намери в книгите **“Шерх-и Мевакъф”**⁹ и **“Джевхерет-ут-тевхид”**.

На страница 91-а от книгата на ухабията се казва: “Един от сподвижниците не се е отказал да пие вино. Той е бил наказан с хад (биене). Когато няколко сахаби са го прокълнали, Расуллоллах е рекъл: **“Не го проклинайте, защото той обича Аллах и Неговия Пророк!”** Ухабията (несъзнателно) също потвърждава, че онзи, който извършва грехове, не става кяфир (защото ако пиенето на вино изкарваше от религията, както ухабията твърди, въпросният човек нямаше да бъде сподвижник). Този хадис-и шериф опровергава словата на ухабитите, че мюсюлманите, които извършват големи грехове и не изпълняват фарзовете, стават кяфири. Също така доказва, че благословеният хадис **“Онзи, който има вяра, не върши прелюбодеяние и кражба”**, не се отнася за самата вяра, а за нейната сила.

Абдулгани Наблуси, докато обяснява писанията на аляме Биргиви “рахимехумуллаху теаля”, пише следното на 281-а и последвалите страници на книгата **“Хадика”**: “Иман е вяра от сърце и потвърждение с език на знанията, които Мухаммед “алеихисселям” е донесъл от Аллаху теаля. Не е необходимо да се проучват и разбират всички тези знания. Му’тезилитите, от друга страна, са казали, че трябва. Айни

9 Авторът на **“Мевакъф”** е Кадъ Адуд, починал през 756 [1354] г.

“рахиме-хуллаху теаля”¹⁰, в разяснението към **“Бухари”**, е казал, че мухаккъкин, т.е. най-големите учени, като Ебул-Хасен Еш’ари¹¹, кадъ Абдул-Джеббар Хемедани Му’тезили, Ебул-Исхак Ибрахим Исфераини и Хюсеин бин Фадл и още много други, са оповестили, че иман е потвърждение от сърце на фактите, които са ясно обявени в исляма. Потвърждението с език и правенето на ибадети не е от задължителните условия на вярата. Са’деддин Тефтазани “рахиме-хуллаху теаля” пише същите неща в своята книга **“Шерх-и акаид”** и допълва, че улеми като Шемс-ул-еимме и Фахр-ул-ислям Али Пездеви “рахиме-хумуллаху теаля” са казали, че потвърждението с език е необходимо. Разкриването с език (т.е. на думи) на вярата в сърцето е нужно за взаимното опознаване на мюсюлманите. Мюсюлманин, който не разкрива това, също се счита за му’мин (вярващ). Делата не са част от вярата. Това са го казали повечето учени, например имам а’зам Ебу Ханифе “рахиме-хуллаху теаля”. Въпреки че имам Али “радияллаху анх” и имам Шафи “рахимехуллаху теаля” са казали, че иманът е вяра от сърце, потвърждение с език и изпълняване на поклонения, те са имали предвид зрелия иман. С единомушие е съобщено, че ако някой каже, че има вяра в сърцето си, той се приема за му’мин. Рукнеддин Ебу Бекр Мухаммед Кирмани “рахиме-хуллаху теаля”, в разяснението на **“Бухари”**, казва: “Ако ибадетите бъдат приети за част от вярата, тогава иманът щеше да расте и намалява. Въпреки това, вярата в сърцето нито нараства, нито намалява. Вяра, която расте и намалява, не се нарича иман, а съмнение.” Имам Мухйиддин Яхия Невеви “рахиме-хуллаху теаля” е казал: “Самият иман се увеличава, когато се проучат в подробности и проумеят нещата, в които трябва да се вярва (знанията за вярата). Вярата на Ебу Бекр Съдтък “радияллаху теаля анх” не е еднаква с вярата на някой друг човек.” Тези думи се отнасят до силата и слабостта на вярата, а не до същността ѝ. Болният и здравият човек нямат еднакви сили, но и двамата са човешки същества и по това отношение нямат разлика. Единият не е по-малко или повече човек от другия. Имам а’зам Ебу Ханифе “рахиме-хуллаху теаля” е обяснил благословените айети и хадиси по отношение на нарастването и намаляването на вярата по следния начин: “Когато сподвижниците “радияллаху теаля анхум

---

10 Махмуд Айни е починал през 855 [1451] г.

11 Ебул-Хасен Али Еш’ари е починал през 330 [941] г.

еджма'ин" са приели исляма, те са повярвали във всичко като цяло. По-късно са били низпослани още много задължения (фарзове). Те повярвали в тези заповеди една по една; по този начин тяхната вяра се е увеличила постепенно. Това състояние е характерно само за Есхаб-и кирам; за мюсюлманите, които са дошли след тях, това е немислимо." Са'деддин Тефтазани "рахиме-хуллаху теаля"¹² пише следното в "**Шерх-и акаид**": "Тези, които познават накратко, трябва да вярват накратко. Тези, които познават в детайли и дълбочина, трябва да вярват така. Без съмнение втората вяра е по-голяма от първата, но и първата вяра също е пълна; тя не е дефектна." Абдулгани Наблюси "рахиме-хуллаху теаля" обобщава: "Казано най-кратко: Вярата не намалява и не нараства сама по себе си. Нараства или намалява нейната сила или, вследствие на количеството изпълнени ибадети, променя се нейното съвършенство. Ето така са обяснени айтеите и хадисите за увеличаването на вярата." Тъй като това е тема за иджитхад, налице са различни тълкувания. Никой не е подценил разяснението на другия. Вахабията, от друга страна, обвинява в неверие и ширк онзи, който приема задължителността на ибадетите, но не ги върши поради мързел. Мухаммед Хадими "рахиме-хуллаху теаля"¹³, в книгата "**Берика**", пише: "Поклоненията не са част от вярата." Джеляледдин Девани "рахиме-хуллаху теаля" казва: "Му'тезиле приема ибадетите като част от вярата и казва, че тези, които не изпълняват ибадети, нямат вяра. Въпреки това, ибадетите украсяват вярата; те са като клоните на дървото." Имам а'зам Ебу Ханифе, имам Малик, имам Ебу Бекр Ахмед Рази и много други големи учени "рахиме-хумуллаху теаля" казват, че вярата не нараства с поклоненията и не намалява с греховете. Защото иман означава да се вярва изцяло (без капка съмнение) и в това не може да има нарастване или намаляване. Увеличаването на вярата в сърцето означава намаляване на неверието, противоположното на вярата, а това е невъзможно (защото наличието на едното тотално заличава другото). Имам Шафи и Ебул-Хасен Еш'ари "рахиме-хумуллаху теаля" са казали, че иманът се увеличава и намалява. Но в книгата "**Мевакъф**" е обяснено, че това не се отнася до самата вяра, а до нейната сила. Защото вярата на Пророка не е като тази на общността му. Иманът на този, който е усвоил вярата в детайли,

12 Са'дуддин Мес'уд Тефтазани е починал в Семерканд през 792 [1389] г.

13 Хадими е починал през 1176 [1762] г. в Коня.

не е като на този, който е повярвал в онова, което е чул. [Вярата на един евлия, достигнал до степените мукашефе и мушахеде, не е като на онзи, който си няма и понятие от тасавуф.] В Коран-и керим е оповестено, че Ибрахим “алейхисселям” е пожелал сърцето му да спечели итминан (спокойствие). В книгата си **“Фъкх-и екбер”** имам а’зам Ебу Ханифе “рахиме-хуллаху теаля” пише: “Иманът на тези, които са на небето и земята, не намалява или нараства по отношение на нещата, в които трябва да се повярва. Той се променя по отношение на сила. Въпреки това, ако няма никаква сила, това означава, че няма вяра.” [Арабското разяснение на **“Фъкх-и екбер”**, което носи името **“Ел-Кавл-ул-фасл”**, е много ценно. То е отпечатано през 1975 г. в Истанбул.] Преводът от Хадими приключва тук.

Имам Раббани Ахмед Фаруки Серхенди “рахиме-хуллаху теаля” пише следното в 266-о писмо на своята книга **“Мектубат”**: “Тъй като иманът е потвърждението и увереността на сърцето, не може да се говори за нарастване и намаляване. Вяра, която се увеличава или намалява, не се нарича иман, а предположение. Иманът се полира и засиява, когато човек изпълнява ибадетите и прави нещата, които Аллаху теаля харесва. А когато извърши харам, то се опетнява. Следователно, увеличението или намалението се отнася до сиянието на вярата, в зависимост от делата; не става въпрос за самата вяра. Някои, имайки предвид сиянието на вярата, са казали, че такава вяра е голяма. Вярата без сияние сякаш изобщо не са я приели за вяра, а вярата с малко сияние са я нарекли малка. Това е като случая с две огледала, при които едното е полирано по-добре от другото. Полираното огледало по-ясно показва предметите срещу него в сравнение с другото. Един човек, който наблюдава това, казва, че първото огледало е повече огледало от другото, а друг казва, че и двете огледала са равни по отношение на същност, но са различни по отношение на качества. Първият човек е оценил нещата само привидно и не е проникнал в дълбочина. Хадис-и шерифът: **“Иманът на Ебу Бекр е по-тежък от общия иман на общността ми”** разкрива сиянието, силата на неговата вяра.

В книгата на ухабията е цитиран следният хадис-и шериф: **“Иманът няма да е пълен на онзи, който не ме обича повече от децата си, родителите и всички други.”** След него той е написал: *“Любовта е в сърцето; тя е негово дело. Ето защо, този хадис показва, че делата са части от вярата.”*

Любовта не е дело на сърцето, а негово качество. Дори да приемем, че е дело на сърцето, не може да се каже, че делата на органите са дела на сърцето. Човек, който извърши голям грях, ще бъде наказан, но онзи, който възнамерява да ги извърши, няма да бъде наказан. Доброто дело на сърцето е вярата, а лошото дело е безверието. Неверието не е лошото дело на тялото. Например, лъжата е харам, а този, който излъже, ще е извършил лошо дело, но няма да стане кяфир. Кяфир става онзи, който не вярва, че лъжата е харам или я харесва.

Уахабията твърди следното: *“Иманът става истински чрез вярата на сърцето и вършене на делата; чрез потвърждение с език и извършване на поклонения. Ехли суннет вел джемаат също казват това.”*

На 339-а страница той казва: *“Ако някой обича Аллах, той трябва да обича онези, които му се подчиняват, Неговите пророци, праведните раби и онези, които Аллах обича.”*

Следователно, обичта към евлиите “рахиме-хумуллаху теаля” е признак на любов към Аллах. Не бива да се казва нищо лошо на онези, които изразяват своята обич към тях. Както пише и във вахабитската книга, забранено е, т.е. изкарва от исляма да се обичат онези, които Аллаху теаля не обича. Трябва да се обичат обичаните от Аллаху теаля раби и това е признак на вяра. Именно в това се състои най-ценният ибадет, наречен **хубб-и филлях** (да се обича в името на Аллах) и **бугд-и филлях** (да не се обича в името на Аллах). Неверниците и политеистите не обичат Аллаху теаля, а обичат други. Тъй като мюсюлманите обичат Аллаху теаля, те обичат и Неговия Пейгамбер “салляллаху алейхи ве селлем” и евлиите “рахиме-хумуллаху теаля”, които Той обича. Уахабитската книга бърка тези два вида любов. Той взема свещените айети, в които става въпрос за първата любов, и се стареа да ги отнесе за втората.

Някои от хариджитите, една от седемдесет и двете еретични групи, и уахабитите не се противопоставят на Коран-и керим и хадис-и шерифите, но ги разбират погрешно, интерпретирайки неясните значения в тях, и твърдят, че изпълняването на фарзовете и въздържанието от харамите е условие на вярата. Те казват, че е необходимо не само да се вярва в шестте условия на вярата, но също и да се живее според исляма, за да бъде човек му’мин (вярваш); и че ако пропусне някой фарз или извърши харам, става кяфир. Поради това неразбиране, те наричат мюсюлманите неверници. Истината обаче е

тази, че приемането на халялите и харамите (а не тяхното изпълнение) е условие на вярата. Едно е да не се вярва, друго е да не се практикува. Тъй като бъркат тези две неща, те се отделят от ехли суннет (правилния път), но не стават неверници, а еретици (ехли бид'ат, реформатори). Въпреки това, тези – които без да извършат те'вил на аяетите и хадисите (назовани с общото наименование “насс”), обвиняват в неверие мюсюлманите, които не вършат поклонения и не се пазят от харами – напускат исляма. В хадис-и шериф се казва: **“Аллаху теаля запълва с вяра сърцето на онзи, който не харесва новаторите (еретиците в религията, бидатчиите). Аллаху теаля в Съдния ден ще опази от страх онзи, който осъжда новатора.”**

3- На 98-а и 104-а страница от книгата са цитирани свещените айети, които посочват, че тези, които се покланят на други, освен Аллаху теаля, и ги сторват посредници, са политеисти, и допълва: *“Тези, които искат помощ от пророците и праведниците, които са мъртви или се намират на далечно място, според тези айети стават муширици (съдружаващи, многобожници).”*

Ние мюсюлманите не вярваме, че евлиите “рахиме-хумуллаху теаля” могат да помогнат от само себе си. Вярваме, че Аллаху теаля, поради факта, че ги обича много, приема техните молитви и създава в тяхно име. Да се покланя на човек означава да се напусне исляма, подчинявайки се на словата на този човек, и да се приемат неговите думи за повисокопоставени от Книгата и Сунната. Случаят с подчинението към хора, които ни заповядват да следваме исляма, не е такъв. Подчинението към тях е равносилно на подчинение на исляма. По време на битката при Хайбер хазрети Али “радияллаху теаля анх” е получил очни болки. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е помазал с благословената си слюнка неговите очи и отправил дуа. Очите му оздравели. Аллаху теаля ги е възстановил в името на Пророка Си. Това събитие е написано на 91-а страница от ухабитската книга, където се оповестява, че то е предадено от Бухари и Муслим. Моля, прочетете 18-а точка.

4- На 108-а страница пише: *“Тасавуфчиите са в ширк и неверие. Муридите се покланят на шейховете. Книгите на Ша'рани са пълни с такъв вид неверие. Обожествяват гробовете на бащата на Хюсеин, неговите деца, Шафи, Ебу Ханифе и Абдулкадир Джейляни¹⁴. Покланят се на тях.”*

---

14 Абдулкадир Джейляни е починал в Багдат през 561 [1166] г.

В третата част на персийската книга “Усул-ул-ербе’а фи-тердид-ил-веххабиййе” е написано:

“Тези, които вярват по изложения начин, твърдят, че е голям ширк да се назове по име човек, който не се намира до него. В този контекст, те заявяват, че става политеист онзи, който назове дори Расулюллах “салляллаху теалья алейхи ве селлем”, мислейки че благословената му душа ще дойде. Шевкани от Йемен в “Дурр-ун-надид” също пише следните неща: “Куфр (неверие) е да се почитат гробовете, да се назовават мъртъвците и да се иска помощ от тях.” Същият Шевкани в “Татхир-ул-и’тикад” казва: “Този, който призове мъртвец или отсъстващо живо същество, независимо дали е ангел, пророк или евлия, става муирик.” Част от безмезхебниците имат две мнения по въпроса: Ако някой, поради обичта си, каже: “Я, Расуляллах!”, без да вярва, че той ще чуе, не става политеист; ако каже с убеждение, че ще чуе, става кяфир. Трябва да попитаме тези хора, които възприемат действията на селеф-и салихин като политеизъм и мюсюлманите като съдружаващи: Какво визирате с думата гаиб? Ако имате предвид “всичко, което не виждаме е гаиб”, би било политеизъм да се назове и Аллах (защото и Той не се вижда); това е равносилно на неверие във факта, че Аллаху теалья ще бъде видян в Дженнета. Ако искате да кажете “гаиб означава несъществуващ”, то как може да кажете, че душите на пророците “алеихимуссалевату веттеслимат” и евлиите “рахиме-хумуллаху теалья” не съществуват. Ако кажете: “Ние вярваме в съществуването, осъзнаването и чуването на душите, но не вярваме, че те могат да помагат”, то Аллаху теалья опровергава тези ваши слова в пети айет на сура Ен-назиат, където по смисъл се казва: **“Заклевам се в онези, които вършат трудните работи.”** Повечето учени в науката тефсир, например в тефсира “Бейдави”¹⁵ [в неговия шерх от Шейхзаде¹⁶, в “Тефсир-и Азизи”, “Рух-ул беян”, “Тефсир-и Хусейни”], пише, че този свещен айет съобщава, че меляикетата и душите могат да вършат работа. Душите не са материя и следователно те могат да вършат дела на този свят с позволение на Аллаху теалья, подобно на меляикетата. В различните места на Коран-и керим е съобщено, че ангелите, с позволение на Аллаху теалья, вършат различни неща на земята и стават посредници при унищожаване,

15 Абдуллах Бейдави е починал през 685 [1286] г.

16 Шейхзаде Мухаммед е починал през 951 [1544] г.

съживяване и умъртвяване. Сатаните и джиновете също могат да извършат с леснина трудни дела. Коран-и керим ни разкрива, че джиновете са служели на Сюлейман “алейхисселям”. Например, в 13-и аyet на сура Себе по смисъл се казва: **“Джиновете правеха за него каквото пожелае – светилища (храмове, крепости, големи дворци и палати), изваяния (образи, скулптури) и блюда, [огромни] като байсени, и грамадни котли.”** Джиновете, макар че не са толкова свършени и силни като ангелите и душите, могат да вършат трудни неща. В този свят има много невидими създания, които правят неща, недостижими за човешката сила. Например, въздухът, който е много лек и невидим, когато се прояви като ураган и вихрушка, изкоренява дървета и разрушава сгради. [Електрическата енергия, лазерните лъчи, електромагнитните вълни и атомите, въпреки, че не се виждат с просто око, и дори с ултра микроскоп, вършат изумителни неща.] Ние не може да видим уроките и магиите, и подобните на тях сили, но всички са чували за техните ужасни последствия. Аллаху теаля е без съмнение единственият създател на всичко това. Но, тъй като всичко изброено е причина и средство за правене и създаване от страна на Аллаху теаля, ние си мислим и казваме, че го правят те. Щом това не се брои за ширк, защо би трябвало да е ширк ако да се каже, че душите на евлиите вършат дела? Както изредените неща извършат дела с позволениято и създаването на Аллаху теаля, така и душите на евлиите вършат дела с позволениято и създаването на Аллаху теаля. Ако някой каже, че е проява на ширк да се каже “те правят”, той всъщност ще се е противопоставил на Коран-и керим.

Ако някой ни каже: “Коран-и керим ни известява, че джиновете, шейтаните и въздухът могат да оказват влияние и затова е позволено да се казва “те правят”, но Коран-и керим не изтъква, че душите вършат дела, и ето защо да се иска от тях е ширк!”, ние ще му напомним пети аyet на сура Назиаг. В предишната глава ние бяхме оповестили дуата в хадис-и шерифа, научена на един слепец, който е искал да си възвърне зрението; и молитвата, която чете онзи, който е останал сам в пустинята; и заповедта **“Когато отивате да посетите гроб, поздравете мъртвеца!”**; и събитието, предадено от Осман бин Хунейф “радияллаху теаля анх”. Всички тези и много други подобни доказателства потвърждават, че е допустимо да се иска помощ от човек, който отсъства или е мъртъв. Въпреки това обаче, ухабията

нарича “даиф” или “мевду” известните и сахих хадис-и шерифи и не отдава значение на думите на сунитските учени и големците в тасаввуфа, защото твърди, че следването на един от четирите мезхеба е ширк и неверие спрямо исляма. Например, Гулям Али Кусури в своята книга “**Тахкик-ул-келям**” казва: *“Тези, които следват един от четирите мезхеба или принадлежат към пътищата в тасаввуфа, като кадириййе, чешитиййе и сухревердиййе, са неверници и еретици.”* Преводът от “**Усул-ул-ербеа**” приключва тук. Тази книга е била написана на персийски език през 1346 [1928] година в Индия. Била е отпечатана в Пакистан и за втори път в Истанбул през 1395 [1975] година. Била е подготвена от Хаким-ул уммет хадже Мухаммед Хасен Джан¹⁷, който е бил от рода на имам Раббани “рахметуллахи алейхим еджма’ин.” Друга негова книга, “**Тарик-ун-неджат**”, също опровергава еретиците. Тя е на арабски и е била отпечатана, заедно с превода на урди, в Пакистан през 1350 г.; и през 1396 [1976] г. чрез офсетов процес от истанбулското книгоиздателство “**Хакикат Китабеви**”.

5- На 111-а страница е цитиран благословеният хадис: “**Животът и собствеността на онези, които казват “Ля иляхе илляллах” и не се покланят на нищо освен Аллах теаля, са харам**” и добавен следният коментар: *“Казвайки само Келиме-и тевхид, човек не може да си опази имота и живота. Онези, които днес почитат гробовете и мъртъвците, са по-долни от многобожниците в Епохата на невежеството, за които се говори в Коран-и керим.”*

Някои хора (еретици) изтъкват свещения аyet със смисъл “**Убийте мушриците, където ги сварите**” и искат мюсюлманите да бъдат избити и иззети техните имоти. Цитират думите на хуруфитите и невежите, които изразяват ширк и неверие, и нападат тасаввуфа и неговите големци. Споменават хадисите, изказани за онези, които обожествяват дървета, камъни и гробове, и казват, че правенето на тюрбета и посещението на гробовете е ширк и неверие.

Няма съмнение, че е ширк да се очаква благословия от камък, дърво и непознат гроб. Но е глупост и невежество да се оприличи това на посещението на гробовете на пророците “алейхимуссалевату веттеслима” и евлиите “рахиме-хумуллаху теаля” с намерение да се получи фейз и берекет в тяхно име от Аллаху теаля. Освен това, обвиняването на милиони мюсюлмани – поради тази причина – в

17 Мухаммед Хасен Джан Муджедиди е починал през 1349 [1930] г.

неверие и ширк, е равносилно на предизвикване на сепаратизъм сред мюсюлманите.

Големият учен Сюлейман бин Абдулвеххаб-и Неджди “рахимехумуллаху теалья”, авторът на “**Ес-Саванк-ул иляхийе фирредди ален-веххабийе**”, е брат на Мухаммед бин Абдулвеххаб¹⁸. Той доказва, че пътят на брат му, ухабизмът, е ерес, основан с помощта на англичаните. На 44-а страница казва:

Едно от доказателствата, които разкриват, че неговият път е заблуда, е благословеният хадис в Сахихайн, т.е. двата достоверни сборника с хадиси “**Бухари**” и “**Муслим**”. Укбе бин Амир “радияллаху анх”, предавачът на хадиси-и шерифа, е казал: “Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” се качи на минбера; това беше последният път, когато го видях там. Продума следното: **“Не се боя от това, че ще станете мушрици след мен. Страхувам се, че вие, подобно на предишните народи, ще се избиеете взаимно и ще бъдете погубени, бивайки пристрастени към земното.”** Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е съобщил всичко това, което ще се случи с неговата общност до Къямета. Този благословен хадис показва, че общността никога няма да се върне към идолопоклонничеството (политеизма) и че той чувства увереност в това. Този хадис-и шериф опровергава из основи ухабизма, защото ухабитската книга твърди, че цялата общност на Мухаммед “алейхисселам” почита идоли, че ислямските държави са пълни с идоли и че тюрбетата са храмове за идоли. Той казва, че онзи, който не вярва в неверието на искащите помощ и шефаат от тюрбетата, става неверник. Въпреки това, мюсюлманите в протежение на всички тези векове са посещавали гробовете и са искали в името на евлиите (тевессул и истигасе). Нито един ислямски учен не е обвинил тези мюсюлмани в неверие.

Въпрос: “В един хадис-и шериф се казва: **“От всичко, което ще ви се случи, ширкът е онова, от което най-много ме е страх.”** Какво бихте казали за това?”

Отговор: От другите благословени хадиси се заключава, че тук под ширк се има предвид ширк-и асгар (малък ширк). Всички подобни хадиси, предадени от Шеддад бин Евс, Ебу Хурайра и Махмуд бин Лебид “радияллаху теалья анхум”, заявяват, че Расулюллах “салляллаху

18 Мухаммед бин Абдулвеххаб е починал в Дер’иййе (Дериййе, Дария) през 1206 [1791] година.

алейхи ве селлем” се е боял от ширк-и асгар за общността си. Случило се е така, както е било оповестено в хадисите и повечето мюсюлмани са били сполетени от ширк-и асгар. Вие бъркате този ширк-и асгар с ширк-и екбер (голям ширк) и обвинявате мюсюлманите в неверие и приемате за неверници онези мюсюлмани, които не приемат мюсюлманите за неверници. Тук приключва преводът от **“Ес-Саванк-ул-иляхийе”**. Тази книга е била отпечатана за пръв път в Багдат през 1306 г. по Хиджра от печатница **“Нухбет-ул-ахбар”** и за втори път през 1395 [1975] г. в Истанбул от книгоиздателство **“Хакикат Китабеви”** чрез офсетов процес.

На 451-а страница от книгата **“Хадика”** хадисът **“О, хора! Пазете се от ширка, който е много скрит!”** е обяснен така: “Този ширк се изразява във виждането само на причините и немисленето за създаването на Аллаху теаля. Да се повярва, че причините правят всичко е равносилно на приписване на съдружници на Аллаху теаля. Ширк-и джели [явен ширк] е приписването на неща, които се виждат или за чието съществуване може да се помисли...” Абдулхак Дехлеви¹⁹ “рахметуллахи алейх” на 50-а стр. от първия том на сборника с хадиси **“Еши’ат-ул-леме’ат”** казва: “Поклонянето на идоли се нарича ширк-и екбер (голям ширк). Този ширк е куфр (неверие спрямо исляма). Извършването на ибадети и добрини за показност се нарича ширк-и асгар (малък ширк); този малък ширк не изкарва от исляма.” Тези двата вида ширк са джели.

Гореизложените хадиси от **“Хадика”** не посочват, че е ширк да се иска от душите и мъртвците; те разкриват, че е ширк да се вярва, че когато се иска от хора, без значение дали са присъстващи или не, т.е. причините (всички освен Аллах са причини), могат да създават делата. Казано най-кратко: Прибягването до причините е суннет, а вярата, че причините създават делата е ширк. Причините не могат да вършат нищо; те стават причина за създаването на Аллаху теаля. Не причините вършат делата, а Аллаху теаля. Ако се повярва, че нещо живо или неживо (някаква причина) може да извърши каквото пожелае, то ще бъде прието като съдружник на Аллаху теаля. Ако се поиска нещо от тази причина, с въпросната вяра, тя ще бъде обожествена. Ако се повярва, че не причината, а Аллаху теаля ще създаде желаното нещо, тогава прибягването до причината няма да се счита за обожествяване.

19 Абдулхак Дехлеви е починал през 1052 [1642] г.

Когато мюсюлманите искат нещо от живите или мъртвците, видимите или невидимите неща, те не вярват, че желанията им ще бъдат предоставени от тях самите. Когато прибегнат до причината, те очакват желанията си от Аллаху теаля и вярват, че Той ще ги създаде. Ето защо, когато мюсюлманите искат нещо от душите и мъртвците, това не означава, че те ги обожествяват. Аллаху теаля създава всичко чрез някаква причина и заповядва да използваме причините. Затова ние изпълняваме причината на това, което желяем. Прибягването до причините не е нито ширк, нито грях, но да се очаква резултата от причините е ширк. Да се вярва, че те могат да правят всичко, което пожелаат, е ширк-и екбер. Да се вярва, че ще направят със силата, дарена от Аллаху теаля, е ширк-и хафи. Да не се очаква от причините и да се вярва, че само Аллаху теаля ще може да създаде желанието, се нарича ислям и следване на исляма. Ето как мюсюлманите искат от мъртвците и душите. Такова, позволено от исляма, искане се нарича **тевессул** или **истигасе**.

За да се разбере дали даден човек, искайки от жив или мъртъв, го обожествява или върши теvессул, трябва да се обърне внимание на това дали той, вършейки въпросното дело, прави несъответстващи на исляма неща. Ако ги прави, т.е. ако върши харам или пропуска фарз с цел да му угоди, това означава, че той го обожествява. Както се вижда, ухабитите – които искат от живи хора, ако с цел да се харесат на тях сторят несъответстващо на исляма дело – стават мушрици. Мюсюлманите, от друга страна, които правят теvессул без да прекривчат границите на религията, изпълняват повелята на Аллаху теаля относно придържането към причините. Онези, които ги наричат неверниците, без да правят те'вил, напускат исляма. Ако някой прави нещо несъответстващо на исляма, за да задоволи желанията на нефса, т.е. страстите, ще се е поклонил на нефса, но нашата религия не определя поклонението към нефса за ширк. С други думи, те стават грешници, а не неверници.

6- На 142-а стр. от въпросната книга пише: *“Есхабът и мюсюлманите след тях не са сторили посредници за берекет други, освен Пейгамбера. Никой не може да бъде съдружник на Пророка в специалните за него неща.”*

Ето още една лъжа на автора. Когато хазрети Омер е излязъл на молебен за дъжд, той сторил причина за берекет (направил теvессул)

с хазрети Аббас. Това е обстойно разгледано в 24-а точка. Моля, прочетете оттам! Ислямските учени са написали в подробности за характерните особености на Расулюллах; например, в превода на **“Мевахиб-и ледуннийе”**. В нито една от тези книги не пише, че правенето на тевесул е характерно само за Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Те казват, че тевесулът (търсенето на берекет) с други благословени личности също е джаиз. Да се оприличи посещението на гробовете на любимите раби на Аллаху теаля и тевесулът с тях на обожествяването на идолите Лят и Узза е клевета към Коран-и керим и хадис-и шерифите. В един хадис-и шериф се казва: **“Този, който тълкува Коран-и керим грешно, напуска исляма.”** Авторът на книгата, давайки грешни значения на айетите с неясен смисъл, обвинява мюсюлманите в политеизъм.

7- На 126-а страница той казва: *“Както се вижда, появата на тасаввуфа е игра на индийските евреи. Той е бил възприет от древните гърци. С него, те (юдеите, тасаввуфчиите) разединили мюсюлманите.”*

По същия начин, Мевдуди, пакистанският безмезхбник, разпространява тези мисли чрез книгата си **“Възродителни движения в исляма”**. Еретиците, за да постигнат своите желания и егоистични мисли, привидно се превъплъщават в хора, чиито качества биха били оценени от народа. Разумните и знаещи хора веднага осъзнават същността на тези дегенерати и ги различават от добрите. Но невежите се поддават на тях. Виждат шарлатаните във вида на тасаввуфчии и си мислят, че и големците в тасаввуфа са били като тях и се хващат да ги злепоставят. Мюсюлманите трябва да са в такова състояние, че да отсяват истината от заблудата и да не ругаят големците в тази област.

Имам Мухаммед Ма’сум Фаруки “рахметуллахи алейх”²⁰, специалист в тасаввуфа, най-големият учен на своето време и водачът на евлиите, пише следното в 59-о писмо от втория том на книгата си **“Мектубат”**: “Всички видими (външни) и духовни (невидими) съвършенства са получени чрез Мухаммед Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем”. Заповедите и забраните, които са външни, са достигнали до нас чрез книгите на мезхб имамите. Тайните знания, отнасящи се до сърцето и душата, са дошли до нас чрез пътищата (сърцата) на големците в тасаввуфа. Написано е в **“Бухари”**, че Ебу

---

20 Мухаммед Ма’сум е починал през 1079 [1668] г. в Сирхинд.

Хурайра “радияллаху анх” е казал: “Напълних два съда от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Единият го разкрих пред вас; ако бях разкрил и втория, щяхте да ме убиете.” Пак в **“Бухари”** е написано, че когато Омер “радияллаху анх” е починал, синът му Абдуллах “радияллаху теалья анх” е рекъл: “Девет десети от знанието умря!” Когато е видял, че присъсващите се зачудили, добавил: “Нямах предвид знанията за фикха, а за опознаването на Аллах.” Всички пътища в тасаввуфа идват от Расулюллах “салляллаху теалья алейхи ве селлем”. Големците в тасаввуфа са постигали ма’рифета, излъчван от благословеното сърце на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, посредством водачите, които се намирили през всички векове. Тасаввувът не е измислица нито на юдеите, нито на тасаввувчиите. Термини, като фена, бека, джезбе, сулюк и сейр-и иляллах, които съобщават различните състояния в тасаввуфа, са били изнамерени от големците в тази наука. В **“Нефехат”** е написано, че Ебу Саид-ил-харраз “рахметуллахи алейх”²¹ е първият, който е използвал термините фена и бека. Ма’рифетите (познанията) в тасаввуфа идват от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Имената им са били дадени по-късно. В книгите е написано, че преди да бъде уведомен за своето пророчество, той е изпълнявал зикир със сърце. Теведжухът (насочеността) към Аллаху теалья, нефй и исбат (казване на “Ля иляхе иляллах”), и муракабе (контролиране на нефса) са съществували и в негово време, и във времето на Есхаб-и кирам “радияллаху теалья анхум еджма’ин”. Въпреки че горепосочените термини не са били споменавани от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, това не е доказателство, че такива състояния не са съществували. Той е казал: **“Малко тефеккюр е по-полезно от хиляда години ибадет.”** Тефеккюр означава отхвърляне на празните мисли и размишляване върху истините. Зикирът с Келиме-и тевхид на мугасаввъфите е било научено на Абдулхалък Гондждужвани “рахметуллахи алейх”²² от Хъзър “aleyхисселям”.

Въпрос: Ако всички ма’рифети в тасаввуфа са дошли от Расулюллах, би следвало да няма разлика между тях. Въпреки това, пътищата в тасаввуфа са различни. Техните състояния и ма’рифети са разнолики. На какво се дължи това?

21 Ебу Саид Ахмед Харраз е починал през 277 [890] г. в Багдат.

22 Абдулхалък Гондждужвани е починал през 575 [1180] г. в Бухара.

Отговор: Тази разлика се дължи на разликите в способностите на хората и условията, в които се намират. Например, лекарството за дадена болест е общоизвестно, но диагнозата и лечението варират в зависимост от пациента. Това състояние е като разликата между снимките на един човек, направени от различни фотографии. Всяко съвършенство идва от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Има различия в силата и начина на техния прием. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е преподавал ма’рифетите (духовните знания) на сподвижниците си по различен начин. В хадис-и шериф е казано: **“Кажете на всеки толкова, колкото ще може да разбере!”** Един ден – докато е говорел деликатни неща с хазрети Ебу Бекр – е дошъл хазрети Омер. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” веднага е променил начина си на изразяване. Когато хазрети Осман се присъединил към тях, той отново е направил същото. Същото е станало и при идването на хазрети Али. Той е говорел различно в зависимост от техните способности и природа “радияллаху теаля анхум еджма’ин”.

Всички пътища в тасаввуфа се събират в имам Джа’фер Садък “рахметуллахи теаля алейх”²³. Той е свързан с Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” по два начина: по бащина линия – посредством хазрети Али – той е потомък на Пророка ни; по майчина линия се свързва с Мухаммед “алеихисселям” посредством хазрети Ебу Букр “радияллаху теаля анх”. Той – поради факта, че по майчина линия е потомък на хазрети Ебу Бекр и чрез него е получил фейзовете на Расулюллах – е казал: “Ебу Бекр Съдък ме дари с два живота.” Тези два различни пътя на фейз и ма’рифет, които се намирали в имам Джафер Са’дък, не били смесени. Големците на Ахрарийе са получавали фейз от имама по пътя на хазрети Ебу Бекр, а големците от другите пътища по линия на хазрети Али.

[На 122-а страница от книгата е написано: *“Расулюллах – на връщане от похода Тебук – беше разкрил на Хузейфе-тебнил-Йеман имената на лицемерите. Хузейфе не е казал тези имена на никого, за да не възникне фитне. Както е видно, Хузейфе не е притежавал тайни познания, както суфиите еретици твърдят; ислямът е явен и не съдържа тайни познания.”* Иска да каже, че знанията в тасаввуфа са еврейски измишльотини. Въпреки това, на 30-а страница е написал

---

23 Джа’фер Садък е починал в Медина през 148 [765] г.

следното: *“Повечето от сподвижниците не знаеха знанията за религията, които Расулюллах беше научил на Муаз бин Джебел, защото Расулюллах го е предупредил да не ги разкрива пред никого. Това показва, че е позволено да се крият знания заради някаква полза.”*

Както е видно вече, писанията в книгата са противоречиви. Всяка част от тази книга (която е от петстотин страници) е препълнена с такива нелепости. Цитирайки стотици айети и хиляди хадис-и шерифи, авторът ги е разтълкувал по свой си начин и си е поставил за цел да заблуди читателя.]

Мухаммед Ма’сум “рахметуллахи алейх” пише следните неща в 61-о писмо от втория том: “Най-ценното и полезно нещо на света е постигането на ма’рифета на Аллаху теаля, т.е. Неговото опознаване. Той може да бъде опознат по два начина. Първият начин е чрез писанията на сунитските учени “рахиме-хумуллаху теаля”. Вторият е начинът, по който Го познават учените в тасаввуфа. Първото знание се придобива чрез изучаване и разсъждение. Второто се придобива чрез (специалните състояния, наречени) кешф и шухуд на сърцето. Първият начин на опознаване се отнася до знанието, което, на свой ред, се ражда от разума. Вторият начин се отнася до състоянията, а състоянието, от друга страна, произхожда от същността, основата. В първия случай е налице посредничеството на учен, докато във второто то изчезва, защото да опознаеш нещо е равносилно на това да се изгубиш в него. Превод на двустиише:

Да се доближиш не означава да се изкачиш или да слезеш,

Да се доближиш до Аллах означава да се изгубиш!

Първият е свързан с илм-и хусули (знание чрез изучаване), а вторият с илм-и худури (знание чрез илхам). В първия случай нефсът упорства в неподчинението. Във втория нефсът е изчезнал (успокоил се е) и е винаги с Аллаху теаля. Вярата в първия случай е образа на вярата, а ибадетите са образите на ибадетите, защото нефсът не е повярвал. В хадис-и шериф се казва: **“Прояви вражда към нефса си, защото той проявява вражда към Мен!”** Вярата в това сърце е образа на вярата, който може да изчезне. Във втория случай, тъй като съществуването на човека е изчезнало и нефсът е повярвал, такава вяра е опазена от изчезване. Тя се нарича истинска вяра. Ибадетите на един такъв човек също се превръщат в истински. Образът може да изчезне, но истинската вяра не може. Ето за тази истинска вяра става въпрос

в благословения хадис: **“О, Господи! Искам от теб вяра, краят на която да не е неверие”** и в 136-о знамение на сура Ниса, където по смисъл се казва: **“О, вярващи! Повярвайте в Аллах и Неговия Пророк!”** Имам Ахмед бин Ханбел “рахиме-хуллаху теаля – за да достигне ма’рифета, макар че е бил на много високо ниво в знанието и иджтихада – се загичал да служи на Бишр-и Хафи “рахиме-хуллаху теаля”. Когато го попитали защо не се отделя от Бишр-и Хафи, той е отговорил: “Той познава Аллах по-добре от мен.”

[На 119-а страница от книгата е написано, че родът на имам Ахмед бин Мухаммед бин Ханбел се съединява с рода на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” в Низар бин Меад. Той е бил най-големият учен на своето време във науките фъхх и хадис. Бил е много стриктен в следването на Сунната (исляма). Той е бил роден през 164 г. и починал там през 241 [855] г. Хазрети Бишр-и Хафи е бил роден през 150 г. и починал през 227 г. В книгата на Феридуддин-и Атгар “рахиме-хуллаху теаля” **“Тезкире-гул-евлия”** се казва: “Ахмед бин Ханбел е присъствал в компанията на много големци в исляма. Зуннун-и Мъсри и Бишр-и Хафи са част от тях. В негово време, когато краката на една жена са били парализирани, тя е изпратила сина си при имам Ахмед и поискала дуа за оздравяване. Имамът е изпълнил абдест, отклонял намаз и отправил дуа. Когато синът се е върнал у дома, тя го посрещнала на крака. Оздравяла е с берекета на дуата на имам Ахмед.]

Имам а’зам Ебу Ханифе “рахметуллахи алейх” е оставил иджтихада през последните години от живота си и присъствал в събранията на Джа’фер Садък “рахиме-хуллаху теаля”. Когато са го попитали за причината, той е отговорил: “Ну’ман щеше да погине ако не бяха тези две години.” Въпреки че и двамата имами [имам Ебу Ханифе и имам Ахмед] са били на най-високата степен на знанието и поклоненията, те са отишли при учените в тасаввуфа и постигнали ма’рифет, заедно с неговия плод – истинската вяра. Може ли да има по-ценен ибадет от иджтихада? Може ли да има по-високопоставено дело от преподаването и разпространението на исляма? Те са оставили тези неща и от все сърце са служили на големците в тасаввуфа, с което са постигнали ма’рифет.

Стойността на делата и поклоненията се измерва със степента на вярата. Блясъкът на ибадетите зависи от количеството искреност

(ихляс). Съвършенството на вярата и искреността зависят от ма'рифета. Тъй като ма'рифетът и истинската вяра зависят от постигането на фена и смъртта преди смъртта, този който има по-съвършена фена ще има и по-зряла вяра. Поради тази причина, обявено е, че вярата на Ебу Бекр Съддък "радияллаху анх" е по-високопоставена от тази на цялата общност: **"Ако вярата на Ебу Бекр бъде претеглена с тази на цялата ми общност, неговата щеше да натежи повече."** Защото той е бил най-съвършеният в степента фена по сравнение с всички други в общността. Хадис-и шерифът **"Който иска да види ходещ труп, да погледне сина на Ебу Кухафе"** потвърждава всичко това. Всички сподвижници "радияллаху теаля анхум еджма'ин" са били постигнали степента фена, но изтъкването на Ебу Бекр Съддък "радияллаху анх" в този хадис-и шериф показва, че неговата степен на фена е много висока. Тук приключва преводът от 61-о писмо.

Имам Мухаммед Ма'сум "рахиме-хуллаху теаля" пише следното в 106-о писмо от втория том на книгата си: **"Повтаряйте много красивото слово "Ля иляхе илляллах"!** Изпълнете този зикр със сърце! Това благословено слово е много полезно за изчистване на сърцето. Когато половината от словото бъде изречено, всичко, освен Аллаху теаля, ще бъде унищожено. Когато се изрече и останалата част, ще бъде обявено съществуването на истинския ма'буд (бог). Напредването по пътя на тасаввуфа цели тези две неща. В хадис-и шериф се казва: **"Най-ценното слово е казането на Ля иляхе илляллах."** Не се срещайте с много хора, а изпълнявайте много поклонения! Стриктно следвайте суннета на Расулюллах "салляллаху алейхи ве селлем"! Трябва много стриктно да отбягвате бид'атите, бидатчиите и греховете! Добро могат да вършат и добрите, и лошите, но само добрите отбягват лошите неща.

Попитали сте дали ценните дрехи, купени от халял, могат да навредят на пътниците в тасаввуфа. Ако човек е достигнал до фена, т.е. връзката на сърцето му с всичко, с изключение на Аллаху теаля, е прекъснала, нещата, които носи или облича не оказват влияние върху сърцето и зикира му, защото сърцето вече е загубило връзка с органите. Дори и сънят престава да бъде пречка за зикира на сърцето. Това не е така с този, който не е успял да достигне до степента фена. Неговите органи имат връзка със сърцето, но не може обаче да се каже със сигурност, че носенето на нови и скъпи дрехи ще е пречка за зикира на сърцето. Големците в исляма, имамите на Ехли бейт,

имам а'зам Ебу Ханифе и Абдулкадир Джейляни “рахиме-хумуллаху теаля” са носели много скъпи дрехи. Книгите “Хазане-гурривайе”, “Металиб-ул-му’минин” и “Захире” съобщават, че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е носел джуббе на стойност хиляда сребърни дирхема. Бил е виждан да изпълнява намаз с джуббе за четири хиляди сребърни дирхема. Имам а'зам Ебу Ханифе “рахиме-хумуллаху теаля” е съветвал учениците си да носят нови и ценни дрехи. Ебу Саид Худрийе “радияллаху теаля анх”²⁴ е бил попитан за промените и новостите в яденето и облеклото. Той е казал, че всичко това е вид разкриване на благословиите на Аллаху теаля, стига да се вършат с халял пари и да не се проявява показност.

Любовта към всичко друго, освен към Аллаху теаля, е два вида. Първият вид е обич към създанията чрез тяло и сърце, и желание за тяхното получаване (постигане). Това е обичта на невежите. Целта на усилията в тасаввуфа е спасяването на сърцето от тази любов. По този начин в сърцето остава само любовта към Аллаху теаля и човек се спасява от ширк-и хафи (показност). Както се вижда, това е средство за спасение от ширк-и хафи и за постигане на вярата, съобщена в айета (по смисъл): **“О, вярващи! Повярвайте!”** Заповедта в 120-и аяет на сура Ен’ам, където по смисъл се казва: **“Изоставете и явния грях (извършван с органите), и скрития (със сърцето)!”** показва, че е необходимо да се избави сърцето от неговите връзки с всичко, освен Аллаху теаля. Какво добро може да се очаква от сърце, влюбено в друг, освен Него? Душа, която копнее за друг, освен Него, няма никаква стойност и значение за Аллах.

Вторият вид любов има връзка само с органите. Сърцето и душата вече са се посветили на Аллаху теаля, не познават нищо освен Него. Любовта, която има отношение само към органите, се нарича инстинкт. Това е любовта на тялото (на материалното в човека). Тя (в това състояние) не е заразила сърцето и душата. Произтича от веществата и енергията в тялото. Любов от този вид към създанията може да съществува и в тези, които са постигнали фена и бека, и в евлиите с високи степени “рахиме-хумуллаху теаля”. В действителност, тя съществува у всички тях. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е харесвал да пие хладки и сладки шербети. Всеки е чувал за хадис-и шерифа: **“Заобичах три неща от вашия свят.”** В книгите **“Шемайл”**

---

24 Ебу Саид Худрийе е починал през 64 [683] г. в Истанбул.

пише, че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е обичал да носи дрехата **бурд-и йемани**, изработена от памук и лен.

Когато нефсът се сдобие с фена и се изчисти, той става като петте лятифета, а именно сърце, душа, сър, хафи и ахфа. Щом нефсът достигне до тази степен, джихад се прави вече само срещу лошите желаня на веществата, топлинната и двигателната енергия на тялото. В хадис-и шериф се казва: **“Нещата, които се възприемат със сетивните органи, оказват влияние и върху чистите сърца и изчистените нефсове.”** Степента на въздействието върху другите хора може да се заключи оттук, съответно.

Питате дали е допустимо да се ходи у домовете и да се яде от храната на бидатчии, рушветчии, угнетители и грешници. Отговорът е, че по-добре е да не се яде и да не се ходи у тях. Всъщност, за онези, които са по пътя на тасаввуфа, е наложително да отбягват това. В случай на безизходица е допустимо. Харам е да се яде онова, за което се знае, че е харам; халял е да се яде онова, за което се знае, че е халял; а ако е съмнително, по-добре е да не се яде.

Въпрос: Бид’ат ли е тасаввуфът и евреите ли са го измислили?

Отговор: Полагането на усилие за опознаване на Аллаху теаля и – за тази цел – търсенето и следването на водач, който знае и показва пътя на тасаввуфа, е една от заповедите на исляма. Аллаху теаля казва да търсим средства за сближаване с Него! Учениците са вземали феиз и ма’рифет от своите муршиди – от времето на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” досега – и това е известно на всеки мюсюлманин. Това не е нещо, което да е било въведено на по-късен етап от големците. Всеки муршид е бил свързан с друг такъв, който го е превъзпитал. Тази верига от учители продължава до самия Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Големците на Ахрарийе²⁵ са свързани с Расулюллах посредством хазрети Ебу Бекр “радияллаху теаля анх”, а другите пътища – посредством хазрети Али “радияллаху теаля анх”. Следователно как може това да е бид’ат? Да, вярно е че думи като муршид (учител) и мурид (ученик) са били въведени по-късно, но какво значение имат имената? Дори те да не съществуваха, техните значения и връзката в сърцата съществуват. (В ухабитската книга също е казано, че не имената, а значенията са важни.) Допирната точка на всички тези пътища е че те учат как се

25 Убейдуллах Ахрар е починал в Семерканд през 895 [1490] г.

прави зикр, който пък е повеля на религията ни. Беззвучният зикр е по-ценен от звучния. В хадис-и шериф се казва: **“Зикирът, който меляикетата хафаза не могат да чуят, е седемдесет пъти по-ценен от този, който чуват.”** Зикирът, който е похвален тук, се прави чрез сърце и другите лятифета. В ценни ислямски книги е написано, че Расуллоллах е извършвал зикр със сърце преди да бъде уведомен за пророчеството. Да се твърди, че тасаввуфските знания са бид’ати е като да се каже, че е бид’ат да се чете сборникът с хадиси **“Бухари”** и книгата по фикх **“Хидайе”**. Предводът от 106-о писмо приключва тук.

Мухаммед Ма’сум Фаруки “рахиме-хуллаху теаля” пише следното в 36-о писмо от втория том на своя **“Мектубат”**: “Ръководителят на пътя Хаджеган е Абдулхалък Гонждувани “рахиме-хуллаху теаля”. Джебзето (привличане) на Каййумийет е достигнало до него чрез хазрети Ебу Бекр Съдък “радияллаху теаля анх”. И той, от своя страна, е научил начина за постигане на това джебзе. Този метод се нарича Вукуф-и адеди и се състои в правене на зикр-и хафи (беззвучен зикр), което отново идва от хазрети Ебу Бекр. Вторият път, наречен Джебзе-и ма’ыйет, започва с Бехауддин Бухари “рахиме-хуллаху теаля”. Аляуддин Аттар “рахметуллахи алейх”²⁶, големецът на времето (кутб), е поставил условията, необходими за неговото появяване. Тези условия са били наречени Тарика-и Аляийе. Съобщено е, че най-краткият път [за постигане на доволството на Аллаху теаля] е Аляийе.

[Тъй като Убейдуллах Ахрар “рахиме-хуллаху теаля” е разпространявал пътя на своя учител, пътят е бил наречен още и Ахрарийе.]

Мухаммед Ма’сум “рахиме-хуллаху теаля” в 158-о писмо на втория том казва: “В основата на блаженството е постигането на две неща. Първото се състои в спасяването на сърцето от привързаността към създанията, а второто е украсяване на тялото със следване на исляма. Тези две благословии са леснопостижими в компанията на големците в тасаввуфа; трудно е да бъде постигнато с други средства. За да може да се последва стриктно ислямът, т.е. да се извършват ибадетите и отбягват харамите, е нужно нефсът да постигне фена (да се предаде). Нефсът е създаден разюздан, непокорен и арогантен. Докато не бъде спасен от тези злини, той не може да постигне истината на исляма. Преди изчистването на нефса, човек притежава само образа

26 Аляуддин Аттар Мухаммед е починал в Бухара през 802 [1400] г.

на исляма, а след изчистването се проявява истината (същността на исляма). Разликата между образа и същността е като разликата между земята и небето. Вярата на невежите се нарича образа на вярата и тя може да изчезне. Вярата на онези, които са достигнали до същността на исляма, е опазена от гибел. В 135-и аяет на сура Ниса, където по смисъл се казва: **“О, вярващи! Повярвайте в Аллах и Неговия Пророк!”**, е разкрита тази истинска вяра.

Мухаммед Ма'сум “рахиме-хуллаху теаля” в 16-о писмо на третия том казва: “Невежите хора правят изказвания от рода на: “Всичко е Аллах; думата “Аллах” е името на всичко. Това е като да се използва името Зейд за визиране на конкретен човек, при условие, че всеки един негов орган има различно име; следователно – къде е Зейд? Той не е никъде! По същия начин и Аллаху теаля се вижда във всички същества и затова е допустимо да бъдат наречени “Аллах”. Всички същества представляват образи. Тяхното изчезване също е само вид образ. Всъщност, няма нищо, което да изчезва.” Това становище разкрива не вяра в едно същество, а в много същества и не е съвместимо с думите на големците в тасаввуфа. С такива изявления се твърди, че Аллаху теаля се вижда в материалния свят, което означава, че Той не е отделно (от тях) същество и че Неговите съществуване и качества са в нужда от създанията; това е като да се каже, че съединението има нужда от елементите в него. И това, от своя страна, е неверие спрямо Аллаху теаля. Необходимо е да се вярва, че съществуването на Аллаху теаля е различно от съществуването на материалния и нематериалния свят. С други думи, Ваджибът (Творецът) и мумкинът (създанията) са две отделни същества. Когато става въпрос за дихотомия, разлика винаги има. Ако се каже: “Ако създанията имаха истинско битие, тогава можеше да се говори за дихотомия, но битието на създанията е само привидно (във въображението)”, ние бихме отговорили така: “Истинското същество не би могло да се обедини с въображаемото.” С други думи, не може да се каже, че “Всичко е Аллах”. Ако с това се възнамерява да се каже: “Всичко е несъществуващо, Той е единственият, който съществува”, то това би било правилно в преносния, а не в буквалния смисъл на израза; това е подобно на твърдението, че е видян Зейд, когато е видян неговият образ в огледалото [или телевизионния екран]. Ако думите бъдат използвани не в преносния, а в прекия смисъл на думата, това ще е равносилно (по стойност) на твърдението, че лъвът всъщност е магаре.

[По същия начин неправилно е да се каже, че звукът от радиото или високоговорителя е гласът на изпълнителя.] Лъвът е друго същество, а магарето е друго; не може да се напише, че са едни и същи. Големците в тасаввуфа, които са говорили за вахдет-и вуджуд, не са казали: “Реалното същество се намира в създанията. Той не съществува отделно от тях”, а са казали: “Създанията са Негови прояви.” Мухйиддин Араби и неговите последователи “рахиме-хумуллаху теалья” са казали “Хемест”, т.е. “Всичко е Него” в този смисъл.

Изявлението “Създанията винаги са били такива в миналото и ще бъдат така и за в бъдеще” е вид приемане на изначалността на създанията. Това е неверие спрямо исляма, защото отрича факта, че ще дойде края на света. Коран-и керим ясно разкрива, че всичко ще изчезне. Сред онези, които твърдят, че вярват в изчезването на хората и повторното им съживяване, има такива, които казват: “Човек е създаден от пръст. Той (отново) ще се превърне в пръст, след като умре и се разложи. Тези вещества ще се предадат в растенията и от тях в животните. Когато бъдат изядени от хората, те ще се превърнат в плът, кости и сперма; и така ще се появяват други човешки същества. Ето, това е настъпването на Къямета и повторното създаване на хората.” [Фактите по трансформацията на веществата, изложени тук, несъмнено са верни; такъв е обичаят на Аллаху теалья. Но] да се твърди, че именно така ще протече повторното съживяване е равносилно на отричане на Хашр, Нешр и Съдния ден. В Коран-и керим и хадис-и шерифите открито е заявено, че ще дойде края на света; мъртъвците ще станат от гробовете; всички съдания ще бъдат събрани на едно място; книгите с делата ще бъдат разкрити; всички ще бъдат подложени на Равносметка; делата ще бъдат претеглени на Везната; мюсюлманите ще преминат през моста Сърат ала неверниците ще паднат в Ада и ще бъдат подложени на безконечно страдание.

Изказвания от рода на: “Намазът, който е известен на всички, е заповядан за невежите хора. Поклоненията [намазите] за чистите и възвишените хора са зикирът и тефеккюрът (съзерцанието). Всички частици на човешкото тяло и цялата материя винаги са заети със зикр и поклонение. Това е така, дори хората да не го разбират. Ислямът е изпратен за хора с малко разум, за да бъде предотвратено тяхното зло” са думи на невежи хора и малоумни безмезхебници. Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е съобщил, че намазът е стълба на

религията. В хадис-и шериф се казва: **“Този, който кланя намаз, ще е построил сградата на религията. Този, който не кланя намаз, ще е разрушил религията си. Намазът е ми’раджът на мюсюлманина.”** Той е чувствал спокойствие и лекота в намаза. Близостта, която се печели с намаза, не може да се намери в нищо друго. В хадис-и шериф се казва: **“Завесите между Аллах и раба се повдигат само по време на намаз.”** Всяко съвършенство се проявява чрез следване на исляма. Този, който се отклони от правилата на исляма, напуска правилния път и не може да постигне щастие. Коран-и керим и хадис-и шерифите заповядват подчинението на тях. Правилният път е пътят, посочен от Коран-и керим и хадис-и шерифите. Другите пътища са пътищата на шейтана. Абдуллах ибни Мес’уд казва: “Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” начерта една права линия и продума: **“Това е единственият правилен път, който води човека към доволството на Аллаху теала.”** След това нарисова наклонени линии [подобни на ребени кости] отдясно и отляво на правата линия и рече: **“И това са пътищата на шейтаните. Дяволът, който се намира на всеки път, призовава към него”** и прочете свещения аят със смисъл: **“Това е Моят прав път. Последвайте го!”**

Знанията, разкрити единодушно от пророците “алейхимуссе-лям” и предадени от учените в исляма не могат да бъдат заличени с мислите и фантазиите на този или онзи.

Муджедидът на четиринадесетото столетие по Хиджра, съкровището на знанията по захир и батън, сеййид Абдулхаким Ефенди²⁷ “рахметуллахи алейх” в своята книга **“Ер-риядут-тасаввуфийе”** по много хубав начин дава определение на тасаввуфа, неговата история, предмет и терминология. Книгата е на турски език и е била отпечатана в Истанбул през 1341 [1923] г. в печатницата на Военното училище. В предисловието се казва:

“Тъй като няма превъзходство по-възвишено и ценно от постигането на компанията на Пророка ни “салляллаху алейхи ве селлем”, тези, които са били удостоени с това благо, се наричат сахабии. Тези, които дойдоха след тях, бяха наречени Таби’ин, защото последваха сподвижниците. Следващото поколение пък е било названо Етба-и таби’ин. След тях, хората, изтъкнати в религиозните дела, са били наречени зуххад и уббад. След това, бидатите се увеличили и всяка

27 Абдулхаким Арваси почина в Анкара през 1362 [1943] г.

група е приела своя лидер за захид и абид. Тези, които са били от ехли суннет – т.е. последователите на правилната група, следваща пътя на Есхаб-и кирам – опазили сърцата си от гафлет и довели нефсовете си до подчинение в Аллаху теаля. Това тяхно състояние е било наречено тасаввуф, докато такива мюсюлмани са били наречени суфии. Тези термини са били използвани за пръв път в края на втори век по Хиджра. Първият, наречен суфия, е бил Ебу Хашим Суфи “рахиме-хуллаху теаля” от Куфа, който е наставлявал (напътствал) хората в Шам. Бил е учителят на Суфян-и Севри “рахиме-хуллаху теаля”. [Суфян Севри “рахметуллахи алейх” е починал през 161 [778] г. в Басра. Ебу Хашим Суфи е починал през 115 г. Суфян-и Севри е казал: “Ако не беше Ебу Хашим Софи (Суфи), не бих узнал божествените истини. Не знаех какво е тасаввуф преди да го срещна.” Първото текке е било построено за Ебу Хашим в град Рамла. Прочутата мъдрост, която гласи: “Да раздробиш планините на прах с игла е по-лесно отколкото да отстраниш гордостта от сърцето!”, е негова. Той винаги е повтарял: “Осланям се на Аллах от безполезното знание.”]

Големците в тасаввуфа са били удостоени със знание, което не се е намирало у другите учени в исляма. Харис бин Есед Мухасиб “рахиме-хуллаху теаля” е починал през 241 [855] г. в Басра. Той е дал обширни знания за вера’ и таква в книгата си **“Китаб-ур-риайе”**. Имам Абдулкерим Кушейри “рахиме-хуллаху теаля” е починал през 376 [987] г. в Нишабур. Той, в неговата известна книга, и Шихабуддин Омер Сухреверди “рахиме-хуллаху теаля”, който е починал през 632 [1234] г., в **“Авариф-ул-ме’ариф”**, са дали информация за правилата и състоянията на тасаввуфа. Имам Мухаммед Газали “рахметуллахи алейх” обяснява подробно тези два вида знания в книгата **“Ихйа”**.

Както се вижда, началото на тасаввуфа се връща към началото на пророчеството. Знанието в тасаввуфа е продукт на разбирането на същността на небесните религии. Ма’рифетите на вахдет-ул-вуджуд, които са част от тасаввуфа, не трябва да се бъркат с вахдета, който е бил разбран от будистите и юдеите чрез разума и аскетизма. Първото се състои от ма’рифети, постигнати чрез състояния, докато второто се състои от фантазиите на въображението. Гафилите, които не са изпитали това удоволствие, си мислят, че двете неща са еднакви.

[Аллаху теаля в сура Еззарият (по смисъл) казва следното: **“Създадох джиновете и хората, за да изпълняват ибадети** (на

Мен).” Поклоненията, от своя страна, предизвикват курб (близост) и ма’рифет. Това означава, че на хората е заповядано да станат евлии “рахиме-хумуллаху теаля”, което е възможно чрез изпълняване на фарзовете, заедно с нафилетата, и отбягване на бидатчиите. Задълженията, които се практикуват по пътя на тасаввуфа, са видове нафиле ибадети. Ихлясът, който е условието за приемане на фарзовете, е постижим чрез тези задължения. Гореразкритата информация ясно показва, че ухабитското изявление “Тасаввуфът е адаптиран от евреите и древните гърци” е много грозна лъжа и клевета.

Човек, за да се сдобие с доволството и обичта на Аллаху теаля, трябва да изпълнява фарзовете, суннетите и нафиле ибадетите, като знае техните условия и ги изпълнява с ихляс. Първият фарз е приемането на ехли суннитската вяра, а вторият е отбягването на харамите и препитанието от харам. Ихляс означава изчистване на сърцето от ма-сива, т.е. изпълняване на всичко в името на Аллах. Това състояние се появява за кратко време в компанията на един муршид-и кямил. Ако не може да се намери муршид, ихлясът може да се спечели с правене на рабъта на един муршид-и кямил или чрез много зикр. Муршидът е като огледало, очила. Ако някой погредно с окоето на сърцето си в сърцето на муршида, там ще види благословеното сърце на Расулюллах, защото муршидът е наследникът на Расулюллах. Когато се направи рабъта на него, всъщност ще е направено на Расулюллах. Сиянията, които идват от сърцето на Расулюллах, с посредничеството на муршидите, започват да текат в неговото сърце; то се изчиства и печели ихляс.]

8- На 168-а и 353-а стр. от ухабитската книга пише: “С единодушие е съобщено, че е куфр да се поставя посредник между Аллаху теаля и рабите и да се иска нещо от него. Ибни Каййим е казал, че е голям ширк да се иска нещо от мъртвец и да се желае неговото застъпничество. В ханефитската книга “Фетава-и Беззазийе”²⁸ пише, че онзи, който каже, че душите на шейховете присъстват с нас, става кяфир. От айтетите и хадисите разбираме, че мъртъвците нямат чувства и способност да се движат.”

На 70-а стр. пише: “Укаше е поискал от Расулюллах да се помоли за него, за да може да влезе в Дженнета без равностетка. Това

28 Фетава-и Беззазийе е била подготвена от Ибнулбеззас Мухаммед Кердери, починал през 827 [1424] г.

показва, че е разрешено да се иска дуа от жив човек. Но е ширк да се иска от отсъстващ човек или мъртвец.”

Както дуата на Расулюллах бива приета, така и дуите на онези, които следват неговия път, биват приети. На 281-а стр. в книгата на ухабията е цитиран хадис-и шериф, предаден от имам Ахмед и Муслим “рахиме-хумуллаху теаля” с първоизточник Ебу Хурайра “радияллаху теаля анх”, в който се казва: **“Има такива хора, чиято коса е разрошена и са изпъждани от вратите, но ако се закълнат в нещо, Аллаху теаля го създава, за да ги изкара прави.”** Аллаху теаля, Който създава дори клетвите на любимите Си раби, за да не ги изкара за лъжи, без съмнение ще приеме и техните молитви. Аллаху теаля в 60-о знамение на сура Му’мин казва по смисъл: **“Молете ми се и аз ще приема молитвите ви.”** Съществуват условия за приемане на дуите. Ако те бъдат изпълнени, молитвите без съмнение ще се приемат. Тъй като не всеки може да ги изпълни, дуите им не се приемат. Защо да е ширк, когато искаме от улемите и евлиите да се помолят за нас; ние се доверяваме на тях и вярваме, че без съмнение съблюдават тези условия? Ние казваме, че Аллаху теаля сторва душите да чуят и създава желанията в тяхно име. Ние колим животни и четем Коран-и керим за Аллах теаля, пращаме севаба на душата на мъртвеца и искаме застъпничество, помощ от него. Този, който прави ибадет на мъртвеца, несъмнено става политеист. Но онзи, който прави ибадет на Аллаху теаля и подарява севаба на мъртвеца, не става мушрик или грешник. Това е обстойно описано и в арабската книга **“Минхат-ул-веххабийе”**. Ние направихме превод оттам и го поместихме в 24-а точка. Авторът на ухабитската книга също е написал за кераметите на хазрети Мерйем, Есвед бин Худайр и Ебу Муслим Халвани²⁹ “рахиме-хумуллаху теаля”. Ние искаме помощ от душите на евлиите “рахиме-хумуллаху теаля”, защото техните души, не само приживе, но и след смъртта помагат на живите хора със силата и разрешението, дадени от Аллаху теаля. Да искаш помощ от евлиите “рахиме-хумуллаху теаля”, с такава вяра в сърцето, не означава да се покланяш на друг, освен Аллаху теаля, и да искаш от него.

Ибни Каййим Джевзийе³⁰ – който бива наричан алляме³¹ (от

29 Абдуллах Халвани “рахметуллахи алейх” е починал през 62-а година по Хиджра.

30 Ибни Каййим Джевзийе е починал през 751 [1350] г.

31 Алляме – Голям ислямски учен.

уахабиите) и чиито писания са използвани като доказателства – в **“Китаб-ур-рух”** е написал следното: “Когато някой посети гроб, мъртвецът разпознава посетителя и чува неговия глас (поздрав), радва се и отговаря на поздрава. Това състояние не е характерно само за шехидите; същото се отнася и за другите покойници. Това не е ограничено до определено време; така е винаги.” Това е съобщено на 22-а стр. в **“Ел-Бесаир”**³². Изявленията на уахабитския автор си противоречат с думите на тяхното алияме.

9- На 179-а и 191-а стр. от книгата пише: *“В хадис-и шериф се казва: “О, Фатима! Искай от мен който имот пожелаеш, но не мога да те избавя от наказанието на Аллаху теаля!” Допустимо е да искаме от хората неща, които те могат да сторят в земния живот; но е позволено да искаме единствено от Аллах опрощението на греховете, влизането в Рая, избавлението от Ада и подобните на тях неща, защото само Аллаху теаля може да ги направи. За спасение от страдание (истигасе) може да се помоли само Аллаху теаля. Онези, които са далечни или мъртви, не могат да бъдат зовани за помощ. Те нито могат да чуват, нито да отговарят, т.е. те не могат нищо. Хазрети Хюсеин и неговият баща са сред блага в гробовете си, но тези, които са обожествявани – като многобожника Ахмед Тиджани, ибни Араби и ибни Фарид – са в изтезание и не чуват нищо. Пророците също не бива да бъдат молени за помощ (това се нарича тевесул или истигасе). Бусайри и Бер’и в техните касидета са прекрачили границите с възхваляването на Расулюллах и са станали неверници и съдружаващи.”*

На много места из книгата, например на страница 323-а, се казва: *“Ширк е да се вярва, че душите на мъртвците или на отсъстващите хора ще помогнат и ще предотвратят вреди, или ще се застъпят за онези, които се молят на тях. Аллаху теаля е изпратил Своя Пророк, за да унищожи този политеизъм и да води война с такива многобожници.”*

Книгата **“Фетх-ул меджид”** си противоречи. На страница 201-а пише: *“Аллаху теаля е създал чувства и ма’рифет в небесата. Те се страхуват от Него. Всяка тяхна частица споменава Аллах и се бои от Него.”* Въпреки че е написал това, той твърди, че пророците и

32 Книгата **“Ел-бесаир ли-мункир-иттевесул-и би-ехлил мекабир”** е била отпечатана в Пакистан, а през 1980 г. и в Истанбул.

евлиите не чуват и не знаят нищо в гробовете си.

Еййуб Сабри паша³³ “рахиме-хуллаху теаля”, авторът на книгата **“Мир’ат-и Медине”**, казва: “Ислямските учени винаги са търсели благословията и милостта на Аллаху теаля чрез посредничеството на Расулюллах. Башата на човечеството, Адем “алеихисселям”, когато е бил свален на земята, рекъл: “О, Господи! Прости ми в името на Мухаммед “алеихисселям”!” Аллаху теаля е приел молитвата му и попитал: **“Откъде знаеш за Моя възлюбен Пейгамбер? Аз още не го създадох!”** Адем “алеихисселям” е казал: “Когато Ти ме сътвори, аз повдигнах глава нагоре и видях, че на ръба на Арша на Аллах пише “Ля иляхе илляллах, Мухаммедун расулюллах”. Разбрах, че Мухаммед “алеихисселям” е най-висшестоящото сред всички създания. Не би написал името му до Твоето ако не беше го заобичал повече от всички други.” Аллаху теаля е отвърнал: **“О, Адем, ти изрече истината! Аз много обичам Мухаммед “алеихисселям”. Аз не съм създал никой по-възлюбен от Него. Ако не бях пожелал да го създам, нямаше да създам и теб. Когато ти се помоли за прошка в негово име, Аз приех молитвата ти и те простих.”**

Един слепец е поискал два от Расулюллах, за да прогледат очите му. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е отвърнал: **“Ще се помоля, ако пожелаеш, но за теб ще е по-добре ако проявиш търпение.”** “Повече нямам сили за търпение! Отправете два за мен” – отвърнал слепият мюсюлманин. Мухаммед “алеихисселям” е казал: **“Щом е така, извърши абдест и прочети следната дуа!”** Молитвата е написана в арабските книги **“Ед-дурер-уссенийе”** и **“Ел-Феджр-ус-садък”**, в **“Мерак-ил-фелях”** и неговото разяснение към **“Тахтави”** (в края на частта за хаджет намаз в турския превод на последните две книги). След като човекът е изпълнил дуата, Аллаху теаля я е приел и той прогледал. Това събитие е предадено от имам Несай “рахиме-хуллаху теаля”³⁴, който е бил един от учените в областта хадис (мухаддис). Имам Хасен е потвърдил този факт, също. Уахабитите нямат причина, поради която да отказват да повярват в него. Осман бин Ханиф – предавачът на това събитие – е казал: “Когато Осман бин Аффан “радияллаху анх” (хазрети Осман) беше халиф, човек, който имаше голям проблем, ми разказа за скръбта

33 Еййуб Сабри паша е починал през 1308 [1890] г.

34 Ахмед Несай е починал в Рамла през 303 [915] г.

си, защото се срамуваше да отиде при халифа. Казах му да изпълни абдест, да отиде в Месджид-и сеадет и да прочете дуата, която беше възстановила слепия мюсюлманин. Този беден човек, след като е изпълнил молитвата (подчинявайки се на заръката ни), отишъл при халифа и е бил приет. Халифът го сложил да седне върху седжадето си, изслушал го и му разрешил проблема.” Горкият човек, виждайки моменталното разрешение на проблемите, се е зарадвал и отишъл при Осман бин Ханиф. Казах му: “Аллаху теаля да е доволен от теб! Нямахте как да се освободя от тези проблеми ако не беше ги доложил на халифа.” Но Осман бин Ханиф “радияллаху анх” е отговорил: “Дори не съм виждал халифа! (Не в мен, а) в дуата се крие причината за моменталното разрешение на проблемите ти. Аз чух тази молитва, когато Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” я учеше на един слепец, който – кълна се в Аллах – видях как прогледа още преди да се раздели с Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”.”

Веднъж – по време на управлението на хазрети Омер “радияллаху анх” – е настанал глад. Билял бин Харс “радияллаху теаля анх” (от Есхаб-и кирам) е отишъл до тюрбето на Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем” и казал: “О, Расуляллах! Общността ти е на път да умре от глад. Умолявам те да посредничиш за дъжд.” Същата нощ той е сънувал Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, който рекъл: “Отиди при халифа! Предай му селям от мене и му кажи да излезе на молебен за дъжд!” Хазрети Омер е изпълнил този повеля и е започнало да вали.

Аллаху теаля приема молитвата, в която се казва: “В името на възлюбените Ти раби!” Аллаху теала е съобщил, че много обича Мухаммед “алейхисселям”. Следователно ако някой каже: “Аллахумме инни ес’елюке би-джах-и Небиййикел-Мустафа.”, молитвата му няма да бъде отказана. Заедно с това да се прави посредник Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” за незначителни земни дела е в противоречие с благоприличието.

Бурханеддин Ибрахим Малики³⁵ “рахиме-хуллаху теаля” разказва за много беден човек, който е отишъл при гроба на Мухаммед “алейхисселям” и казал: “О, Расуляллах! Гладен съм.” След малко е дошъл някой, който го завел у тях и му сервирал храна. Когато бедният е казал, че молитвата му е била приета, стопанинът е рекъл: “Братко мой!

35 Бурханеддин Ибрахим Малики е починал през 799 [1397] г.

Ти си оставил семейство и деца и си имал много дълго и притеснително пътуване, докато дойдеш да посетиш Расулюллах; прилича ли ти да отидеш при Расулюллах за един залък хляб? Трябваше да поискаш Рая и безкрайните благословии! Аллаху теая не отхвърля молитвите, отправени при него.” Тези, които са постигнали честта да посетят Расулюллах, трябва да искат неговото застъпничество в Съдния ден.

Един ден имам Ебу Бекр Маккари “рахиме-хуллаху теая” е седял в месджида на Расулюллах заедно с имам Таберани³⁶ и Ебу Шейх “рахиме-хумуллаху теая”³⁷. Междувременно те са били прекарвали в глад няколко дни. Най-накрая, след нощния намаз, имам Ебу Бекр, който вече не е можел да издържа, рекъл: “Гладен съм, о, Расулюллах!” и се оттеглил в един ъгъл, като двамата му приятели са чели книги. Един сеййид е дошъл с двама слуги и рекъл: “Братя мои! Поискали сте помощ от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” заради глада. Тъкмо бях си легнал и получих заповед да ви нахраня.” Всички са похапнали заедно и сеййидът се е върнал обратно, предоставяйки останалата храна на тях.

Ебул Аббас бин Нефис “рахиме-хуллаху теая” е бил слепец. След прекаран тридневен глад той е отишъл до гроба на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и казал: “О, Расуляллах! Гладен съм!” После се е оттеглил в един ъгъл. След изминаване на известно време е дошъл един човек, който го е завел у своя дом. Нахранил го е и рекъл: “О, Ебул Аббас, сънувах Расулюллах! Той ми нареди да те нахраня. Когато и да огладнееш пак, ела при нас!”

Имам Мухаммед Муса бин Ну’ман Меракеши Малики³⁸ “рахиме-хуллаху теая” е изброил онези, които са постигнали техните желания чрез търсене на застъпничеството на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, в своята книга **“Мисбах-уз-зулям фил-мустигисин би-хайр-ил-енам”**. Един от тях е бил Мухаммед бин Мункедир “рахиме-хуллаху теая”, който разказва: “Един човек беше оставил осемдесет жълтици при моя баща, преди да замине за джихад, и му беше казал: “Пази ги! Ако се появи някой, който да е в голяма нужда, тогава може

36 Ебул-Касъм Сюлейман Таберани “рахметуллахи алейх” е бил учен в науката хадис. Бил е роден през 260 г. в Таберийе и починал през 360 [971] г. в Исфahan.

37 Ебушшейх бин Хаййан Абдуллах Исфехани е починал през 369 [979] г.

38 Имам Мухаммед Муса бин Ну’ман Меракеши Малики е ислямски учен, починал през 683 [1284] г.

да му помогнеш.” В Медина настана глад и баща ми раздаде всички жълтици на страдалците. Когато мъжът се върна обратно и поиска парите, моят баща му каза да дойде пак през следващата вечер. После отиде до гроба на Расулюллах и прекара нощта в молитви. Около полунощ при него е дошъл непознат човек и му казал: “Протегни ръка!” Подал в ръцете на баща ми една кесия с жълтици и изчезнал. Баща ми, когато се върна у дома, преброи жълтиците и видя, че те бяха точно осемдесет. Зарадва се много и веднага ги върна на собственика.”

Ебу Джелих “рахиме-хуллаху теалья” е изпитал бедност в Медина и отишъл до гроба на Расулюллах, където е казал: “О, Расуляллах! Днес дойдох при Вас като гостенин; много съм гладен.” После се е оттеглил на една страна и заспал. Расулюллах се е появил в съня и му дал голям хляб. Ебу Джелих продължава своя разказ така: “Тъй като бях много гладен, аз веднага започнах да ям. Събудих се след като бях изял половината от хляба. Останалата половинка беше в ръцете ми!”

Ебул-Хайр Акта “рахиме-хуллаху теалья” е гладувал в Медина в продължение на пет дни, след което е отишъл при Худжре-и сеадет, отправил селям и доложил на Расулюллах, че е гладен. После се е оттеглил в един ъгъл и заспал, при което е сънувал Расулюллах. Отдясно на Мухаммед “алеихисселям” е стоял Ебу Бекр-и Съддък, отляво – Омер-ул Фарук, а пред него – Алийй-ул Муртеза “радияллаху теалья анхум еджма’ин”. Хазрети Али е дошъл и казал: “О, Ебел Хайр! Стани, какво лежиш? Идва Расулюллах.” Ебул Хайр веднага се е изправил и Расулюллах му е подал един голям хляб. По-късно Ебул Хайр е разказал за следните неща: “Започнах да ям веднага, след като взех хляба; бях много гладен. Събудих се, когато бях изял половината от хляба и намерих другата половина в ръцете ми.”

Ебу Абдуллах Мухаммед бин Бер’а “рахиме-хуллаху теалья” казва: “Когато бяхме с баща ми в Мекка, парите ни привършиха; Ебу Абдуллах бин Ханиф³⁹ “рахиме-хуллаху теалья” също беше с нас. После отидохме заедно в Медина. Тогава аз бях още дете и плачех от глад. Баща ми не успя да издържи повече и отиде при Худжре-и сеадет, и каза: “О, Расуляллах! Ние сме Ваши гости тази вечер.” Седна на една страна и затвори очи. После повдигна глава нагоре и се усмихна, след което плака продължително време. На мен ми каза, че Расулюллах е

39 Ебу Абдуллах Мухаммед бин Ханиф “рахметуллахи алейх” е починал през 371 [981] г.

подад пари в ръцете му. Отвори своите шепи и ми показа парите. Тези пари ги използвахме хем за наши нужди, хем за даване на милостиня и спокойно се върнахме у дома в Шираз.

Ахмед бин Мухаммед Сафи⁴⁰ “рахиме-хуллаху теаля” разказва: “Когато бях в пустинята на Хиджаз, всички мои материални средства се изчерпаха. Дойдох в Медина и дадох селям на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” пред Худжре-и сеадет. Седнах на една страна и заспах. В съня се появи Расулюллах и ми каза: “О, Ахмед, дойде ли? Отвори си шепите!” Той напълни моите шепи с жълтици, след което аз се събудих, и забелязах, че ръцете ми бяха пълни със злато.”

Ако по някакъв начин влюбените в Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” изрекат слова – извиращи от тяхните чисти сърца – които привидно са в несъответствие с благоприличието и уважението, не бива да се казва нищо против тях, а да се замълчи. Мълчанието в този случай е израз на благоприличие. Един такъв човек ежедневно е изпълнявал сутрешен езан до благословения гроб на Расулюллах, и е казвал, че намазът е по-високопоставен от съня. Един от прислужниците на Месджид-и Неби му е казал, че се държи безсрамно и го набил, при което мъжът е рекъл: “О, Расуляллах! Не е ли безобразие да се бие и ругае човек пред Вас?” След малко се е видяло, че прислужникът се е парализирал и е загубил способността да се движи, и след три дни е починал. Хафъз Ебул-Касъм⁴¹ “рахиме-хуллаху теаля” е написал за тази случка в своята книга и е добавил, че Сабит бин Ахмед Багдади “рахиме-хуллаху теаля” е бил един от очевидците.

Ибнун-Ну’ман “рахметуллахи алейх”⁴² в своята книга е написал за следните неща: “На Ибнус-Са’ид “рахиме-хуллаху теаля” и приятелите му са привършили парите в Медина, след което са посетили Худжре-и се’дет и казали: “О, Расуляллах! Парите ни привършиха; нямаме и храна!”, и си тръгнаха назад. На изхода на месджида Ибнус-Са’ид се е срещнал с някой, който го е завел у дома и му е дал фурми и пари в изобилие.”

Шериф Ебу Мухаммед Абдусселям Фаси “рахиме-хуллаху теаля” разказва: “Прекарах в Медина три дни. Извърших два рекята намаз

40 Ебул-Аббас Ахмед бин Мухаммед Ва’из Ендулоси “рахметуллахи алейх” е починал през 671 [1284] г. в Египет.

41 Ебул-Касъм Али ибни Асакир е починал през 571 [1176] г. в Шам.

42 Ебу Ну’айм Ахмед Исфехани Шафи е починал през 430 [1039] г.

зад Минбера и се помолих: “О, преславни праотецо мой! Толкова съм гладен, че вече просто не издържам!” След малко дойде един човек и донесе тепсия с храна – месо, краве масло и хляб. Аз му казах, че само един от тези продукти щеше да е достатъчен, но той ми отвърна: “Моля, изяжте всичко! Аз ги донесох със заповедта на Расулюллах. След като бях подготвил тази храна за децата, видях насън Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, който ми нареди: **“Занеси една част от нея на твоя брат по религия в Месджида, нека да изяде!”**

Веднъж шериф Мухессир Касъми “рахиме-хуллаху теалья” е заспал пред Техеджуд михраба на Худжре-и сеадет. После внезапно се е изправил и дошъл към предната страна на Худжре-и сеадет, след което се е върнал с усмивка. Шемседдин Саваб, началникът на прислужниците в Месджид-и Небеви, който се е намирал до Михраба, го попитал защо се усмихва. Шериф Мухессир е отвърнал: “От няколко дни насам нямах храна у дома. Отидох до гроба на хазрети Фатима и казах: “О, Расуляллах “салляллаху алейхи ве селлем”! Гладен съм!” После дойдох тук и съм заспал. В съня си видях моя преславен праотец да ми носи купа мляко. Изпих от нея и се събудих. Тя все още беше в ръцете ми и се приближих до Худжре-и тахире в израз на благодарност. Усмихнах се заради насладата и вкуса, които изпитах. Ето я купата!” Това събитие е написано подробно в книгата **“Мисбах-уз-зулям”**.

Али бин Ибрахим Бусри “рахметуллахи алейх” съобщава: “Абдусселям бин Еби Сахаби “радияллаху теалья анх” е казал следното пред Худжре-и сеадет: “О, Расуляллах, аз дойдох от Египет. Бях Ваш гост в продължение на пет месеца. Сега съм гладен от три дни и искам храна от Аллаху теалья.” После се е отдръпнал и седнал, след което е дошъл един човек, поздравил Худжре-и сеадет, хванал за ръката Абдусселям и му е дал храна в шатрата си, при което Абдусселям е излял от нея в малки количества. Винаги, когато е бил в Медина, този човек го е завеждал в палатката си и му предлагал храна.”

Имам Семхуди⁴³ “рахиме-хуллаху теалья” е загубил своя ключ и не успял да го намери. Отишъл е пред Худжре-и сеадет и рекъл: “О, Расуляллах “салляллаху алейхи ве селлем”, изпуснах моя ключ и сега не мога да се прибера у дома!” Тогава едно дете е дошло при него, с ключ в ръка, и казало: “Намерих този ключ! Да не би да е Ваш?” Тази

43 Нуреддин Али бин Ахмед Семхуди е починал през 911 [1505] г. В своите книги **“Ел-вефа”** и **“Хулясат-ул-вефа”** говори за лъчезарната Медина.

случка е разказана в собствената му книга **“Историята на Медина”**.

Шейх Салих Абдулкадир “рахиме-хуллаху теалья” е казал: “Гладувах няколко дни в Медина. При посещението си на Худжре-и сеадет аз отидох толкова далеч, че помолих Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” за хляб, месо и фурми. После изпълних два рекята намаз в Равда-и мутаххера и седнах наблизко. След известно време дойде един мил човек и ме заведе у тях. Предложи ми печено месо, хляб и фурми. Той ми разказа така: “Обедно време бях легнал да поспа, за да изпълня суннета кайлюле. В съня видях Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, който ми каза да Ви предпoжа тази храна.”

Сейид Ахмед Медени е бил потомък на Сюлейман Джезули “рахиме-хуллаху теалья”⁴⁴, авторът на книгата **“Деляил-ул-хайрат”**. Той е бил жив по време на написване на книгата **“Мир’ат-и Медине”**. Баща му е бил толкова беден, че не е можел да купи това, което синът му искал – ябълки, круши и фурми, например. Той, за да разсее своето дете, му е казал да отиде до вратата на Худжре-и сеадет и да поиска от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Подчинявайки се на това, малкият Ахмед Медени е отивал там и искал каквото си пожелае. Това, което е пожелавал, му се подавало от вътрешната страна на Шебеке-и сеадет, а той е вземал и започвал да яде.

Мустафа Ъшки ефенди “рахиме-хуллаху теалья” от Килис в историческата си книга **“Меварид-и Меджидиййе”** казва: “Останах в Мекка в продължение на двадесет години. Аз, жена ми и децата, след като спестихме 60 жълтици, се преместихме в Медина през 1247 [1831] г. Похарчихме всички пари по време на пътуване и отидохме у един приятел като гости. Междувременно посетих Худжре-и сеадет и помолих Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” за помощ. Три дни по-късно един любезен човек дойде в къщата, в която бях отседнал, и каза, че е наел къща за нас. След това пренесохме вещите си там и той плати, наред с всичко, едногодишния наем. След няколко месеца аз се разболях и останах на легло за един месец. В къщата вече не беше останало нищо за ядене и продаване. Изкачих се на покрива – с помощта на моята съпруга – с цел да доложам моя проблем към посоката на тюрбето на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и да се помоля за помощ. Но когато вдигнах ръце нагоре, аз усетих срам от това да искам нещо светско; не можах да кажа нищо и слязох

44 Сюлейман Джезули Мухаммед шазили малики е станал шехид през 870 [1465] г.

обратно в стаята си. На другия ден дойде някой и каза, че еди кой си господин ми е изпратил жълтици като подарък. Препитанието ни се улесни, но болестта продължаваше. Бивайки помаган, аз отидох до Худжре-и сеадет и помолих Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” за лечение. Излязох от Месджида и се върнах у дома без съдействието на никого. Когато влязох в къщата, болестта беше изчезнала, но за да се опазя от уроки, аз продължих да излизам на улицата с бастун още няколко дни. Скоро обаче, всички пари отново привършиха. Оставяйки моята съпруга и деца на тъмно, изпълних нощния намаз в Месджид-и Небеви и доложих моето страдание на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. На връщане за вкъщи някой, когото не познавах, се доближи до мен и ми подаде кесия. Видях, че имаше 49 жълтици, всяка от които на стойност десет пиастри. Купих свещи и други необходиминости и се завърнах у дома.”

Мустафа Ъшки ефенди пише още: “Когато синът ми Мухаммед Салих беше още пеленаче, съпругата ми се разболя и млякото ѝ спря да идва. Испитахме голямо затруднение. Занесох бебето до Худжре-и сеадет и го поставих до долната страна на завесата и се помолих: “Аллахумме инни ес’елюке ве етеведжеху илейке би-Небиййна ве сеййидина Мухаммедин “салляллаху алейхи ве селлем” Небиййиррахме, йа сеййидина, йа Мухаммед “салляллаху алейхи ве селлем”! Инни етеведжеху иля Раббике ерсил мурдиате ли-хазел-ма’сум.” Рано на следващата сутрин дойде служител на има Шериф и рече; “Ефенди, моята тримесечна дъщеря почина. Ние не може да спрем млякото на майката. Бих искал да знам дали някой има нужда от дойка?”

Показахме му бебето. Той каза: “Ако ни дадете това дете, ние ще го кърмим в името на Аллаху теаля и ще го превъзпитаем много добре, а освен това, съпругата ми ще испита голяма радост” и взе бебето заедно с него.

1257 година беше период на големи затруднения за мен и започнах да мисля за отиване в Истанбул. През нощта Регаиб аз седнах в единия ъгъл на Равда-и мутаххера и се обърнах духом към Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” за искане на разрешение от него. После съм заспал и в съня си чух глас, който трикратно ми каза: “Отиди в Истанбул и гостувай на Мустафа паша!” Събудих се и се завърнах у дома. Сбогувах се със съпругата и децата, и потеглих на път. Тъй като няха пари да се кача на кораб, аз пропътувах пеша цялото разстояние

до Александрия и това ме огорчи много. Спомних си за хадис-и шерифа: **“Поискайте помощ от обитателите на гробовете, когато сте объркани или в беда!”**, след което посетих гроба на имам Бусайри⁴⁵ “рахиме-хуллаху теаля”, авторът на **“Касиде-и бурде”**, и поисках помощ от Аллаху теаля в името на благословената душа на този ценен човек, който беше един от любимите раби на Аллаху теаля. Когато излязох навън, срещнах човек на име Ахмед Бей от Серез, който е търсел мен. Той ми рече: “Ефенди, Саид Мухиб ефенди “рахиме-хуллаху теаля”, един от османските държавници, е научил, че сте на път и желае да има честта да Ви види. Той ще бъде много доволен ако го удостоите с Вашето присъствие.” После отидохме заедно в конака. Мухиб ефенди ме посрещна с изключителна любезност и уважение. “Ако приемете моето предложение, може заедно да отидем до Истанбул с кораб” – рече той. На следващия ден пък дойдоха три кесии жълтици от Мухаммед Али паша “рахиме-хуллаху теаля”. После потеглихме за Истанбул, където бяхме държани в карантина на борда на кораба в продължение на двадесет и една дни. Веднага щом слязох от кораба в петък, отидох директно до тюрбето на Еййуб султан. Посетих хазрети Халид бин Зейд “радияллаху теаля анх”⁴⁶ и казах от сърце, че съм негов самотен гост и го помолих за помощ. След като извърших петъчната молитва в джамията Еййуб, влязох в тюрбето заедно с джемаата и седнах на една страна. Дойде един непознат човек и ме запита: “Заповядайте, къде ще отидем?” Някой друг, който се намираще зад гърба ми, ме идари с юмрук и рече: “Там, където ти е повелено!” Когато потеглихме на път с първия човек, аз го попитах:

- Кой ме удари по гърба?

- Казва се Махмуд. Обитателите на Еййуб го наричат меджзуб.

- Къде ме отвеждаш сега?

- Аз съм човек на бившия главен секретар и сегашен военен министър Мустафа Нури паша “рахиме-хуллаху теаля”. Той ми заповяда да Ви намеря.

- Ние не се познаваме с Мустафа паша, чудя се, защо може да е наредил това?

45 Имам Мухаммед Бусайри е починал през 695 [1295] г.

46 Халид бин Зейд Енсари е починал през 50 [670] г. в Истанбул (тогавашен Константинопол).

- Не знам, но той спомена Вашето име с уважение и каза, че Ви очаква.

- Ти също не ме познаваш, нито пък някой друг от Еййуб. Да не би да е станала някаква грешка?

- Не, ефенди! Негово Величество ми каза, че ще намеря такъв и такъв благословен човек в Еййуб след петъчната молитва днес и че трябва да го доведе при него, с уважение и скромност. Той ми описа Вашата външност.

Когато чух тези слова, аз си помислих, че Мустафа паша може да е получил някакъв духовен знак. Когато пристигнахме, той ме посрещна с голяма любезност и благоприличие и рече: “Ефенди, ти си мой гост и може да останеш, колкото пожелаеш. Може да посетиш всяко място, което пожелаеш и да се върнеш пак тук.” Той ми даде една стая и няколко слуги на мое разположение. На следващия ден беше денят, в който се посещаваше текето на шейх Абдулкадир Мевлеви. Отидох там и седнах на една страна. После дойде един човек и много учтиво ме попита за името, кога съм дошъл в Истанбул и чий гост съм. Той, след като изслуша моите отговори, си отиде. Аз разказах това на хазрети Мустафа паша, когато се върнах при него през нощта. Тогава пашата каза: “Нашият велик султан “рахимехуллаху теалья” днес удостои с присъствието си онова място. Той много обича и уважава мюсюлманите, които живеят в благословената Мека (Мекка) и сияйната Медина. Предполагам, че въпросният човек е бил изпратен при Вас от нашия султан.” Попитах го дали мога да видя благословеното лице на султана, при което той отговори така: “Да, може да постигнете тази чест ако отидете в джамията, където султанът изпълнява петъчен намаз.” Той ме заведе на петъчното шествие, чиято церемония се състоя в джамията Бейлербей. Заставах на една страна и зачаках да видя благословеното лице на султана. Когато блажените очи на падишаха се спряха по мен, той спря забързания си кон и изпрати главния командир при мен. Военачалникът дойде и ми рече: “Ъшки ефенди! Нашият падишах Ви изпраща селям! Той Ви отреди заплата от триста куруша и каза: “Не се притеснявайте за Вашите жена и деца; обиколете и посетете всички части на Истанбул.” Аз осъзнах, че този изумителен ферман на нашия султан Абдулмеджид хан “рахимехуллаху теалья” е един от неговите многобройните кешфове и керамети, за които бях чувал. Това събитие ме освободи от тревогата

по семейството. Няколко месеца по-късно аз се завърнах в лъчезарната Медина и намерих семейството си в комфорт и задоволство. Научих, че това се дължи на факта, че падишах Абдулмеджид хан “рахиме-хуллаху теаля” е изпратил на семейството ми три хиляди куруша от мое име. По-късно – след моето пристигане – той ни ощастливи чрез изпращане на допълнителна сума от седем хиляди куруша. Както всички мюсюлмани, така и ние, се молахме за този възвишен падишах след всеки един намаз.”

Теккетто, където е отишъл Ъшки ефенди, е било едно мевлеви-хане в Бешикташ, Истанбул. По-късно то е било преместено в теккетто на улица Бехарийе, Еййуб. Тогавашния шейх е бил Абдулкадир деде.

По голяма вероятност Ъшки ефенди е бил голям евлия, защото всичко, което е пожелал при Худжре-и сеадет, се е приело. Докато е бил в Медина, Тевфик бей “рахиме-хуллаху теаля”, служител на Съвета на Адмиралтейството, е страдал от силни болки в очите. Той посетил Худжре-и сеадет и се помолил или за възстановяване на очите, или за отиване в Истанбул. После се е върнал у дома. Ъшки ефенди е дошъл у тях след него, направил дуа за очите му и подухнал по тях, като болката е изчезнала моментално.

Един истанбулец е останал да живее в Медина за седем години. Той ежедневно е идвал до Равда-и мутаххера и четял “**Деляил-и хайрат**”. Всеки път, когато е започвал да чете, забелязвал до себе си възрастен мъж с чисти дрехи, приятно ухание и оформени съгласно сунната брада и мустаци. Когато се е заканил да се завърне в Истанбул, той е отишъл пред Худжре-и сеадет и направил следната дуа: “О, Расуляллах! Знаете, че на това благословено място аз всеки ден изпълних целия “**Деляил-и шериф**”, но не знам дали делото ми е прието. Дали успях да съблюдая необходимото благоприличие при четене на тази благословена книга?” После е седнал на една страна и заспал. В съня си е видял Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, който му е подал купичка мляко през прозореца “**Муваджехе-и сеадет**”. Той веднага я е взел и изпил. Когато се е събудил, открил пред себе си възрастния човек с приятното ухание, който му е казал: “Да ти е сладко, братко!”

Има много книги, които дават примери за приети дуи, направени в името на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Изумителни събития са написани в “**Бейн-и интисар**” на Ебу Сюлейман Давуд

Шазили Искендери Малики “рахиме-хуллаху теаля”, починал през 732 [1332] г.

Ибни Мухаммед Ешбили “рахиме-хуллаху теаля” разказва: “По време на престоя в Гранада, Испания, аз гостувах у един стар приятел, който се разболя. Ние загубихме надежда за неговото оздравяване. Везирът на времето, Ибнул-Хисал “рахиме-хуллаху теаля”, дойде да го посети. Той написа писмо, което нареди да оставят до Худжре-и сеадет и призова за помощ Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Няколко дни след това събитие болният приятел оздравя.”

Във втория том на превода на **“Шакайък-и Ну’маниййе”**⁴⁷ пише: “Великият ислямски учен Мевляна Шемседдин Мухаммед бин Хамза Фенари “рахиме-хуллаху теаля”, първият шейх-ул-ислям на Османската империя и муджедидът на своето време, е ослепял от катаракта. Една нощ е сънувал Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, който му е заповядал: **“Направи тefsир на сура Таха!”** Молла Фенари е отговорил: “Намам сила за тefsир във Вашето велико присъствие, а освен това, не виждам!” Тогава, изцерителът сред пейгамберите, преславният ни Пророк “салляллаху алейхи ве селлем” е извадил памук от благословената си дреха, напоил го е със слюнката си и поставил върху очите на Молла Фенари. Когато шейх-ул-ислямът се е събудил и намерил парчета памук по очите си, той ги е взел и прогледал, и прославил и възхвалил Аллаху теаля. Запазил парчетата памук и завещал да му ги сложат по очите след смъртта му. Завещанието е било изпълнено, когато той е починал в Бурса през 834 [1431] г.

Тъй като молитвите в името на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” се приемат, хазрети Омер “радияллаху анх”, халифът на мюсюлманите – когато е настанало глад в Медина – е излязъл на молебен за дъжд и отправил следната дуа, сторвайки посредник Аббас бин Абдул Мутталиб “радияллаху теаля анх”: “О, Господи! Ние се молим на Теб чрез Твоя възлюбен Пейгамбер “салляллаху теаля алейхи ве селлем”! Искаме дъжд от Теб в името на уважавания чичо на Твоя Пророк! Приеми молитвата ни!”

Във времето на хазрети Омер “радияллаху анх” още един път е настанал глад. Хазрети Ка’б-ул-Ахбар “рахиме-хуллаху теаля” е казал: “О, Емир-ел му’минин! Във времето на синовете на Исраил

47 Подготвителят на книгата “Шакайък” Ташкьопрузаде Ахмед бин Мустафа е починал през 968 [1561] г. в Истанбул.

– когато се случеше глад – се молеха в името на пророците.” След това хазрети Омер се е качил на минбера на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и казал: “О, Господи! Искаме от Теб, сторвайки посредник чичото на Пейгамбера Ти! Искаме прошка и благоволение от Теб в негово име.” После се е обърнал към джемаата и рекъл: “Молете се на вашия Господ! Той е Този, Който приема дуите.” При тази заповед на халифа, хазрети Аббас е изпълнил дълга молитва. Преди тя да приключи, улиците на Медина са били наводнени и станали непроходими. На този ден хазрети Аббас е получил титлата “**Саки-и Харамейн**”. Тогава поетът на Расулюллах Хассан бин Сабит “радияллаху анхума” е рецитирал стих в похвала на хазрети Аббас.

Докато разговаряли с Ебу Джа’фер Менсур⁴⁸, втория аббасидски халиф, в Месджид-и Небеви, имам Малик “рахиме-хуллаху теаля” е казал: “О, Менсур! Това е Месджид-и сеадет! Говори тихо! Хак теаля в сура Худжурат казва (по смисъл): **“Не надигайте глас над гласа на Расулюллах...”** С това Той е укорил говорещите на висок глас, а със свещения аyet по смисъл: **“Онези, които говорят тихо в присъствието на Пророка на Аллаху теаля...”** е похвалил снишаващите гласа си. Уважението към Пророка ни след неговата смърт е като уважението към него приживе.” Менсур, навеждайки глава, попитал: “О, Ебу Абдуллах! В посоката на Къбле ли трябва да се обърна или към гроба на Расулюллах?” “Недей да отвърщаш лице от Пророка на Аллах! Този велик Пейгамбер – застъпникът в Деня на Къямет – ще се застъпи за теб и твоя баща Адем “алейхисселям”. Трябва да се обърнеш към гроба и да искаш застъпничество. В 64-ия аyet на сура Ниса се казва по смисъл: **“Когато угнетяваха себе си, дойдеха при теб и помолеха Аллаху теаля за опрощение, и Пророкът помолеше за опрощението им, щяха да видят, че Аллаху теаля е приемаш покаянието, милосърден.”** В този аyet Всевишният Аллах обещава, че покаянието на използващите посредничеството на любимия ни Пейгамбер ще бъде прието.” Тогава Менсур, ставайки от мястото си, застанал пред гроба на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и започнал да се моли: “О, Аллах мой! В този свещен аyet обеща, че ще приемеш покаянието на използващите посредничеството на Пророка Ти. И аз, заставайки пред Твоя любим Пророк, Те моля за опрощение. Опрости ме така, както опрощаваше използващите посредничеството

48 Ебу Джа’фер е починал през 158 [773] г. в Мекка.

на Пейгамбера ни приживе. О, Аллах мой! Моля се на Теб чрез посредничеството на изпратения като милост велик Пейгамбер. О, Мухаммед “алейхисселям” – най-велики сред пратениците! Чрез теб се моля на Аллаху теаля. О, Господи! Стори този велик Пейгамбер застъпник за мен.” Заставайки по посока на прозореца на Муваджжехе-и сеадет и с гръб към Къбле, той е отправил ду’а към Всевишния Аллах. Минберът на любимия ни Пейгамбер е останал на ляво от него.

ВНИМАНИЕ: Наставлението на имам Малик⁴⁹ показва, че онези, които отправят ду’а пред гроба на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, трябва да проявяват будност. Тези, които няма да окажат подобаващото уважение към това място, не е редно да остават за дълго в сияйната Медина. Имам а’зам Ебу Ханифе “рахиметуллахи алейх” е казал: “По-добре е да сме тук (в Багдат), а сърцето ни да е там (в Медина), отколкото да сме в Медина, а сърцето в Багдат!”

Един човек от анадолските села е останал в Медина за дълги години. Оженил се е там и е бил назначен на определена длъжност в Худжре-и сеадет. Един ден се е разболял и вдигнал висока температура. Приискало му се е айран и се замечтал. “Ах, ако бях на село щях да си направя айран и да го изпия” – си помислил той. През нощта Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” се явил в съня на Шейх-ул-Харам и му заповядал да назначи друг човек на мястото на служителя от Анадола. Шейх-ул-Харам казал: “О, Расуляллах! Тази длъжност е заета от еди-кой си от вашата общност.” Любимият ни Пейгамбер отвърнал: “Кажи му да иде на село и да пие айран!” На другия ден, когато на въпросния човек му е била съобщена заповедта, той се е подчинил и се е завърнал на село.

Ако само една мисъл може да причини такава вреда, Аллаху теаля да пази, какви ли ще са последиците от някаква неприлична дума, казана дори и на шега, или някаква неподходяща постъпка.

Тези, които посещават Худжре-и сеадет трябва да бъдат много бдителни и да нямат земни мисли в сърцата си. Те трябва да мислят за сиянието и високите степени на Мухаммед “алейхисселям”. Молитвите на онези, които мислят за светски дела, за срещи с хора на висок ранг и извличане на материални изгоди, и търговия, не се приемат; те няма да получат желанията си.

49 Малик бин Енес бин Малик бин Ебу Амир Есбахи е починал в Медина през 179 [795] г.

Посещението на Худжре-и сеадет е много ценен ибадет. Тези, които не вярват в това, са подложени на опасност от напускане на исляма, защото ще са се противопоставили на Аллаху теаля, Неговия Пророк и всички мюсюлмани. Макар някои маликитски учени да са казали, че посещениято на Расулюллах е ваджиб, единодушно е прието, че това е мустехаб.

10- На 208-а стр. пише: *“Ибни Каййим-и Джевзиййе е казал: “Има много видове ширк; моленето на мъртъвците е един от тях. Покойниците не могат да вършат никаква работа. Те не могат да носят полза за самите себе си, нито пък да предотвратят някаква вреда, камо ли да помагат на други. Да се иска шефаат от мъртъв човек е ширк; той може да се застъпи, но ако Аллаху теаля му разреши. Моленето на мъртвеца не може да се приеме за причина, поради която да се очаква, че Аллах ще му даде това разрешение. Един такъв политеист, с това си дело, ще е поискал застъпничество по начин, който предотвратява самото разрешение за застъпничество.”*

Истината е, че е забранено да се иска застъпничество от неща, за които Аллаху теаля е казал, че няма да могат да се застъпят, като идолите и онези, които се приемат за съдружници на Аллах, например. Ислямската религия е обявила, че пророците “алеихимуссалева ту веттеслима т”, евлиите и учените “рахиме-хумуллаху теаля” ще се застъпят. Да се моли на тях, искайки застъпничество, е признак на вяра в Коран-и керим и хадис-и шерифите. Вярно е, че шефаатът ще бъде възможен с разрешението на Аллаху теаля; но Коран-и керим и хадис-и шерифите разкриват онези, на които Той ще разреши. И когато се получи това позволение, те ще се застъпят за онези, от които са доволни. Това е показано в сура Веддуха, където по смисъл се казва: **“Твоят Господ ще ти даде всичко, което искаш, докато кажеш, че си доволен.”** Имам а’зам Ебу Ханифе “рахиме-хуллаху теаля”⁵⁰ в 14-а точка от **“Фъкх-и екбер”** казва: “Пророците, учените и праведниците ще се застъпят за онези, които имат големи грехове, и ще ги опазят от Джененема.” В **“Кавл-ул-фасл”**, разяснението на **“Фъкх-и екбер”**, има подробна информация по този въпрос.

Мюсюлманите се молят на евлиите, не защото искат Аллаху теаля да даде на тях позволение за застъпничество; а за да се застъпят и за молещите се, когато Аллаху теаля даде позволение за шефаат. Онзи,

---

50 Ебу Ханифе Ну’ман бин Сабит е починал в Багдат през 150 [767] г.

който не може да проумее тази тънкост, се отклонява от правилния път и обвинява в неверие милионите мюсюлмани, които искат застъпничество. В тяхната книга (на ухабитите) също пише, че Расулюллах е заявил, че ще се застъпи за вярващите, но не и за политеистите. Самият ухабия си измисля твърдението, че е форма на ширк да се иска застъпничество от мъртвец. Взема частта от Коран-и керим, в която се казва, че няма да има застъпничество за мушриците, и се опитва да докаже своето твърдение; т.е. злоупотребява с Книгата на Аллаху теаля.

11- На 216-а, 220-а и 224-а стр. той цитира 56-о знамение на сура Касас – низпослано заради Ебу Талиб, чичото на Пророка – където по смисъл се казва: **“Ти не може да напътиш онези, които обичаш, а Аллах напътва когото пожелае.”** След това обяснява, че Аллаху теаля е единственият, Който обръща сърцата от неверието и греховете към вярата и подчинението, и добавя: *“Тези, които казват, че големците в тасавуфа могат да проникнат и видят сърцата на учениците си и да ги насочат към желаната посока, са лъжци. И тези, които вярват в това, ще са отрekli Аллах и пророците. Всички неща, на които хората се покланят, освен Аллах, се наричат весени. Гробовете и тюрбетата също са весени. Например, най-големият египетски весен е Ахмед Бедеви. Не е известно както неговото име, така и дали е притежавал някакви превъзходства и знания, и дали е изпълнявал много ибадети. Сахави предава от Ибни Хаййан, че веднъж Ахмед Бедеви е влязъл и уринирал в джамията и е излязъл без да изпълни намаз. Хората мислят, че този човек е способен да помага в двата свята, да гаси пожари и спасява кораби от бури. Казват, че е бог, Господ и знае неведомото; че чува отдалеко и изпълнява желания. Те правят седжде върху пръстта на гроба му. По същия начин хората в Аман и Ирак се покланят на Абдулкадир Джейляни. Мухийдин Араби е най-големия неверник на света.”*

Големците в тасавуфа разпознават онези, за които Аллаху теаля в изначалността е пожелал напътствие, блаженство и спасение от наказание; и стават причини за тяхното напътствие. Срещата с евлиите, опознаването на тези избраници и искането на помощ от тях е предопределението и благо на Аллаху теаля. За онези – за които Той е отредил напътствие в изначалността – сторва да прочетат книгите на сунитските учени и големците в тасавуфа; и ги дарява с блага и тяхното застъпничество. А онези, чиято гибел е пожелал, прави да

попадат в капаните на зъндъците; да прочетат техните изопачени и долни книги, и да бъдат въввлечени в Ада. Уахабитската книга атакува мюсюлманите с клевети, отнасящи се до горепосочените любими раби на Аллаху теаля и големи евлии. Действително някои невежи хора и еретици, които сторват религията средство за земни изгоди, могат да кажат или направят грозни неща, несъответстващи на исляма, но това не оправдава хуленето на всички сунити; това е като да се обвини Иса “алеихисселям” поради факта, че християните му се покланят.

Ахмед Бедеви “рахиме-хуллаху теаля” е един от големците на евлиите и ученик на шейх Бери, който пък е бил възпитаник на Али бин Нуайм Багдади – един от големците в тасаввуфа, ученик на съкровището от керамети шериф Ахмед Рифаи “рахиме-хумуллаху теаля”. Ахмед Бедеви също е бил шериф; починал е в Египет през 675 [1276] г. Стотици хиляди мюсюлмани ежегодно са посещавали неговия гроб в Танта и не се е вършело нищо непозволено от исляма; това е било написано подробно в “**Мир’ат-ул-Медине**”, започвайки от 1049-а стр. Що се отнася до Абдулкадир Джейяни и Мухийдин Араби “рахиме-хумуллаху теаля”, техните високи степени са били разбрани и обяснени в стотиците книги на ислямските учени, които са били големци в религията като тях. Книгата “**Мектубат**” на имам Раббани е пълна с похвали за тези двама евлии. Такъв е случаят и с Абдулгани Наблюси “рахиме-хуллаху теаля” в неговата книга “**Хадика**”.

12- На 224-а стр. в уахабитската книга се казва: “*Ша’рани пише, че неговият шейх Алийул-хавас не се е отделял от Расулюллах дори за миг. Това е лъжа! Ако беше истина, Пророкът щеше да дойде и да изглади противоречията между сподвижниците си.*” Онзи, който има частица разум и ислямско знание, не би могъл да се изразява по такъв начин, защото Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е предрекъл фитнетата между Есхаба; как би могло да се помисли, че ще дойде и разреши проблема? Дружбата, за която говори Ша’рани “рахиме-хуллаху теаля”, е в смисъл на кешф и мушахеде; не е нещо материално, както неправилно разбират тези глупаци. Отричат, онова което не разбират и не знаят. Народната поговорка “Човек е враг на онова, което не знае” отговаря на сто процента на уахабитите. Хазрети Ебу Бекр “радияллаху анх” е казал, че всеки миг вижда Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и изпитва срам от него. Моля, прочетете 32-а точка!

13- На 180-а стр. ухабията цитира от **“Касиде-и бурде”** на имам Бусайри и коментира: *“Това е форма на оказване на доверие на друг, освен Аллаху теаля, и възвеличаване на създание – което пък е ширк.”*

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е бил похвален от Аллаху теаля и от себе си, споменавайки благословиите, с които е бил дарен. Подобни примери са толкова многобройни, че хвалбите на имам Бусайри са нищожни в сравнение с тях. Възхваляването на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е ибадет; това го е правел целият Есхаб-и кирам. Например, дългите похвали на Хассан бин Сабит и Ка’б бин Зухейр са известни. Ка’б бин Зухейр е превъзнесъл Расулюллах в своята касида **“Банет су’ад”** повече от Бусайри. Расулюллах я харесал и му простил грешките. Подарил му благословената си хърка (връхна дреха). Същата тази дреха днес е в двореца Топкапъ, Истанбул. Ухабитът цитира двустистието “Я екремелхалкъ ма ли мен елнозу бихи-сиваке инде хулюл-ил хадисил-амими” (О, Пророко, най-великият и щедрият сред създанията! Нямам към кого да се осланям на последния дъх, освен теб!) на Бусайри и казва, че да се прави истигасе (иска помощ) от Расулюллах е ширк. Предава благословения хадис, сведен от Таберани, и казва, че е форма на политеизъм да се иска помощ от един раб. Този хадис-и шериф е бил казан във време, когато един лицемер е причинявал неприятности на мюсюлманите и хазрети Ебу Бекр Съдък е рекъл на тях: “Нека отидем при Расулюллах и поискаме помощ (да направим истигасе), да потърсим подслон при него.” Отговорът на Мухаммед “алейхисселям” е бил: **“Не се иска помощ от мен, а от Аллах.”** Ухабията излага този хадис-и шериф и напада мюсюлманите. Всъщност, хадис-и шерифът носи следния смисъл: “Само Аллаху теаля е Този, Който защитава всички от всякакви вреди, създава средствата за защита и дарява средствата със силата да защитават. Когато Той не желае да защити, не създава средствата за защита; или създава, но не създава ефекта на защита в тях.” Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е искал да каже: “Тези, които търсят подслон при мен, трябва да знаят, че ефектът е от Аллах.” Хазрети Ебу Бекр не е ли знаел това? Разбира се, че е знаел, но Расулюллах е обяснил краткото изявление на хазрети Ебу Бекр, за да не го разберат погрешно мюсюлманите, които ще дойдат до края на света. Следователно, мюсюлманите винаги знаят, че ефектът е от Аллаху теаля. Имам Мухаммед Ма’сум в 110-о писмо от първия

том на своя **“Мектубат”** казва: “Аллаху теаля е скрил Своята сила зад причини. Той заявява, че е единственият притежател на сила и, заедно с това, ни повелява да прибягваме до причините. Той съобщи, че истинският мюсюлманин трябва да се придържа към причините и да се доверява на Създателя, Който ги дарява (причините) със сила. Аллаху теаля е похвалил Якуб **“алеихисселям”** в Коран-и керим, поради неговото придържане към тази заповед. В сура Юсуф по смисъл се казва: **“Якуб **“алеихисселям”** знае това, което сме му разкрили, но повечето хора не знаят, че предопределението надделява над предпазливостта.”** В тefsира **“Тъбийан”** този свещен аят е обяснен по следния начин: “Съдружаващите не знаят за нещата, които Аллаху теаля вдъхва в сърцата на Своите евлии.” Тези, които вярват, че ефектът е от средствата, а не знаят, че той е от силата на Аллаху теаля, са еретици. А онези, които искат да премахнат причините (средствата), ще са показали с това си деяние, че не са разбрали мъдростта на Аллаху теаля и помислили, че Аллаху теаля е създал творенията без никаква полза; и тази тяхна вяра, от друга страта, ще ги подтикне към мързел. Тези, които вярват, че ефектът от средствата е даден от Аллаху теаля, ще постигнат напътствие (видят истината) и ще се спасят от двете опасности (крайности във вярата). Преводът на 110-о писмо приключва тук. Този, който е в състояние да схване тази тънкост, ще разбере правилно и горепосочения хадис-и шериф.

Имам Мухаммед бин Са’ид Бусайри **“рахиме-хуллаху теаля”** е бил един от големците в тасаввуфа. Той е бил един от евлиите, превъзпитани от Ебул-Аббас Мурси Шазили. Ебул-Аббас Мурси пък е бил ученик на Ебул-Хасен Шазили. Имам Бусайри е починал през 695 [1295] г. в Египет. Когато е получил удар и половината му тяло се е парализирало, той е помолил за помощ Расулюллах и съставил известната си касида в похвала на най-високопоставения сред хората, и после я доложил на Расулюллах в съня си. Мухаммед **“алеихисселям”** я харесал много, изкарал си благословената дреха и я облякъл на имама. Погалил с благословената си ръка парализираните части на тялото му. Когато имам Бусайри се е събудил, тялото му е било възстановено, а хърката на Расулюллах е била по него. Това е причината, поради която тази касида е била наречана **“Касиде-и бурде”**. Бурде означава хърка, палто. Когато имам Бусайри с радост се е запътил към джамията за сутрешен намаз, срещнал един човек, който е бил известен със своята

праведност и откъснатост от земния живот, и който му казал:

- Искам да чуя твоята касида.
- Имам много касидета и всички хора ги знаят.
- Искам онази, за която никой не знае и която снощи чете на Расулюллах.
- Не сам казвал това на никого! Откъде знаеш?

Човекът е разказал за съня точно както имамът го е сънувал. Везирът Бехаеддин е чул за тази касида и я изслушал с почит в изправено положение. Забелязали са, че болните оздравяват и хората се спасяват от бели и притеснения, когато я прочетат. За да се получи този ефект, преди всичко трябва да се вярва и да се чете с чисто възнамерение.

Касиде-и бурде се състои от десет части:

Първата част изразява цеността на любовта към Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”.

Втората част обяснява нечестията на човешкия нефс.

Третата част възхвалява Расулюллах.

Четвъртата част разказва за раждането на Расулюллах.

Петата част обяснява, че молитвите на Расулюллах са били приемани мигновено.

Шестата част превъзнася Коран-и керим.

Седмата част разкрива тънкостите по отношение на Ми’раджа на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”.

Осмата част говори за джихадите на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”.

В деветата част се иска милост и опрощение от Аллаху теаля и шефаат от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”.

Десетата част разказва за превъзходствата на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”.

Уахабията пък хвали угнетителите, които мъченически са избили хиляди мюсюлмани. От една страна, той оприличава техните мечове, оцветени с кръвта на невинните, на благословените мечове на ислямските муджахиди, а, от друга страна, оприличава хваленето на великия Пейгамбер на Аллаху теаля на възхвеляването на идолите от страна на многобожниците. Обвинява възхвеляващите Расулюллах

в ширк. Уахабията не може да проумее, че неверниците са хвалели идолите, защото са ги приемали за божества. Само Аллаху теаля има право да бъде хвален по такъв начин; именно така го хвалят и мюсюлманите. Те величатят Расулюллах като най-висшето създание. И нито един от учените в исляма, които са били влюбени в Расулюллах, не са го възнесли до нивото на творец или бог; те не са го похвалили по същия начин, както са възнасяли Аллаху теаля. Уахабията не може да разграничи истината от заблудата. Напълнил е своята книга със свещени айети и хадиси, отнасящи се до неверниците; разтълкувал ги е погрешно и нападал ислямските учени; обвинил е в езичество и неверие тасавуфските учени и любимите раби на Аллаху теаля. Тези, които четат уахабитската книга, виждат свещените айети и хадиси и си мислят, че техните грешни тълкувания са правилни, като това ги повлича в гибел.

14- Започвайки от 239-а стр., той казва: *“В хадис-и шерифите е обявено, че най-лошите сред хората са тези, които ще бъдат живи, когато ще настане края на света, и тези, които ще превърнат гробовете в месджиди. Гробовете са били сторени месджиди (места за поклонение) преди идването на исляма. Последователите на тази общност, които са дошли на по-късен етап, са отишли по-далеч в заблудата от хората в Епохата на невежество. Те забравили за Аллаху теаля, когато изпаднали в беда и започнали да обожествяват мъртъвците, за които повярвали, че правят каквото си искат. Такива хора твърдят, че Абдулкадир Джейляни⁵¹ чува и помага на онези, които му се молят. Смятат, че той знае неведомото, въпреки че е мъртъв. Тези, които казват това, стават неверници и отричат Коран-и керим. Ибни Каййим е казал, че рушенето на куполите над гробовете е ваджиб. Имам Невеви е казал, че построяването на тюрбета над гробовете, без значение с какво намерение се прави това, е харам. Тези, които са казали, че изпълняването на намаз в гробищата е забранено, защото гробищата са мръсни, са допуснали грешка, защото гробовете на пророците не може да са мръсни. Ибни Хаджер Хийтеми в своята книга “Кебаир” е казал, че е голям грях да се прави тюрбе над гроб и че ислямските управници трябва да разрушат всички тях, и че на първо място трябва да започнат от тюрбето на имам Шафи.”*

---

51 Абдулкадир Джейляни е починал през 561 [1166] г. в Багдад.

Тук ухабията за пореден път клевети мюсюлманите, които изпълняват ибадет и се молят на Аллаху теалю пет пъти на ден. Явна лъжа е да се твърди, че тези хора забравят за Аллаху теалю. Мюсюлманите не се покланят на мъртъвците. Тъй като благословените хадиси учат, че покойните евлии на Аллаху теалю чуват – това се отнася и за всички останали мъртъвци – те отиват при техните гробове и се молят на Аллаху теалю в тяхно име, и искат застъпничество. Покойниците нямат силата да правят каквото си искат, подобно на живите. Но Аллаху теалю е обещал, че ще приеме молитвите на Своите възлюбени раби и преди всичко на пейгамберите. Мюсюлманите не искат от пророците “алеихимуссалева ту веттеслима т” и евлиите “рахиме-хумуллаху теалю” да направят нещо за тях, а искат дуа. Евлиите чуват онова, което посетителите искат, и се молят на Аллаху теалю. И Аллаху теалю, от Своя страна, приема молитвата на евлиите.

Нека сега да преведем знанията от 121-а стр. на книгата “Зеваджир” на Ибни Хаджер Хийтеми “рахиме-хумуллаху теалю”⁵², за да изкараме наяве лъжите на ухабитската книга: Ибни Хаджер – след като е изписал хадис-и шерифите – дал следното обяснение за тях: “Някои от шафиитските учени, опирайки се на горните хадис-и шерифи, са казали, че извършването на шест неща е голям грях. Едно от тях е превръщането на гробовете в месджиди, защото в хадис-и шериф се казва: **“Не превръщайте гробовете на пейгамберите в месджиди!”** Съобщено е, че онези, които сторват гробовете месджиди, ще бъдат прокълнати и ще бъдат най-лошите сред хората в Съдния ден. Под “да се прави гроба месджид” се има предвид “да се кланя намаз срещу него”. Ето защо учените от шафии са заявили, че е харам да се кланя намаз срещу гробовете на пророците или евлиите в знак на уважение към тях. Трябва да са налице две условия, за да може този акт да стане харам. Първо, покойникът трябва да е високопоставен човек и, второ, да се извърши възнамерение за намаз срещу него. Осветяването на гробовете също е харам ако се прави в знак на почит към мъртъвците. Същото се отнася и за обикалянето около гробовете. Оттук се разбира, че подобни действия са мекрух, когато не се правят в знак на почит. Правенето на седжде върху гроб, в знак на уважение, е равносилно на покланяне на него, което пък е тежък грях и дори куфр. Някои ханбелитски учени са казали, че изпълняването на намаз, за

52 Ибни Хаджер Мекки е починал в Мекка през 974 [1566] г.

оказване на уважение към мъртъвците, е голям грях и става причина за напускане на исляма, и тюрбетата, в които се практикува това, трябва да бъдат съборени.

Ибни Хаджер Мекки Хийтеми “рахиме-хуллаху теаля”, в египетското издание на книгата си **“Фетава-и кубра фъкхийе”**, в главата за погребението, казва: “Не може да се строят куполи в обществени гробища, където се погребват всички. Ако вече са построени, трябва да бъдат разрушени. Ако гробницата не е обществена, не може да се събори тюрбе, за да се погребе някой мъртвец на това място.” На 17-а стр. пише: “Харам е да се прави тюрбе на обществена гробница. Вече построените трябва да бъдат разрушени. Изграждането на всякакви сгради в гробище, което принадлежи на вакъф или частно лице, без негово разрешение, също е харам. Мекрух е да се строи тюрбе на собствено място или на мястото на някой друг с негово разрешение.” На 25-а стр. пише: “Изграждането на тюрбе на обществени гробища е харам, защото заема много пространство и предотвратява погребването на други хора. Такива куполи трябва да бъдат съборени. Именно поради това, повечето учени в шафитския мезхеп “рахиме-хумуллаху теаля” са издали фетва, че тюрбето на имам Шафи трябва да бъде разрушено, защото се намира на обществено гробище.” Както се вижда, Ибни Хаджер Мекки “рахметуллахи алейх” не е казал, че изграждането на всякакви тюрбета е харам и че трябва да бъдат разрушени.

В **“Джами’ул фетава”**, **“Кешф-ун-нур”** и **“Усул-и ербеа”** е написано, че според исляма е позволено да се изградят тюрбета върху гробовете на евлиите.

На 209-а стр. в книгата **“Зеваджир”** е написано, че е голям грях да се строят високи сгради за показност. Следвайки посочените хадис-и шерифи, ухабиите трябва да съборят не гробниците, а сградите за разточителство и разврат, които самите те построиха в Рияд, Таиф и Джида, и това е ваджиб за тях. На 248-а страница в ухабитската книга е посочен хадис-и шерифът: **“Посещавайте гробовете! Тези посещения ще ви напомнят за Ахиретския ден.”** После добавя, че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е посещавал благословената си майка, но твърди, че това не доказва, че искането на помощ от мъртвите е позволено; и оприличава посещенията на гробовете на Пейгамбера “салляллаху алейхи ве селлем” и евлиите

на състоянието на неверниците, които се покланят на гробовете (обожествяват ги).

15- На 259-а стр. ухабията пише: *“Забранено е за онзи – който влиза в Месджид-и Небеви с възнамерение за намаз – да отива до гроба на Расулюллах и да го поздравява. Имам Малик е казал, че е мекрух да се отива до гроба при всяко влизане в Месджид. Сахаба и Табиин са идвали в Месджид, извършвали намаз и излизали. Те не са идвали близо до гроба, за да го поздравят, защото това действие не е заповядано в исляма. Не е вярно, че душите имат способността да придобиват формата на тяло; това е лъжа. Това състояние се е случило само в нощта на Възнесението. Мюсюлманите от следващите поколения са извършили това, което сподвижниците не са направили. Някои сахаби са се отбивали до гроба, само за да отправят селям и само онези от тях, които са идвали отдалеко. Абдуллах ибни Омер е отивал до гроба и давал селям всеки път, когато се е връщал от пътуване. Никой друг, освен него, не го е направил. Неистинни са твърденията, че Ахмед Рифаи е целунал ръката на Расулюллах; това е измислица, лъжа. С единдушието на учените е съобщено, че човек трябва да се обърне към Къбле, а не към гроба, когато отправя дуа пред Худжре-и сеадет. Хадис-и шерифите забраняват да се ида от далечни страни за посещение на Худжре-и се'адет.”*

В книгата **“Мир’ат-и Медине”** се казва: **“В един хадис-и шериф е казано: “Застъпничеството ми става ваджиб за онзи, който посети моя гроб.”** Този благословен хадис е сведен от Ибн-и Хузейме, Беззар, Али Дара Кутни⁵³ и Сюлейман Таберани⁵⁴. В друг благословен хадис, предаден от хазрети Беззар, се казва: **“Застъпничеството ми стана халял за този, който посети моя гроб.”** В друг благословен хадис, поместен в **“Муслим-и шериф”** и в книгата на Ебу Бекр бин Маккари **“Му’джем“**, се казва: **“Който дойде да ме посети, без никакво друго намерение, в Деня Къямет ще има право да получи моето застъпничество.”** Този благословен хадис съобщава, че Расулюллах **“салляллаху алейхи ве селлем”** ще се застъпи за тези, които пристигат в сияйната Медина, за да посетят неговия гроб.

В хадис-и шериф, сведен от имам Таберани, Дара Кутни и другите хадис имами **“рахиме-хумуллаху теаля”**, се казва: **“Онзи,**

53 Дара-Кутни е починал през 385 [995] г.

54 Таберани е починал през 360 [971] г.

който извърши хадж и посети моя гроб, все едно ще ме е посетил приживе.” Ибни Джевзи “рахиме-хумуллаху теалья” също е предал този хадис-и шериф. В друг благословен хадис, сведен от Дара Кутни, се казва: **“Би ме огорчил онзи, който извърши хадж и не посети моя гроб.”** Този хадис-и шериф е предаден и от имам Малик “рахиме-хумуллаху теалья”. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е желал мюсюлманите от неговата общност да посещават неговия гроб, за да спечелят севаб и по този начин. В хадис-и шериф, предаден от имам Бейхаки, се казва: **“Когато някой ме поздрави, Аллаху теалья ми връща душата обратно и аз отговарям на поздрава.”** Имам Бейхаки, въз основа на този хадис-и шериф, е казал, че пейгамберите са живи в гробовете си. Под “душата ми се връща обратно” има предвид “аз, бивайки във високите степени, отговарям на този, който ме поздрави.”

Благословените хадиси, които съобщават, че пророците “алейхимуссалевату ветгеслимат” са живи в гробовете, са толкова многобройни, че взаимно се утвърждават. Например: **“Аз чувам салевата, изречен до моя гроб. А за тези, които ще се четат на далечни места, ще бъда информиран.”** Този хадис-и шериф е предаден от Ебу Бекр бин Еби Шейбе и е поместен в книгите на шестимата големи мухадиси.

В друг хадис-и шериф, предаден от Ибни Ебид-Дунйа с първоизточник Абдуллах бин Аббас “радияллаху анх”, се казва: **“Ако някой се отбие до гроба на свой познат и го поздрави със селям, покойникът ще го познае и ще го поздрави. Ако поздравяващият е непознат, мъртвецът ще се зарадва и ще му отвърне на поздрава.”** Ако тук в съзнанията възникне въпросът: “Как Пророкът “салляллаху алейхи ве селлем” ще може да отвърне на всички поздрави, отправени по едно и също време от различните краища на света?”, то отговорът е следният: “Така, както слънцето в обедно време грее над хиляди градове едновременно.” Може ли да има по-голяма чест и по-голямо щастие от това да се знае, че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” познава човека, който му дава селям и отговаря. Ибрахим бин Бишар “рахметуллахи алейх” е казал: “След хадж отидох в Медина, за да посетя гроба на Расулюллах. Заставайки пред гроба му, аз го поздравих със селям и чух да се отвърща: “Ве алейкесселям.”

В хадис-и шериф се казва: **“След като почина ще съм в състояние да знам така, както съм знаел приживе.”** В друг благословен хадис

се казва: **“Пророците са живи в гробовете си и изпълняват намаз.”** Тези хадис-и шерифи разкриват, че Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е жив в гроба си по незнаен за нас начин.

Много от приближените на Аллаху теаля, сред които и хазрети Сеййид Ахмед Рифаи, са поздравили със селям Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и чули да се отговаря на поздрава. В много достоверни книги е написано, че Ахмед Рифаи⁵⁵ е бил удостоен с честта да целуне благословената ръка на Пророка “салляллаху алейхи ве селлем”. Да се каже, че това са лъжи, е като хвърляне на кал по слънцето. Имам Джелиледдин Суйути “рахиме-хуллаху теаля” – един от големците на ислямските учени – в книгата си **“Шереф-ул Мухкем”** опровергава с аргументи своите противници и доказва, че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е жив в гроба и чува онези, които го поздравяват със селям. В един от благословените хадиси, цитирани в тази книга, се казва: **“В нощта на Възнесението видях пейгамбера Муса да кланя намаз в гроба му.”** Ебу Нуайм “рахиме-хуллаху теаля”, авторът на **“Хилйе”**, също предава този благословен хадис. Абдурахман Суюти (Суйути) е починал през 911 [1505] г. в Египет.

В хадис-и шериф, поместен в книгата **“Муснед”** на Ебу Йа’ла “рахиме-хуллаху теаля”⁵⁶, се казва: **“Пророците са живи в гробовете си и изпълняват намаз.”** Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, по време на последното си заболяване, е казал: **“Винаги изпитвах болката от храната, която ядох в Хайбер. Онази отрова днес разкъсва моята аорта.”** Този хадис-и шериф показва, че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е починал като мъченик (шехид). Аллаху теаля в 169-о знамение на сура Ал-и Имран казва по смисъл: **“Не смятайте за мъртви убитите по пътя на Аллах! Те са живи!”** Оттук се разбира, че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е жив в гроба, подобно на всички мъченици.

Имам Суйути “рахметуллахи алейх” в своята книга казва: “Евлиите “рахиме-хумуллаху теаля” с високи степени виждат пророците като живи. Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е видял

55 Сеййид Ахмед Рифаи е бил роден през 512 г. в Басра и починал през 578 [1183] г. пак там. Султан Абдулхамид хан II е ремонтирал и украсил по изключителен начин неговите тюрбе и месджид.

56 Ахмед Ебу Йа’ла е починал в Мосул през 307 [920] г.

Муса “алейхисселям” жив в гроба и това е едно от неговите чудеса. Приближените раби на Аллаху теаля също могат да видят такива неща и това се нарича керамет. Неверието в керамета е продиктувано от невежеството.”

В благословен хадис, предаден от Ибн Хиббан, Ибн Мадже и Ебу Давуд “рахиме-хумуллаху теаля”, се казва: **“Четете много салевати за мен в петъчните дни; те ще ми бъдат предадени.”** Когато са го запитали дали ще му бъдат предадени и след смъртта, Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е отговорил: **“Почвата не разлага телата на пророците. Всеки път, когато мюсюлманин прочете салеват за мен, едно меляике ме информира за това и казва: “Синът на един кой си от твоята общност ти праща селям и се моли за теб.”** Тези хадис-и шерифи показват, че Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е жив в своя гроб по начин, който е непонятен за нас. Зейд бин Сехл “радияллаху анх” е казал: “Един ден седях в компанията на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Благословеното му лице се усмихваше. Когато го попитах за причината, той отговори: **“Защо да не се радвам? Преди малко Джебраил “алейхисселям” пристигна с добра новина; Аллаху теаля рече: “Аллаху теалу ще прати десет салевата на онзи от твоят общност, който ти каже един салеват.”**

Както Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” приживе е бил благо на Аллаху теаля за Есхаба, така се е превърнал и в благо за цялата общност след смъртта.

Мехал бин Амр казва: “Един ден със Саид бин Мусеййиб⁵⁷ “рахиме-хумуллаху теаля” седяхме до стаята на нашата майка Умми Селеме “радияллаху анха”. Много хора идваха да посетят Худжре-и сеадет. Саид, който беше учуден, рече: “Колко са глупави! Те си мислят, че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е в гроба. Биха ли останали пророците в своите гробовете за повече от четиридесет дни?” Въпреки това, самият Саид беше казал, че се е чувал езан от гроба на Пророка ни в деня на бедствието, наречето Харра. Когато къщата на хазрети Осман “радияллаху теаля анх” е била обсадена, той е казал: “Няма да отида никъде! Не мога да напусна Медина и Расулюллах.” Ако думите на Мехал бин Амр, съобщени от Саид,

57 Саид бин Мусеййиб е бил един от седмината известни медински учени. Починал е през 91 [710] г. в Медина.

бяха верни, Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” нямаше да кани мюсюлманите да посетят гроба му. Факт е, че Билял Хабеши “радияллаху анх” е отишъл в Медина и посетил Кабр-и сеадет по заповед на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, която е получил на сън след завладяването на Ерусалим. Омер бин Абдул’азиз “радияллаху теаля анх”, халифът на мюсюлманите, е пращал саят и селям от Шам до Медина със специални служители. Хазрети Омер “радияллаху анх” – след като се завърнал в Медина подир завоеванието на Ерусалим – първо е отишъл в Худжре-и сеадет, посетил Расулюллах и му предал саят и селям.

Йезид (Язид) бин Мехри казва: “Посетих Омер бин Абдул’азиз “радияллаху теаля анх”⁵⁸, валията на Египет. Той ми рече: “О, Язид! Моля те, предай моите саят и селям на Расулюллах, когато бъдеш достоен с честта да го посетиш!”

Абдуллах ибни Омер “радияллаху анхума” – след всяко завръщане от поход – е влизал в Худжре-и сеадет, посещавал Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, после хазрети Ебу Бекр и след това хазрети Омер “радияллаху анхума”, поздравявайки всеки от тях поотделно. Това е предадено от имам Нафи⁵⁹ “рахиме-хуллаху теаля”. Уахабитската книга **“Фетх-ул Меджид”** също потвърждава това. Хем пише, че посещението на гроба на Пейгамбера не е от исляма, хем казва, че само Абдуллах бин Омер го е правел. Въпреки това в много ценни ислямски книги е написано, че повечето сподвижници “радияллаху теаля анхум еджма’ин” също са го правели. Мръсна клевета е твърдението, че Абдуллах ибни Омер е вършел нещо, което не е разрешено в исляма. Авторът уахабия възхвалява Есхаб-и кирам премного, когато му е удобно това, и не се страни безсрамно да ги клевети, когато не му изнася. Ако не беше позволено да се посещава гроба на Расулюллах и да се казва саят и селям, Абдуллах бин Омер “радияллаху анх” нямаше да го направи; или сподвижниците “радияллаху теаля анхум еджма’ин”, когато го виждаха да върши това, щяха да му кажат, че е забранено. Неговото поведение и мълчанието (в израз на съгласие) на тези, които са го виждали, показва, че този акт е позволен и носи голям севаб. Имам Нафи “рахметуллахи алейх” казва: “Виждал съм повече от

58 Омер бин Абдул’азиз е починал през 101 [720] г.

59 Нафи е бил освободеният роб на Абдуллах бин Омер “радияллаху теаля анхума”. Починал е през 120 [737] г. в Медина.

сто пъти Абдуллах ибни Омер да посещава гроба на Расулюллах и да казва “Есселяму алейке я Расулюллах!”, после “Есселяму алейке я Еба Бекр!” и накрая “Есселяму алейхе я еби!”

Един ден хазрети Али “радияллаху анх” е влязъл в месджида и плакал дълго пред стаята на хазрети Фатима “радияллаху анха”. После е влязъл в Худжре-и сеадет и рекъл: “Есселяму алейке я Расуляллах”, след което отново е заплакал. След това, казвайки “Алейкумесселям я ехавеййе ве рахметуллах”, е поздравил хазрети Ебу Бекр и хазрети Омер “радияллаху анхума”, и е излязъл.

Ето защо нашите учени по фъкх “рахиме-хумуллаху теалья” – след поклонението хадж – са идвали в лъчезарната Медина и изпълнявали намаз в Месджид-и се’адет. После са посещавали за берекет Равда-и мутаххера; Минбер-и мунири; благословения гроб на Расулюллах, който е по-ценен от Арша; местата, където е сядал Пророкът ни, ходел и се е опирал; стълбът, на който се е опирал по време на откровение; и местата, по които са преминали Есхаб-и кирам и Табиин “радияллаху теалья анхум еджма’ин”, които са работели по време на строежа и ремонта на Месджида, и оказвали финансова помощ. Учените и праведниците, които са дошли след тях, са идвали в Медина и правели това, което са правели учените по фъкх. Именно поради тази причина поклонниците (хаджиите) са посещавали Медина до ден днешен.

Учените са дали различни отговори на въпроса дали един поклонник трябва първо да отиде в Медина или да посети благословения гроб на Расулюллах след хаджа. Алкама и Амр бин Меймун “рахиме-хумуллаху теалья” са казали, че първо трябва да се отиде в Медина. Имам а’зам Ебу Ханифе “рахиме-хуллаху теалья”, слънцето на ислямските учени, е казал, че по-добре е да се извърши хадж и след това да се отиде в Медина. Така е написано и във фетвата на Ебуллейс Семерканди⁶⁰ “рахиме-хуллаху теалья”.

По време на султан Абдулхамид хан II “рахметуллахи алейх”⁶¹ за хаджиите е било обичай да остават в Медина между двата байрама и да потеглят от Медина за Мека, когато настане време за хадж. Някои поклонници са отивали директно в Мека и след задължението на Арафат са идвали в Медина, за да извършат посещение. После са отивали в Йенбу и се качвали на кораби, с които преминавали през

60 Ебуллейс Наср Семерканди е починал през 373 [983] г.

61 Абдулхамид хан е починал през 1336 [1918] г.

Суецкия канал и се връщали обратно.

Кади Ияд, авторът на **“Шифа-и шериф”**, шафитският учен имам Невеви и ханефитският учен ибни Хумам “рахиме-хумуллаху теаля” са казали: “С единодушието на общността е известно, че посещението на благословеното тюрбе на Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем” е голям севаб. Някои учени са заявили, че това е ваджиб. Посещението на гробовете е суннет. Посещението на най-ценния сред гробовете, Худжре-и сеадет, е най-ценният суннет.⁶²

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е посещавал Бакийското гробище и мъчениците в Ухуд. Абдулхак Дехлеви⁶³ – който е бил един от великите индийски учени – в своята персийска книга **“Медариджун-нубувве”** казва: “Ебу Ферде “радияллаху анх” е казал: “Един ден Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” посети мъчениците в Ухуд и отправи следната дуа: **“О, Господи мой, Ти, Който заслужаваш поклонение! Аз, Твоят раб и Пратеник, свидетелствам, че те станаха шехиди в името на Твоето доволство!”** После се обърна към нас и рече: **“Ако някой посети и поздрави тези мъченици, те ще му отговорят. Те ще продължат да отговарят по същия начин до Съдния ден.”** Пейгамберът ни, докато посещаваше мъчениците в Ухуд, казваше: **“Търпете. Селям да бъде за вас!”** Хазрети Ебу Бекр и хазрети Омер “радияллаху теаля анхума”, когато бяха халифи, посещаваха шехидите в Ухуд и се обръщаха към тях по същия начин. Фатима-и Хузаййе “рахиме-хуллаху теаля” разказва: “Аз преминах край полето на Ухуд и рекох: “О, Хамза “радияллаху теаля анх”, чичо на Расулюллах, селям на теб!” Тогава чух да се отговаря: “Нека селямът, милостта и берекетът на Аллах да бъдат за теб!” Утаф ибн Халид Махзуми “рахиме-хуллаху теаля” казва, че леля му е поздравила мъчениците в Ухуд и че те ѝ отговорили: “Ние ви познаваме!”

В 63-и аяет на сура Ниса по смисъл се казва: **“Те идват след като са угнетили себе си и искат прошка от Аллаху теаля. И ако Пророкът Ми се помоли за тяхното опрощение, те със сигурност ще намерят Аллаху теаля като приемащ покаянието и милосърден.”** Този аяет заповядва на всички мъже и жени да посещават гроба на Пророка

62 Кади Ияд е починал през 544 [1150] г. в Меракеш.

Яхия Невеви е починал през 676 [1277] г. в Шам.

Ибни Хумам Мухаммед Сиваси е починал през 861 [1456] г.

63 Абдулхак Дехлеви е починал през 1052 [1642] г.

“салляллаху алейхи ве селлем”. Учените са казали, че четенето на този айет по време на посещение е мустехаб.

Имам Али “радияллаху анх” казва: “Чух от Мухаммед бин Харб Хиляли “радияллаху теалья анх” да казва: “Посетих Худжре-и сеадет три дни след погребението на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. След посещението седнах в един ъгъл. Дойде един селянин и се хвърли върху гроба и започна да поръсва лицето си с пръст от него, казвайки: “О, Расуляллах! Аллаху теалья казва за Вас...” и прочете (горе)посочения айет. После се помоли: “Аз угнетих себе си! Искам прошка чрез Вашето посредничество.” Чух глас от гроба да казва: “Благовестявам ти, че греховете ти са опростени!”

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е отивал до Ухуд от Медина, за да посети тамошните мъченици. Ето защо, няма съмнение, че е ибадет да се отиде до лъчезарната Медина, за да се посети гроба на Пророка ни. Улемите в исляма “рахиме-хумуллаху теалья” единодушно са съобщили, че правенето на това е голям севаб.

Хадис-и шерифът “**Само на три месджида се ходи с цел посещение**” показва, че отиването до сияйната Медина с оглед посещение на гроба на Расулюллах е голям севаб. Тези, които не изпълняват това, ще останат лишени от големия севаб и може би ще са пренебрегнали един ваджиб. Отиването на дълги пътувания за посещение на месджида, различни от тези три изброените, е позволено ако е в името на Аллах. Но в случай на други намерения – става харам. [Въпросните три месджида са Месджид-и Харам, Месджид-и Небеви и Месджид-и Акса.]

Въпрос: Имам Хасен бин Али “радияллаху теалья анх” не е позволявал на посетителите да докосват Кабр-и сеадет. Имам Зейнел’абидин “радияллаху анх”⁶⁴, казвайки че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е заявил: “**Не превръщайте гроба ми в място за байрам! Не превръщайте домовете си в гробища! Четете салеват за мен и ми пращайте селям, където и да сте – те ще ми бъдат предадени**”, също не ги е допускал до гроба. Какво ще кажете за това?

Отговор: Тези твърдения не са съвместими с благословения хадис, в който се казва: “**Само на три месджида се ходи с цел**

64 Зейнел’абидин Али е починал през 94 [713] г.

посещение.” Освен това и двамата имами вероятно са имали предвид само тези, които се държали неуважително. Ето защо имам Малик “рахметуллахи алейх” не е позволявал дори да се остава за дълго време до Кабр-и сеадет. Имам Зейнел’абидин “рахиме-хуллаху теалья” при посещенията си на гроба на Расулюллах е стоял до стълба откъм Равда-и мутаххера и давал селям. Оттук става ясно, че благословената глава на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е от тази страна на Худжре-и сеадет. Това е било мястото, където се е заставало по време на посещенията, преди стаите на благословените съпруги на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” да бъдат включени в Месджид-и сеадет. Посетителите са стояли пред вратата на Худжре-и сеадет и поздравявали оттам.

Хафъз Абдул’азъм Мунзири⁶⁵ “рахиме-хуллаху теалья”, учен в областта хадис, е казал, че хадис-и шерифът **“Не превръщайте гроба ми в място за байрам”** означава “Посещавайте ме при всяка възможност.” С други думи “Не ограничавайте посещенията до един два пъти на година (като байрамите)! Посещавайте ме винаги!” А що се отнася до благословения хадис: **“Не превръщайте къщите си в гробища!”**, това означава: “Не правете вашите къщи да заприличат на гробища, като не кланяте намаз в тях.” Тъй като не е позволено да се изпълнява намаз в гробище, думите на Абдул’азъм Мунзири са правилни. Повечето учени са казали, че в хадис-и шерифа се има предвид да не се посещава гроба на Расулюллах в точно определени дни, подобно на байрамите. Евреите и християните се събирали заедно, свирели на музикални инструменти и танцували, когато са посещавали гробовете на пейгамберите.

Оттук се разбира, че посетителите на Кабр-и сеадет – след като отправят поздрав и дуа – не бива да остават за дълго там. Мюсюлманите трябва да приемат този акт за ибадет и голям севаб. Те трябва да отидат до Медина, колкото и далечна да е тя, и да се опитат да я посетят често. Това означава, че посещението не бива да се ограничава до веднъж в живота, както е случаят с хаджа. Човек трябва да отиде при всяка възможност, но не бива да остава за дълго пред Худжре-и сеадет.

Имам а’зам Ебу Ханифе “рахиме-хуллаху теалья”, слънцето на ислямските учени, е казал, че посещението на Кабр-и сеадет е едно от най-важните мустехаби, близък по важност до ваджиба.

65 Абдул’азъм Мунзири е починал през 656 [1257] г. в Египет.

В шафиитския мезхеб човек, който обещае (направи адак) да посети Кабр-и сеадет, трябва да го изпълни. А що се отнася до онзи, който е обещал да посети друг гроб: в това отношение липсва единодушие сред учените, но е казано, че за всеки случай е най-добре да го изпълни.

Онзи, който обещае да посети Месджид-и Харам пеша, трябва да изпълни обета си, защото тук са налице неща, чието изпълнение е фарз в хаджа. И тъй като Месджид-и сеадет съдържа гроба на Расулюллах, по-ценен от Кяабе и Месджид-и Акса в Ерусалим, онзи, който даде обет, че ще отиде до този благословен Месджид (на Мухаммед “алейхисселям”) – тъй като това включва и намерение за посещение на Кабр-и сеадет – без съмнение трябва да го изпълни.

Обетът за посещение на Кяабе трябва да бъде изпълнен и според четирите мезхеба. Но липсва единодушие по отношение на това дали трябва да бъде изпълнен обетът за посещение на Месджид-и сеадет или Месджид-и Акса. Липсата на единодушие е по въпроса, отнасящ се до посещението на самия Месджид; но онзи, който обещае да посети Кабр-и сеадет, трябва да го изпълни.

Въпрос: Попитали са Ебу Мухаммед бин Ебу Зейд⁶⁶ “рахиме-хуллаху теаля”: “Ако за хадж и посещение на Кабр-и сеадет бъде изпратен заместник (пълномощник), който изпълни само първото задължение и се върне, без да е направил второто, дали трябва да върне обратно парите, които са му били дадени за посещение на Кабр-и сеадет или не?”

Отговор: Ибни Зейд “рахметуллахи алейх” е отговорил: “Той трябва да ги върне!”

Имам Малик “рахиме-хуллаху теаля” е казал следните неща относно посещението на Кабр-и сеадет: “Когато се влезе в Месджида, човек трябва да се обърне с гръб към Къбле и лице към Худжре-и сеадет, скромно да поздрави Расулюллах и да изпълни салеват. При влизане в Месджида най-напред се изпълнява два рекята технийе-тулмесджид намаз. След като се изпълни това в Равда-и мутаххера, се застава срещу Муваджехе-и сеадет и последователно се дава селям на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, хазрети Ебу Бекр и хазрети Омер “радияллаху анхума”, а след това се четат определени

66 Абдуллах Ебу Мухаммед бин Зейд е бил от големците в маликитския мезхеб. Починал е през 389 [999] г.

дуи, защото Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, или който и да е друг мюсюлманин, чува посетителите, техните селями и молитви. Макар че всякакви дуа са позволени, най-добре е да се изрекат препоръчителните сред тях, които са били съобщени от учените специално за случая.

Имам а’зам Ебу Ханифе “рахметуллахи алейх” е казал: “Когато бях в Медина, Еййуб-Сахтияни⁶⁷ “рахиме-хуллаху теаля”, един от праведниците в Медина, влезе в Месджид-и шериф. Обърна се с лице към гроба и гръб към Къбле, и плака.”

Ебуллейс Семерканди⁶⁸, позовавайки се на имам а’зам Ебу Ханифе “рахиме-хумуллаху теаля”, казва, че трябва да се обърне с лице към Къбле и гръб към Худжре-и сеадет. Въпреки това, шейх Кемаледдин ибни Хумам пише: “Имам а’зам Ебу Ханифе “рахиме-хумаллаху теаля” в своя “**Муснед**” (така, както Ебуллейс и неговите последователи съобщават) се базира на бившия си иджитихад. По-късно той е казал, че трябва да се стои с лице към Худжре-и сеадет. Абдуллах ибни Омер “радияллаху теаля анхума” е казал, че трябва да се даде селям с лице към Худжре-и сеадет.”

Ибни Джема’а⁶⁹ “рахиме-хуллаху теаля” в книгата си “**Менасик**” казва: “По време на посещението на гроба на Расулюллах трябва да се стои на около два метра от съответния ъгъл, който е към благословената глава на Расулюллах, като ъгълът да остане отляво на посетителя, а Къбле отдясно. После човек бавно се завърта, докато застане срещу Муваджехе-и сеадет, а гръбът остане откъм Къбле. Точно когато човек се изправи срещу Кабр-и сеадет, трябва да каже селям.”

Както се вижда, посетителят трябва да стои между ъгъла Равда-и мутаххера на Худжре-и сеадет и стената откъм Къбле, като благословената глава на Расулюллах да остане откъм лявата му страна, на два метра от него. После постепенно се обръща към Худжре-и сеадет, оставяйки с гръб към Къбле. След това се казва саят и селям, и се отправят дуи. Такъв е иджитихадът на имам Шафии и другите имами “рахметуллахи теаля алейхим еджма’ин”. Днешното посещение също се извършва така.

67 Еййуб Сахтияни е починал през 131 [748] г. в Басра.

68 Ебуллейс Наср Семерканди е починал през 373 [983] г.

69 Мухаммед ибни Джема’а е бил един от учените в шафитския мезхеп. Починал е през 733 [1333] г. в Шам.

Преди включването на стаите на съпругите на Расулюллах “радияллаху теалья анхунне” към Месджид-и сеадет е имало съвсем малко свободно място откъм посоката Къбле на Худжре-и сеадет; било е трудно да се стои срещу Муваджехе-и сеадет. Посетителите са стояли изправени пред вратата на стената Равда-и мутаххера на Худжре-и сеадет и са поздравявали със селям. По-късно имам Зейнел’абидин “рахиме-хуллаху теалья” е започнал да поздравява, обръщайки се с гръб към Равда-и мутаххера. След анексиране на стаите на благословените съпруги към Месджида е започнало да се посещава, заставайки пред Муваджехе-и шерифе.

Имамите на исляма са съобщили за правилата на благоприличие и условията, към които оставащите в Медина и посетителите трябва да се придържат. Те са написани в книгите по фикх и менасик. Всички те са събрани в “Текмиле-тул-менасик” от Еййуб Сабри паша “рахиме-хуллаху теалья”, авторът на “Мир’ат-ул-Харамейн”.

Първото тюрбе в исляма е Худжре-и мутаххера, където е погребан Расулюллах. Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е починал в стаята на любимата си съпруга Аише “радияллаху анха” преди обяд в понеделник на 12-и раби’улеввел през 11-а [632] г. по Хиджра. В сряда вечерта е бил погребан в същата стая.

Стаята на хазрети Аише “радияллаху анха” е била висока три метра и построена от кирпич и палмови клони. Имала е две врати, едната на запад, другата на север. Западната врата е била откъм Равда-и мутаххера. Хазрети Омер “радияллаху анх”, докато е разширявал Месджид-и сеадет по време на своя халифат, е обградил Худжре-и сеадет с ниска каменна стена. Абдуллах бин Зубейр “радияллаху теалья анх”, когато е станал халиф, съборил тази стена и я възстановил отново с черни камъни. Тази постройка не е имала таван, а една врата откъм север. Абдуллах бин Зубейр е станал шехид пред 73 [692] г. Когато хазрети Хасен “радияллаху теалья анх” е починал през 49-а година, брат му хазрети Хюсеин е докарал трупа на своя брат до вратата на Худжре-и сеадет, и когато е рекъл да направи дуа и истигасе, някои хора му се противопоставили и не пожелали да вкара трупа вътре, мислейки че ще бъде погребан там. За да се предотврати това недоразумение, трупът не е бил вкаран в тюрбето, а погребан в гробището Баки’. За да не се допуснат такива ситуации и за в бъдеще, вратата на стаята и стената са били заградени със стена.

Шестият умаядски халиф Велид “рахиме-хуллаху теаля”, когато още е бил валия на Медина, увеличил височината на стените и изградил малък купол над тях. Трите гроба са били скрити отвън, а вътре не е можело да влиза никой. След като е станал халиф, той е наредил на мединския валия Омер бин Абдул’азиз “рахметуллахи алейх” да събори къщите на съпругите на Расулюллах и разшири Месджида (88 [707] г.). Около гроба е била построена втора петоъгълна стена без врати.

Джемаледдин Исфехани “рахиме-хуллаху теаля” – везирът на държавата Атабег, управлявана от зенгиите в Ирак, и братовчедът на Селяхуддин Еййуби⁷⁰ – е изградил решетка от сандалово и абаносово дърво около външната стена на Худжре-и сеадет през 584 [1189] г. Решетката е била висока до тавана на Месджида, но е изгоряла в първия пожар. През 688 [1289] г. тя е била изградена от желязо и боядисана в зелено. Тази решетка се нарича Шебеке-и сеадет. Частта, разположена откъм Къбле, се нарича Муваджехе-и сеадет; източната – Кадем-и сеадет; западната – Равда-и мутаххера; а северната – Худжре-и Фатима. Тъй като благословената Мекка е на юг от сияйната Медина, човек, който стои срещу Къбле в средата на Месджид-и Небеви, т.е. Равда-и мутаххера, ще види, че в негово ляво се намира Худжре-и сеадет, а в дясно Минбер-и шериф.

През 232 [847] г. подът между Шебеке-и сеадет и външните стени, и пространството отвъд тях, са били постлани с мрамор. Въпросните плочи са били подменяни от време на време, като за последен път това е било направено от султан Абдулмеджид хан “рахиме-хуллаху теаля”.

Когато петоъгълните стени около Худжре-и сеадет са били издигнати, над тях е било изградено едно малко куббе на име Куббетун-нур. Подарените от османските султани “рахиме-хумуллаху теаля” кисве-и шерифета са били използвани за неговото покриване. Големият зелен купол на месджида, т.е. онова куббе, което е над Кеббутун-нур, се нарича Куббе-тул-хадра. Покривалото на външната страна на решетката Шебеке-и сеадет е било окачвано на арките изпод Куббе-и хадра. Тези вътрешни и външни завеси са били наричани сеттаре. Шебеке-и сеадет има три врати, по една на изток, запад и север. Никой освен директорите на харема не може да влиза в Шебеке-и сеадет. Не може да се влезе в пространството между стените, защото няма врати и прозорци. Има само една малка замрежена дупка на купола.

70 Селяхуддин Еййуби е починал през 589 [1193] г.

Точно над нея е направена и една дупка в Куббе-и хадра. Куполът на Месджида е бил сив до 1253 [1837] г., когато е бил оцветен в зелено по заповед на султан Махмуд-и Адли хан “рахметуллахи алейх”. По-късно той е бил боядисан повторно по заповед на султан Абдул’азиз хан⁷¹ “рахметуллахи алейх” през 1289 [1872] г.

Никой не е похарчил толкова пари и усилия, колкото султан Абдулмеджид хан “рахиме-хуллаху теаля”, за ремонта и украсата на Месджид-и сеадет. Той е изхарчил 700 000 жълтици за възстановяването на Харамейн. Реставрацията е била завършена през 1277 [1861] г. Султан Меджид ежедневно е правел нещо за Расулюллах и в тази връзка са били наблюдавани неговите керемети и кешфове. Султанът е поръчал да изготвят макет на предишния вид на Месджед-и Небеви, за да го сложи в джамията Хърка-и сеадет. Във връзка с това, майор Иззет ефенди “рахиме-хуллаху теаля”, учител по инженерство и художник, е бил изпратен до Медина през 1267 г. Той е измерил всички детайли на Месджида и е изработил неговия 53 пъти умален модел. После го е изпратил в Истанбул. Моделът е бил поставен в джамията Хърка-и шериф, построена от султан Абдулмеджид хан.

След ремонтите на Абдулмеджид хан, разстоянието между стената откъм Къбле и Шебеке-и сеадет е станало 7,5 м.; от източната стена до решетката на Кадем-и сеадет – 6 м.; ширината на Шебеке-и сеадет – 11 м.; ширината на решетката Муваджехе-и сеадет – 13 м.; разстоянието между решетката Муваджехе-и сеадет и Шебеке-и Шами – 19 м. Широчината на Месджид-и Небеви откъм страната на Къбле е 77 метра, а неговата дължина от стената към Къбле до стената към Шам е 117 метра. Равда-и мутаххера, която се намира между Худжре-и сеадет и Минбер-и шериф, е 19 м. Тези дължини са изчисляват на базата на един менидски зра, който е 42 см. Според книгите по фикх на ханефитския мезхеб един зра-и шер’ийе е 48 см.

За да прикрие изумителните услуги за Харамейн-и шерифейн и унищожи великолепно орнаментиранияте и безценни произведения на османците, Абдул’азиз от Саудитското семейство е наредил да се започне дейност по ремонт и разширяване на Месджид-и Небеви през 1368 [1949] г. Те са започнали през 1370 г. и приключили през 1375 г. Общата му площ е нараснала от 9000 до 11 648 квадратни метра. Дължината на източната и западната стена е станала 128 м.,

71 Абдул’азиз хан е бил сторен шехид пред 1293 [1876] г.

докато на северната – 91 м. Имало е 232 колони под акведуктите. Двете новопостроени минарета са били по 70 м. високи. Месджид-и Харам в Мекка също е бил разширен през 1375 [1955] г. От 29 177 е станал 160168 квадратни метра. Той има 7 минарета с височина от 90 м. Хълмовете Сафа и Мерве са били покрити и присъединени към Месджид-и Харам. Уахабитите са променили имената на много места и поставили свои собствени.

Осман бин Ма'зун “радияллаху анх” е бил първият погребан в гробището Баки', единственото гробище в Медина. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е издигнал голям надгробен камък с благословената си ръка над гроба на своя млечен брат. Оттук се разбира, че издигането на надгробни камъни е суннет.

Безмезхбниците са разрушили тюрбетата в Медина. По-късно султан Махмуд II⁷² ги е възстановил изцяло. След Първата световна война британците са отнели Медина от османците и са я предали на Абдул'азиз, който отново е съсипал всичко. Той е унищожил всички ценни сгради и дори постройката-шедьовър над кладенеца Земзем, построена от султан Абдулхамид I “рахиме-хуллаху теаля”. Те са съборили и благословената къща, в която се е родил Расулюллах и на нейно място изградили чаршия.

Първите тюрбета, след Худжре-и сеадет, са били куполите над гробовете на благословените съпруги на Расулюллах, в гробището Баки'. Денят, в който нашата майка Зейнеб бинти Джахш “радияллаху анх” е починала, времето било непоносимо горещо. Хазрети Омер е изградил палатка, за да опази джемаата от зноя до пълното изкопаване на гроба. Палатката е останала над гроба за дълго време. По-късно са започнали да правят палатки или колиби, а после и куполи над гробовете. Първият ковчег в исляма е бил направен отново за майка ни Зейнеб. Това се е случило, когато хазрети Омер “радияллаху анх” не е разрешил на Есхаба, освен махрем роднините ѝ, да присъстват на погребението. Това е натъжило сподвижниците, при което Есма бинти Умейс е казала: “В Абисиния видях ковчег, който покрива тялото на мъртвеца!” След това са направили ковчег по начин, описан от нея, и всички сподвижници се включили в погребението.

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” ежегодно е посещавал мъчениците в Ухуд. Заставал е на мястото, наречено Хурре-и Вакум,

72 Султан Махмуд хан е починал през 1255 [1839] г.

и поздравявал шехидите. Когато ги е посетил през осма година по Хиджра, той е поздравил всеки от тях поотделно и казал: **“Те са мъченици и познават посетителите; чуват, когато бъдат поздравени, и отговарят.”** Хазрети Фатима-туз-Зехра “радияллаху анха” е посещавала гроба на хазрети Хамза “радияллаху теалья анх” през всеки два дни и е поставяла белег върху гроба, за да не бъде заличено мястото му. Тя е отивала там всяка петъчна нощ, изпълнявала е дълъг намаз и проливала много сълзи.

Имам Бейхаки “рахиме-хуллаху теалья”⁷³ казва: “Абдуллах ибни Омер “радияллаху теалья анхума” е разказал: “С баща ми хазрети Омер посещавахме мъчениците в петък преди изгрев слънце. Един път баща ми поздравя всички тях и чухме как се отговори на селяма. Той се обърна към мен и попита: “Ти ли отговори?” “Не, шехидите” – отвърнах аз. Той ме сложи от дясната си страна и поздравя шехидите един по един. Чухме всеки един от тях да отговаря на баща ми по три пъти. Баща ми веднага изпълни седжде и благодари на Аллаху теалья. Хазрети Хамза, неговият племенник Абдуллах бин Джашх и Мусаб бин Умейр “радияллаху анхум еджма’ин” бяха погребани в същия гроб. Останалите седемдесетима мъченици бяха погребани по дваматрима в един гроб, а няколко от тях са в гробището Баки’. [Имената на всички тези шехиди са написани в книгата **“Мир’ат-и Медине”**.]

16- На 257-а стр. пише: *“В един хадис, предаден от Ебу Давуд, се казва: “Четете салевати за мен! Където и да ги произнесете, аз ще бъда информиран за тях.” Както се вижда, няма значение дали ще се чете от близко или далечно място. Няма нужда да се превръща гроба му в място за байрам.”*

За да докаже (по своему), че няма нужда от посещение на Худжре-и сеадет, той пише, че Расулюллах е информиран за салеватите и така, без дори да осъзнава, изпада в противоречие. Защото на друго място беше написал, че мъртвците нито чувстват, нито чуват, а тук пише, че са информирани.

На 416-а стр. пише: *“Мъртвците не чуват това, което им се казва. Да се иска дуа и застъпничество от тях е равносилно на обожествяване на мъртвците.”*

Както се вижда, твърдението му, че Расулюллах “салляллаху алейхи

---

73 Бейхаки Ахмед е починал в Нишапур през 458 [1066] г.

ве селлем” не чува четените салевати, противоречи на писанията от предишните изречения. Освен това, той цитира един от хадис-и шерифите в Ебу Давуд, но не му отгърва да запише и втория. Мухаддис Абдулхак Дехлеви “рахиме-хуллаху теаля” на 378-а стр. от книгата **“Медаридж-ун-нубувве”** е написал следното: “В един хадис-и шериф, който Ебу Давуд предава с първоизточник Ебу Хурайра “радияллаху теаля анхума”, се казва: **“Когато някой ме поздрави, Аллаху теаля ми връща душата. Аз чувам поздрава и отговарям.”** В хадис-и шериф, сведен от Ибни Асакир “рахиме-хуллаху теаля”, се казва: **“Ще чуя салеватите, четени до гроба ми.”**

17- На 271-а и последващите ѝ страници се казва: *“В хадис-и шериф се казва: “За моята общност се страхувам от появата на еретични имами.” Т.е., ще дойдат лидери и учени, които ще заблуждават мюсюлманите и ще изнасят фетви в несъгласие с Коран-и керим. Повечето от тези еретици казват неща от рода на: “Който е в беда или има молба, да дойде до моя гроб; ще изпълня неговите желания. Аз съм приближен раб на Аллах и затова бях освободен от вършене на поклонения. Евлиите помагат на когото искат и хората трябва да ги помолят за това. Тези, които са в затруднение, ще постигнат спасение ако поискат помощ от тях, живи или мъртви. Те правят каквото пожелаят; показват керамети и знаят какво има в Левх ил-махфуз, и разгадават скритите мисли на хората.” Тези хора построяват куполи над гробовете на пророците и евлиите. Всичко това е форма на обожествяване на друг, освен Аллах. В хадис-и шериф се казва, че мунафъците ще подвеждат хората, казвайки истината. В друг хадис се казва, че няма да настъпи края на света, докато голяма част от общността не се поклони на идоли. Какво ще кажат за това поклонящите се на гробовете и съдружаващите с Аллах? Фитнето по обожествяване на идоли беше достигнало такива измерения, че никой не го забелязваше. После се появи Мухаммед бин Абдулвеххаб и сложи край на това. Въпреки че някои правителства се опитаха да му се противопоставят, неговото име беше станало общоизвестно. Имаше много хора, които повярваха в него, но имаше и много противници. Ебу Тахир казва: “Династията на Сауд (Сууд) разнесе флага на единобожието на сина на Абдулвеххаб из цяла Арабия.” Необходимо беше да се предотврати разпространението на политеизма и да се унищожи. Такъв е случаят с куполите над*

гробовете. Всички те са къщи за идоли и на света не бива да остане нито една. Повечето от тях са като идолите Лят и Узза и голяма част от мюсюлманите са станали политеисти. Общозвестен е хадисът, в който се казва, че: “Сред моята общността ще се появят тридесет деджала.” Сеййид Мухаммед Съддък бин Хасен хан⁷⁴ в своята книга “Китаб-ул-изага” пише, че един от тези деджали е мръсникът гулям Ахмед Кадияни. Този индийски безбожник отначало е казал, че е Мехди, а по-късно, подкрепян от християнско правителство, заявил, че е пророк. Мухтар Секаяфи е бил друг такъв деджал, който е живял във времето на халифа Абдуллах ибни Зубейр. Казал е, че обича Ехли бейт и ще отмъсти за убийството на хазрети Хасен. Избил е много мюсюлмани. По-късно той е заявил, че е пророк и че при него идва Джебраил.”

Авторът на книгата оповестява, че един ден мюсюлманите ще бъдат управлявани от еретични и безбожни правителства и хора на религията. Учените на исляма “рахиме-хумуллаху теаля” са оповестили, че заблудените хора на религията отклоняват мюсюлманите от правилния път. Мезмезхецниците поставят шпиони в мюсюлманските страни и подвеждат мюсюлманите с тези наемни агенти сектанти. Издават изопачени книги и се стремят да унищожат ехли суннет и охулят големците на исляма и евлиите “рахиме-хумуллаху теаля”.

Имам Раббани “каддесаллаху теаля сиррахул’азиз” в 225-о писмо заявява: “Хазрети Мехди “рахиме-хуллаху теаля” ще разпространи исляма и изкара наяве Сунната на Расулюллах. Човекът на религията в Медина, който ще е свикнал да върши и разпространява бид’ати в името на исляма, ще се зачуди на думите на Мехди и ще рече: “Този човек иска да унищожи нашата религия.” При това хазрети Мехди ще заповяда неговото убийство.” От този пасаж се разбира, че безмезхецниците ще се появят в Медина, ще останат там за дълго време и ще бъдат изкоренени от хазрети Мехди.

Писателят еретик отново цитира айетите и хадисите отнасящи се до неверниците, многобожниците и лицемерите; подробно предава разясненията на сунитските учени “рахиме-хумуллаху теаля” относно тях, и се преструва за защитник на правилния път. След това започва да напада чистите мюсюлмани, принадлежащи към ехли суннет. За да може да обяви тюрбетата за къщи на кумири и евлиите за идоли,

---

74 Съддък Хасен хан ухаби е починал през 1307 [1891] г. в Индия.

той не се срамува от неправилното интерпретиране на свещените айети и хадиси. Ако човекът, който тълкува погрешно айетите и хадисите с неоткрит смисъл, разбира от те'вил, той става еретик; но ако интерпретира неправилно ясните нассове – които не се нуждаят от те'вил, и на базата на това атакува исляма и обвинява мюсюлманите в политеизъм – става кяфир. Човекът, който изпълнява грешен те'вил на неясните нассове, не става кяфир, но се превръща в причина за сепаратизъм и раздор сред мюсюлманите. За един такъв човек (като авторът на ухабитската книга) няма друг мюсюлманин освен него; той приема милионите мюсюлмани от предишните векове за многобожници, а повечето от сегашните ги възприема за езичници, които обожествяват и идолизират мъртъвците.

Всъщност, видно е за кои невежи и еретични имами е ставало въпрос в горепосочения благословен хадис. Това са хора, които са се отклонили от правилния път на мюсюлманите, следван хиляда години. И всеки мюсюлманин, също така, знае кои са тираничните държавници, които заблуждават мюсюлманите. Това са онези ухабии, които под имена като “ислям” и “монотеизъм” (тевхид) са тероризирали и избивали сунитските, истинските мюсюлмани. Чрез погрешно тълкуване на Коран-и керим и хадис-и шерифите, авторът издава грешни фетви, неосъответстващи на писанията на ехли суннет, и нарича мюсюлманите идолопоклонници. Никой ислямски учен “рахиме-хумуллаху теаля” не е казал: “Този, който има някакво желание, нека да дойде до моя гроб! Аз ще му я изпълня!” Писателят прави това фалшиво изявление и клевети мюсюлманите. Ислямските учени “рахиме-хумуллаху теаля” никога не са казвали, че са постигнали голяма близост с Аллаху теаля. Те дори не са желаели да се разчуват техните керамети, с които Аллаху теаля ги е дарил. Те са учили хората, че най-големият керамет е сладването на правилата на исляма, т.е. на пътя на Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем”. Един ден, когато Абдулкадир Джейляни “рахиме-хуллаху теаля” е пътувал в пустинята заедно с учениците си, небето се е стъмнило; започнали да падат светкавици и да се чува гръмотевичен тътен. Глас откъм облаците е казал: “О, рабе Мой! О, Абдулкадир! Аз те обичам много. Отсега нататък премахвам за теб задължението за ибадет!” Големият евлия “каддесаллаху теаля сиррахул азиз” е отвърнал: “Кеззевте, я, Кеззаб! Лъжеш, о, неверни демоне! Не може

да ме заблудиш! Ибадетите не бяха простени дори за Любимия на Аллах – Мухаммед “алеихисселям”; той, в предсмъртната си болест дори, отиде на джемаат, опирайки се на други хора. Никой раб не може да бъде освободен от изпълнението на ибадетите!” Авторът ухабия не се срамува да клевети такива благословени евлии “рахиме-хумуллаху теалья” и казва, че правенето на тевессул с мъртви евлии е ширк. Въпреки това, Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Искайте помощ от тези в гробовете, когато сте объркани за вашите дела!”** Мюсюлманите посещават гробовете и искат помощ, защото се подчиняват на този хадис-и шериф.

Ислямските учени “рахиме-хумуллаху теалья”, следвайки този благословен хадис, са посещавали гробовете на евлиите “рахиме-хумуллаху теалья” и са казвали, че получават фейзове. Имам Раббани “каддесаллаху теалья сиррахул’азиз” пише следните неща в 291-о писмо: “Посетих благословения гроб на моя учител Мухаммед Баки Биллях в Делхи по време на байрам. Когато духовно (теведжух) се насочих към благословения му гроб, той любезно ми се отзова със своята свята душа. Той ме погали (отнесе се към мен) с такова милосърдие, че ме дари с всички фейзове (духовни блага), които е получил посредством Убейдуллах Ахрар “каддесаллаху теалья сиррахул’азиз”. След като постигнах този дял (нисбет, връзка, път), в мен се проявиха истините за ма’рифета относно тевхида.”

Горепосоченият хадис-и шериф е записан в много книги и е станал известен сред мюсюлманите. Великият ислямски учен Ахмед Шемсуддин ибни Кемал ефенди “рахиме-хуллаху теалья”⁷⁵, деветият шейх-ул-ислям на Османската империя, мюфтията на хората и джиновете, е написал книгата **“40 хадиса”**, чийто турски превод е бил отпечатан в Истанбул през 1316 г. по Хиджра. В тази книга се казва:

Иза техайертум фил-умур,

Фесте’ину мин ехлил-кубур!

С други думи: Искайте помощ от хората в гробовете, когато сте объркани за вашите дела. Душата на човека е влюбена в тялото. И тази обич не изчезва дори след смъртта, когато душата е напуснала плътта. Връзката на тялото и душата и привличането между тях не свършват. Ето защо, забранено е да се чупят костите на мъртъвците и да се стъпва

---

75 Ахмед ибни Кемал е починал през 940 [1534] г. в Истанбул.

по гробовете. Когато човек посети гроба на един евлия “рахимехуллаху теалья”, душите на двамата се срещат и от това се извличат много ползи. Посещението на гробовете е позволено, за да се извлече тази полза. Разбира се, налице са и други скрити ползи в това. [Ибни Абиндидин “рахимехуллаху теалья” в предисловието на книгата **“Дуррул-мухтар”** казва: “Имам Мухаммед Шафи, който е оказвал голямо благоприличие и уважение към имам а’зам Ебу Ханифе “рахимехумуллаху теалья”, е казал: “Аз се сдобивам с берекет благодарение на Ебу Ханифе. Посещавам неговия гроб, когато се срещна с труден въпрос. Извършвам два рекята намаз до него и се моля на Аллаху теалья, при което веднага бивам уведомяван за отговора.”] Душата на мюсюлманина в гроба и тази на посетителя са като огледала, които се отразяват едно в друго. Когато посетителят гледа към гроба и изразява доволство от съдбата на Аллаху теалья, неговата душа усеща това и неговите знания и морал започват да получават фейз, и той се отразява в душата на мъртвеца. А знанията и фейзовете, които са дошли от страна на Аллаху теалья в душата на мъртвеца, се отразяват в душата на посетителя. Шафитският учен Аляуддин Али бин Исмаил Коневидин “рахимехуллаху теалья”⁷⁶ е написал следните неща в своята книга **“Ел-а’лям фи-Хаят-ил-енбия алейхимуссалиату веттеслима”**: “Душите на пророците “алейхимуссалеваату веттеслима” и на всички мюсюлмани слизат в техните гробове или там, където бъдат споменати техните имена. Душите имат връзка с техните гробове. Ето защо, посещението на гробищата е мустехаб. Те чуват и отговарят на онези, които ги поздравяват. В книга си **“Акъбет”**, хафъз (учен в науката хадис) Абдулхак Ешбили “рахимехуллаху теалья” е написал: “В един хадис-и шериф се съобщава: “Ако някой посети гроба на брат мюсюлманин и го поздрави, покойникът го разпознава и отговаря на поздрава.” Фахреддин Газанфер Тебризи казва: “Разсъждавах върху един въпрос, но не можех да го разбера. Веднъж седнах до гроба на хадже Таджеддин Тебризи “рахимехуллаху теалья” и размислих по него, след което го разреших.” Някои учени са казали, че под “онези в гробовете”, споменати в хадис-и шерифа: **“Искайте помощ от онези в гробовете, когато сте объркани във вашите дела”**, се има предвид онези големи евлии, които са се подчинили на повелята “Умрете преди да умрете!”, напредвайки в пътя на тасаввуфа.” Писанията на Ахмед

76 Али Коневидин е починал през 729 [1328] г.

ибни Кемал ефенди приключват тук.⁷⁷

Този благословен хадис е бил разяснен в арабската книга “**Ел-Бесаир ли-мункир-ит-тевессул-и би-ехл-ил-мекабир**”. Книгата е била отпечатана чрез офсетов процес през 1395 [1975] г. в Истанбул.

Хадис-и шерифът “**Лицемерите ще подведат мюсюлманите, казвайки истината**” визира точно онези, които са като автора на тази ухабитска книга. Той е напълнил своята книга с айети, хадиси и правилни писания на сунитските учени и сред всичко това е разпръснал еретичните си убеждения. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” заповядва да се иска помощ от обитателите на гробовете, а ухабията казва, че това е ширк, и забранява да се изпълнява повелята на Мухаммед “алеихисселям”, като нарича това проява на политеизъм.

18-В 168-а стр. на “**Фетх-ул-меджид**” пише: *“Твърдят, че евлиите, мъртви или живи, са помагали на когото пожелаят и това е било техен керамет. Хората се молят и искат помощ от тях, когато изпаднат в беда. Те отиват до гробовете и търсят спасение от проблемите. Мислят, че мъртъвците ще проявят керамети. Назовават ги с имена като ебдал, нукаба, евтад, нуджеба, седемдесетимата, четиридесетимата, седмината, четиримата, кутб и гавс. Ибнул-Джевзи⁷⁸ и ибни Теймия доказват, че това не е вярно. Това е противоположестване на Коран-и керим. Коранът опровергава идеята, че евлията, жив или мъртъв, може да направи нещо. Само Аллах прави всичко; другите нищо не могат. Айетите показват, че мъртъвците не са способни да усещат и да се движат. Покойникът не може да направи нищо за себе си, камо ли за някой друг. Аллах съобщава, че душите са при Него. Що се отнася до тези зъндъци, те твърдят, че душите са на свобода и вършат каквото пожелаят. Твърденията им, че тези дела са керамети, не са истинни. Аллах дава керамети на когото от евлиите пожелае; това не е по желанието на евлията. Още по-грозно е да се иска помощ от тях при нужда. Пророците, ангелите и евлиите не могат да помогнат или навредят някому. Допустимо е да се иска материална помощ от жив човек, но за нематериална не е позволено да се призовава друг, освен Аллах. Ширк е за болните, давеците се и бедните да искат*

77 Ибни Абинин е починал през 1252 [1836] г. в Шам.

Абдулхак Ешбили Малики е починал през 582 [1187] г.

78 Абдурахман Джевзи ханбели е починал през 597 [1202] г. в Багдат.

помощ от пророци, души и евлии. Назоваването на тези неща като “керамети” е било измислено от идолопоклонниците. Евлиите на Аллах не са такива.”

На 299-а стр. пише: “Ако някой каже, че е евлия и знае неведомото, ще стане ясно, че е евлия (приближен) на Шейтана, а не на Рахман (Аллах). Кераметът е нещо, което Аллах създава в ръцете на праведниците. Проявяват се чрез техните дуи или ибадети. Силата и волята на евлиите нямат отношение към тях. Евлиите никога не казват, че са евлии; боят се от Аллах. Сахаба и Табиин бяха най-високопоставените сред евлиите, но те не са казали, че знаят неведомото (гайб). Плачели са от страх от Аллаху теаля. Темим-и Дари не е можел да спи от страх от Джехеннема. Сура Рад обяснява какви са евлиите. Ето такива мутасаввъфи (тасаввуфски учени) се наричат евлии.”

На първо място, трябва да кажем, че в последния цитат той е написал истината по въпроса. Колко добре щеше да бъде ако не беше казал, че искането на помощ от евлиите и правенето на дуи в тюрбетата е ширк, и че куполите трябва да бъдат събаряни. Той разпилява отровата между верните писания и предизвиква разделение сред мюсюлманите.

Какво е евлия и керамет? Истината по въпроса ще я разкрием в следващите редове чрез откъси от различните писма на имам Раббани “рахметуллахи алейх” в “**Мектубат**”:

Кераметът е истина. Керамет е отбягване на политеизма, постигане на ма’рифет и опознаване на самия себе си (безсилието). Той не бива да се бърка с истидраджа. Да се иска керамет и кешф е равносилно на обичане на друг, освен Аллаху теаля. Керамет означава курб (близост) и ма’рифет. Големият брой на кераметите се дължи на по-голямото изкачване и на по-малкото спускане (след изкачването) в пътя на тасаввуфа. Кераметът е за укрепване на якина (непосредствената вяра). Велия, който е бил благословен с якин, не се нуждае от керамет. Кераметът няма никаква стойност в сравнение със състоянието на сърцето, което е свикнало да прави зикир. В кешфа на велиите има вероятност от грешка. Мястото на кешфа е сърцето. Правилният кешф не е плод на въображението; той се появява в сърцето чрез илхам. Кешфовете, смесени с въображението, не са достоверни. Те са надеждни ако са съвместими с исляма. Ако не са, не бива да се вярва

в тях. Кешфовеите и илхамите на евлиите не могат да бъдат приемани като доказателства от страна на другите хора. За разлика от това, думите на муджтехидите са доказателства за хората от техния мезхеп. Притежанието на кешф и керамет не е признак за висока степен. Кешфовеите и теджелиите (проявленията) се появяват по пътя на тасаввуфа. Тези, които са достигнали до края на пътя, са в удивление и са заети с ибадети. Човек трябва да отива при евлиите със скромност, за да се възползва от тях. Много ползи могат да бъдат придобити ако някой човек облече, с уважение и благоприличие, дрехата на един евлия. Аллаху теалю защитава Своите евлии от вършене на тежки грехове. Някои от тях са били виждани на места, които са далече от местата им на живеене. Това е тяхната душа, придобила образа на тялото. Евлиите не са опазени от малки грехове, но те веднага се събуждат от гафлета, правят покаяние, вършат добри дела и се молят за прощка. Евлиите подканят хората към откритите заповеди на исляма и към тайните, фините знания. Някои от тях (в тасаввуфския път) не са слезли обратно до света на причините. Те не знаят за превъзходствата на пророчеството и не могат да бъдат полезни за хората и да дават фейз. Повечето евлии притежават превъзходствата на виляйета. Например, кутб, гавс и ебдал. Те могат да превъзпитават младежите с помощта на Али “радияллаху анх”.

Разликата между степените на евлиите е в зависимост от степента на Аллаховата любов към тях. Виляйетът е състояние на придобиване на сенките (зълл). Техните обич и наслада са все към тях. Виляйетът е сянката на нубуввета (пророчеството). Първото нещо е като абдеста, а второто е като намаза. Виляйет (евлиялък) означава пречистване от лоши нрави. Евлията не е длъжен да знае, че е евлия. Ако той бъде дарен с тази степен, но не бъде уведомен за нея, това изобщо няма да е недостатък за него. За да бъде евлия, човек трябва да изкара любовта към този и отвъдния свят от сърцето си. В превъзходствата на пророчеството, обаче, пристрастеността към отвъдното е нещо хубаво. В човека има десет лятифета, т.е. сили, дошли от духовния свят. Превъзходствата на виляйета и пророчеството се случват в тези десет сили. Виляйет означава фена и бека, с други думи, спасяване на сърцето от пристрастеността към този свят и искане (обичане) само на Аллаху теалю. Тази степен не може да бъде разбрана от интелекта и разума. Виляйетът е приближеност към Аллаху теалю и се дава на онези, които

са изгонили от сърцата си мисълта за създанията. Изчистването на тези мисли се нарича фена. С превъзходствата на пророчеството биват дарени тези, които се подчиняват на невидимите, незнани за всички тънкости на исляма. Превъзходството на пророчеството не е самото пророчество. Кешфите и илхамите на тези, които са преминали всички степени и достигнали края на степените на виляйета, са в пълно съответствие с познанията, които ехли суннитските учени са получили от насветите, т.е. Книгата и Сунната. Половината от напредъка във виляйета е нагоре, а другата половина е надолу. Много хора са предположили, че напредъкът нагоре е свързан с превъзходствата на виляйета, а надолу – с превъзходствата на пророчеството. Всъщност, слизането и изкачването са свързани с виляйета. Във виляйета има джезбе и сулюк, които са двата му основни стълба. Те не са необходими за превъзходствата на пророчеството. Последният ранг във виляйета е степента “абдийет” (биване на раб на Аллаху теаля) – няма по-висока от нея. Евлиите са насочени към Аллаху теаля, а в превъзходствата на пророчеството е налице насоченост и към Създателя, и към хората, като едната не пречи на другата. Въпреки че нефсите на евлиите са се успокоили (повярвали, подчинили се на исляма), веществата на тялото продължават да са в нужда и желание.

Вильетът е от пет степени. Всяка от тях съответства на издигането на едно от петте лятифета и всяка от тях е свързана с пътя на един от пророците Улюл’азм. Първата степен е пътят на Адем “алеихисселям”. Вильетът на един пророк на първа степен е поценен от виляйета на велия на пета степен. Нефът трябва да достигне до фена, за да може да се стигне до най-високата степен на виляйета, наречена виляет-и хасса. Заповедта **“Умрете преди да сте умрели!”** разкрива тази фена (смърт). Вильетът е или специален (хасса) или общ. Вильет-и хасса е виляетът на Мухаммед “алийхисселям”. Евлиите сред неговата общност, които го следват напълно, могат да достигнат до него. Той се състои от пълна фена и зряла бека; нефът се е предал и станал доволен от Аллаху теаля, и Аллаху теаля е доволен от него. Превъзходствата на виляйета не са в зависимост от реда на лятифетата. Този, който е постигнал виляйета на ахфа, най-високата степен, не е непременно по-високопоставен от евлиите на другите степени. Превъзходството се базира на близостта или отдалечеността от същината (асл). Евлия, който е достигнал до виляйета на сърцето,

най-ниското ляфите от всички, но е по-близо да същината, е повисокопоставен от евлията, който е на степената ахфа (най-високата), но не е толкова близо до същината. Велия, достигнал до виляйета на Мухаммед “алејхисселям” е опазен от връщане назад, т.е. е от губене на степената. Велиите от другите степени не са опазени и са в опасност. Виляйетът може да се прояви само с фена на сърцето и душата, но за да се случи това, трябва и другите три да са достигнали до фена. Виляйетът на евлията се нарича виляйет-и сугра, а виляйетът на пророчеството – кубра. Виляйет-и сугра продължава до края на напредъка в енфус и афак. В него няма спасение от илюзии, но във виляйет-и кубра има. Виляйет-и сугра започва след преминаване на същностите на петте лятифета извън Арша и приключва след преминаване на същностите на тези същности, т.е. на зълловете, образите на качествата на Аллаху теаля. Виляйет-и сугра става в афак и енфус, т.е. създанията извън (афак) и вътре (енфус) в човека. Т.е. в зълловете и образите. Тези, които стигнат до края на тази част на пътя, достигат до теджелли-и берки, т.е. проявления (теджелли), които проблясват като светкавици и изчезват. Виляйет-и кубра се случва в същините на тези теджелли [образи] и е напредък близо до Аллаху теаля. Виляйетът на пророците е от този вид и неговите теджелли са непрекъснати. Виляйет-и сугра се състои от джезбе и сулюк. Постигането на съвършенството на виляйета е възможно със сулюк, т.е. напредване чрез полагане на усилия, зикр на сърцето, муракабе и рабъта. Въпреки това, напредъкът в съвършенството на пророчеството се постига чрез четене на Коран-и керим и извършване на намаз. За по-нататъшния напредък не оказва влияние нито една причина; тя се постига само с благословиата на Аллаху теаля. Не може да се излезе извън исляма, колкото и да се напредва; когато се появи недостатък в следване на исляма, всички степени на евлия рухват. Напредъкът отвъд това се постига чрез любов и обич. Благословиите и даровете са различни неща от любовта и обичта. Дори и виляйетът на пейгамберите е много нисък в сравнение с пророческите превъзходства. Виляйет-и Мухаммеди (виляйетът на Мухаммед “алејхисселям”) включва в себе си виляйетите на всички пророци. Постигането на виляйета на един пророк е еквивалентно на постигане на част от този виляйет-и хасса. Превъзходството на велията е толко голямо, колкото неговото слизание надолу е повече. Духовната същност (батън) на велията, т.е. неговите сърце, душа и всички други лятифета са се отделили от неговия захир,

т.е. сетивните му органи и ума. Гафлетът на неговия захир не достига до неговия багън. Никой евлия не може да достигне степента на никой пейгамбер “салевагуллахи теалья алейхим еджма’ин”. Велията може да бъде над един пейгамбер в едно отношение, но този пророк има цялостно превъзходство над този евлия. Велията може да извърши малък грях, но веднага прави покаяние и не бива понижаван от тази степен. Нещото, което се търси по пътя на тасаввуфа, е отвъд фена и бека, тежелии и проявления, шухуди и виждания, думи и значения, знания и невежество, имена и качества, въображение и разум.

Муршидът, т.е. водачът е средство (посредник) за печеле на доволството и любовта на Аллаху теалья. Колкото повече един ученик обича своя пътеводител, толкова повече фейз получава от сърцето му. Муршидът е посредник за фейза, който е достигнал до сърцето му – последством неговите учители – от сърцето на Расулюллах. Целта е Аллаху теалья. Муршидът е като смукателна помпа; той е слязъл до ниво сърце и предава на учениците си фейзовете и ма’рифетите, които е получил от своя муршид. Онзи, който обиди или не повярва в своя муршид, не може да постигне напътствие. [Ето защо уахабитите са лишени от фейзовете и ма’рифетите на Аллаху теалья.] Казано е, че кучето е по-добро от теб ако не се обидиш на онзи, който е обудил твоя муршид. Прогресът е невъзможен (не може да се получи фейз) ако има някакво колебание във вярата и доверието към муршида. Няма лекарство за това колебание. За получаване на фейз от водача не е задължително да се извърши теведжух; достатъчна е и обичта към него. Вярата на онези, които се намират при него (в негова компания), се усилва и се появява желание за подчинение на исляма. Думите, състоянията, делата и ибадетите на муршида винаги са съвместими с исляма; този, който го следва и му се подчинява, ще се е покорил на Расулюллах. Онзи, който не е такъв, не може да стане муршид.

[Псевдомуршидите еретици отклоняват своите ученици и нанасят голяма вреда.]

Тасаввуф означава следване на стъпките на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Различните пътища са се появили в резултат от различията в природата на хората. Целта на тасаввуфа е увеличаване на ихляса. В него е нужен един муршид. Муршиди са личности като дванадесетимата имами и Абдулкадир Джейляни “рахиме-хумуллаху теалья”.

Има два пътя, които водят хората към доволството на Аллаху теаля: нубувветски и виляйетски път. В първия от тях не е нужен водач. По този път се достига до същината. Във виляйетския път обаче, муршидът е нужен. В нубувветския път отсъстват неща като фена, бека, джезбе и сулюк. За напредване във виляйетския път е необходимо да се забрави всичко [за този и отвъдния свят], т.е. сърцето не бива да е свързано с тях. Що се отнася до пътя на нубуввета, там не е нужно да се забрави ахирета. Тасаввуфът е за укрепване на вярата и изпитване на лекота при следване на исляма. Тарикатът (тасаввуфът) и хакикатът са служителите на исляма. Тарикатът се изразява в забравяне на съданията (любовта към тях), а хакикатът е приемане на съществуването на Аллаху теаля (изпитване на обич само към Него). Тарикатът не се изразява в усамотение, а в правене на емр-и ма'руф и нехй-и мункер, джихад и прекарване на живот в съгласие със Сунната. Тук приключва преводът от **“Мектубат”**.

Нито един ислямски учен “рахиме-хумуллаху теаля” не е казал, че има керамети и че изпълнява желанията на хората, а напротив, те са се стремяли да прикрият кераметите. Те са полагали усилие за разпространяване на исляма, знанията в Коран-и керим и хадис-и шерифите. Авторът на **“Фетх-ул меджид”**, цитирайки еретичните думи на заблудените, лицемерите и зъндъците и неправилните дела на мюсюлманите поради незнание, атакува ислямските учени и големците в тасаввуфа, и клевети мюсюлманите по правилния път. Той злоупотребява със свещените айети и хадиси, за да докаже лъжите си. И това е най-гнусната и долна проява на еретизъм. Нито един ислямски учен не е казал, че знае какво пише в **“Левхил-махфуз”**. Аллаху теаля съобщава за неведомото на онези от любимите Си раби, които пожелае. Благославя ги с керамети. Но те не споделят с никого тези керамети, проявили се без тяхно желание.

В благословен хадис е съобщено, че лицемерите и грешниците също ще изговарят верни неща. Той предвещава, че безмезхебници и зъндъците ще се опитат да подмамят мюсюлманите с айети и хадиси. Аллаху теаля е обещал, че ще приеме молитвите на любимите Си раби. Мюсюлманите, разчитайки на това обещание, вярват, че молитвите на ислямските учени, които се подчиняват на исляма и следват стъпките на Расулюллах “саллялалху теаля алейхи ве селлем”, ще бъдат приети. Те искат от въпросните евлии дуа и застъпничество.

На нас в сура Фатиха ни е наредено да казваме: **“Молим само Теб за помощ”**. Този свещен аyet показва, че никое създание не може да твори нищо, освен Аллаху теаля. Онзи, който поиска от някой друг да направи (сътвори) нещо, освен Аллах, става мушрик. Авторът на книгата класифицира хората в две групи – мъртви и живи, и пише, че всеки, който поиска нещо от мъртъв или отсъстващ човек, става многобожник; докато той позволява да се иска материална помощ от жив присъстващ човек. Така той се противопоставя на сура Фатиха и изкривява Коран-и керим, защото аyetът, цитиран по-горе, заявява, че дори от присъстващ жив човек не може да се иска да направи нещо, т.е. никой друг, освен Аллах, не може да създаде нищо. Така че той (авторът) би трябвало да стане политеист според неговото разбиране на аyета.

Всъщност само Аллаху теаля е Този, Който създава или прави, но Той твори всичко чрез някакви причини. Аyетите, хадисите и ежедневните събития ясно разкриват този факт, който е известен не само на учените, но и на невежите. Това е причината, поради която нашият свят е наречен алем-и есбаб (светът на причините). За да се получи нещо, трябва да се прибегне до неговата причина, която става средство за създаването му. Правенето на всичко това не е в противоречие със сура Фатиха. В благословените хадиси се казва: **“Има път за постигане на всичко. Пътят към Рая е знанието.”**; **“Средството за постигане на опрощение е радването на мюсюлманина.”**; **“Една от причините за опрощение е даването на храна на беден мюсюлманин.”**; **“Ние не искаме помощ от идолопоклонник.”**; **“Преподаването на знание е причина за опрощение на големите грехове.”**; **“Има лек за всяка болест.”**; **“Всеки, който иска да засили паметта си, да яде мед!”** и **“Пиенето на вино е причина за злини.”** Хадис-и шерифите показват, че Аллаху теаля създава всичко чрез някакви причини. Аллаху теаля в сура Кехф казва по смисъл: **“Научих на Зулкарнейн причината за всичко.”**

Както вече споменахме в предговора на тази книга, всяко живо и неживо, близко или далечно нещо е причина за някакво събитие или реакция. За да може неживите същества или животни да бъдат полезни за човека, той трябва да ги използва разумно. За да бъде човек посредник за нещо, той първо трябва да се приеме като посредник и след това да върши някаква работа или да се помоли. Човек става причина, когато сам осъзнае това или бъде помолен. Авторът

на книгата, подобно на сунитите, вярва, че неживите същества и животните могат да бъдат причини за създаването на Аллаху теаля, и не казва, че тяхното използване е ширк. Той вярва, че Аллаху теаля ще създаде това, което хората очакват от средствата, а също така, че живият присъстващ човек ще се отзове на помощ с дуа, когато бъде помолен. Но той не вярва, че далечните хора и мъртъвците могат да чуват и да помагат с дуа.

Както се вижда, авторът, подобно на ехли суннет, вярва, че посредниците не са творци и в този аспект се предпазва от ширка. Въпреки това той се отделя от ехли суннет, вярвайки че далечните хора и мъртъвците могат да чуват и да се молят, и че тяхната молитва може да бъде приета. Той обвинява в политеизъм ехли суннет, защото те вярват в това. Ще докажем в 24-а точка, че далечните хора и мъртъвците могат да чуват и че молитвите на благочестивите раби на Аллаху теаля се приемат. В благословени хадиси се казва **“Молитвата, отправена за брат мюсюлманин в негово отсъствие, няма да бъде отказана.”**; **“Молитвата на угнетения ще бъде приета.”**; **“Молитвите на младежите от моята общност, които не вършат грехове, се приемат.”**; **“Молитвата на бащата за сина е като молитвата на пророка за общността.”** и **“Молитвата отблъсква белята.”** Всички горепосочени хадис-и шерифи са взети от книгата **“Кунуз-уд-декаик”**.

В благословени хадиси, поместени в **“Тенбих-ул-гафилин”** се казва: **“Когато един мюсюлманин се помоли, без съмнение дуата му се приема.”** и **“Молитвата на онзи, който е ял харам, няма да бъде приета четиридесет дни.”** В хадис-и шериф от **“Бостан”** се казва: **“Всеки, който сутрин каже три пъти молитвата “Бисмилляхиллези ля йедурру ме’асмихи шей’ун фил ердъ ве ля фиссемай ве хувесеми’ил алим” ще бъде опазен от беля до вечерта и ако я каже вечерта, ще бъде опазен до сутринта.”** Хадис-и шерифите показват, че молитвите на благочестивите и евлиите се приемат. Авторът през цялото време напада тази истина и казва, че е ширк да се иска дуа от любимите на Аллаху теаля. Как може да се оприличи искането на помощ и посредничество от възлюбените раби на Аллаху теаля на искането на помощ от идолите, враговете на Аллаху теаля, от които се очаква да създадат нещо? Как може истината да се бърка със заблудата? Нека Аллаху теаля да дари с мъдрост, разбиране и

натъпствие ухабиите и всички безмезхебници! Нека Той да опази мюсюлманите от тази беда!

Онзи, който стана причина за появата на тази ерес, отвори голяма рана в исляма. Сега невежи еретици ръсят отрови в мюсюлманските страни. Мюсюлманите трябва да научат правилния ислям от книгите на ехли суннитските учени “рахиме-хумуллаху теалья”, за да не бъдат измамени от безмезхебниците. Тези, които са придобили правилните знания за исляма, няма да бъдат подведени от лъжите и доукрасението писания на ухабитите. Ще видят, че това са еретици и сепаратисти, които се стремят да разединят мюсюлманите. Мухаммед бин Абдулвеххаб, основателят на ухабизма, на млада възраст е попаднал в капана на английския шпионин Хамфър в Басра, и се е отделил от чистите вяра и морал на исляма. Станал е част от дейността на англичаните по унищожаване на исляма и е разпространил изопачените идеи на шпионина под името ухабизъм. Основаването на тази ерес е разкрита подробно в книгата **“Признанията на английския шпионин”**. В хадис-и шериф е оповестено, че хазрети Мехди “рахиме-хуллаху теалья”, след като убие Деджал, ще влезе в Мекка и Медина и ще умъртви хиляди хора на религията с ухабитско убеждение. Имам Раббани “рахиме-хуллаху теалья” в своята книга **“Мектубат”** е разяснил подробно този хадис-и шериф. Ако ухабитите нападаха идеите на неверниците и еретиците, вместо истинските ехли суннитски мюсюлмани, щяха да извършат голяма услуга на исляма. За съжаление, Аллаху теалья не отрежда на унищожителите на исляма да служат на религията.

Големият учен на исляма имам Касталани “рахиме-хуллаху теалья”⁷⁹ на 511-а стр. от превода на **“Мевахиб-и ледуннийе”** казва: “Едно от богатата, с които Аллаху теалья е дарил тази общност, е наличието на кутб, евтад, нуджеба и ебдал “рахиме-хумуллаху теалья”. Енес бин Малик “радияллаху анх” е казал, че ебдалът се състои от четиридесет души. В един хадис-и шериф, предаден от имам Таберани “рахиме-хуллаху теалья” в **“Евсат”**, се казва: **“На този свят винаги ще има четиридесет души, всеки от които ще е с берекет като на Ибрахим “алеихисселям”**. С техния берекет ваят дъждовете. Когато някой от тях почине, Аллаху теалья назначава друг на мястото му.” Ибни Абд “рахиме-хуллаху теалья” казва: “Ебдалът е от четиридесет души.”

79 Ахмед Касталани е починал в Египет през 923 [1517] г.

В хадис-и шериф, известен от имам Ахмед “рахиме-хуллаху теаля”, се казва: **“Сред тази общност винаги има тридесет души, всеки от които е с берекет като този на Ибрахим “алеихисселям”.** В благословен хадис от книгата “Хилйе” на Ебу Нуайм “рахиме-хуллаху теаля” се казва: **“Във всяко столетие сред моята общност ще има добри хора. Те са петстотин на брой. Четиридесет от тях са ебдал. Те съществуват във всяка страна.”** Има много други хадис-и шерифи по този въпрос. В хадис-и шериф, съобщен като мерфу в “Хилйе” на Ебу Нуайм, се казва: **“В моята общност винаги има четиридесет души. Сърцата им са като сърцето на Ибрахим “алеихисселям”.** Аллаху теаля премахва белите от рабите заради тях. Те се наричат ебдал. Те не са достигнали до тази степен с намаз, орудж и зекят.” Ибни Мес’уд “радияллаху теаля анх” е попитал: “О, Расуляллах! По какъв начин са достигнали до тази степен?” **“Те са достигнали до нея с щедрост и наставляване на мюсюлманите”** – е отвърнал Пророкът ни. В друг хадис-и шериф се казва: **“Ебдалите сред моята общност не проклинат нищо.”** Хатиб-и Багдади “рахиме-хуллаху теаля”⁸⁰ в своята книга **“Тарих-и Багдади”** пише: “Нукаба се състои от триста души. Нуджаба се състои от седемдесет души; буделя – четиридесет; ахйар – седем; амед – четири; гавс – един. Когато хората се нуждаят от нещо, за тях първо се молят нукаба. Ако не се приеме, тогава се моли нуджеба. Ако не се приеме пак, то тогава се моли ебдал, после ахйар и амед. Ако не се приеме, тогава се моли гавсът. Неговата дуа без съмнение се приема.”

Както се вижда, авторът ухабия отрича тасавуфските знания, съобщени в хадис-и шерифите, и после се стреми да заблуди мюсюлманите, като казва, че следва свещените айети и хадиси.

Отричането на кераметите е доказателство за голямото невежество и безхаберие по отношение на исляма. Твърдението, че Есхаб-и кирам не са проявявали керамети, е много гнусна и долна лъжа. В много ценни книги са записани стотиците керамети на всички сподвижници. Кераметите на петдесет и четирима сахабии са записани с техните доказателства в арабската книга на Юсуф Небхани “рахметуллахи алейх” **“Джами’ул-керамат”**. Нека да предадем част от тях:

На 93-а стр. от **“Джами’ул керамат”** и на 589-а стр. от **“Късас-и енбия”** се казва: “Сария, командирът на мюсюлманите, беше започнал

---

80 Ахмед Хатиб Багдади е починал през 463 [1071] г.

битка с персите в една равнина в Нехавенд през 23-а година по Хиджра. Иранската армия беше на път да обкръжи мюсюлманите. Точно в този момент състоянието на мюсюлманската армия беше разкрито от Аллаху теаля на хазрети Омер “радияллаху теаля анхума”, който четеше хутбе на минбера в лъчезарната Медина. По време на хутбе той извика: “О, Сария! Към планината! Към планината!” Сария дочу словата и позиционира ислямската войска с гръб към планината. После атакуваха в посока към равнината и разгромиха неприятеля. Този керамет е подробно описан в книгата “**Шевахид-ун-нубувве**” и в “**Иршад-ут-галибин**”, където е записано, че Бейхаки е предал събитието от ибни Омер “рахметуллахи алейхима”.

Мухаммед Ма’сум Фаруки “рахметуллахи алейх” в 19-о писмо от третия том на книгата “**Мектубат**” казва: “Енес бин Малик “радияллаху теаля анх” е посетил Осман “радияллаху анх”, който тогава е бил халиф. На идване хазрети Енес е видял една жена. Хазрети Осман – когато Енес “радияллаху анх” е дошъл при него – казал: “По очите ти има признаци на прелюбодеяние.” Това е било едно от кераметите на хазрети Осман. Събитието е записано в “**Джами’-ул-керамат**”.

Молла Джами в “**Шевахид-ун-нубувве**” казва: “Ахмед бин Ханбел “рахиме-хуллаху теаля” е бил попитан: “Есхаб-и кирам “радияллаху теаля анхум еджма’ин” не са показвали толкова много керамети, колкото техните наследници. Каква е била причината за това?” Имамът е отговорил: “Вярата на Есхаб-и кирам беше много силна. Нямаше нужда от керамети, които да ги укрепнат. Тъй като вярата на мюсюлманите от следващите поколения не беше толкова силна, те бяха дарени с керамети.”

В “**Шевахид-ун-нубувве**” се казва: “Ебу Бекр “радияллаху анх” е поверил децата си на грижите на хазрети Аише “радияллаху теаля анха”. “Синът ми и двете ми дъщери ги поверявам на теб” – казал той. Въпреки това, той е имал само една дъщеря на име Есма, освен хазрети Аише. Когато тя е казала, че има само една сестра, халифът е отвърнал: “Жена ми е бременна. Мисля, че ще роди момиче.” И наистина, след неговата смърт, жена му е родила едно момиченце.”

В “**Шевахид-ун-нубувве**” се казва: “Когато хазрети Али е бил на път да почине, казал на Хусейн “радияллаху теаля анхума”: “Занесете моя ковчег на място, наречено “**Арнейн**”, където ще видите бял сияен камък. Изкопайте онова място и ме погребете там.” Изпълнили

завещанието му и видели, че всичко е така, както е описал той.

В **“Шевахид-ун-нубувве”** се казва: “Хазрети Хасен е потеглил на път заедно с Абдуллах бин Зубейр⁸¹ “радияллаху теаля анхума”. Спрели за почивка в една палмова градина, където дърветата са били изсъхнали. “Колко хубаво би било ако по тях имаше фурми” – рекъл Абдуллах бин Зубейр. Хазрети Хасен е отправил два и едното дърво веднага се е раззеленило и дало плод. Хората наоколо са казали: “Това е магия!” “Не, това е създаването на Аллаху теаля в името на молитвата на внука на Расулюллах” – отвърнал хазрети Хасен.”

Отново в **“Шевахид-ун нубувве”** се казва: “Един ден Али Зейнеб’абидин бин Хусейн “радияллаху теаля анхума” се е хранел напред полето заедно с децата си, когато една сърна е дошла и застанала пред тях. “О, сърненце! Аз съм Зейнеб’абидин Али бин Хусейн бин Али, а майка ми е Фатима бинти Расулюллах. Ела и се нахрани заедно с нас” – рекъл имамът. Животното е яло с тях и си е отишло. След това децата са помолили имама да извика сърната обратно. “Ако няма да я смущавате, ще повикам” – отвърнал той. Децата обещали, че няма да сторят нищо. Той отново е извикал животното, което започнало да яде с тях. Едно от децата е докоснало по гърба на сърната и тя побягнала от страх.”

Мухаммед бин Ханефийе е казал на Али бин Хусейн “радияллаху теаля анхум еджма’ин”: “Аз съм твой чичо и съм по-възрастен от теб. Позволи ми да стана халиф!” “Да попитаме Хаджер-ул есвед” – отвърнал той. Мухаммед е попитал камъка, но той не продумал нищо. Али бин Хусейн е вдигнал ръцете си и направил два, след което е рекъл: “О, камъко! В името на Аллах кажи, чие право е халифатът?” Хаджер-ул есвед се е разтресъл и продумал: “Халифатът е право на Али бин Хусейн.”

Един ден имам Али Ръза⁸² “рахметуллахи алейх” е седял до една стена, когато е долетяла една птичка и започнала да пее. “Разбираш ли какво казва птицата” – попитал той човека, който е седял до него. “Не, Аллах, Неговият Пророк и внукът на Пророка знаят!” – отвърнал той. Имамът е казал: “Тя се оплаква, че една змия се е доближила до гнездото ѝ и е на път да изяде нейните малки. Иска от нас да ги спасим! Отиди, намери змията и я убий!” Когато човекът е отишъл

81 Абдуллах бин Зубейр е станал шехид през 73 [692] г.

82 Имам Али Ръза “рахметуллахи алейх” е осмият от дванадесетимата имами. Починал е през 203 [818] г. в Тус, т.е. гр. Мешхед.

там, видял, че всичко е така, както е описал имамът.

Абдуллах ибни Омер “радияллаху анхума” по време на пътешествие се е срещнал с група, която е чакала насред пътя. Когато ги е попитал защо чакат, те са отвърнали, че има лъв и никой не може да продължи напред. Сахабинът е отишъл при лъва, погалил го е по гърба и го дръпнал от пътя.

Сефине “радияллаху анх” – един от бившите роби, освободени от Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем” – разказва: “По време на плаване с кораб се зададе буря и го разби. Захнавах се за едно дърво и вълните ме изкараха на брега. Попаднах в една гора, в която пред мен излезе лъв. Казах му, че съм от сподвижниците на Расулюллах. Той склони глава, потри се по мен и ме изведе от гората. Когато се разделяхме, той промърмори нещо и разбрах, че се сбoguва с мен.”

Еййуб Сахтияни⁸³ “рахиме-хуллаху теаля” е останал в пустинята с един свой приятел, който е ожаднял до такава степен, че езикът му увиснал от устата надолу. Когато го попитал: “Има ли някакъв проблем?”, той е отговорил: “Аз съм на път да умра от жажда.” “Ако не кажеш никому, ще мога да намеря вода за теб” – казал Еййуб Сахтияни. Приятелят му се е заклел, че ще пази тайна. Когато Еййуб Сахтияни е ударил с крак земята, там се е появила вода и двамата са изпили заедно. Неговият приятел не е разкрил събитието на никого до смъртта на хазрети Еййуб.

Както се вижда, Аллаху теаля дарява любимите Си раби с керамети, но те ги крият и не искат никой да чува за тях.

Хамид-и Тавил казва: “Когато заравяхме Сабит Бенани “рахиме-хумаллаху теаля”, в гроба падна една тухла. Щом се наведохме да я изкараме, видяхме, че той изпълнява намаз в гроба. После отидохме и попитахме дъщеря му. Тя каза, че баща ѝ е изпълнявал намаз всяка нощ в продължение на петдесет години и се е молел: “О, Господи мой! Ако си отредил и на други, освен пейгамберите, да кланят намаз в гробовете си, нека отреди и на мен!”

Много пъти Хабиб-и Аджеми⁸⁴ е бил виждан в Басра на Тервийе и в Арафат на Арафе, т.е. на другия ден.

83 Еййуб Сахтияни е починал в Багат през 131 [748] г. по Хиджра.

84 Хабиб-и Аджеми е бил един от учениците на Хасен Басри. Починал е през 120 [737] г.

Фудайл бин Ияд⁸⁵ “рахиме-хуллаху теаля” казва: “Един слепец дойде при Абдуллах бин Мубарек⁸⁶ “рахиме-хуллаху теаля” и поиска дуа за възстановяване на очите. Абдуллах отправи дълга дуа и очите на човека моментално прогледаха. Там имаше и много свидетели.”

Кераметите на Есхаб-и кирам и Табиин “радияллаху теаля анхум еджма’ин”, предадени чрез горепосочените писания на **“Шевахид-ун-нубувве”**⁸⁷, разкриват факта, че безмезхебниците лъжат. Подвеждат мюсюлманите като казват, че Есхабът и Табиин не са проявявали никакви керамети.

Ехи-заде Абдулхалим⁸⁸ в своята книга **“Рийа-дуссадат фи-исбат-ил-керамат”** доказва, че евлиите проявяват керамети дори и след смъртта.

19- На стр. 300 пише: *“Кераметът е нещо, с което Аллаху теаля е дарил праведните мюсюлмани. Той дарява с него, когато те се помолят или изпълнят ибадети. Това не се случва в резултат на желанието или силата на някой евлия. Този, който казва, че е евлия и твърди, че знае неведомите неща, всъщност не е никакъв евлия, а сатана.”*

Тук авторът не се е осмелил да отрече истината. Но твърдението, че евлиите разкриват своите керамети е лъжа. Той не страни от измисляне на лъжи, за да може да отрече евлиите и тасаввуфа. Тъй като не познава същността на виляйета и керамета, той се опитва да припише отвратителните думи на зъндъците и безбожниците на големците в тасаввуфа. Нека да видим как водачите на тасаввуфа са описали виляйета и кераметите. Имам Мухаммед Ма’сум “рахиме-хуллаху теаля” – великият учен на исляма и водачът на евлиите – в 50-о писмо от първия том на **“Мектубат”** казва:

“Познаването на Аллаху теаля е по-ценно от притежаването на кешфове и керамети, защото да се опознае Аллаху теаля означава да се придобият тайните знания за Неговите личност и качества. Що се

85 Фудайл бин Ияд е починал в Мека през 187 [803] г.

86 Абдуллах бин Мубарек е бил един от учениците на имам а’зам “рахметуллахи алейхима”. Починал е през 181 [797] г.

87 Книгата “Шевахид-ун-нубувве” е била подготвена от Нуреддин Джами “рахметуллахи алейх”, починал през 898 [1492] г. в Хират. Книгата е отпечатана в Истанбул през 1417 [1996] г. чрез офсетов процес.

88 Ехи-заде Абдулхалим е починал през 1012 [1604] г.

отнася до кераметите, те са свързани с познаване на скритите знания за творенията. Разликата между ма'рифета (опознаването на Аллаху теалю) и кераметите е като разликата между Твореца и създаванията. Ма'рифетът е познаване на Аллаху теалю, докато кераметът е опознаване на създаванията. Истинският ма'рифет укрепва и усилва вярата, докато за кераметите и свръхестествените явления това не се отнася. Извисяването на човека не зависи от керамета. И все пак, трябва да подчертаем, че Аллаху теалю е дарил повечето Си любими раби с керамети. Превъзходствата на евлиите зависят от тяхната духовно близост с Аллаху теалю, а не от броя на кераметите, които те проявяват. Ако те бяха по-ценни от ма'рифета, то индийските неверници джукии и брахмани щяха да бъдат по-високопоставени от евлиите, защото тези безбожници предприемат аскетизъм (риязет) и се противопоставят на желанията на нефса, като така в тях се проявяват паранормални явления. В евлиите, от друга страна, се появява курб (близост) и ма'рифет; те дори не желаят да имат керамети. Не искат да опознаят творенията, имайки възможност да опознаят Аллаху теалю. Свръхестествените явления могат да се проявят и при всички останали хора ако те се въздържат от ядене и практикуват аскетизъм. Това няма нищо общо с опознаването на Аллаху теалю. Да се иска кешф и керамет е равностилно на това да се иска занимание със създаванията. Стих: [Тук ще си позволим да предадем само смисъла на текста.] “Проклетият шейтан ежесекундно върши изумителни неща. Влиза ту през врати, ту през комини. Влиза в телата и сърцата, и се заселва там.

Не повтаряй думите на учените в тасавуфа; нито пък говори за нур и керамет! Най-големият керамет е служенето на Аллах; всички друго е показност и проява на неразбиране!”

Човек печели висота чрез постигане на фена, т.е. чрез изкарване на (обичта към) всичко от сърцето. Изпълняването на ибадетите, следването на пътя на тасавуфа и борбата с нефса целят да накарат човека да осъзнае своето нищожество и че битието и качествата, характерни за него, са присъщи само на Аллаху теалю. Ако някой се опитва да спечели известност и докаже своето превъзходство над другите – проявявайки необикновени неща – ще е постъпил арогантно и себелюбиво. Ще остане лишен от ползите на ибадетите, сейр, сулюк и риязет. Той не може да достигне до ма'рифета на Аллаху теалю.

Шихабуддин Сухреверди⁸⁹ “рахиме-хуллаху теаля”, един от големците в тасаввуфа, в своята книга “Авариф-ул-меариф” казва: “Кераметите са едно нищо в сравнение със състоянието, в което сърцето прави зикр на Аллаху теаля.” Шейх-ул-ислям Абдуллах Хиреви “рахиме-хуллаху теаля” е казал: “Фирасетът, т.е. кераметът на притежателите на ма’рифет се изразява в опознаване на сърцата, които са годни за постигане на ма’рифета на Аллаху теаля. Що се отнася до фирасета на тези, които гладуват и правят риязет, той служи за разкриване на тайните на създанията; те не могат да постигнат ма’рифета на Аллаху теаля. Евлиите “рахиме-хумуллаху теаля”, притежатели на ма’рифет, винаги говорят за Аллаху теаля, ала хората приемат за евлии онези, които разкриват тайните, свързани със създанията.

[По същия начин, когато се спомене за думата евлия, авторът ухабяя разбира за такива шарлатани. Дава примери с такива долни човечета и хули учените на исляма и големците в тасаввуфа.]

Хората не вярват в думите на евлия-и кирам “рахиме-хумуллаху теаля”, отнасящи се до ма’рифета на Аллаху теаля, и казват: “Те ако бяха евлии, щяха да разгадават тайните на създанията. Щом не знаят това, камо ли ще знаят за Аллаху теаля!” С това гнило разсъждение не вярват в евлиите. Тъй като Аллаху теаля много обича Своите евлии, Той не ги оставя да се занимават със създанията. Той дори не ги оставя да се сещат за тях. Както хората на Аллах не харесват пристрастените към създанията, така и пристрастените към създанията не харесват и не могат да опознаят хората на Аллах. Заедно с това, приближените на Аллах, ако се насочат към създанията, могат да разкрият тайните в тях по-добре от останалите.

Тъй като фирасетът на онези, които правят риязет и муджахеде, не е ценен, той може да възникне и в мюсюлманите, и в евреите и християните, и във всякакви други хора. Той не е характерен само за евлиите.” Тук свършват думите на шейх-ул-ислям Хиреви⁹⁰.

Аллаху теаля създава керемети на любимите Си раби, когато това ще донесе полза. Ако някой злоделен човек спомене за подобни ма’рифети и се опита да се представи за евлия, това не би опетнило истинските ма’рифети, защото скъпоценният камък не губи от

---

89 Шухабуддин Сухреверди е бил ученик на Абдулкадир Джейлиани “рахиме-хуллаху теаля”. Починал е през 632 [1234] г. в Багдат.

90 Абдуллах Енсари е починал в Хират през 481 [1088] г.

стойността си, когато попадне в сметище.

По пътя на тасавуфа е нужен водач, чрез който да идва фейзът. Ако учителят не е правилен, не може да се постигне напредък. Есхаб-и кирам “радияллаху теалья анхум еджма’ин”, с берекета на компанията на Расулؤلлах “салляллаху алейхи ве селлем”, са достигнали до високите степени на тасавуфа. Преводът от 50-о писмо свършва тук.

В 51-о писмо се казва: “В 56-о знамение на сура Зарият се казва по смисъл: **“Създадох джиновете и хората, за да ми служат.”** Някои тасавуфски учени са разбрали това като “за да Ме опознаят”. Ако се размисли добре, ще стане ясно, че и двете разбирания всъщност са идентични, защото най-добрият ибадет е правенето на зикр. Най-високата степен на зикира е тази, в която човек забравя себе си заради Споменавания; това се нарича ма’рифет. Както се вижда, на най-високата степен на зикира се появява ма’рифет. В свещен айт ни е повелено да служим на Аллах с ихляс, без намесата на нефса и шейтана. И това не може да бъде постигнато без да се стигне до фена и ма’рифет. Както се вижда, ибадетът, изпълнен без ма’рифет, не може да стане чист (с ихляс).”

Имам Раббани муджедид-и елф-и сани Ахмед Фаруки Серхенди “рахиме-хуллаху теалья” в 92-о писмо от втория том на **“Мектубат”** казва: “За велията [човекът, когото Аллаху теалья обича и е доволен от него] не е нужно да показва керамети. Както за учените не е необходимо да показват керамети, така и същото се отнася за евлиите “рахиме-хумуллаху теалья”, защото виляйет означава курб-и иляхи. [Т.е. близост с Аллаху теалья и Неговото опознаване. В 266-о писмо се казва: “В сура Зарият по смисъл се казва: **“Създадох джиновете и хората, за да Ми служат!”** Това означава: **“Създадох ги, за да Ме опознаят.”** Както се вижда, хората и джиновете са създадени, за да достигнат до ма’рифет, с което да спечелят зрялост.]

[Нека си представим следния пример, в който] Първият човек е дарен с курб-и иляхи, но няма керамети – да кажем, че не е бил оповестен за неведомите неща; вторият човек е дарен с курб и керамет; а третият не е дарен с курб, а само с необикновени (паранормални) способности. Този трети човек всъщност не е никакъв евлия, а е притежател на истидрадж. Полирането на нефса го е накарало да знае за неведомите неща и с това е попаднал в заблуда. Първите двама са били благословени с курб и следователно са станали евлии.

Превъзходството между евлиите е в зависимост от техния курб.

Мухаммед Ма'сум Фаруки⁹¹ “рахиме-хуллаху теаля” в 140-о писмо от втория том на “Мектубат” казва: “В хадис-и кудси е оповестено: **“Онзи, който прояви вражда към един от Моите евлии, ще е водил война с Мен. Сред нещата, които доближават раба до Мен, най-обичам фарзовете. С вършене на нафиле ибадети той се доближава толкова много към Мен, че го заобичвам много. Когато го заобичам, Аз ставам ухото, с което чува; окото, с което вижда; ръката, с която държи и краката, с които ходи. Давам му каквото пожелае. Когато поиска помощ от Мен, веднага му се отзовавам.”** [Този хадис-и кудси е записан и на 182-а стр. на “Хадика”, където е казано, че се намира и в “Бухари-и шериф” и е направено следното допълнение: “Нафилетата, за които става въпрос тук, са онези от тях, които са изпълнявани заедно с фарзовете. В благословения хадис се казва, че Аллаху теаля ще дари очите, ушите, ръцете и краката на такива раби със сили, които са непознати за другите.” Човек, за да може да се сдобие с това благо, трябва да е с ехли суннитска вяра, да изпълнява ибадетите подобаващо и да проявява ихляс. Хората могат да се сдобият с тези три блага само в компанията на ехли суннитските учени или четейки техните книги. Казано най-кратко: Средствата, които довеждат хората до доволството на Аллаху теаля, са ехли суннитските учени. Аллаху теаля в сурата Маиде ни заповядва да търсим и намерим такъв посредник, муршид.] За да могат фарзовете да доведат до сближаване и напредък, те трябва да са от амал-и мукаррибин. И това, от своя страна, изисква да се правят нафилетата, съобщени от муршидите. Тъй както намазът изисква абдест, така и фарзовете – за да доведат до курб – трябва да е извървян пътят на тасавуфа. Освен ако сърцето и душата не се пречистят чрез тасавуфа [чрез изпълняване на задълженията, предписани от специалистите в тази наука], не може да се постигне курб с фарзовете и честта да се постигне вилайет.

В един хадис-и шериф се казва: **“Онзи, който съживи един мой забравен суннет, ще спечели сто шехидски севаба.”** Съживяването на забравен суннет става чрез неговото практикуване. Или, хем с практикуване, хем с научаване на хората на него. Най-добрият

91 Мухаммед Ма'сум Фаруки “рахиме-хуллаху теаля” е починал през 1079 [1668] г. в Сирхинд, Индия.

начин за съживяването на исляма е този вторият, който е по-ценен от първия, общия. [Блага вест за тези, които съживяват Суннета по този втори начин, т.е. на тези, които разпространяват вярата на ехли суннет, фарзовете, харамите, суннетите и мекрухите. Накратко казано: Онези, които пишат илмихали, помагат тяхното разпространение и ги подкрепят финансово!]

Постигането на доволството на Аллаху теаля и напредването в степените на курб е възможно само чрез придържане към Суннета [пътя на Расулюллах]. Тридесет и първият аят на сура Ал-и Имран – където по смисъл се казва: **“Кажете им: “Ако обичате Аллах, последвайте ме! И така Аллах ще ви заобича.”** – е доказателството за моите думи. [Свещеният аят ясно разкрива, че думата “суннет” в благословения хадис означава “ислям”, т.е. всички правила на исляма.]

Бид’атите трябва стриктно да се отбягват. Не бива да завързва приятелство и да се дружи с бидатчи. [Т.е., не бива да се говори с мюсюлмани еретици, безмезхебници и такива, които практикуват бид’ати. Например, бид’ат е да се оставя брада по-къса от една шепа и да се претендира, че с това е изпълнен суннетът относно брадата; защото ислямът е заповядал по-дълга брада. Написано е в **“Берика”** и в другите книги, че тази заповед означава, че не бива да се оставя брада, по-къса от една шепа. А под “една шепа брада” се разбира брадата, която се улавя с шепа, започвайки от долната граница на долната устна. Излишъкът, преливащ от шепата, се подрязва. Да се извърши бид’ат означава с възнамерение за ибадет да се направи нещо, което не е заповядано от исляма, или да се промени някоя заповед на религията. Незпълняването на повелята не е бид’ат, а е грях. Грешникът не приема своето неизпълнение за ибадет, а знае, че е виновен поради неподчинението си. Безпричинното бръснене на брадата не е бид’ат, а е грях. При наличие на извинение дори не е никакъв грях. Вършенето на бид’ат е най-тежкият сред всички големи грехове; той е по-тежък от убийството на човек. Правенето на ибадети с високоговорители и изпълняването на Коран, салеват, езан, иляхии и зикр с музикални инструменти е бид’ат. Някои бид’ати стават причина за неверие (изкарват от исляма). Ние не трябва да приемаме за хора на религията (ходжи, хатиби и учени) бидатчиите и онези, които учат хората на тях; не бива да ги питаме за нищо или да четем техните книги.]

В хадис-и шериф се казва: **“Притежателите (вършителите) на**

бид’ат (ехли бид’ат) са кучетата на обитателите на Ада.”

В 113-о писмо от втория том на **“Мектубат”** Мухаммед Ма’сум Фаруки “рахиме-хуллаху теаля” казва: “Има пет вида задължения, които трябва да се изпълняват със сърце; първият е споменаване (зикир) на името на Аллаху теаля. В материалното сърце на човека има лятифе, нарече сърце (това е същинското сърце). [Лятифе е онова нещо, което не е материя и няма форма. Душата също е лятифе.] От сърце беззвучно се повтаря “Аллах, Аллах” през въображението. Второто задължение е да се изпълнява зикр на Келиме-и тевхид, отново чрез въображението. И в двата вида зикр не се издава никакъв звук. Третото задължение е вукуф-и калб. Това е стриктното контролиране на сърцето и недопускането на нищо в него, освен мисълта за Аллах. Лятифето, наречено сърце, никога не може да остане свободно. Когато сърцето се изчисти от мислите за създанията, то започва от само себе си да се запълва с любов към Аллах (да се обръща към Него). [Когато водата от една бутилка бъде излята, тя от само себе си (без никакви усилия) се напълва с въздух.] Големците са казали: “Изчисти сърцето от врага и няма да има нужда да поканиш приятеля!” Четвъртото задължение е муракабе, което се нарича още джемийет и агяхи. Това е да се мисли винаги, че Аллаху теаля вижда и знае всичко ежесекундно. Петото задължение е рабъта. Т.е. човек мислено да си представи, че се намира в компанията и поглежда в лицето на евлия, който перфектно подражава на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Това мислене гарантира постоянната проява на благоприличие (ебед) към него. Ебедът и обичта сливат сърцата. От сърцето на мисления започва да тече фейз и берекет към сърцето на мислещия. Най-лесното и полезно задължение от тези петте е правенето на рабъта. Ако някой, който не се подчинява стриктно на Расулюллах поиска да му се направи рабъта, той ще навреди и на себе си, и на отсрещния.

Имам Раббани “рахметуллахи теаля алейх” в 286-о писмо от първия том на **“Мектубат”** пише: “Напредването по пътя на тасаввуфа зависи от ръководството на муршид, който е кямил (достигнал до зрялост) и мукеммил (можещ да доведе и другите до зрялост). Много голяма благословия е да се намери такъв водач. Той дава на желаещия (ученика) задължения, отговарящи на неговия капацитет. Също така, в зависимост от способностите на ученика, той може да не му даде никакво задължение, а да сметне за достатъчно своята компания. Той

заповядва онова, което е подходящо за състоянието на желаещия. Компанията и теведжухът (духовната помощ) на водача са по-полезни от другите задължения.”

Петте задължения и компанията на муршида целят появата на улеснение в следването на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Освен ако не се следва ислямът, тези задължения и тази компания няма да донесат никаква полза.

Както се разбира от горепосочените писма, първото задължение на хората е да спечелят ма’рифета, доволството и любовта на Аллаху теаля. Единственият начина за това е следването на Расулюллах и отбягването на бид’атите. За лесното и правилно следване на Расулюллах е нужен ихляс. Ибадетите, изпълнени без ихляс, не са от полза. Те не се приемат и с тях не се печели благого курб. Ихлясът, от своя страна, е постижим чрез следването на пътя на тасаввуфа. Както се вижда, задълженията в тасаввуфа целят появата на ихляс в ибадетите, което довежда до тяхното приемане от Аллаху теаля. А приетите ибадети водят човек до доволството, близостта и ма’рифета на Аллаху теаля. Всички сподвижници на Расулюллах са постигнали най-високата степен на исляма чрез изпълняване на задълженията “присъствие в компанията на Пророка” и рабъта. Стойността на една шепа ечемик, дадена от тях като милостиня, е по-ценна от планини злато, дадени от другите. Както е видно, пътят на тасаввуфа не е бид’ат. Той е един от основите на ислямската религия. Есхаб-и кирам “радияллаху теаля анхум еджма’ин” са извършвали своите задължения в тасаввуфа и са станали най-високопоставените в тази общност.

20- Авторът ухабия на 354-а стр. пише: “В 64-и айет от сура *Енфал* по смисъл се казва: “Аллах е достатъчен за теб и за тези, които те следват.” Ибни Каййим и Ибни Теймия са го разтълкували така и са казали, че е погрешно да се интерпретира като “Достатъчен ти е Аллах и онези, които те следват.” Никой освен Аллах не може да бъде достатъчен. Два айета преди този се казва: “Ако се опитат да те измамат, Аллах без съмнение ти е достатъчен. Той те подкрепи със Своята помощ и с помощта на мюсюлманите.” Той е направил разграничение между думите “достатъчен” и “подкрепи”; първата е използвал само за себе Си, а втората и за себе Си, и за рабите. Мюсюлманите също казват: “Аллах ни е достатъчен!” Никой не е казал: “Достатъчен ни е Аллах и Пророкът!” Само Аллах е

достатъчен и само на Него може да се уповава.”

Имам Бейдави “рахиме-хуллаху теалья” е короната на учените в науката тефсир. Починал е през 685 [1285] г. в Тебриз. Този велик улема казва: “Този айет беше низпослан в Бида по време на битката при Бедр, или, според преданието на Абдуллах ибни Аббас “радияллаху теалья анхум еджма’ин”, е бил низпослан след като хазрети Омер е приел вярата след 36-имата мъже и 6-те жени в Мекка.” и посочва, че смисълът на свещения айет е **“Аллаху теалья и мюсюлманите са ти достатъчни.”** Същото е записано много ясно и в тефсира **“Хусейни”**, и в **“Джелялейн”**. Имам Раббани “рахиме-хуллаху теалья” в 99-о писмо от втория том на **“Мектубат”** казва: “Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” поиска от Аллаху теалья да укрепи и разпространи исляма с помощта на хазрети Омер. И Аллаху теалья помогна на Своя възлюбен Пророк чрез хазрети Омер и в сура Енфал по смисъл каза: **“О, Пейгамбере Мой! Аллах и онези, които те следват, са ти достатъчни като помощници.”** Хазрети Абдуллах ибни Аббас съобщи, че този айет е бил низпослан по случай приемането на исляма от хазрети Омер “радияллаху анхум”.”

Мухаммед Хадими⁹² на 1053-а стр. от **“Берика”** казва: “Имам Мухаммед “рахиме-хуллаху теалья” в книгата **“Джами’-ус-сагир”** казва: “Да се моли в името на правото на Пророка или някой евлия е тахримен мекрух.” В книгата **“Хидайе”** тези редове са обяснени по следния начин: “Това е така, защото създанията нямат права над Аллаху теалья. Но не е мекрух да се моли, имайки предвид правото, което Аллаху теалья е дал на възлюбените Си раби.” Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е правил два, казвайки: **“О, Господи! В името на онези, които Ти се молят, и в името на Мухаммед “алейхисселам”.** Във фетвата на **“Беззанийе”** също е заявено, че е допустимо.” Само Аллаху теалья е достатъчен за всички по всяко време. Няма друг помощник освен Него. Искането на помощ от друг е ширк, но мислейки за правата, с които Аллаху теалья е дарил любимите Си раби, е джаиз да се иска в тяхно име. Аллаху теалья е сторил пророците “алейхимуссалевату веттеслима”, праведниците, учените в природните науки, веществата, енергиите, богатшите и влиятелните хора средства, причини за създаване на определени неща. Допустимо е да се прибягва до тези средства и да се очаква

92 Хадими е починал в Коня през 1176 [1762] г.

създаването на Аллаху теаля чрез тях. Би било добре да се каже: “Те, като причини за създаването на Аллаху теаля, са достатъчни за нас.” Ето защо, другите улеми в тefsир са разяснили въпросния свещен айет така: **“Аллаху теаля и мюсюлманите до теб са ти достатъчни.”**

В хадис-и шериф, предаден от имам Ахмед и Муслим⁹³ “рахиме-хумаллаху теаля” с първоизточник Ебу Хурайра “радияллаху теаля анх” – който е цитиран и на 381-а стр. от ухабитската книга –, се казва: **“Раббе еш’асин медфу’ун бил-ебваби лев аксеме алеллахи ле ебирраху.”** Т.е. виждате хора, на които не се обръща внимание, но ако те се закълнат за нещо, Аллаху теаля го създава веднага в името на тези любими раби. Този хадис-и шериф е едно от доказателствата за факта, че научаването на тасаввуфа и търсенето на водач и печеленето на неговото сърце са правилни неща. Базирайки се на този хадис-и шериф, в книгите **“Берика”** и **“Хадика”** са написани 60 неща, които са забранени за казване. На двадесет и третото от тях пише, че във фетвата на **“Беззайийе”** е написано, че е джаз, т.е. халял да се казва: “О, Господи! Искам от Теб в името на стойността, с която си дарил еди кой си пророк или евлия, праведник или учен, жив или мъртъв!” Както се разбира от **“Мунийе”** и много други книги, правенето на такава молитва е мустехаб. В ценни книги е посочено, че много от евлиите са казали на учениците си: “Когато ще искате нещо от Аллаху теаля, искайте от мен, защото аз съм сега посредникът между вас.” Ебул Аббас Мурси “рахиме-хуллаху теаля”⁹⁴ е казвал на учениците си: “Когато ще искате нещо от Аллаху теаля, молете Го в името на имам Мухаммед Газали “рахиме-хуллаху теаля”.” Това е написано в много книги, например в **“Хадика”** и **“Хусн-ул-хасин”**.

21- На 385-а стр. от **“Фетх-ул-меджид”** се казва: *“За имамите в религията е джауз да правят иджтихад. Те записват извлечените закони и техните доказателства. Ако някой последва постановлението на своя имам, вместо да се придържа към доказателствата от айетите и хадисите, които е отрил, ще стане еретик. Имам Малик, Ахмед и Шафи са казали същото.”*

Тези тримата големи имами на ехли суннет – и дори имам а’зам Ебу Ханифе “рахметуллахи алейх” – са казали това на своите учените муджтехиди (а не на другите). Когато един муджтехид намери свещен

93 Муслим е починал в Нишабур през 261[875] г.

94 Ебул Аббас Мурси е починал през 686 [1287] г.

айет или хадис – трябва да последва тях. Той не може да последва иджтихада на друг учен или своя собствен, защото по отношение на ясните айети и хадиси не се прави иджтихад (не е джаиз).

На 376-а стр. от **“Берика”** се казва: “Ние не сме муджтехиди. Такива като нас се наричат мукаллиди. За нас мукаллидите единствените доказателства са думите на факихите, т.е. муджтехидите. Ако айетите и хадисите, които знаем, дори привидно да не съответстват на техните думи, ние трябва да последваме муджтехидите. Не е позволено да се каже, че те не са видели тези доказателства или не са могли да ги разберат.” Авторът си мисли, че Ахмед ибни Теймия⁹⁵ и неговият ученик ибни Каййим-и Джевзийе са муджтехиди. Той се подчинява на техните разбирания относно айетите и хадисите и не харесва иджтихадите на мезхеб имамите. Както и авторът ухабия сам признава, мезхеб имамите са съобщавали собствените си иджтихади и айетите и хадисите, на чиято база са ги извлекли. Авторът оприличава ехли суннет, следващ имамите в религията, на християните и евреите, които пренебрегват Книгата на Аллаху теаля и следват свещениците и равините. Принизява се дотолкова, че нарича мюсюлманите многобожници. Колко хубаво би било ако беше осъзнал, че самият той е в ерес, защото следва невежите, немуджтехидите, които не са в състояние да разберат величието на улемите на ехли суннет. Ибни Абидин в началото на темата за тахарета пише: “Мукаллидите не са длъжни да проучват и разбират доказателствата на муджтехидите.” Авторът ухабия не приема и в това, а цитира хадиса, сведен от Муаз, който всъщност отхвърля неговите еретични вярвания. Тъй като арабският език му е роден, той цитира много айети и хадиси, за да аргументира всяка своя дума. Тъй като няма никакви разум, логика и преценка, дори не вижда, че изтъкнатите доказателства всъщност го опровергават и разкриват неговата ерес. Той пише думите на имам а’зам Ебу Ханифе “рахиме-хуллаху теаля”, които са били казани за учениците му – а именно: “Вземете айетите и хадисите, а оставете моите иджтихади!” – и предполага, че те са били казани за мукаллиди като нас и Ибни Теймия, Ибни Каййим, Мухаммед Абдух⁹⁶, Сеййид Кутб⁹⁷ и Мевдуди. Такива като тях трябва да четат книгите на някой

95 Ибни Теймийе е починал в Шам през 728 [1328] г. в Шам.

96 Абдух е починал през 1323 [1905] г. в Египет.

97 Сеййид Кутб е починал през 1386 [1966] г. в Египет.

мезхеп имам и да постигнат блаженство, следвайки него.

Авторът в 393-а стр. пише свещения айет, в който по смисъл се казва: *“Ако призовете лицемерите към Аллаху теаля и Пророка, те се отвърщат, не идват.”* и *оприличава ехли суннет на двуличниците.* Пише: *“Когато на сунитите бъдат показани айетите и хадисите, те се отвърщат и следват мезхеп имамите. Това ги прави многобожници.”*

И тук – за пореден път – клевети сунитските мюсюлмани. Тъй като не вярваме в неговите грешни тълкувания на айетите и хадисите, той ни нарича отклонени. Ние му казваме: “Ние не се отвърщаме от тези айети, а от вашия неверен коментар. Значенията на айетите и хадисите не са такива, каквито ги разбирате вие. Техните правилни значения са били предадени от Пророка ни “салляллаху теаля алейхи ве селлем” на Есхаб-и кирам “радияллаху теаля анхум”. Улемите на ехли суннет “рахиме-хумуллаху теаля” са ги научили от Есхаб-и кирам и записали на книги. Ясните от тях са ги написали по ясен начин, а по отношение на неясните са направили иджитхад и са ги събщили по начина, по който са ги разбрали. Ние следваме онова, което тези велики учени са разбрали и записали, и не искаме да бъдем подведени от грешните тълкувания на безмезхепниците. Не ние, а ти си този, който се отделя от свещените айети и хадиси.”

В четвъртата част на персийската книга **“Усул-ул-ербе’а фи-тердид-ил-веххабийе”** се казва: “Правилата на исляма са известени на нас, невежите мюсюлмани, от големите учени и праведните мюсюлмани. Това са мухаддисите и муджтехидите “рахиме-хумуллаху теаля”. Мухаддисите са проучили хадис-и шерифите и са разграничили истинските от тях, а муджтехидите са извлекли закони от айетите и хадисите. Ние изпълняваме всички наши поклонения и дела в съгласие с тези закони. Тъй като живеем много далеч от времето на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и не може да различим насих и менсук, мухкем (ясните) и муеввел (неясните) нассове, и не можем да разберем как между онези от тях, които изглеждат противоречиви, всъщност няма никакво несъответствие, трябва да последваме някой муджтехид. Няма друга алтернатива за нас, защото муджтехидите са живели много близо до времето на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, притежавали са дълбоки познания и таква, били са специалисти в извличането на закони и

са разбирали значенията на хадис-и шерифите по правилен начин. Дори Ибни Каййим Джевзийе⁹⁸, когото безмезхебниците приемат за велик учен, пише в своята книга **“И’лям-ул-муки’ин”**, че онези, които не притежават тези условия, не е допустимо да извличат закони от насовете, т.е. свещените айети и хадиси. В книгата **“Кифайе”** се казва: “Когато един ами (немуджтехид) чуе някакъв хадис-и шериф, за него не е допустимо да го практикува според своето разбиране, защото неговото значение може да е съвсем друго или да е менсух. Фетвите на муджтехидите – от друга страна – не съдържат това съмнение.” Същото е написано в **“Такрир”**, шерха на **“Тахрир”**. Там, след като е казано “Може да е менсух”, е допълнено следното: “Той трябва да се подчинява на знанията, съобщени от учените факихи.” Сеййид Семхуди “рахимехуллах” в книгата си **“Илк-и ферид”** казва: “Инб-ул-Хумам⁹⁹”, един от големците на учените в ханефитския мезхеб, предава, че имам Ебу Бекр Рази е казал: “Всички големи учени единодушно са заявили, че мюсюлманите немуджтехиди трябва да бъдат предотвратявани от прякото следване на Есхаб-и кирам”. Те трябва да се подчиняват на онези учени, които са дошли след сподвижниците, и са систематизирали и разяснили техните знания.” Мухибуллах Бихари Хинди¹⁰⁰ “рахиме-хуллаху теаля” в **“Муселлем-ус-субут”** и в нейното разяснение **“Феватих-ур-рахемут”** е написал: “Всички големи учени с единодушие са заявили, че мюсюлманите немуджтехиди трябва да бъдат възпрепятствани от прякото следване на сподвижниците на Расулюллах. Те трябва да се подчиняват на учените, които са обяснили исляма по ясен начин и са кодифицирали знанията за религията. Такиййуддин Осман ибнус-Салях Шехр-и зури¹⁰¹ “рахиме-хуллаху теаля” е заключил оттук, че не е позволено да се следва друг, освен четиримата имами.” В **“Шерх-и минхадж-ул-усюл”** пише: “Имам-ул-Харамейн¹⁰² в своята книга **“Бурхан”** е написал: “За авама (немуджтехидите) не е позволено да следват мезхебите на Есхаб-и кирам. Те трябва да се подчиняват на мезхебите

98 Мухаммед ибни Каййим е починал през 751 [1350] г.

99 Ибнулхумам Мухаммед е починал през 861 [1456] г.

100 Мухибуллах Бихари Хинди “рахиме-хуллаху теаля”, починал през 1119 [1707] г.

101 Такиййуддин Осман ибнус-Салях Шехр-и зури “рахиме-хуллаху теаля” [577 [1181] – 643 [1243] г.]

102 Имам-ул-Харамейн Абдулмелик Нишапури Шафи е починал през 478 [1085] г.

на четиримата имами.”

Вижда се, че онези – които не се подчиняват на споменатото единодушие на учените – са еретици, защото Есхаб-и кирам “радияллаху теалья анхум еджма’ин” са били заети с джихад и разпространяване на исляма, и не са имали време за подготвяне на книги по тефсир и хадис. Сиянието на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е проникнало в тях до такава степен, че не е имало нужда да учат исляма от книгите. Всеки един от тях, с напътствието на тази светлина, е бил в състояние да изнамери правилния път. След най-добрия век [първия век на исляма] е започнало да изникват несъгласия. Различните предания от Есхаб-и кирам и Табиин започнали да не си съответстват. Тези, които са търсели правилния път, се объркали. Аллаху теалья, извършвайки голямо добро, е избрал четирима праведни и богобоязливи учени сред тази благословена общност; Той ги е дарил с превъзходствата, необходими за извличане на закони от насовете; Той е пожелал всички мюсюлмани, които ги следват, да постигнат спасение. Аллаху теалья е повелил следването на такива учени в 58-о знамение на сура Ниса, където по смисъл се казва: **“О, вярващи! Подчинявайте се на Аллах и подчинявайте се на Пророка, и подчинявайте се на вашия Улюл-емр!”** Тук под “улюл-емр” се има предвид учените, които са достигнали до степенята на муджтехид. И такива улеми са добре познатите на всички нас имами на четирите мезхеба. 82-ият айет на сура Ниса ясно разкрива, че хората, наречени улюл-емр в този свещен айет, са муджтехидите. Във въпросния айет се казва по смисъл: **“Улюл емр са учените, способни да извличат закони от насовете.”** Някои са казали, че улюл-емр са владетелите и управниците. Ако те имат предвид “тези управници, които могат да извличат закони от насовете”, биха били прави. Такива хора са улюл-емр, не защото имат власт, а защото са учени. Четиримата халифи и Омер бин Абдул’азиз “радияллаху теалья анхум еджма’ин” са били от тях. Невежите, гнешниците или неверниците сред управниците не спадат в тази категория, защото в хадис-и шериф се заявява: **“Не се извършва подчинение към ничии заповеди, които стават причина за грях!”** [Заедно с това, никога не е джаиз да се въстава срещу законите и правителството. Мюсюлманите винаги трябва да покрепят държавата, защото ако тя отслабне, ще се появят опасности от фитнета и революции, преврати. А тези неща, от своя страна, са по-лоши от

най-лошото правителство.] В 15-и аяет на сура Люкман по смисъл се казва: **“Ако те принуждават да съдружаваш с Мен онова, за което нямаш знание, не се подчинявай на тяхната заповед!”** В един хадис-и шериф улюл-емрът е дефиниран много ясно. В благословен хадис, сведен от Абдуллах Дарими, се казва: **“Улюл-емр са учените по фъкх.”** Имам Суюти в тefsира **“Иткан”** цитира от ибни Аббас “радияллаху теаля анхума”, който е казал: “Улюл-емр са факихите и ислямските учени.” Същото е написано на 375-а стр. от третия том на **“Тefsир-и кебир”** и на 124-а стр. от втория том на разяснението към **“Муслим”** от имам Невеви¹⁰³ “рахметуллахи алейх”, и в тefsирите **“Му’аллим”** и **“Нишапури”**. Тези ясни пояснения на аяетите и знанията, предадени от мухаддисите и муфессирите, показват не само, че е необходимо да се следват муджтехидите, а и колко еретични и глупави са изявленията на безмезхебниците от рода на: “Ширк и бид’ат е да се подчинява на друг, освен Аллах и Пророка!” В тази връзка са налице още много други благословени хадиси и предания:

1- Когато Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е изпращал Му’аз бин Джебел “радияллаху теаля анх” в Йемен, попитал го:

- **Как ще отсъждаш там?**

- Според Книгата на Аллах.

- **Ами ако не можеш да намериш в Книгата на Аллах?**

- Според Сунната на Пророка на Аллах “салляллаху алейхи ве селлем”.

- **Ами ако не може да намериш и в Сунната на Расулюллах?**

- Ще направя иджитхад, т.е. ще отсъдя според моето разбиране.

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е поставил благословената си ръка по гърдите на Му’аз и рекъл: **“Елхамдулиллях! Аллаху теаля стори пратеника на Пейгамбера Си да е в съгласие с доволството на Расулюллах.”** Този хадис-и шериф е записан в Тирмизи, Ебу Давуд и Дарими. Това ясно показва, че улюл-емр са муджтехидите и че Расулюллах е доволен от тези, които се подчиняват на тях.

2- В хадис-и шериф, сведен от Ебу Давуд¹⁰⁴ и Ибни Мадже, се

103 Яхия Невеви е починал през 676 [1277] г. в Шам.

104 Сюлейман Ебу Давуд Сиджстани е починал в Басра през 275 [888] г.

казва: **“Знанието е от три части: Айет-и мухкеме, Суннет-и каиме и Фаридаг-и адиле.”** В **“Еши’ат-ул-лемеат”**, шерха на **“Мишкат”**, този благословен хадис е разяснен на персийски език по следния начин: **“Фарида-и адилле е знанието, което е съобразно с Книгата и Сунната. Това се отнася за иджма и къяс, защото те са извлечени от Книгата и Сунната. Ето защо, иджмата и къясът са изложени еквивалентно на Корани-и керим и хадис-и шерифите, и са наречени Фарида-и адилле. По този начин беше оповестено, че тяхното изпълнение е ваджиб. Следователно, хадис-и шерифът показва, че източниците, т.е. доказателствата в религията са четири: Книга, Суннет, Иджма’ и Къяс.”**

3- Когато Омер-ибнул-Хаттаб **“радияллаху анх”** е назначил Шурейх за кадия и го е изпращал, казал: **“Виж онова, което ясно е разкрито в Книгата на Аллах. Не питай другите по този въпрос! Ако не може да намериш там, виж в Сунната на Мухаммед “алеихисселам”! Ако не може да намериш и там, прави иджтихад и действай съгласно разбирането си.”**

4- Когато идвал ищец при хазрети Ебу Бекр **“радияллаху анх”**, той е търсел отговора в Книгата на Аллаху теаля и е вземал решения въз основа на това, което е намирал в нея. Когато не е можел да намери там, търсел в това, което е чувал от Расулюллах **“салляллаху теаля алейхи ве селлем”**. Ако не е успявал да намери и там, питал Есхаб-и кирам **“радияллаху теаля анхум еджма’ин”** и уреждал въпроса според тяхната иджма’.

5- Когато Абдуллах ибни Аббас **“радияллаху анхума”** е бивал попитан за нещо, той е търсел отговора в Коран-и керим. Ако не е можел да намери там, казвал това, което е научил от Расулюллах. Ако не е чувал нищо от него по въпроса, питал Ебу Бекр и Омер **“радияллаху анхума”**. Когато не е можел да намери отговора и там, отсъждал самостоятелно.

Сега ще обясним, че да се допита до муджтехидите означава да се допита до имамите на четирите мезхеба. Първото доказателство за задължителността на следването на четиримата имами е фактът, че всички мюсюлмани след Есхаб-и кирам до сега са го правели. Налице е единодушие в задължителността на подчинението към тях. Хадис-и шерифите: **“Моята общност няма да постигне единодушие в нещо, което е заблуда.”** и **“Доволството на Аллаху теаля е в иджма’та**

(единодушието). **Онзи, който се отклони от джемаата, ще отиде в Ада.**” показват, че тази иджма е сахих.

Вторият аргумент, който показва, че е наложително да се следват четиримата имами “рахиме-хумуллаху теалья”, е 71-и аяет на сура Ибра, където по смисъл се казва: **“Онзи Ден ще призовем всички хора с техните имами (водители).”** Кади Бейдави “рахиме-хуллаху теалья” в тефсира на този свещен аяет е казал: “Всяка общност ще бъде призвана по името на пророците и религиозните водачи, които са следвали.” Същото е написано и в **“Медарик”**. В тефсира **“Ме’аллим-ут-тензил”** се казва: “Ибни Аббас е казал: “Те ще бъдат призвани с държавниците, които са ги въвели в заблуда или напътствие.” Са’ид бин Мусеййеб¹⁰⁵”, от друга страна, е описал нещата така: “Всяка общност ще бъде събрана около пътеводителите, които са ги предвождали в добро или зло.” В **“Тефсир-и Хусейни”** и **“Рух-ул-беян”** се казва: “Ще бъдат призвани по името на мезхеб имама, например “О, шафи!” или “О, ханефи!”” От това се стига до заключението, че имамите, които са кямил и мюкеммил, ще се застъпят за тези, които са ги следвали. В **“Мизан”** се казва: “Когато е починал шейх-ул-ислям Ибрахим-ул-Лякани¹⁰⁶, някои праведници са го сънували и попитали: “Как се отнесе с теб Аллаху теалья?” Той е отговорил: “Когато ангелите, задаващи въпроси, дойдоха и ме сложиха да седна, дойде имам Малик и каза на тях: “На един такъв човек може ли да се пита за вярата в Аллаху теалья и Неговия Пророк? Оставете го!””, при което ангелите ме оставиха.” Пак в **“Мизан”** е написано, че: “Началниците в тасаввуфа и факихите ще се застъпят за онези, които са ги следвали. Те ще се намират до тях по време на смъртта, въпросите в гроба (задавани от Мункер и Некир), Хашр, Нешр, Равносметката и преминаването по Сърат. И никога няма да забравят за тях. Щом тасаввуфските големци ще помогнат на своите последователи във всеки страшен момент, как би могло да се помисли, че няма да го направят имамите муджтехиди? Това са мезхеб имамите, пазителите на общността! Радвай се, о, братко, следвай един от четиримата имами (по избор) и постигни щастие!” Както се вижда, всички ще бъдат назовани с името на имама по мезхеб. Имамът ще се застъпи за своите последователи. Всеки един от четиримата имами е

105 Са’ид бин Мусеййеб е починал през 91 [710] г. в Медина.

106 Ибрахим ибн-ул-Лякани е бил маликитски учен в науката “келям”. Починал е през 1041 [1632] г.

бил на такава висота, за която стана въпрос тук. Аллаху теаля в 15-и айет на сура Люкман казва по смисъл: **“Следвай пътя на онзи, който се е насочил към Мен!”** Единодушно е съобщено, че тези четирима велики имами са се насочили и подчинили на Аллаху теаля.

Третото доказателство, аргументиращо, че таклидът (следването) е ваджиб, е 114-и айет на сура Ниса. В него Аллаху теаля казва по смисъл: **“А онзи, който след като е научил пътя на напътствието, не последва Пророка и се отдели от пътя на вярващите, ще го насочим към пътя (на заблудата), накъдето сам се е обърнал и ще бъде въведен в Ада, който е много лошо място.”** Когато са попитали хазрети имам Шафи “Кой айет показва, че иджма’та е доказателство в религията?”, той е прочел Коран-и керим триста пъти и е намерил като отговор този свещен айет. Тъй като знаменieto забранява да се отклонява от пътя на вярващите, то неговото следване става ваджиб. Несефи Абдуллах¹⁰⁷ в тefsира **“Медарик”**, след разясняването на този айет, е написал: “Това знамение показва, че иджма’та е доказателство и, както не е допустимо да се отделя от Коран-и керим и Сунната, така не е позволено и да се отделя от иджма’та.” В тefsира **“Бейдави”**, осветлявайки смисъла на свещения айет, се казва: “Този айет показва, че е харам да се отделя от иджма’та. Щом отклоняването от пътя на мюсюлманите е забранено, следователно – придържането към него е ваджиб.” Праведниците и улемите на тази общност са казали: “Следването на един мезхеб е ваджиб, а безмезхебието е голям грях.” Противопоставянето на единодушието на учените е равностойно на противопоставяне на този айет, защото в 110-о знамение на сура Ал-и Имран Аллаху теаля по смисъл казва: **“Вие сте най-добрата общност, изведена за доброто (щастиято) на хората! (винаги) Повелявате доброто и възбранявате лошото!”** Улемите на тази общност са казали, че безмезхебието е нещо много лошо и забранили на мюсюлманите да стават безмезхебници. Ето защо, тези, които казват, че безмезхебието е допустимо – отклонявайки се от думите на улемите – ще са отрекли този айет.

Въпрос: Кадияните¹⁰⁸, ничериите и другите безмезхебници не са ли мюсюлмани? Ако последваме тях, няма ли да сме последвали пътя на мюсюлманите?

107 Несефи е починал през 710 [1310] г. в Багдат.

108 Ахмед Кадияни е починал през 1326 [1908] г. в Индия.

Отговор: Учените на тези безмезхебници казват, че следват само двата източника от четирите (Едилле-и шер’ийе). Не признават другите два и с това се отделят от мнозинството, т.е. отклоняват се от пътя на ехли суннет. Подчинението към такива хора няма да спаси от Ада. Шиитите, хариджитите, мутезилитите, джебрийтите, кадериите [теблиг джемаатчиите] и ухабитите също твърдят, че се подчиняват на учените си. Ние се противопоставяме на безмезхебниците, като им даваме същите отговори, които те дават на тези въпросните групи.

Четвъртият аргумент, доказващ, че следването на един мезхеб е ваджиб, е 43-и айет на сура Нахл и 7-и айет на сура Енбия. Аллаху теалю по смисъл казва: **“Ако не знаете, питайте хората на зикр (знаещите).”** Този свещен айет заповядва на онези, които нямат знания за ибадетите и делата, да питат знаещите. Айетът не повелява да се пита всеки срещнат човек или невежец, а учените в исляма, и да се питат неща, които не са известни за питащия. Следователно, когато човек не може да търси и намери решението на проблема в Коран-и керим и хадис-и шерифите, трябва да попита и да се учи от муджтехидите на следвания мезхеб [или прочете техните книги]. А онзи, който пита и действа според това, което е научил, ще е последвал (таклид) въпросния муджтехид. Ако не попита или отрече неговите слова, ще стане безмезхебник.

Кои са “притежателите на зикр”, споменати в айета? Дали това са мезхеб имамите или невежите хора на религията? Отговорът е изявен в благословен хадис, съобщен от Ибни Мердевейх Ебу Бекр Ахмед¹⁰⁹ с първоизточник Енес бин Малик, в който се казва: **“Един човек може да кланя намаз, да говее, прави хадж и газа, но (едновременно с това) да е лицемер.”** “Откъде произтича неговото лицемерие?” – потитали сподвижниците. **“Той е лицемер, защото не харесва своя имам. Неговият имам е от притежателите на зикр”** – отговорил Пророкът ни. От това се заключава, че “ехл-и зикр” означава улюл-емр, който е дефиниран в разяснението на първото доказателство. Според сахих предание улюл-емр са улема-и расихин и имамите на четирите мезхеба. Айетите по смисъл **“Само притежателите на разум могат да разберат”**, **“Без съмнението притежателите на разум могат да разберат”** и **“О, притежатели на разум! Вземете поука”** разкриват съвършенствата на четиримата мезхеб имами. Невежите и еретиците –

109 Ибни Мердевейх Исфехани е починал през 410 [1019] г.

които не са получили фейз от захидите, праведниците и любимите на Аллах, и които, след като са научили малко арабски и персийски, дават смисъл на насовете (свещените айети и хадиси) според ограничените си мозъци – са много далеч от съвършенството на мезхеб имамите. Тези безмезхебници са онези еретици, за които се говори в хадисите: **“Тези, които тълкуват Коран-и керим по свое разбиране, без да си имат на понятие от науката тефсир, ще бъдат накарани да седнат върху колове от огън в Ада”** и **“Ще дойде време, когато няма да останат учени в религията. Невежите ще заемат техните места и ще издават фетви без да знаят. Те няма да са по правилния път и ще водят всички към заблудата.”** В книгата **“Мишкат”** е написано че, Джабир “радияллаху анх” е казал: “По време на пътуване един от моите приятели си нарани главата и когато се появи нужда от гусюл абдест, той попита дали ще е джаиз ако извърши тейеммум. Казаха, че това няма да оправдае тейеммума и той се изкъпи, като това доведе до смъртта му. След пристигането ни в Медина, съобщихме това на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, който каза: **“Те са станали причина за смъртта му. Нека Аллаху теаля да убие и тях. Защо не са попитали онова, което не са знаели? Лекарството на невежеството е питането и научаването!”** Щом тези сахабии, които са дали фетви от само себе си, без да са питали по-големите учени сред тях, са били посрещнати с такива тежки слова, то съвсем очевидно е какво би било казано за днешните псевдоучени на исляма, които на базата на празните си мозъци и късогледство, без да са чели книгите на ислямските учени, тълкуват Коран-и керим и хадиси-и шерифите и унищожават религията и вярата на мюсюлманите! Би било много точно ако бъдат наречени крадци на религия и вяра. Нека Аллаху теаля да ни опази от вредата на тези крадци на религия! Амин. Ибни Сириин е казал: **“Внимавайте от кого си научавате религията!”**¹¹⁰ Хазрети Ебу Мусел Еш’ари – макар че е бил един от големците на Есхаб-и кирам – се е странял да дава фетви в присъствието на Абдуллах бин Мес’уд и е казал: “Не ме питайте нищо в присъствието на този океан от знания.” Защото Абдуллах бин Мес’уд е бил по-учен от него и е притежавал повече знания по фикх “радияллаху анхума”. Имам Шафи, макар че е бил велик учен, пропускал изричането на кунют (кунут) и повдигането на ръцете след руку, когато е изпълнявал сутрешен намаз до гроба на имам а’зам Ебу Ханифе. Когато го питали

110 Мухаммед ибни Сириин е починал през 110 [729] г. в Басра.

за причината, той е отговарял: “Моите уважение и благоприличие към този велик имам ми пречат да направя нещо, което да не съответства на неговия иджитхад, в негово присъствие.” Ето такъв удивителен ислямски учен е бил имам а’зам Ебу Ханифе! За да разберем неговото превъзходство, трябва да станем учени като имам Шафи, защото той е знаел, че имамот е жив в гроба и е отбягвал действия, несъобразни с неговия мезхеб.” Да, тези големи имами са били специалисти в науката фикх и са били удостоени с благата вест, изразен в сведения от **“Бухари”**¹¹¹ благословен хадис, а именно: **“Ако Аллаху теаля иска да дари с добро един човек, Той го прави учен по фъкх.”**

От всичко това се разбира, че правилата на исляма трябва да бъдат научени от учените по фъкх и мезхеб имамите, а не директно от хадис-и шерифите и тефсирите. Хадисът **“Всеки човек е създаден за някаква работа”** доказва, че думите ни са правдиви. Учените по хадис са били създадени, за да изучат хадисите и отсеят истинските. Учените по тефсир са били създадени, за да разбират правилно и съобщават значенията в Коран-и керим. Всички те са работели усърдно, за да изпълнят задълженията си и са постигнали своите цели. Учените по фъкх, от друга страна, са били създадени, за да извлекат закони от Коран-и керим и хадис-и шерифите; тези велики учени **“рахиме-хумуллаху теаля”** също са достигнали до зенита на знанията в своята област и са улеснили работата на невежи мюсюлмани като нас. С помощта на дълбоките си познания и богобоязливост, дарени от Аллаху теаля, те са обяснили съответствията между нассовете, които външно си противоречат, и отделили мухкемите от онези, които се нуждаят от те’вил. Подредили са ги на хронологичен принцип и разграничили насихите от менсухите. Ето защо, всички мюсюлмани на тази благословена общност са се захванали да следват тези големци и са осъзнали, че техният път е ключът към (разбиране на) правилата на исляма. Всички учени, праведници, муттекии, велии, кутбове, евтад и влюбените в Расулюллах **“салляллаху алейхи ве селлем”** са се отдали в ръцете на тези лидери на акхям-и ислямийе. Чрез събиране на знанията на учените по хадис, специалистите по тефсир и великите имами муджтехиди във фъкха, са се появили (разкрили) знанията на ислямската религия. За невежи и бездарници като нас е важдиб да

111 Имам Мухаммед Бухари е бил главатарят на учените по хадис. Починал е в Семерканд през 256 [870] г.

следват тези големци на религията. Единственият начин за спасение е пътят, показан от тях; само неговите последователи ще намерят спасение. А онези, които се подчиняват на тези, които са подвластни на нефса и тълкуват Корана и хадисите по свое разбиране, ще бъдат въвлечени в гибел. В 90-о знамение на сура Ен’ам по смисъл се казва: **“Аллаху теаля показва на тях правилния път! (И ти) Следвай техния път!”** Напътените, за които става дума, не са безмезхебниците, а великите мезхеб имами “рахиме-хумуллаху теаля”.

Въпрос: Повярвах, че улюл-емр, към които сме заповядани да се подчиняваме, са имамите муджтехиди. Към тях се включват и онези учени, които са наречени “притежатели на зикр”. Тяхното следване е ваджиб. Но как да разберем дали трябва да следваме само един от тях или всички заедно? Няма ли да е достатъчно ако някое наше дело бъде съгласувано с тях?

Отговор: Едновременното следване на двама, трима или четирима от тях е невъзможно, защото в много отношения техните иджитихади се различават. За някои неща едните са казали, че са ваджиб, а другите са отсъдили, че са харам. Например, кръвотечението от кожата разваля абдеста според имам а’зам, докато това не е така според имам Шафи. Имам Шафи е казал, че ако някой докосне кожата на една жена, абдестът и на двамата се разваля, а имам а’зам е казал, че абдестът и на двамата не се разваля. Подобни случаи на несъгласие в иджитихадите съществуват и между имам Малик и имам Ахмед бин Ханбел. Ако някой следва, нека кажем, имам а’зам в едно такова дело, той автоматически няма да е последвал другите. Ако той последва другите трима, от само себе си няма да е последвал имам а’зам “рахметуллахи алейхим еджма’ин”. Невъзможно е в едно и също време да се действа съгласно четиримата; има и много случаи, които възпрепятстват да се действа едновременно в съгласие с трима или дори двама от тях. Такива дела – по отношение на които има противоречие в иджитихадите – могат да бъдат изпълнени само чрез следвани на един имам.

Въпрос: Ако изпълним едно дело според първия имам, друго според втория, трето според третия, а друго според четвъртия, ние ще сме последвали всички тях. Това не е ли правилно?

Отговор: Подобно поведение е превръщане на религията в играчка и става причина за изчезване на халялите и харамите, а това, от своя страна, е забранено (харам). В благословен хадис от

“Муслим” се казва: “Лицемерът е като една овца между два овена. Тя ту отива при единия, ту при другия.” В хадис-и шериф, сведен от “Бухари”, се казва: “Най-лошите сред хората са лицемерите. Показват едно лице на едни, а друго на други.” Това са хората, посочени в 38-о знамение на сура Тевбе, където по смисъл се казва: “Неси (отсрочването на забранените месеци) увеличава неверието. Неверниците се заблуждават в това – разрешават го (приемат за халял) една година и го възбраняват в друга.” Т.е. една година казват, че е халял (за определен месец), а друга, че е харам.

В “Тахрир-ул-усул” на Ибнул Хумам, “Мухтасар-ул-усул” на Ибнул-Хаджиб¹¹² и “Дурр-ул-мухтар” се казва: “Учените единодушно са заявили, че е забранено да се отказва от следване на мезхеба, според който е започнато да се изпълнява дадено дело или делата, свързани с него.” В “Бахр-ур-раик” се казва: “За онзи, който следва имам а’зам, е ваджиб да остане винаги в този мезхеб. Освен ако няма зарурет (липса на друг изход), не е позволено да се върши дело според друг мезхеб. Големият учен Касъм¹¹³ е казал: “Единодушно е съобщено, че не е разрешено да се напуска следвания мезхеб.” В книгата “Меселлем-ус-субут” се казва: “Онзи, който не е мутлак муджтехид, дори да е учен в исляма, трябва да следва един (мутлак) муджтехид.” Тази книга е била написана от Мухиббуллах Бихари Хинди Ханефи¹¹⁴.]

Имам Абдулвехаб Ша’рани¹¹⁵ е написал следното на 24-а стр. в книгата “Мизан”: “За учените, които не са достигнали до айн-ул уля, е ваджиб да последват един от четирите мезхеба. Ако не го направят, ще се отклонят от правилния път и ще заблудят останалите.”

Ибни Абидин “рахметуллахи алейх” на 283-а стр. от “Редд-ул-мухтар” пише: “За немуджтехидата не е позволено да променя своя мезхеб. Той трябва да следва мезхеба, който е избран.”

Шах Велиюллах Дахлеви¹¹⁶ “рахиме-хуллаху теаля” в своята книга “Ъкд-ул-джейид” казва: “За учен – който не е достигнал до стапента на иджитхад – не е позволено да прави това, което разбира

112 Осман ибни Хаджиб Малики е починал в Александрия преди 646 [1248] г.

113 Касъм бин Катлубуга Мъсри Ханефи е починал през 879 [1474] г.

114 Мухиббуллах Бихари Хинди Ханефи е починал през 1119 [1707] г.

115 Ша’рани е починал през 973 [1565] г.

116 Велиюллах Дехлеви е починал през 1176 [1762] г.

от хадис-и шерифите, защото няма как да разбере дали те са менсук, дали имат нужда от те'вил или са мухкем.” Същото е написано и в книгата **“Мухтасар”** на Ибни Хаджиб. Отново Шах Велиюллах Дехлеви “рахметуллахи алейх” в книгата **“Фуюд-ул-Харамейн”** пише: “Ханефитският мезхеб е най-ценният сред мезхебите. Той е най-подходящият за пътя на Расуллюллах, кодифициран в **“Бухари”**.”

Дата Гендж-и Бахш-и Ляхори¹¹⁷ “рахиме-хуллаху теаля” в **“Кешф-ул-махджуб”** пише: “Яхия Муаз Рази¹¹⁸ “рахметуллахи алейх” е сънувал Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и го попитал: “О, Расуляллах! Къде да Ви намеря?” Пророкът ни е отговорил: “В мезхеба на Ебу Ханифе.”

Ибни Хумам “рахметуллахи алейх” в **“Тахрир”** казва: “Единодушно е съобщено, че не е позволено да се напуска мезхеба, който е следван или според който е започнато да се върши дадено дело.”

Мевляна Абдусселям¹¹⁹ в шерха на **“Джевхере”** казва: “Този, който следва един от четирите мезхеба в делата и нещата, които трябва да се извършат с иджтихад, ще ги е извършил в съответствие със заповедта на Аллаху теаля.”

Имам Раббани муджедид елф-и сани “рахметуллахи алейх” в книгата си **“Мебде ве Меад”** е написал: “Мюсюлманите в ханефитския мезхеб, които следват имам по време на намаз, не бива да четат сура. Аллаху теаля разкри на този факир (него), че това е правилно.”

Шах Абдул’азиз Дехлеви¹²⁰ “рахиме-хуллаху теаля”, разяснявайки свещения айет със смисъл **“Не съдружавай с нищо Аллах!”**, казва: “Хората са заповядани да се подчиняват на шест вида хора: Учените муджтехиди, тасаввуфските учени...”

Имам Газали “рахметуллахи алейх” в **“Кимийа-и сеадет”** – давайки информация за правене на емр-и ма’руф – казва: “Никой учен не е позволил да се върши каквото и да е дело, което да не съответства на следвания мезхеб.”

117 Али бин Осман Дата Генджбахш е починал през 465 [1072] г.

118 Яхия Муаз “рахметуллахи алейх” е починал в Нишабур през 258 [872] г.

119 Абдусселям бин Ибрахим Лякани Малики “рахметуллахи алейх” е разяснил книгата на баща си “Джевхерет-ут-тевхид”, която е била под формата на стихове, и й дал името “Иттихаф-ул-мурид”. Починал е през 1078 [1668] г. в Египет.

120 Абдул’азиз Дехлеви е починал през 1239 [1823] г. в Делхи.

Абдулхак Дехлеви “рахметуллахи алейх” в шерха “Съфр-усе’аде” казва: “Излямската сграда е изградена върху тези четири стълба. За онзи, който е поел по един от тези четири пътища и отворил една от тези врати, ще бъде безполезно и ненужно да премине по друг път или отвори друга врата. Ако стори това, той ще разруши порядъка в делата и ще напусне правилния път.” Отново в същата книга е написано: “Учениите са съобщили с единодушие, че най-добрият път за мюсюлманите в ахир заман (времето преди края на света) е следването на един от четирите мезхеба. Само така може да бъде опазен редът в религиозния и светския живот. Всеки трябва да последва един мезхеб по избор. Ако – след като е започнал да го следва – напусне този мезхеб и поеме по друг, той незъмнено ще е показал недоверие към предишния и това ще обърка неговите дела и слова. Улемите на исляма – които са дошли на по-късен етап – съобщили това с единодушие и това е истината по въпроса. Благополучието е в това.”

Имам Кухистани¹²¹ “рахиме-хуллаху теаля” в шерхана “Мухтасар-и Викъйе”, преди “Китаб-ул-ешрибе”, казва: “Тези, които вярват, че истинският път може да бъде повече от един – подобно на мутезиле, – са казали, че невежите (немуджтехидите) могат да смесят (телфик) мезхебите както им харесва. Улемите на ехли суннет са казали, че истината не варира и затова невежите трябва да следват само един имам. Това е описано в подробности в книгата “Кешф”. Търсенето и практикуването на лесноизпълнимите неща във всички мезхеби се нарича **телфик** и човек, който практикува това, става грешник. Това е много добре обяснено в шерха към “Тахави” на Са’ид бин Мес’уд.”

Въпрос: Един мюсюлманин – който вярва, че сливането на мезхебите е подигравка с религията и приема, че не е позволено да се сменя следвания мезхеб – не може ли да каже, че мезхебът, който той следва, е правилният?

Отговор: Съществуват доказателства за последователите на всеки един мезхеб, съдейки по които те могат да кажат това. Тук ще предадем доказателствата, които подкрепят факта, че най-добре е да се следва ханефитския мезхеб: Сред четиримата мезхеб имами, имам а’зам Ебу Ханифе Ну’ман бин Сабит “рахметуллахи алейх” е бил този, който е живял във време по-близо до Есхаб-и кирам, бил е най-ученият сред тях, притежавал е най-дълбоките познания във фъхк и е

121 Мухаммед Кухистани Ханефи е починал през 962 [1508] г. в Бухара.

бил най-богобоязливият. Имам Абдулвехаб Ша'рани "рахметуллахи алейх", макар че е бил шафи, е написал справедливо следните неща за имам а'зам: "Никой не бива да говори лошо за него, защото той е най-големият от четеримата имами и е първият основател на мезхеба. Източниците, на които се е позовавал, са били по-близки (по отношение на верига на предаване) до Расулюллах "салляллаху алейхи ве селлем". Той най-продължително време е имал възможността да види начина на живот на Есхаб-и кирам и Табиин. Всяка негова дума се е основавала на Коран-и керим и Сунната. Никога не е казал нищо от само себе си." Някои учени в науката хадис по много неоправдан начин са нарекли него и учениците му "Есхаб-и рей", при условие, че голям учен като имам Ша'рани го е нарекъл велик имам и е написал, че той не е казал нищо по собствено мнение. Нека Аллаху теаля да опрости онези, които са казали това.¹²²

Ибни Хаджер Мекки "рахиме-хумаллаху теаля", един от големците в шафитския мезхеб, е написал специална книга, за да информира относно имам а'зам "рахиме-хумаллаху теаля". Тя се казва **"Хайрат-ул-хисан фи-менахъб-ин-Ну'ман"**. [Книгата на Ахмед Тахави Ханефи¹²³ **"Укуд-ул-Мерджан фи-менахъб-и Еби Ханифет-ин-Ну'ман"** също е прочута.]

Ибни Абидин "рахиме-хуллаху теаля", един от ханефитските учени, пише следното в предговора на книгата **"Редд-ул-мухтар"**: "Доказателството за величието на имам а'зам е това, че неговият мезхеб е получил най-широко разпространение. Другите мезхеб имами са вземали всички негови думи като доказателства. Учените от неговия мезхеб са издавали фетви на базата на думите му от онова време до ден днешен. Повечето от евлиите са постигнали съвършенство, полагайки усилие в неговия мезхеб. Мюсюлманите от Анадола, Балканския полуостров, Индия, Пакистан и Туркестан знаят само неговия мезхеб. Макар Аббасидската държава да е следвала мезхеба на техния праотец, по-голямата част от кадиите, съдиите и учените са били ханефии. Те са практикували исляма според този мезхеб за около петстотин години. Селджуците, харазмитите и великата Османска

122 Имам а'зам е починал през 150 [767] г. в Багдат.

Абдулвехаб Ша'рани е починал в Египет през 973 [1565] г. "рахиме-хумаллаху теаля".

123 Тахави е починал през 321 [933] г.

империя – основани след Аббасидската държава – са последвали също ханефитския мезхеб.”

Големият учен Мухаммед Тахир Съдък Ханефи¹²⁴ в своята книга **“Меджма’ул-бихар фи-гараиб-ит-тензил ве лета’иф-ил-ахбар”** пише: “Фактът, че Аллаху теаля е улеснил разпространението на ханефитския мезхеб навсякъде доказва, че Той е доволен от имам а’зам. Ако в това не се криеше някоя тайна на Аллаху теаля, повечето мюсюлмани нямаше да бъдат ханефи.”

Имам Раббани муджедид-и елф-и сани Ахмед Фаруки “каддесаллаху сиррахул’азиз” в 55-о писмо от втория том на персийската си книга **“Мекгубат”** казва: “Имам а’зам Ебу Ханифе прилича на Иса “алеихисселям”. Тъй като е спечелил благоволенията вера’ и таква, и е следвал Сунната на Расулюллах, той е достигнал до много висока степен в извличането на закони от нассовете и правенето на иджтихад. Някои учени не са могли да оценят тази негова висота и тъй като нещата, които той е изнамерил с иджтихад са били много фини, те са помислили, че неговите отсъждения са в разрез с Книгата и Сунната, и са го нарекли притежател на рей. Те не са успели да достигнат до реалността и тънкостите на знанията му и били подведени по този начин. От друга страна, имам Шафи “алеихиррахме”, разбирайки някои от знанията му, е казал: “Всички факихи в тази наука са учениците на Ебу Ханифе.” Мухаммед Париса¹²⁵ “рахимехуллах” в книгата **“Фусул-и ситте”** е написал: “Когато Иса “алеихисселям” слезе от небето [в Шам], неговият иджтихад ще съвпадне с иджтихада на имам Ебу Ханифе.” Може би това слово разкрива приликата на имам а’зам с Иса “алеихисселям”. Тук приключва преводът от петдесет и пето писмо.”

Повечето от учените и праведниците (евлиите) на тази общност са били ханефи. В много книги, например в **“Ел-джерх-у а’ля Еби Ханифе”**, е написано как безмезхебниците злословят по адреса на един такъв човек, който е бил голям учен и практикувал своите знания; как обвиняват мукаллидите в неверие и нагло твърдят, че онзи, който чете книгите по фикх, става кяфир. Защо тези нещастни хора атакуват великия и благословен имам? Те не са наясно, че враждата към него

124 Мухаммед Тахир Съдък Ханефи е починал през 981 [1573] г.

125 Мухаммед Париса е бил един от големите учени и евлии в Бухара. Починал е през 822 [1419] г. в Медина.

е еквивалентна на вражда към тази помилвана (от Аллаху теаля) общност. Повечето от нещата, които ние предадохме от четвъртата част на **“Усюл-и Ербе’а”**, са извлечени от книгата **“Китаб-ул-меджид фи-вуджуб-ит-таклид”** на Мевляна Махбуб Ахмед Муджеддиди Емретсери.

Книгата **“Муснед-и кебир-и имам-ъ Ебу Ханифе”** е била събрана в десет части от Ебул-Муеййед Мухаммед бин Махмуд Харезми¹²⁶. В първата част са написани хадисите и словата на сподвижниците, хвалещи имама. В първия раздел на книгата авторът цитира един благословен хадис, който е чул от Садр-ул-кебир Шереф-уд-дин Ахмед бин Муеййид в Харазм. В този хадис с първоизточник Ебу Хурайра **“радияллаху анх”** се казва: **“Сред моята общност ще дойде човек, наречен Ебу Ханифе. В Съдния ден той ще бъде светлината на моята общност.”** В друг хадис-и шериф, предаден по същата верига, се казва: **“Сред моята общност ще дойде един човек. Името му ще бъде Ну’ман и ще бъде наречен Ебу Ханифе. Той е светлината на моята общност.”** В благословен хадис с първоизточник Енес бин Малик (отново по тази на верига на предаване) се казва: **“След мен ще дойде човек на име Ну’ман бин Сабит и кунйе Ебу Ханифе. Аллаху теаля ще укрепи Своята религия и моята Сунна с неговата ръка.”** Според друго предание по същата верига се казва: **“Нека ви информирам за един човек, който ще живее в Куфа. Неговото кунйе е Ебу Ханифе. Сърцето му ще бъде пълно със знание и мъдрост. Към края на света хората, наречени бенанийе, ще бъдат погубени, защото няма да го оценят.”** Безмезхбниците се противопоставят на тези благословени хадиси, като казват, че сред техните предавачи има хора, за които не е известно какви са били. В отговор на тях казваме, че незнанието на по-новите поколения не е недостатък за предишните. Еретиците биха казали, че тези хадиси ги няма в Кутуб-и ситте, но факт е, че броят на благословените хадиси не се ограничава до съдържанието на шестте сборника. Учените единодушно са оповестили, че и в другите сборници има много хадиси, които са сахих. В хадис-и шериф, предаден от Тирмизи с първоизточник Ебу Хурайра, се казва: **“Ако вярата отиде на звездата Сюреййа, човек с персийски произход ще я донесе обратно.”** Без съмнение тук става въпрос за имам а’зам.

126 Ебул-Муеййед Мухаммед бин Махмуд Харезми е починал през 665 [1266] г.

С това приключва преводът от “Усул-и ербе’а”¹²⁷.

В хадис-и шериф, предаден от Хаким¹²⁸ с първоизточник Абдуллах ибни Мес’уд и поместена в книгата “Дурр-ул-менсур” на имам Абдурахман Суюти¹²⁹, се казва: **“Книгите, низпослани преди (Коран-и керим), бяха една буква, т.е. дума и съобщаваха едно нещо. Коран-и керим беше низпослан върху седем букви и съобщава седем неща: зеджр (забрана), заповед, халял, харам, муххем (ясно оповестени неща), мутешабих (неща със скрити значения) и примери. Приемете халяла за халял и харама за харам от тях! Изпълнявайте заповедите и отбягвайте забраните! Извличайте поука от примерите и разказите! Следвайте муххемите! Вярвайте в мутешабихите и казвайте: “Ние вярваме в тях. Всичко е съобщено от нашия Господ!”** Този хадис-и шериф е записан и в ухабитската книга на 406-а стр. Алляме Мухаммед Хамид – ваизин и мудеррис в джамията Султан в Хама, Сирия – в своята книга **“Люзум-у иттиба’и мезахиб-ил еимме”** е написал обстойно за ханефитския мезхоб и е доказал, че следването на един от четирите мезхеба е ваджиб.¹³⁰

22- На 414 стр. пише: *“Голям ширк е да се моли друг освен Аллах; да се иска разрешение на проблемите; да се чака задоволяване на потребностите; да се почитат и обожествяват гробовете; да се правят куполи върху гробовете; да се вършат поклонения в тюрбетата и да се иска от сърце или на думи каквото и да било от някой покойник. Всичко това е причина за вечно оставане в Джехеннема. Тези хора не се страхуват да дават лъжливи клетви в името на Аллах, но странят да лъжат, когато се кълнат в името на Ахмед Бедев; което показва, че те го уважават повече от Аллаху теала.”*

Авторът на книгата бърка истината със заблудата. Иска покрай сухото да изгори и мокрото. Няма съмнение, че е ширк да се очаква нещо от мъртъв или жив човек, без да се мисли за Аллаху теала, и да се кълне в името на някой друг, без значение дали е истина или лъжа

127 Тази персийска книга, написана от Мухаммед Хасан Джан Серхенди Муджедиди “рахметуллахи теала алейх”, е била отпечатана през 1346 [1928] г. в Индия и през 1975 г. в Истанбул. Хасан Джан е починал през 1349 [1931] г. в Хайдарабад, Пакистан.

128 Хаким Мухаммед бин Абдуллах е починал през 405 [1014] г. в Нишабур.

129 Имам Суюти “рахметуллахи теала алейх” е починал през 911 [1505] г. в Египет.

130 Книгата е била написана през 1388 [1968] г. В Истанбул е била отпечатана чрез офсетов процес през 1984 г.

(това изкарва от религията). Той твърди, че е ширк да се посещават гробовете, да се изпълнява намаз в гробищата (към Кябе) в името на Аллах и севаб за починалия и да се иска в името на любимите раби на Всевишния. Изтъква неподходящото поведение на определени хора и желае разрушаването на тюрбетата и куполите. Всичко това е клевета спрямо исляма и мюсюлманите. Онзи, който с проява на злоба и инат обвини мюсюлманите в неверие, напуска исляма. Ако го каже, опирайки се на неправилно тълкувание (те'вил) на нассове с неоткрит смисъл, не става кяфир, а ехли бид'ат (еретик). Горните твърдения на автора ухабиа са аналогични на следния абсурден аргумент: "Има хора, които отиват на джамия, за да крадат, пропагандират безмезхебието, клеветят пророведниците или за да извършат показност, от което се заключава, че трябва да разрушим всички джамии до една." Онзи, който твърди това, не проумява ли, че джамиите не са изградени за тези цели. Те служат за изпълняване на групов намаз, изнасяне на проповеди и слушане на Коран-и керим. Вместо да се премахнат джамиите под такива предлози, трябва да се предотврати влизането на такива злонамерени хора сред добри такива. Обвиняването на мюсюлманите в политеизъм и неуважителното отношение към тюрбетата на Расулюллах "салляллаху алейхи ве селлем", евлиите и учените "рахиме-хумуллаху теаля", под претекст, че с това предотвратяват неправилните постъпки на лошите хора, е форма на ислямска вражда.

Големият учен Абдулгани Наблюси "рахиме-хуллаху теаля", започвайки от 153-а стр. на "**Хадика**", е написал: "Едилле-и шер'ийе, т.е. източниците на ислямско знание, са четири: Книга, Сунна, Къяс и Иджма'. Къясът и иджмата са извлечени от Коран-и керим и Сунната. Ето защо основните източници на ислямско знание са Книгата и Сунната. Всички знания и дела, които не са взети оттам, са бид'ати. Бид'атите във вярата, познанията и делата са заблуди и ввличат хората в гибел. Например, някои псевдосуфии, които извършат несъвместими с единодушието на учените неща, казват: "Ние знаем тайните неща. Това действие е халял за нас. Вие научавате, като четене книги, а ние питаме и научаваме директно от Мухаммед "алейхисселям". И ако не се доверим на думите му, ние питаме Аллах и научаваме от Него. Помощта на нашия шейх ни довежда до опознаване на Аллаху теаля. Не е нужно да се учим от книги или пътеводители. За да се

усвои знанието на Аллах е необходимо да не се четат книги и ходи на училище. Ако нашият път беше еретичен, нямаше да ни се показват сияния, пророци и души. Когато направим грешка или извършим харам, ние биваме информирани и коригирани на сън. За нещата, които хората на познанието смятат за лоши, ни беше обяснено на сън, че не са забранени и именно затова ние ги вършим.” Това са слова на зъндъци и сектанти, които се подиграват с исляма и нямат доверие и уважение към Коран-и керим и благословените хадиси. Твърдят, че в тях има неправилни и несъответстващи на времето неща. Хората не бива да вярват в подобни неверни твърдения.

Учените на ехли суннет “рахиме-хумуллаху теаля” казват: “Правилата в религията не могат да бъдат определени чрез илхам (вдъхновение). С други думи, знанията, разкрити в сърцата на евлиите “рахиме-хумуллаху теаля”, не са доказателства за харама и халяла. Илхамът в благословеното сърце на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, от друга страна, е доказателство за всеки мюсюлманин и всички трябва да се подчиняват на тях. Ако илхамът на велията е в съгласие с исляма, той може да бъде доказателство само за него, но не и за другите мюсюлмани. Илхамът помага за разбиране на смисъла на Коран-и керим и Сунната и бива получаван от праведниците. В сърцата на еретиците и грешниците идват весвесетата на шейтана. Знанията, идващи в сърцето, се наричат “илм-ледунни” (скрити знания), които могат да бъдат от Аллаху теаля или шейтана. Първите се наричат илхами, а последните весвесета. Илхамът е съвместим с Корана и Сунната, за разлика от весвесетата. Сънищата, по аналогичен начин, могат да бъдат рахмани (от Рахман, Аллах) или шейтани (от шейтана). Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” в протекание на шест месеца, преди да бъде информиран за пророчеството си, е действал според сънищата си. Джунейд Багдади¹³¹ “рахиме-хумуллаху теаля”, един от големците в тасаввуфа, е казал: “Единственият път, който ще доведе хората до обичта на Аллаху теаля, е пътят на Мухаммед “алейхисселям”. Другите религии, мезхеби, пътища и сънища са задънени улици и не отвеждат към щастие. Онзи, който не е научил правилата на Корана и не се подчинява на хадис-и шерифите, е невеж и небрежен. Такива хора не бива да се следват. Нашите знания и мезхеб се основават на Книгата и Сунната.” Мухйиддин Араби “рахиме-

---

131 Джунейд Багдади е починал през 298 [910] г. в Багдат.

хуллаху теаля” казва: “Евлията се извисява чрез следване на исляма и едновременно с това илхамите му нарастват, но те никога не могат да надминат Книгата и Сунната.” Сърръ Секяти¹³² “рахиме-хуллаху теаля” е казал: “Тасаввуфът носи (включва в себе си) три значения (знания, аспекти). Според първото значение, ма’рифетът в сърцето на суфията към Аллаху теаля не заличава светлината на неговата вера’. Той, с помощта на сиянието на ма’рифета в сърцето, разбира истините и същностите на материята и енергията, и се добива с проявленията на имената и качествата на Аллаху теаля. Чрез светлината на вера’та в тялото му, от друга страна, той разбира фините познания на исляма. Действията му винаги стават в съответствие с правилата на исляма. Според второто значение, в сърцето на суфията няма никакво знание в несъгласие с Книгата и Сунната. Наличието на несъответствие може да се разграничи само от големите учени, които са специалисти в захир (правилата на исляма), батън (тасаввуфа) и са в състояние да разбират словата на големците в тасаввуфа. Според третия аспект, кераметите на суфиите не противоречат на знанията на исляма; нищо, което не съответства на правилата в религията, не може да бъде керамет. Такива неща се наричат истидраджи.”

Не всеки учен може да разбере дали думите и делата на евлиите са в съответствие с правилата на исляма или не, защото за тяхното разграничение е нужно да се владеят познанията на тасаввуфа и да се разбират значенията на словата на големците в него. Например, Баязид Бистами “рахиме-хуллаху теаля”¹³³ е казал: “Субхани ма а’зама шани.” Онези, които тълкуват само според речниковото значение на думите, ще кажат, че този израз има следния смисъл: “Аз съм свободен от несъвършенствата, които създанията имат. Моята слава е превелика.” Въпреки това, Мухйиддин Араби “рахиме-хуллаху теаля” е коментирал това със следните думи: “Това е израз, който по най-добър начин разкрива величието на Аллаху теаля и липсата на недостатъци у Него. Това е тензихът на тензихите. С други думи, той (Баязид Бистами) е видял, че е неспособен да прослави (тензих и тесбих) Аллаху теаля по достоен за Него начин. Както Аллаху теаля се е проявявал (теджелли) в пълен тензих (свободен от недостатъци), така са се проявявали и теджеллии според тензихите

132 Сърръ Секяти е починал в Багдат през 251 [865] г.

133 Баязид Бистами е починал през 261 [875] г. в Бистам.

и тесбихите, които той (Баязид Бистами) е правел в зависимост от степента на способностите и силите си. Той е приемал тези тесбихи на проявите като тесбихи на собствената си способност и е казал, че прославя (тесбих) себе си. След като е казал “Субхани”, той е видял, че тесбихите на останалите са на по-ниско ниво, съдейки по теджеллиите, и е видял, че неговият тесбих е по-подходящ, при което е казал: “Моята способност е по-високопоставена.” Както се вижда, с това си слово той е искал да разкрие нещо, което е съгласувано с исляма. Тъй като е бил в състояние на секр (безсъзнание), той не е можал да намери друг израз и е разкрил фините знания с думи, които обикновеният човек не би разбрал.” Един ден същият този велик евлия е събрал своите ученици в Бистам и е отишъл да посети една личност, за която се е твърдяло, че е от приближените раби на Аллаху теалю. Той е видял, че човекът, чиито зухд и таква са вече били станали легендарни, се е изплюл срещу Къбле. Баязид Бистами, без дори да отправи селям, се е отдалечил оттам и рекъл: “Този човек не спази един от мустехабите (едебите) към Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Следователно, няма как да съблюдае ебедите, необходими за ставане на евлия.” Неблагоприличното отношение към Къбле е лошо нещо. Ислямските улеми са казали, че е мекрух да се протягат краката към Къбле, когато се ляга или спи. Аллаху теалю ни е наредил да посетим Кяабе и да бъдем чисти по време на таваф. Мухийдин Араби “рахиме-хуллаху теалю” е казал: “Лице, което казва, че молитвите му се приемат, но не изпълнява един едеб от едебите на исляма, не ще е казал истината, дори да са видени много негови керемети.” Същият Баязид Бистами е рекъл: “Ако някой каже, че е евлия, не приемайте думите му за истина, докато не видите начина, по който изпълнява ибадетите и отбягва харамите, т.е. как следва исляма.” [Хората, които пишат книги по религия, също трябва да бъдат изследвани и ако самите те не съответстват на исляма, книгите им не бива да се четат!]¹³⁴

Абдурра’уф Мунави “рахиме-хуллаху теалю” в своя шерх към “Джами’уссагир” е написал следното: “Учените с единомушие са съобщили, че не е допустимо за авам (немуджтехидите) да следват (директно иджтахадите на) Есхаб-и кирам. Имам Ебу Бекр Рази “рахиме-хуллаху теалю” е оповестил това единомушие. За муджтехида

134 Баязид Бистами е починал в Бистам, който се намира на юг от Каспийско море. Мухийдин Араби е починал в Шам през 638 [1240] г.

е допустимо да следва иджитхадите, различни от тези в четирите мезхеба, но той трябва да спази всички условия, свързани с действието, което ще извърши. Ебу Сюлейман Дарани “рахиме-хуллаху теаля” е казал: “Много пъти в сърцето ми се появяват мисли. Приемам ги само тогава, когато видя, че са в съгласие с Книгата и Сунната.” Зуннун-и Мъри “рахиме-хуллаху теаля” е казал: “Признакът на обичта към Аллаху теаля е следването на Неговия възлюбен Пророк “салляллаху теаля алейхи ве селлем” в морала и всички останали дела.”¹³⁵

На 182-а стр. в “Хадика”, цитирайки от “Мевахиб-и ледуннийе”, се казва: “Любовта към Аллаху теаля е два вида. Едната е фарз, а другата не е. С първата любов човек се подчинява на фарзовете, отбягва харамите и изпитва доволство от съдбата на Аллах. Неотбягването на харамите и неизпълняването на фарзовете е признак за слабостта на тази любов. Любовта, която не е фарз, става причина за изпълняване на нафилетата и въздържание от съмнителните неща. В хадис-и шериф, сведен от имам Бухари с първоизточник Ебу Хурайра “радияллаху анх”, се казва: **“Сред нещата, които доближават Моя раб към Мен, най-обичам фарзовете. Моят раб, изпълнявайки нафилетата, толкова се доближава до Мен, че го заобичвам много. Ставам негово ухо, което чува, око, което вижда, ръката, която държи и краката, с които ходи. Ще му дам каквото пожелае. Когато поиска помощ от Мен, ще му се отзова.”** Този хадис-и кудси показва, че най-любимите поклонения за Аллаху теаля са фарзовете. Нафилетата, за които става дума тук, са онези, които се изпълняват заедно с фарзовете и компенсират недостатъците при тяхното извършване. Омер бин Али Факихани¹³⁶ е казал: “Онзи, който изпълнява нафиле ибадетите, заедно с фарзовете, ще постигне обичта на Аллаху теаля.” Ебу Сюлейман Хаттаби¹³⁷ е казал: “Този благословен хадис показва, че дуете на такива хора се приемат.” Онези, за които се молят те, също ще постигнат желанията си. Да се твърди, че искането на дуа и помощ от евлиите е ширк, е равносилно на неверие в този благословен хадис.

Абдулгани Наблюси “рахиме-хуллаху теаля” продължава със

135 Абдурра’уф Мунави е починал през 1031 [1621] г. в Египет.

Ебу Сюлейман е починал през 205 [820] г. в Шам.

Зуннун-и Мъри е починал през 245 [860] г.

136 Факихани Искендери Малики е починал през 734 [1334] г.

137 Ебу Сюлейман Ахмед Хаттаб Бусти е починал през 388 [998] г.

следните обяснения: “Всичко – като се започне с цитата за Джунейд-и Багдади и се стигне до тук – е предадено от книгата на Абдулкерим Кушейри¹³⁸ “рахиме-хуллаху теаля”, който е един от големците в тасаввуфа.” Обмисли безпристрастно всичко това! Виж как гореспоменатите големци на тасаввуфа са се адаптирали стриктно към исляма! Те винаги са претегляли своите кешфове, керамети, познания на сърцето и илхами с Коран-и керим и Сунната. Прилича ли на един мюсюлманин да клевети учените на ехли суннет и големците в тасаввуфа, като изтъква невежите хора, които са се отклонили от пътя на Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем”? Може ли да се повярва в онзи, който обвинява евлиите и обичащите ги мюсюлмани в езичество? Кераметите на евлиите са истина. Това са неща извън обичая на Аллаху теаля [т.е. извън познатите ни физични, химични и физиологични закони], с които Той дарява ехли суннитските мюсюлмани, следващи предписанията на исляма. Велията никога не казва, че притежава керамети и не иска тяхното проявление. Кераметът може се прояви и при живите, и при мъртвите евлии. Както пророците не губят пророчество, когато починат, така и евлиите не губят степените си със смъртта. Велиите познават Аллаху теаля и Неговите качества. В Коран-и керим се дава информация за кераметите на много евлии. Например, за кераметите на хазрети Мерйем, която е родила Иса “алейхисселям” без баща. Когато Зекерия “алейхисселям” е влизал в стаята ѝ, той е виждал, че до нея има храна. “Откъде взе това?” – е питал той, знаейки, че никой друг, освен него, не влиза там. А тя е отговаряла: “Аллаху теаля я създаде!” Коран-и керим дава информация и за кераметите на Есхаб-и кехф, които години наред са останали в пещера, без да ядат и пият. В Коран-и керим е написано, че Асаф бин Берхия е донесъл трона на Белкъс при Сюлейман “алейхисселям”. Хилядите керамети на Есхаб-и кирам и Табиин са написани в книгите и разпространени от уста в уста. Всъщност човек не би трябвало да се чуди, че безмезхебниците не вярват в кераметите. Причината е ясна: нито при тях, нито при техните учители и “големци” не се проявяват такива неща. Когато имам Неджмеддин Омер Несефи¹³⁹ “рахиме-хуллаху теаля” е бил попитан за керамета, той е отговорил: “Според ехли суннет е джаиз Аллаху теаля да дарява с блага любимите Си

---

138 Кушейри е починал в Нишабур през 465 [1072] г.

139 Омер Несефи е починал през 537 [1143] г. в Семерканд.

раби, променяйки Своя обичай.” Това е написано в “Ибни Абидин”, в края на частта за муртедите.

В “Ибни Абидин”, в края на частта за появата на потомството, е написано, че евлиите могат да пътуват на дълги разстояния за кратко време. На базата на това са написани фъкъхски знания в шафитския и ханефитския мезхеб. Във фетвите на Ибни Хаджер Хийтеми¹⁴⁰ “рахиме-хуллаху теаля” пише: “Голям брой учени казаха, че ако един евлия, след изпълнен вечерен намаз, отиде на далечно място на Запад – за много кратко време – и види, че там слънцето не е залязло, няма нужда да откланя повторно вечерния намаз. Шемседдин Ремли¹⁴¹ “рахиме-хуллаху теаля” каза, че трябва да го изпълни. Много често (при евлиите) са наблюдавани случаи на поява на храна, питие или дрехи, когато е имало нужда от тях. Книгите по история пишат, че Джафер Тайяр “радияллаху теаля анх”, братовчедът на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, е летял във въздуха. Широко известно е, че Люкман Серахси и много други евлии също са летяли. Ходенето по вода, говоренето с дървета, камъни и животни също е много известен керамет. Такива събития, създадени от Аллаху теаля извън Неговите обичай и закони, се наричат чудеса, когато се проявят чрез пророците. Не е нужно да е жив пейгамберът, за да прояви чудо. По същия начин Аллаху теаля дарява с керамети и мъртвите Си евлии. Никой евлия не може да достигне до степената на нито един пророк. Без значение колко високи са степените на евлиите, те трябва да съблюдават повелите и забраните на Аллаху теаля.

Най-големият евлия е хазрети Ебу Бекр Съдтък “радияллаху анх”. След него е хазрети Омер-ул-Фарук “радияллаху анх”, при чието приемане на исляма е имало тридесет и девет мюсюлмани, които са изпълнявали ибадетите тайно. Когато той е станал мюсюлманин, рекъл: “Отсега нататък не може да се изпълнява тайно.” Той е първият мюсюлманин, който е изпълнил ибадет на публично място. Най-големият евлия след тези двамата е хазрети Осман Зиннурейн “радияллаху анх”. Той е бил почетен с името “Зиннурейн (притежател на две светлини), защото се е оженил (една след друга) за двете дъщери на Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем” – Рукаййе и Умму Гулсум. След като те са починали, Пророкът ни “салляллаху алейхи

140 Ибни Хаджер Хийтеми е починал в Мекка през 974 [1567] г.

141 Мухаммед Ремли е починал през 1004 [1596] г.

ве селлем” е рекъл: **“Ако имах трета неомъжена дъщеря, щях да я ожена за Осман.”** Следващият най-високопоставен евлия е хазрети Алий-ул-Муртеза “радияллаху анх”. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, когато е тръгвал за похода Тебук, назначил хазрети Али за свой заместник в Медина, за да защити Ехл-и бейт, и му е казал: **“Ти за мен си такъв, какъвто е Харун за Муса, с единствена разлика, че няма да дойде друг пророк след мен.”** Ето защо той е бил наречен Муртеза. Халифатът на тези четиримата е бил по реда на тяхното превъзходство. Най-високопоставените евлии след тях са всички останали сахабии “радияллаху анхум еджма’ин”. Нашите сърца и езици трябва да оказват уважение и почит към тях, когато се споменават техните имена и войните между тях, защото войните са били заради различията в иджтихади. Те са получили севаб и за подобни свои дела. Онези, които са сгрешили в иджтихадите, получили един, а другите – два севаба. Расулюллах е казал, че десетимата души, наречени Ашере-и мубешшире, ще отидат в Рая. Това са четиримата халифи, Талха, Зубейр, Са’ид бин Ебу Ваккас, Са’ид бин Зейд, Ебу Убейде бин Джеррах и Абдурахман бин Авф. Вярваме, че хазрети Фатима-гуз-Зехра “радияллаху анха”, благословената дъщеря на Расулюллах, нейните двама синове – Хасен и Хюсеин, Хадидже-тул-Кубра и Аише Съддъка “радияллаху теаля анхум еджма’ин” са за Дженнета. Ние не може да споменем името на някой друг и да кажем, че категорично ще отиде в Рая. За другите учени и евлии имаме силно предположение, че ще отидат в Дженнета, но не може да сме категорични за определен човек от тях. Най-високопоставените след Есхаб-и кирам са големците на Табиин, след които идват големците на Тебе-и табиин “ридвануллахи теаля алейхим еджма’ин”.

Авторът безмезхебник пише: *“Има десет неща, които пораждават обич към Аллаху теаля. Деветото от тях е да се дружи с обичащите Аллах, да се извлеча полза от техните слова и да не се говори в тяхно присъствие без да има причина за това. Чрез изпълнението на тези десет неща може да се премине по степените на любовта и да се достигне до Любимия.”*

Ние също вярваме по такъв начин и затова обичаме големците в тасаввуфа. Това е причината, поради която на тълпи отиваме при любимите раби на Аллаху теаля и ги хвалим. Защо обвинявате тези хора в идолопоклонничество?

23- Авторът ухабия на 415-а стр. е написал: *“Касиде-и бурде е израз на невероятно невежество. Там пише, че само със защитата на пророците е възможно да се постигне спасение. Тази касида е в противоречие с Книгата и Сунната. Те я приемат за високопоставена от Коран-и керим.”*

В предисловието на книгата се казва: *“Внукът на Су’уд, Абдул’азиз¹⁴², съживи единобожието и донесе мир и сигурност на Арабския полуостров. Синът му Су’уд, от друга страна, съживи пътя на предците си и отново откри пътя на Хулефа-и рашидин.”* Той умолява Аллаху теаля да стори остри сабите на потомците на Су’уд. Според него не е ширк да се хвали Су’уд и предците му с думи от рода на *“даде живот, възстанови, отвори пътя”* и да се иска помощ от тях (при условие, че това са хора, които са умрели сред разкош, разточителство, алкохол и разврат след прекарани години в компаниите на стотици наложници и гъркини в най-луксозните хотели на Атина, Гърция), но е *“ширк”*, когато имам Бусайри *“рахиме-хуллаху теаля”* похвали възлюбения Пророк на Аллаху теаля и го възвиси до най-високата степен на създанията, и поиска неговите помощ и застъпничество (от най-възвишения Пророк, който е бил почетен с благата вест: **“Ще дам всичко, което пожелаеш.”**) Той изобщо не чувства срам, когато предлага на мюсюлманите тези писания под маската на книга за религията. Той, за да подведе и превърне младежите в безмезхбници, не се стеснява да обвини учените и любимците на мюсюлманите в ерес и многобожие. Чудим се, какво ли ще каже за хадисите в 49-о писмо от първия том на **“Мектубат”** на имам Раббани *“рахиме-хуллаху теаля”*, където самият Расулюллах говори за своята високопоставеност. Дали ще дръзне със своята писалка (Аллах да пази) да размаже мръсотия и по Расулюллах *“салляллаху теаля алейхи ве селлем”*, който е заявил, че е водачът на пророците и най-високопоставен сред хората за всички времена? По този въпрос е дадено подробно знание в 13-а глава. Моля, прочетете и нея!

24- На 416-а стр. ухабията пише: *“Ибрахим Нехаи¹⁴³ е оповестил, че е позволено да се каже: “После ще търся подслон при Теб” на Аллаху теаля. Подобни слова трябва да се изрекат на онзи, който е жив и*

142 Абдул’Азиз бин Абдурахман бин Файсал е починал през 1372 [1953] г.

143 Ибрахим Нехаи е бил учителят на учителя на имам а’зам Ебу Ханифе. Починал е през 96 г. по Хиджра в Куфа.

присъстващ, и има сила да направи или посредничи за направата на нещо. Мъртъвците не усещат, не чуват и не могат да сторят добро или зло. Не е подходящо да се говори по този начин на мъртъвците и отсъстващите живи. Не е позволено да се обвързва с мъртъвците и това изрично е посочено в Коран-и керим. Да се иска помощ и да се говори на покойник в израз на уважение, и да се прави опит за връзка с него от сърце или чрез извършване на определени дела, е равносилно на обожествяване.”

С тези безсмислени изявления той клевети и Коран-и керим. Ислямските учени са отговорили на тези еретични писания със свещени айети и хадиси и са доказали, че безмезхебниците са се отклонили от правилния път и въвлечат младежите в пропастта. Пример за такава книга е **“Минхат-ул-веххабиййе фи редд-ил-веххабиййе”** на Сеййид Вадуд бин Сюлейман **“рахиме-хуллаху теаля”**.¹⁴⁴

В книгата **“Минхат-ул-веххиййе”** се казва: “Днес броят на онези, които се отклоняват от вярата на ехли суннет и мезхебите се увеличава. Тези еретици обвиняват в езичество общността на Мухаммед **“алеихисселям”**. Казват, че трябва да се избие и отнеме имота на тази благословена умма. Това тяхно убеждение ги въвлеча в гибел. С помощта на Аллаху теаля аз възнамерих да опровергая тези еретици, неречи вахабити, с тази малка книга и да докажа грешността на техните писания. Надявам се, че те ще я прочетат и ще осъзнаят грешките си, с което ще съм извършил голяма услуга.

Вахабитите не вярват, че може да се иска от Аллаху теаля чрез посредничеството и шефаата на пророците **“алеихимуссалевату веттеслимаат”** и праведниците евлии **“рахиме-хумуллаху теаля”**, и че може да се иска помощ от тях за разрешение на проблемите чрез силата, наречена керамет, с която Аллаху теаля ги е дарил, и че може да се иска застъпничество от покойниците, отивайки до техните гробове. Според тях, хората, след като умрат и станат на пръст, не чуват и не виждат. Казват, че няма гробен живот. Те не могат да разберат, че

144 Тя е била отпечатана в Истанбул чрез офсетов процес през 1389 [1969] г. Второто издание се е състояло през 1973 г., а третото през 1990 г. Тази арабска книга е била отпечатана за пръв път в Бомбай през 1305 г. по Хиджра. Сеййид Давуд е ученик на големия учен и евлия, и притежател на керамети мевляна Халид-и Багдади **“рахиме-хуллаху теаля”**. Той е бил роден през 1222 г. в Багдат и починал там през 1299 [1881] г. Биографията му е написана в речника **“Мунджид”**, когато се пояснява думата **“халиди”**.

мъртъвците могат да бъдат сторени причини за постигане на нещо, подобно на живите. Те не биха отрекли ако вярваха, че мъртъвците живеят гробен живот; че благодарение на този живот те знаят, чуват, виждат и разпознават посетителите и отговарят на тези, които ги поздравяват; че те посещават едни други; че са в благословии или са измъчвани в гроба; че благата и мъченията са за тялото и душата; че те са информирани за делата на живите хора, които познават; че отправят благодарност към Аллаху теаля, когато научат за добрите им дела и благовестяват един друг, като правят дуа за извършителя; че когато научат за лоши дела, казват: “О, Господи! Благослови ги с вършене на добри дела! Дари ги с напътствие, с каквото дари и нас.” Защото смъртта е преминаване от една къща в друга. Коран-и керим, хадис-и шерифите и единодушието на общността доказват истинността на тези неща. Който не вярва в това, няма да е повярвал в нещата, в които е ваджиб да се вярва, и следователно ще се е включил към еретичните секти (ехли бид’ат) и ще се е отделил от Сунната на Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем”. Защото едно от шестте условия на имана е да се вярва в съживяването на мъртвите, за да бъдат събрани на мястото Махшер. Онзи, който не вярва в това, става кяфир. Отричането на гробния живот и на факта, че мъртъвците в гробовете са или в блага, или в мъчения, е неверие в малкия Къямет, а той, от своя страна, е пример за големия.

[Невежите, които не вярват в гробното мъчение, казват: *“Телата гният и органите изчезват в гробовете. Те не чуват и не виждат. Няма мъчения и благословии за телата.”* Ние им казваме така: “Вие също вярвате, че душата не умира. Следователно, трябва да приемете, че душата чувства, чува и вижда. Ето защо, не бива да се противопоставяте на онези, които очакват шефаат от душите и тяхното посредничество при създаването на Аллаху теаля. Това е така, защото всички религии вярват, че душата остава жива след смъртта. Не бива да се отрича, че както живите хора могат да бъдат посредници или причини за създаването на Аллаху теаля, така и живите души могат. Тъй като не са в състояние да осъзнаят това, те казват: “От мъртъвците не може да се очаква нищо. Онзи, който очаква помощ от душите на любимите раби на Аллаху теаля и ги моли за застъпничество във връзка с Неговото създаване, става кяфир и многобожник.”

Ехи-заде Абдулхалим бин Мухаммед¹⁴⁵ “рахиме-хуллаху теаля”, един от големите учени на Османската държава, е доказал в своята книга **“Ес-садат фи-исбат-ил-керамети лил-Евлия-и халел-хайат ве ба’дел мемат”**, че Аллаху теаля е дарил евлиите с керемети, които продължават и след смъртта. Са’дуддин Тефтазани¹⁴⁶ “рахиме-хуллаху теаля” в шерха към **“Акаид-и Несефи”** е разяснил в подробности кераметите на евлиите. Много улеми са писали шерхове към този шерх. Един от тях е арабското разяснение **“Небрас”** на Абдул’Азиз Ферхари “рахиме-хуллаху теаля”, който е един от индийските учени. Тази книга е била последвана от много ценен шерх към нея, направен от Мухаммед Берхурдар Мултани “рахиме-хуллаху теаля”. На 476-а стр. от въпросната книга пише: “Най-силните доказателства за съществуването на кераметите са онези керемети, които са се проявили в повечето сподвижници. **“Деляил-ун-нуббувве”** на Джа’фер Мустагфири “рахиме-хуллаху теаля” е една от книгите, които съобщават за тях. Въпреки че еретиците му’тезилити са отрекли кераметите, учените на ехли суннет са ги опровергали надълго и нашироко.”¹⁴⁷

Днес научаваме, че Саудитското правителство е организирано служба по разпространение на ухабизма из цял свят и ежегодно харчи милиони златни лири за реализацията на тази цел. Безлични и глупави хора, които биха могли да продадат своята религия и съвест срещу пари, играят ролята на глашатаи на безмезхебието, отравят младежите и ги въвлечат в пропастта. Освен тях, има и много други, които правят същото, защото не познават исляма и са били пометени от потопа на идеите за реформа в религията. Тези невежи хора, които се представят за учени в религията, не познават свещените айети и хадиси. Не знаят за словата на Есхаб-и кирам и Табиин и са неимоверно дезинформирани. Признак на невежество не е нта степен е да се мислиш за улема, когато научиш малко арабски език. Такъв човек никога не би желал да чете и да се учи. Той потъва в наслада и удоволствие с парите, които получава. Остава в неведение относно земните и ахиретски познания.

145 Абдулхалим ефенди е починал през 1013 [1604] г. Неговият шерх към **“Мергина-ни”** на Хидайе, допълнението към **“Ешбах”** и поясненията към “Дурер и Гурер” са много ценни.

146 Тефтазани Мес’уд е починал през 792 [1389] г. в Семерканд.

147 Абдул’Азиз Ферхари е починал през 1239 [1824] г. в Индия. Имам Джа’фер Мустагфири Несефи е починал през 432 [1041] г.

Горките младежи смятат тези хора за учени на исляма. Именно това са унищожителите и погубвачите на исляма. Ще бъде огромно бедствие ако тези така наречени “улеми” застанат начело на мюсюлманите. Такива невежи хора пишат илюзиите си – които се появяват в кухите им глави – замаскирани като “знания за религията”. Те, освен че са еретици, еретизират и останалите. В хадис-и шериф от “Бухари” е оповестено, че ще се появят и множат такива хора.]

В гроба има благословии или наказания за душата и тялото едновременно. Имам Мухаммед бин Хасен Шейбани “рахиме-хуллаху теаля” [135-189 [805] г.] в един стих от “**Акаид-и Шейбанийе**” казва: “Има изтезание в гроба. То ще е и за тялото, и за душата.” С други думи, благословиите и мъченията в гроба ще са както за тялото, така и за душата. Необходимо е да вярваме в този факт, дори живите да не го виждат. Ние вярваме в неведомото. Неверието в това дава път за неверие в ставането от гробовете в Деня на Възкресението, защото и двете неща се случват със силата на Аллаху теаля. Би било логично за всеки, който вярва в последното, да вярва и в предходното. Въпреки че живите хората няма как да разберат за мъченията в гроба, свещените айети и хадисите, и предците от тази общност са съобщили, че ще има наказание в гроба. Тези хадис-и шерифи ще ги съобщим поотделно в идните редове. После ще запишем благословените хадиси, които доказват, че от покойните евлии е позволено да се иска застъпничество и посредничество за създаването на Аллаху теаля. Когато тези аргументи бъдат прочетени и разбрани, ще се види, че противно на клеветите на безмезхбниците, мъртвите не правят нищо от само себе си и че от тях не се иска да правят нещо. Безмезхбниците виждат как живите хора се движат и вършат работа, и мислят, че тези, които ги молят за помощ или застъпничество, искат от тях самите. Всъщност, да се иска от жив човек означава да се иска от Аллаху теаля да създаде посредством искания. Аллаху теаля е Този, Който създава и прави всичко. Всички живи и мъртвци, одушевени и неодушевени творения стават средства за Неговото създаване. Самият Той е пожелал да стори създаванията причини, посредници за творене. Той е поискал да създаде много неща чрез причини, така че на света да се установи ред и хармония. Въпреки това, Той създава много неща и без посредничеството на причините.

Пророците “aleyhimussalevatu vetteslimat” и евлиите “рахиме-

хумуллаху теаля” са живи в гробовете си с живот, който е наречен гробен и е неизвестен за нас. Те не могат нищо сами по себе си. Аллаху теаля ги е дарил с достатъчна сила и стойност, за да могат да бъдат причини. Поради факта, че ги обича, Той ги дарява с блага извън Своя обичай (който се състои в създаване чрез посредници, причини). Той създава нещата, които бъдат поискани в тяхно име. От тях се иска да бъдат посредници за създаването на желанията. Безмезхебниците лъжат като твърдят, че сунитите обожествяват гробовете и стават политеисти. Това е клевета спрямо мюсюлманите.

Може да има невежи хора и безбожници, които подвеждат наивните селяни в името на земни облаги и вършат несъвместими с исляма дела (и дори е съвсем естествено, че когато ислямските знания и морал намалее в една държава, ще се появят подобни зъндъци и еретици), но вместо да се защитава безмезхебието, изтъквайки такива примери, трябва да се коригират тези злини и да се действа конструктивно, а не разрушително. Сред мюсюлманите има такива, които вярват в гробния живот и тамошните блага и изтезания, но не приемат, че починалите пророци и евлии могат да бъдат посредници за създаването на Аллаху теаля. Има и още една група сред тях, която твърди следното: “Искат от тях без да мислят за създаването на Аллаху теаля. Искането на тяхното застъпничество и посредничество не е от исляма.” Тези, които говорят по този начин, са по-маловредни от отричащите гробния живот. Те казват така или защото не познават Коран-и керим и хадис-и шерифити, или защото сляпо упорстват. Мюсюлманите не бива да проявяват инат, а да приемат казаната истина.

Ще представим нашия отговор в осем части.

Част първа: Пророците “алеихимуссалату весселям” се живи в гробовете си. Не са живи в преносния, а в пълния смисъл на думата. В 169-и ајет на сура Ал-и Имран се казва по смисъл: **“Не смятайте за мъртви убитите по пътя на Аллах! Те са живи при своя Господ и се препитават.”** Този свещен ајет разкрива, че мъчениците са живи. Шехидите са като другите мюсюлмани и нямат превъзходство над тях, но пророците, без съмнение, са по-високопоставени. Улемите на исляма са казали, че всеки пророк е починал като мъченик, и този факт е известен всекому. Бурханеддин Али Халеби¹⁴⁸ в своята книга на тема сийер **“Инсан-ул’юйун”** казва: “Онзи, който се намира на по-ниска

148 Али Халеби Шафи е починал през 1044 [1634] г. в Египет.

степен може да притежава превъзходство, което да липсва в онзи, който е на по-горна степен”, но това знание не се отнася за нашия случай, защото там става въпрос за видове превъзходства, които не са ясно посочени в айетите и хадисите. Тъй като в благословените хадиси е оповестено, че пророците са мъченици, думите на Халеби не могат да бъдат приложени към случая. В хадис-и шериф, сведен от “Бухари” и “Муслим”, се казва: **“Бях сторен да премина край гроба на Муса “алейхисселям” в нощта на Възнесението (Ми’радж). Той кланяше намаз в гроба на крака.”** В хадис-и шериф, предаден от имам Бейхаки и много други, се казва: **“Пророците са живи в гробовете си. Те изпълняват намаз.”** В друг благословен хадис е съобщено, че: **“Аллаху теаля е сторил харам за пръстта да разлага телата на пророците.”** Този факт е оповестен от учените с единомушие. В “Бухари” и “Муслим” пише: **“Аллаху теаля изпрати всички пророци при нашия Пейгамбер в нощта Ми’радж. Той стана техен имам и изпълниха два рекята намаз.”** Намазът включва руку и седжде. Това показва, че те са извършвали намаз с телата си. Фактът, че Муса “алейхисселям” е изпълнявал намаз в гроба, също разкрива това. В благословен хадис, записан в последния том на “Мишкат” и в първата част на главата за Ми’раджа, и сведен от имам Муслим с първоизточник Ебу Хурайра “радияллаху анх”, се казва: **“Близко до Кяабе неверниците на Курайш ме попитаха как изглежда Бейт-ул-мукадес. Тогава (в нощта на Възнесението) аз не бях се заглеждал внимателно, поради което изпитах голямо притеснение. (После) Аллаху теаля ми го показа и видях себе си сред пророците. Муса “алейхисселям” изпълняваше намаз в изправено положение. Беше слаб. Косата му не беше разпиляна или висяща надолу. Беше като мъж от племето Шен’е (в Йемен). Иса “алейхисселям” приличаше на Урве бин Мес’уд Секафи.”** Тези хадис-и шерифи показват, че пророците са живи при техния Господ. Техните тела са станали фини като душите им и могат да бъдат видени в материалния и духовния свят. В благословен хадис е обяснено, че Муса и Иса “алейхимусселям” са изпълнявали намаз, а това, от своя страна, включва извършването на различни движения с тяло, а не душа. Мухаммед “алейхисселям” е описал Муса “алейхисселям” като среден на ръст, слаб и със събрана коса, което означава, че е видял тялото, а не душата. Пророците не умират като другите хора; те преминават от предходния свят във вечния. Имам Бейхаки в книгата

“И’тикад” казва: “Когато пейгамберите бъдат поставени в гробовете, техните души се връщат при телата. Ние не можем да ги видим. Те стават невидими като ангелите. Само избраните хора, които Аллаху теаля е дарил с керемети, могат да ги видят.” Имам Суюти е казал същото, както и имам Невеви, Субки и имам Куртуби – които са предали тези неща от учителите си.¹⁴⁹ Ибни Каййим Джевзийе от ханбелитските учени е написал същото в книгата “**Китаб-ул-Рух**”. От шафитските учени ибни Хаджер Хийтеми, Шемсуддин Ремли и кади Зекерийа, от ханефитските учени Екмелюддин и Шернбляли, и от маликитските учени ибни Еби Джемре и неговият ученик Ибнулахдж в книгата “**Медхал**”, и Ибрахим Лякани в “**Джевхерет-ут-тевхид**”, и още много други учени са казали същото.¹⁵⁰ Саид бин Мусеййеб е казал: “Чухме да се чете икамет в Месджид-и Неби, когато не можеше да се изпълни езан и намаз в джамията, в деня, когато хората на Язид измъчваха народа на лъчезарната Медина – така нареченото събитие Харра, което се случи през 61 г. по Хиджра.” Ибни Теймия също цитира това в книгата “**Иктиза-ус-Сърат-ил-Мустаким**”. Много хора често са чували как се отговаря на техния поздрав от гроба на Расулюллах (Кабр-и се’адет). Същото събитие се е случвало многократно и с другите гробове. Това ще го засегнем по-късно. От всички тези обяснения стана ясно, че учените с единомушие са съобщили, че пророците са живи в гробовете си. В благословен хадис, който е сахих, се казва: “**Когато бъда поздравен, Аллаху теаля ми връща душата и отговарям.**” Не може да се каже, че този хадис-и шериф не е в съгласие с гореспоменатите факти. Не може да се каже, че благословената душа на Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем” се отделя от тялото и се връща, когато той бъде поздравен. Учените са дали различни отговори на тези, които са твърждали това. Имам Суюти “рахметуллахи теаля алейх” е изброил седемнадесет подобни пояснения. Най-красивото от тях е следното: “Расулюллах е в екстаз от виждането на Лика на Аллаху теаля и е забравил за

149 Имам Бейхаки е починал през 458 [1066] г. в Нишабур.
Имам Ебул-Хасен Али Субки е починал през 756 [1355] г. в Египет.
Мухаммед Куртуби е починал през 671 [1272] г.

150 Ибни Каййим Джевзийе е починал през 751 [1350] г.
Ибни Теймия е починал през 728 [1328] г.
Шемсуддин Мухаммед Ремли е починал през 1004 [1596] г.
Кади Мухаммед Зекерия е починал през 926 [1520] г. в Египет.

сетивата на тялото. Когато един мюсюлманин го поздрави, неговото благословено сърце излиза от това състояние и се сдобива със сетивата на тялото. Не са малко хората, които изпадат в това състояние на този свят. Човек не чува какво му се говори, когато е дълбоко замислен за светско или ахиретско дело. Може ли някой, който е в екстаз от Лика на Аллаху теаля, да чуе звук?”

Може ли някой да види Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” насън и наяве? А ако го види, това той ли е или подобие на него? Нашите улеми са дали различни отговори на тези въпроси. В допълнение към единодушието, че е жив в гроба, повечето от тях са казали, че онова, което се вижда, е самият той. Това състояние е видно и в хадис-и шерифите. В един от тях се казва: **“Онзи, който ме е виждал насън, ще ме е виждал все едно наяве.”** Ето защо хазрети имам Невеви е казал, че сънуването на Расулюллах е като виждането на самия него. В благословен хадис, написан в книгата **“Кунуз-уд-декаик”** на Абдуррахман Мунави¹⁵¹ и сведен от Бухари и Муслим, се казва: **“Всеки, който ме види насън, ще ме е видял наистина мен, защото дяволът не може да придобие моя вид.”** Нямаше да видим самия него ако бяхме виждали негово подобие. В книгата **“Джевхерет-ут-тевхид”** Ибрахим Лякани казва: “С единодушието на мухаддисите е казано, че Расулюллах може да бъде видян насън и наяве. Въпреки това, не са единодушни дали това, което се вижда, е самият той или негово подобие. Голяма част от тях са оповестили, че е самият той. Имам Газали, Ахмед Карафи и още няколко улеми са казали противното, но учените от първата група са мнозинство. Сред тях има повече от тридесет мухаддиси и големи улеми. Събрал съм доказателствата на всяка една група в отделна книга.”¹⁵²

Втора част: Нека да предадем информация за факта, че мъртъвците чуват и виждат: В Коран-и керим е посочено, че мъчениците са живи

151 Мунави е починал в Кайро през 1031 [1621] г.

152 Екмелюддин Мухаммед Бабрти е починал през 786 [1384] г.

Шернбляли Хасен е починал през 1069 [1658] г. в Египет.

Абдуллах ибни Ебу Джевре е починал през 675 [1276] г.

Мухаммед ибнулхадж Фаси е починал през 737 [1337] г.

Ибрахим Лякани е починал през 1041 [1632] г.

Ахмед Шихабуддин Карафи е починал през 684 [1285] г. “рахметуллахи теаля алейхим еджма’ин”.

в гробовете си. Евлиите чуват и виждат благодарение на керамета, с който Аллаху теаля ги е дарил. Аллаху теаля, поради любимите Си раби, създава неща извън Своя обичай. За да затворим устите на невежите, които не вярват, че пророците (особено най-великия сред тях Мухаммед “алейхисселям”), шехидите и евлиите чуват и виждат в гробовете си, ще кажем, че не само те, а дори и умрелите неверници чуват и виждат. В хадис-и шериф, сведен от Бухари, се казва: **“Мъртвецът, когато бъде поставен в гроба, чува стъпките на хората, които се отдалечават оттам.”** В хадис-и шериф от “Бухари” и “Муслим” се казва: “Няколко дни след Бедрската битка беше заповядано да заровим убитите неверници в общи ями. В един от последвалите дни Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” дойде до техните гробове и се спря. Изброи едно по едно техните имена и имената на бащите им и рече: **“Получихте ли това, което вашият Господ ви обеща? Аз се сдобих с победата, която Той ми беше обещал.”** При това хазрети Омер “радияллаху анх” попита: “О, Расуляллах! Нима говорите с трупове?” Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” отговори: **“Казвам го в името на Господа, Който ме изпрати като истински Пророк, че вие не ме чувате по-добре от тях, но те не могат да отговорят.”** В хадис-и шериф от “Бухари” и “Муслим” се казва: **“Покойникът страда заради шумния плач на неговите близки.”** Имам Невеви, разяснявайки “Муслим”, е казал следните неща за този хадис-и шериф: “Мъртвецът чувства болка и се сърди заради стонове на роднините.” Мухаммед бин Джерир Табери е казал същото. Кади Ияд е заявил, че това е най-добрата интерпретация и е отбелязал, че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е възпрял една жена, която е плачела силно по нейния мъртъв син, и казал: **“О, мюсюлмани! Не причинявайте болка на вашите братя по религия, които са в гробовете, плачейки на глас!”** Този хадис-и шериф показва, че мъртвецът чува плача на своите близки. Това му причинява болки и го огорчава.¹⁵³

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Кажете ‘Есселяму алейкум’, когато ще поздравите обитателите на гробовете.”** Ето защо трябва да се казва: “Есселяму алейкум! Я ехле дарил-кавмил му’минин.” Съвсем очевидно е, че един такъв селям

153 Мухаммед бин Джерир е починал през 310 [923] г. в Багдат.

Кади Ияд Малики е починал в Меракеш през 544 [1150] г. “рахметуллахи теаля алейхим еджма’ин”.

може да се даде на чуващ и разбиращ човек. Ако мъртъвците не чуваха, един такъв поздрав би бил насочен към несъществуващи неща и надгробни камъни. Селеф, т.е. великите учени на исляма са казали, че отправянето на селям се извършва по този начин.

Трета част: Мъртъвците разпознават хората, които посещават гробовете. Ебу Бекр Абдуллах бин Ебиддунйа в **“Китаб-ул-кубур”** казва: “В хадис-и шериф с първоизточник хазрети Аише “радияллаху анха” се казва: **“Когато човек посети гроба на своя брат по религия и седне до него, той го разпознава и отвръща на селяма.”** В хадис-и шериф, предаден от Ебу Хурайра “радияллаху анх”, се казва: **“Когато някой посети гроба на един познат и го поздрави, мъртвецът го разпознава и му отговоря. Когато посети чужд гроб и даде селям, покойникът му отвръща на селяма.”** Йусуф ибни Абдулберр и Абдулхак, авторът на книгата **“Ахкям”**, казват, че този благословен хадис е сахих. Ибни Каййим Джевзиййе е написал този хадис-и шериф в книгата си **“Китаб-ур-рух”**. После пише и за други хадиси и казва, че има още много други такива, които биха могли да бъдат написани. В благословените хадиси се използва думата “посещение”. Ако мъртвецът не беше в състояние да опознае посетителя, не би се използвала въпросната дума. Във всички езици и речници тази дума се използва за среща на хора, които познават и разбират един друг. Поздравът “Селямун алейкум” се отправя на хора, които са в състояние да го разберат. Ако човек изпълнява намаз до гробовете, мъртъвците го виждат и разбират, че кланя намаз, и му завиждат благородно. Язид бин Харун Сулеми казва: “Ибни Сасеб е присъствал на едно погребение, след което е извършил два рекята намаз до един гроб и се е опрял на него. Той ни се закле, че казва истината и рече: “Бях буден, когато чух глас от гроба да ми казва: “Не ме огорчавай! Вие се покланяте, но не чувате и не знаете. Ние, от друга страна, знаем, но не можем да помръднем. Според мен няма нищо по-ценно на света от двата рекята намаз, които ти изпълни.” Покойникът в гроба е разбрал, че Ибни Сасеб се е опрял на гроба и е изпълнил намаз.” След като е написал това събитие, Ибни Каййим е съобщил за много благословени хадиси, предадени от Есхаб-и кирам, доказващи, че мъртъвците чуват. Безмезхебниците хем приемат Ибни Каййим за муджтехид и го хвалят премного, хем пък не приемат тези негови обяснения, а напротив, обвиняват приемащите в идолопоклонничество. Това отношение не

демонстрира проява на уважение към учените в исляма, а доказва, че ухабиите ги хвалят когато им изнася, и че фактически не харесват нито един от тях.¹⁵⁴

Хазрети Аише “радияллаху анха” е казала, че неверниците, които са били погребани в общи ями след битката при Бедр, не чуват. Някои хора, поради тази причина, са предположили, че мъртвците, дори да са мюсюлмани, не чуват. Някои невежи са казали, че мъчениците, та дори и Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, не чуват. Тези, които не вярват, че мъртвците могат да чуват, са се заблудили, защото хазрети Аише “радияллаху анха” е казала това само за въпросните неверници. Те са помислили, че чуването е в смисъла, използван в 22-и аяет на сура Фатир, където по смисъл се казва: **“Ти не може да накараш онези, които са в гробовете, да чуят.”** Големите учени са казали, че “чуването”, за което става въпрос в свещения аяет, е “чуване и приемане на вярата”. Аллаху теаля оприличава живите неверници, които имат уши, очи и мозъци, на мъртвците в гробовете. Тази аналогия не е по отношение на чуване и разбиране, а в упорство в неверието. Когато душата на умирация достигне до състояние на гаргара, т.е. когато види мястото си в ахирета, приемането на вярата не се зачита. Аллаху теаля казва по смисъл: **“Твоят призив към вярата не е от полза за онези, които в изначалността са записани като шакии** (лоши хора, за Джененема).” Техният призив към вярата няма да им е от полза, подобно на вярата на хората в гробовете, които са повярвали, след като са видели нещата, в които е трябвало да повярват преди да видят (т.е. приживе). Тази вяра не се приема. Чуването, за което става въпрос тук, е в смисъл на приемане. Например, когато някой каже: “Тази жена е еди каква си, изобщо не ме чува какво ѝ говоря!” той има предвид, че тя не се подчинява макар да чува казаното. Същото се отнася и за свещените айети, в които става въпрос за неверниците: Те са живи, имат очи и уши, но Аллаху теаля ги е сторил шакии (поради тяхно собствено желание) и е запечатал техните сърца. Ето защо Аллаху теаля е казал на Своя Пророк: **“Не може да ги накараш да чуят.”** Т.е., няма да приемат вярата с твои думи. Както вярата на неверниците в гробовете не се приема, така и те (живите) не ще приемат исляма. В благословените хадиси е казано, че мъртвците чуват. Това чуване

154 Ибни Ебиддунйа е починал през 261 [894] г. в Багдат.

Ибни Абдулбер е починал през 463 [1071] г. в Шатибе.

Язид бин Харун Сулеми е починал през 206 [821] г.

се отнася за слуха в ушите (за чуване във физическия смисъл), а в свещения айет, където по смисъл се казва: **“Не може да ги накараш да чуят”**, се говори за невъзможността по отношение на приемане на истината. Един здравомислещ човек с лекота би разграничил тези два нюанса. Аллаху теаля в 80-о знамение на сура Немл по смисъл казва: **“Ти не може да накараш мъртвите да чуят”**, а после: **“Ще те чуят само тези, които вярват.”** С това Той ни информира, че вярващите чуват. Оттук още веднъж става ясно, че под “чуване” в този контекст се има предвид приемане. Ако някой каже, че изявлението в свещения айет **“Не може да накараш да чуят”** се отнася за чуване на ушите в материалния смисъл, то това означава, че твърдящият това ще е приел, че Аллаху теаля е информирал, че вярващите в гробовете чуват, т.е. ще е приел това, което и ние обяснихме по-горе. Щом чуването на мюсюлманите е ясно разкрито в Корана, то тогава никой не може да отрече този факт, дори и онези, които не приемат хадис-и шерифите – най-стабилните източници след Коран-и керим.

Хазрети Аише “радияллаху анха” е казала само за мъртвите неверници, че не чуват, защото в горепосочения хадис-и шериф, предаден от нея, се казва: **“Когато човек посещава гроба на своя брат по религия и седне до него, покойникът го разпознава и отвръща на селяма.”** Това разпознаване и ответът на мъртвеца доказват, че той вижда посетителя и чува неговия селям. Въпреки Аише “радияллаху анха” да е казала, че неверниците не чуват, тя е казала, че те са в състояние да знаят. В още един хадис-и шериф, предаден от нея, се казва: **“Те (покойниците) вече знаят, че съм говорел истината.”** Учените са пояснили, че знаенето става с чуване. Следователно, между тях няма никакво несъответствие. Ибни Теймия, Ибни Каййим, Ибни Реджеб¹⁵⁵, Суюти и още много други учени са оповестили същото. Защото изчезването, за което говорят (т.е. си мислят) невежите, се отнася до заличаване на всички сетива. В хадис-и шериф, предаден от Бухари с първоизточник хазрети Аише, е съобщено, че мъртвецът е в състояние да знае, от което следва, че неговите сетива не изчезват. В благословените хадиси, предадени от другите сподвижници, се казва, че мъртъвците чуват. Хазрети Аише е помислила, че думата чуване означава приемане и вярване и това противоречи на консенсуса на

155 Абдурахман ибни Реджеб Ханбели е починал през 795 [1393] г. в Шам “рахметуллахи алейх”.

улемите. Това, което обединява нейните думи с тези на Есхаб-и кирам, е хадис-и шерифът за посещението, предаден от самата нея.

Ибни Хумам в своята книга **“Фетх-ул-кадир”** – която представлява шерх към **“Хидайе”** – е написал: “Ханефитските учени, давайки знания за клетвата, са казали: “Мъртвецът не чува. Ако някой се закълне да не говори с определен човек, но разговори с него след неговата смърт, клетвата не се разваля.” Тези слова на ханефитските улеми за клетвата са използвани в традиционния смисъл на думите и ето защо не представляват доказателство за твърдението, че мъртъвците не чуват. По същия въпрос ханефитските учени са казали още: “Ако някой се закълне да не яде месо, но след това изяде риба, клетвата не се разваля, дори при условие, че Аллаху теаля е определил рибешкото месо за хубаво. Това е така, защото според обичая рибата е нещо различно от месото (в общия смисъл на думата)¹⁵⁶. По същия начин, ако човек се закълне да не говори с някого и му каже нещо, след като умре, неговата клетва няма да бъде нарушена, защото според традицията и обичая под “говорене” се разбира диалог между двама (или повече хора). Мъртвецът чува, но тъй като не може да говори със звуци, според обичая не се получава диалог. Ето защо и клетвата не се нарушава.” Това не означава, че клетвата не се нарушава, защото мъртвецът не е способен да чуе. Имам Хумам предава, че хазрети Аише е казала, че хадис-и шерифът, в който Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” говори с неверниците в Бедр и се заклева, че живите не чуват по-добре от тях, не е сахих. Ибни Хумам пише още, че хазрети Аише “радияллаху анха” е казала, че тези думи не биха могли да бъдат казани от Расулюллах след като Аллаху теаля е заявил: **“Ти не може да накараш онези, които са в гробовете, да чуят.”** Въпреки това, хадис-и шерифът е предаден с единодушие и няма вероятност хазрети Аише да не е повярвала в него. Освен това няма противоречие между благословения хадис и въпросния айет. Думата **“мъртви”** в айета символизира неверниците, а изречението **“не може да ги накараш да чуят”** означава, че това няма да е от полза за тях, а не че не чуват в прекия смисъл на думата. Положението е същото в 171-и айет на сура Бакара, където се казва по смисъл: **“Те са глухи, неми, слепи, те не разбират.”** С други думи, те имат уши и очи, но тъй като не чуват призива към напътствието и не виждат правилния път, Аллаху теаля

---

156 Когато хората говорят за месо, те нямат впредвид рибешкото.

ги е нарекъл глухи и слепи. Хазрети имам Бейдави, в тълкуванието на айета, чийто смисъл е: **“Не може да накараш мъртвите да чуят”**, казал: “Те са като онези, които са запушили ушите си за истината. Аллаху теаля напътва когото пожелае, като го сторва да чуе.” Аллаху теаля оприличава на мъртъвци упорстващите в неверието. Това прилича на 56-о знамение на сура Касас, където по смисъл се казва: **“Ти не може да напътваш когото обичаш, но Аллаху теаля напътва когото пожелае.”** Ибни Хумам продължава писанието си така: “Да накараш мъртвите да чуят се отнася само за Расулюллах.” Но, за да може да кажеш, че нещо е характерно само за Расулюллах, трябва да имаш доказателства. Тук липсва такъв аргумент. Въпросът на хазрети Омер и полученият отговор разкриват, че това не е нещо уникално само за него. Макар Ибни Хумам да твърди, че обръщението към убитите безверници в Бедр е като повтарянето на една поговорка, отговорът, даден на хазрети Омер, показва, че това не е така. Според Ибни Хумам: “Благословеният хадис в **“Муслим”** – където се казва, че мъртъвците чуват стъпките на хората, които се отдалечават от гроба сред погребението – осветлява факта, че покойниците чуват и отговарят на въпросите на ангелите само по време на тези питання, и след преминаване на въпросните неща никога повече не чуват. Защото от свещения айет става ясно, че мъртвите нямат слух. Аллаху теаля, за да ни съобщи, че неверниците не чуват, ги оприличил на покойниците.” На това място той е попаднал в противоречие със самия себе си. Защото онзи, който казва, че мъртвите чуват след като бъдат поставени в гроба, трябва да повярва – като естествено следствие от това – че те чуват и по всяко едно време. Никъде не е казано противното (няма обосновка).

Според единодушието на сунитските учени поздравяването на мъртъвците в гробовете е суннет. Великият учен Ибни Мелек в своето разяснение към **“Месабих”** – след изясняване на хадиса, в който се повелява да се дава селям на покойниците – казва: “В края на благословения сахих хадис за изпитанието и въпросите в гроба – предаден от имам Ахмед и Ебу Давуд в техните книги **“Сунен”**, Хаким в **“Мустедрек”**, Ибни Еби Шейбе в **“Ел-мусаннеф”**, Бейкахи в **“Азабул-кабр”**, Таялиси и Абду ибни Хамид в техните книги **“Муснед”**, Хаммад ибни Сърри в **“Ез-зухд”**, Ибни Джерир, Ибни Хатем и още много други учени – с първоизточник Бера’ бин Азиб **“радияллаху анх”**,

се казва: “Чува се глас, който казва: “Моят раб каза истината”, отнасящ се до мъртвеца мюсюлманин. В гроба се слага постелята от Рая. Покойникът бива облечен в дженнетски дрехи. Една врата от Рая се отваря за него и в гроба прииждат дженнетски аромати. Гробът се разширява дотам, докъдето око може да види. Идва едно красиво, добре облечено и благоуханно създание. Мъртвецът пита: “Който си ти? Защо е толкова добро лицето ти?” Той отговаря: “Аз съм твоите праведни дела.” Покойникът, чувайки това, казва: “О, Господи! Нека настане Къямет по-скоро! О, Господи, нека настане Къямет по-скоро, за да мога да се срещна с моите семейство и имот.” И обратно на това, мъртвеца неверник го чакат притеснения. Този хадис-и шериф показва, че мъртвците чуват, виждат, говорят, усещат мирис, разбират, мислят и отговарят. Всичко това се случва след разпита в гроба. Така гласи и единодушието на учените. Имами в науката хадис, като имам Суюти, са казали, че този благословен хадис е **мутеватир**, т.е. един от най-достоверните хадиси. Той разкрива, че поздравяването на мъртвците е като поздравяване на живи хора, и че покойниците също притежават слух.¹⁵⁷

В книгата “**Фетава-и Хиндийе**” пише: “Имам а’зам Ебу Ханифе е казал, че посещението на гробовете не е забранено. [Уахабитската книга казва същото.] От думите на имам Мухаммед се разбира, че посещението на гробищата е позволено и за жените.” В книгата “**Техзиб**” пише: “Посещението на гробовете е мустехаб. Да се посети мъртъв човек е като да се посети самия него приживе, в зависимост от близостта на взаимоотношенията.” Същото е написано и в книгата “**Хазанетул-муфтин**” на Хюсеин Сем’ани. При посещение на гробовете се свалят обувките; застава се с гръб към Къбле и лице към покойника, и се казва: “Есселяму алейкум я ехлел-кубур! Нека Аллаху

157 Имам Ахмед е починал в Багдат през 241 [855] г.

Ебу Давуд Сюлейман Сиджистани Ханбели е починал през 275 [888] г. в Басра.

Хаким Мухаммед Нишапури е починал през 405 [1014] г. в Нишапур.

Абдуллах ибни Еби Шейбе е починал през 235 [850] г.

Ебу Бекр Ахмед Бейхаки е починал през 458 [1066] г. в Нишапур.

Ебу Давуд Сюлейман Таяли Каши е починал през 249 [863] г.

Хаммад ибни Сърри Дарими е починал през 243 [857] г. в Куфа.

Мухаммед бин Джерир Табери е починал през 310 [923] г. в Багдат.

Ебу Бекр Мухаммед ибни Ебу Хатем Нишапури е починал през 320 [932] г.

Абдуллатиф ибни Мелек е починал през 801 [1399] г. в Тире, Измир “рахмехуллаху алейхим еджма’ин”.

теаля да прости вас и нас! Вие сте нашите предци и ние сме вашите потомци!” Същото е написано и в книгата **“Гараиб”**. Тихичко или на глас може да се изпълни сура Мулк. В книгата **“Захире”**, в частта за ползите от рецитирането на Коран-и керим на гробище, е написано, че могат да се изпълнят и други сури. Както е посочено във фетвите на Кадихан Хасен¹⁵⁸ – поместени в **“Ханиййе”** – онзи, който възнамери да бъде чут от покойниците и да ги успокои със слушане на Коран-и керим, трябва да чете на глас, а ако няма такова намерение, чете тихо. Защото Аллаху теаля чува изпълнявания Коран-и керим, без значение начина на четене. В книгата **“Беззациййе”** се казва: “Мекрух е да се късат (унищожават) зелените треви в гробищата, защото те правят тесбих. Тези тесбихи помагат на мъртъвците да се измъкнат от изтезания и ги успокояват. Същото е написано в **“Имдад-ул-фитах”** на Шернбляли и в много други книги на ханефитските улеми. Щом мъртъвците чуват тесбихите на тревите, които не могат да бъдат чути от живи хора – което ни е оповестено от големите учени, имащи знание за даване на фетви – как може да се твърди, че покойниците не могат да чуят гласа на човека, който им говори? Тези, които са казали, че не чуват, може би са имали предвид, че не чуват чрез уши (като живите хора). Ако е било така, то ще бъде намерена допирната им точка с въпроса за клетвата, описан в книгите по фикх; и ще бъде повярвано в благословения хадис на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, с което ще се установи единодушие между учените. Ако някой каже, че имам а’зам Ебу Ханифе “рахметуллахи алейх”, лидерът на мезхеба, не е вярвал в това, ще му отвърнем, че този велик имам и другите са казала следното: “Моят мезхеб са достоверните хадиси.” Освен това, той е отишъл толкова далеч в подчинението към Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, че е взел мурсел, дори и даиф хадисите като доказателства в своя мезхеб. Може ли да се помисли, че един такъв имам няма да се подчини на благословените хадиси от категорията “сахих”? Оттук за пореден път става ясно, че малкото улеми, които са казали, че мъртъвците не чуват, са имали предвид, че те не чуват по начина, по който се чува на този свят. Техните слова трябва да се интерпретират по този начин, защото за никого не е допустимо да следва някой друг при наличие на сахих хадис.

Учените в ханефитския мезхеб с единодушие са оповестили, че

---

158 Кадихан Фергани е починал през 592 [1196] г.

посещението на гроба на Расулюллах и неговите спътници Ебу Бекр и Омер “радияллаху теаля анхума”, поздравяването им и искането на тяхното застъпничество е суннет. Ако улемите не вярваха, че Пророкът и двамата му другари притежават слух, нямаше да кажат аналогични неща, и да оповестят, че посещениято на всякакви гробове е суннет. Ако се осъзнае, че думите им по отношение на клетвата се отнасят за чуването на живите хора, ще се види, че няма никакво противоречието между техните слова.

ДОПЪЛНЕНИЕ: Ахмед ибни Теймия¹⁵⁹ в своята книга “**Китабул-интисар-фил-имам-ъ Ахмед**” казва: “За хазрети Аише не е никакъв недостатък, че не е повярвала в чуването на неверниците, заровени в общите гробови в Бедр, защото тя не е чувала за тези благословени хадиси. За разлика от нея, неверието на другите (по отношение на този факт) е неприемливо, защото този хадис-и шериф е станал общоизвестен; той е част от нещата, в които задължително трябва да се вярва.” Тези слова на Ибни Теймия разкриват, че онези, които не вярват в чуването на неверниците, погребани в ямите на Бедр, напускат исляма. Това е така, защото във всички книги на мезхевите е написано, че онзи, който не вярва в нещо, на което трябва да се вярва задължително, става кяфир. Малкото улеми, например Аише “радияллаху анха”, които са казали, че мъртъвците не чуват, са имали предвид, че мъртвите неверници в гробовете не биха могли да чуят. Но не е имало учен, който да не е вярвал, че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, мъчениците и евлиите не чуват в гробовете си. И хазрети Аише, и другите са приемали този факт. Оттук може да си представим колко лошо и грозно е твърдението на безмезхевниците (които се множат в наше време) и невежите хора (подведени от тях), че мъртъвците, включително и Расулюллах, не чуват. Аллаху теаля, Който е каххар, без съмнение ще накаже тези невежи еретици. Във фетвите за възкресението на мъртъвците са попитали Ибни Теймия: “Мъртъвците разпознават ли посетителите? Ако някой, познат или чужд, дойде до техния гроб, разбират ли за неговото идване?” Той е отговорил така: “Да, те разпознават и разбират.” Освен това той пише и хадис-и шерифите за срещата на мъртъвците, как те питат едни други и как получават знания за делата на живите. Абдуллах ибни Мубарек съобщава един благословен хадис с първоизточник хазрети

---

159 Ибни Теймия е починал през 728 [1328] г. в Шам.

Халид ибни Зейд Ебу Еййуб ел-Енсари¹⁶⁰, в който се казва: **“Когато вярващ човек умира, един ангел на милостта взема душата му. Мъргъвците се насъбират около него, както на този свят правят онези, които искат да чуят добри новини. Те започват да му задават въпроси, (и това продължава) докато някои от тях кажат: “Оставете вашия брат, за да си отпочине! Той идва от много притеснително място!” “Какво прави еди кой си?”, “Еди коя си жена омъжи ли се?” – питат те.”**

Аллаху теала е съобщил, че мъчениците са живи и се препитават. В един хадис-и шериф се съобщава, че душите на мъчениците са влезли в Рая. Макар няколко учени да са казали, че тези благословии са само за мъчениците, а не и за съддъците, истината по въпроса е в това, което са казали мнозинството от нашите имами и ехли суннитски учени, а именно, че да бъдеш жив, да се препитаваши и влизаш в Рая не е характерно само за шехидите. Те заявили, че този факт е извлечен от свещените айети и хадис-и шерифи. Споменати са били само мъчениците, за да се предотврати страха от джихада, мислейки (погрешно) че шехидите умират и изчезват. Това е премахнало съмнението, което би попречило да се ходи на джихад и стане шехид. 31-ият айет на сура Исра – където по смисъл се казва: **“Не убивайте децата си от страх от бедност”** – е пример за това. Въпреки че не е допустимо да се убива дори при наличие на страх от бедност, айетът е разкрит в момент на конкретни събития, при които много деца са били убивани от страх от бедност. Мухаммед, синът на Абдулвеххаб – изтъквайки въпросния айет – е забранявал да се посещават гробовете.

Досега предадохме аргументите от книгата на Ахмед ибни Теймийе Харрани. Уахабитите твърдят, че следват Ибни Теймия и че той е велик учен. Наричат го шейх-ул-ислям, макар че не приемат неговите книги и идеи. Той съобщава, че всички мъргъвци, подобно на шехидите, са живи и се препитават като тях. Как може да се вярва на онези, които твърдят, че го следват, но не одобряват неговите думи и наричат хората, вярващи в тях, неверници и политеисти? Идиотите, които казват, че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” не чува, не вижда посетителите и молещите се, и не ги разпознава, всъщност

160 Халид бин Зейд “радияллаху анх” е починал през 49 [670] г. от дизантерия по време на обсадата на Истанбул. Ислямската армия е била предвождана от Суфян бин Авф. Удивителното тюрбе на Ебу Еййуб ел-Енсари се намира в едноименната местност. Посетителите правят теваessel с благословената му душа.

не следват нито Ибни Теймия, нито когото и да било, а само нефса и страстите. Нека Аллаху теаля да ги дари с разум и да им покаже правия път! Амин!

Едно от доказателствата, които показват, че мъртвците виждат живите е хадис-и шерифът в “Бухари”, където се казва: **“На всеки мъртвец му се показва мястото в ахирета, всяка сутрин и вечер. На човека за Дженнета се показва Дженнетът, а на човека за Джехеннема се показва Джехеннемът.”** Думата “показва” доказва, че те виждат. Аллаху теаля казва следните неща за хората на Фараона: **“На тях им се показва огънят, сутрин и вечер.”** Ако меййитът (покойникът) не можеше да вижда, щеше да е безполезно използването на “показва”. Ебу Нуайм предава от Амр бин Динар следния хадис-и шериф: **“Когато някой човек умре, едно меляике държи душата му, която гледа как тялото е измивано и увивано в кефен. Тогава му се казва (на човека): “Чуй как хората те хвалят.”** Абдуллах ибни Ебиддуня¹⁶¹, вземайки от Амр бин Динар, съобщава следния хадис-и шериф: **“Човек, след като умре, знае какво се случва със семейството му. Той гледа онези, които го измиват и увиват в кефен.”** В един сахих хадис-и шериф от “Бухари” се казва: **“Ангелите Мункер и Некир, след като разпитат мъртвеца, казват: “Погледни своето място в Ада! Аллаху теаля го замени, дарявайки те с място в Рай.”** Той поглежда към тях и ги вижда двете (места) заедно.”

В благословен хадис – предаден от Ибни Ебиддуня и от Бейхаки в книгата му “Шу’аб-ул-иман” с първоизточник Ебу Хурайра “радияллаху теаля анхум” – се казва: **“Когато човек се приближи до гроба на познат и го поздрави, мъртвецът го разпознава и отвръща на селяма. Ако се приближи до гроба на непознат човек, мъртвецът му отговаря.”** Оттук става ясно, че мъртвецът вижда посетителя. Ако не го виждаше, нямаше да се каже, че той не разпознава чуждия човек. Мъртвецът разпознава първия (в нашия пример) и му дава селям, а на втория отвръща на поздрава без да го е разпознал.

Имам Ахмед и Хаким предават от хазрети Аише “радияллаху теаля анха”, която е казала: “Когато влизах в моята стая, аз си изкарвах дрехата, защото там бяха погребани моите баща и съпруг (Расулюллах). Никога не съм я сваляла след като погребяха хазрети Омер “радияллаху теаля анх” там, защото той е чужд и изпитвам срам от него.” В хадис-и

161 Ибни Ебиддуня е починал през 281 [894] г. в Багдад.

шериф, записан в книгата “Ербе’ин-ут-гаийе”, се казва: “Мъртвецът се радва, когато бъде посетен от човек, когото е обичал в земния живот.” Това показва, че мъртвецът вижда посетителя. Ако не беше виждал, нямаше как да го разпознае и да се радва. В “Сахих-и Муслим” е написано, че Амр ибни Ас “радияллаху анх” е казал следните неща, точно преди да почине: “Хвърлете пръст върху мен, когато ме погребете! След това останете до моя гроб за време, необходимо за колене и разфасоване на животното. Нека, виждайки вас наоколо, да свикна с моя гроб и да отговоря с леснина на разпитващите ангели, изпратени от моя Господ.” Има много такива стабилни предания отнасящи се до факта, че мъртвите чуват и виждат в гробовете си. Ние предадохме толкова, колкото е необходимо; мислим, че няма нужда от повече подробности. По-горе написахме, че делата на живите хора биват показвани на мъртвците. Ако те не бяха в състояние да видят, нямаше да има никакъв смисъл в показването на делата. Защото, както се разбира, показването на делата означава показване на нещата, които се записват от меляикетата “кирамен кятибин” (писари), които се намират на двете рамене. И това, още веднъж, доказва, че мъртвците виждат. Ние, след като дадохме информация за виждането на покойниците, сметнахме за подходящо да предадем хадисите, които разкриват как делата на живите биват показвани на починалите хора.

Невежите хора не проумяват тези знания, защото не са чували за Сунната на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и за хадис-и шерифите на тази тема. Тези лица, които се имат за учени, са толкова неуки и глупави, че питат: “Как може пророците “салевадуллахи теаля алейхим еджма’ин” и евлиите “рахиме-хумуллаху теаля” да знаят за тези, които ги посещават, искат застъпничество и се молят?” Ние казваме: Много неща са били известяване на тези големци, докато са били живи. Защо да не са известявани и след смъртта? Или можем да кажем така: “Те чуват и знаят благодарение на благата на Аллаху теаля, с които ги дарява извън обичая Си.” В хадис-и шерифите е казано, че делата на живите хора са показвани на мъртвците. Ние записахме тези хадиси за онези, които не вярват. Ако човек – който чете, но не разбира тези хадиси – каже: “Мъртвците виждат и чуват само хората, които са познавали в този свят”, ние ще му отговорим: “Хадисите не правят това разграничение.” Но каквото и да се направи, тези хора ще продължат да упорстват в неверието, докато умрат и станат свидетели

на всичко казано.

Има много благословени хадиси, които разкриват факта, че делата на общността са показвани на Расулюллах. В сахих хадис, предаден от Беззар с първоизточник Абдуллах ибни Мес'уд, се казва: **“Животът ми е полезен за вас; вие ще ми говорите и аз ще ви говоря. Моята смърт също ще бъде полезна за вас; вашите дела ще ми бъдат показвани. Когато видя добрите ви дела, ще благодаря на Аллаху теаля, а когато видя лошите, ще искам прошка за вас.”** Този хадис-и шериф е предаден, казвайки: **“Чух от Расулюллах”**. Някои други надеждни хора са предали този благословен хадис като мурсел. Що се отнася до хадиса за показването на делата на познатите хора; известни мухаддиси, като имам Ахмед, Хахим-и Тирмизи в **“Невадир-ул-усул”** и Мухаммед бин Исхак ибни Менде¹⁶², предават следния хадис-и шериф: **“Вашите дела са известявани на вашите починали близки и познати. Те се радват, когато видят добрите ви дела. А когато видят лошите, казват: “О, Господи наш! Напъти този наш брат по правия път, както Си ни напътил нас. И после вземи душата му!”** Големият мухаддис Сюлейман Ебу Давуд Таялиси¹⁶³ в своята книга **“Муснед”** предава хадис-и шериф с първоизточник Джабир бин Абдуллах, в който се казва: **“Вашите дела биват показвани на починалите ви близки и познати. Те се радват ако делата ви са добри; а ако не са добри, казват: “Вдъхнови сърцата им с добри дела.”** Ибни Ебу Шейбе в **“Мусаннеф”**, Хахим-и Тирмизи и Ибни Ебиддунйа предават от Ибрахим бин Мейсера, че Ебу Еййуб-ел-Енсари е отишъл за джихад до Истанбул, където е чул минувач да казва: **“Делата, извършени на обяд, се показват на мъртвците през нощта. Делата, извършени през нощта, се показват на сутринта.”** **“Защо говориш така?”** – попитал хазрети Ебу Еййуб. Мъжът отговорил: **“Валлахи това го казвам за вас.”** Тогава сахабинът се е помолил така: **“О, Господи! Търся убежище при Теб! Когато Убадет-ебн-и Самит и Са'д бин Убаде починат, не ме опозорявай пред тях заради това, което върша.”** Този човек е казал: **“Аллаху теаля прикрива недостатъците на рабите и показва добрите им дела.”** В хадис-и шериф от **“Невадир”** на Хахим-и Тирмизи се казва: **“Делата на рабите биват долагани на Аллаху теаля в понеделник и четвъртък, а на пророците, евлиите**

162 Ибни Менде е починал през 395 [1005] г.

163 Ебу Давуд е починал през 204 [819] г.

и родителите биват показвани в петък. Те стават щастливи, когато видят добрите дела и лицата им стават по-ярки. Бойте се от Аллаху теалья! Не огорчавайте вашите покойници!” Делата на хората биват показвани и на мъртъвците, които те не познават. В благословения хадис, предаден от Абдуллах ибни Мубарек и Ибни Ебиддунйа с първоизточник Ебу Еййуб-ел-Енсари “радияллаху теалья анх”, се казва: **“Вашите дела биват показвани на мъртъвците. Те се радват, когато видят добрите ви дела, а стават тъжни, когато видят лошите.”** В хадис-и шериф, който Хаким-и Тирмизи, Ибни Ебиддунйа и Бейкахи в “Шу’ал-ул-и’ман” предават от Ну’ман бин Бешир, се казва: **“Бойте се от Аллаху теалья заради вашите братя в гробовете! Вашите дела им се показват.”** Тези два благословени хадиса се отнасят до всички мъртъвци. Ебуд-дерда “радияллаху теалья анх” е казал: “Вашите дела биват показвани на покойниците. Те се радват или тъжат заради тях.” Ибни Каййим-и Джевзиййе в своята книга “Китабур-рух” предава едно събитие от Ибни Ебиддунйа, а той от Садака бин Сюлейман Джа’фер, който е казал: “Имах един лош нрав, от който успях да се спася и да извърша покаяние след смъртта на моя баща. Въднъж извърших едно прегрешение и сънувах баща ми, който каза: “О, синко! Аз чувствах спокойствие в гроба, когато виждах красивите ти дела; знай, че твоите постъпки ни се показват. Те наподобяват делата на праведниците, но последното нещо, което направи, много ме натъжи и засрами. Ти ме засрами сред покойниците около мен.” Това предание отразява факта, че непознатите мъртъвци също имат информация за земните дела, защото бащата, заради делата на сина му, които са му били показани, е казал: “Не ме опозорявай сред мъртъвците около мен.” Той нямаше да изрече това ако непознатите покойниците няхаха знание за това, че делата на сина се показват на баща му. Освен това ние в предишните страници бяхме написали и хадис-и шерифа – сведен от хазрети Халид бин Зейд Ебу Еййуб-ел-Енсари “радияллаху теалья анх” – в който се казва, че делата, извършени на този свят, биват показвани на всички мъртъвци.

Четвърта част: Срещите и посещенията между мъртъвците също са оповестени в благословени хадиси, които са сахих. В хадис-и шериф, предаден от Харис бин Ебу Усаме, Убейдуллах бин Са’ид Ваили в “Ибане” и Укайли с първоизточник Джабир бин Абдуллах, се казва: **“Сторете кефените на вашите мъртъвци да са красиви!**

Те посещават едни други и се хвалят.” В хадис-и шериф от “Сахих” на Муслим се казва: **“Тези, които изпълняват погребалните задължения на своите братя, да сторят кефените им хубави!”** Това е така, защото мъртъвците посещават един друг и се хвалят. В хадис-и шериф с първоизточник Ебу Хурайра се казва: **“Сторете кефените на вашите покойници хубави, защото те посещават един друг с тях.”** Тирмизи, Ибни Мадже и Мухаммед бин Яхия Хемедани в книгата “Сахих”, и Ибни Ебиддунйа, и Бейхаки в “Шу’аб-ул-иман” предават хадис-и шериф с първоизточник Ебу Катаде, в който се казва: **“Ако някой изпълни задълженията по погребение на брат по религия, да стори кефена хубав, защото те посещават един друг в гробовете.”**¹⁶⁴

Ибни Теймия, в различните части на фетвите си, казва: “Мъртъвците посещават един друг без значение дали гробовете са близки или далечни.” Ханефитските улеми са писали в книгите по фикх, че правенето на хубави кефени е суннет, защото мъртъвците посещават един друг и се хвалят. Учените на всички мезхеби са казали идентични неща в книгите по ислямско право. Предадени са невероятни знания и събития, потвърждаващи тези факти. Тези, които искат да прочетат повече по този въпрос, могат да се обърнат към книгата **“Шерх-ус-судур”** на хазрети имам Суюти. [Безмезхебниците твърдят, че имат доверие на мухаддисите. Цитират много хадис-и шерифи като доказателства и аргументи. Твърдят, че Ибни Теймия е най-големият ислямски учен. Но – макар да четат от въпросните книги как мъртъвците виждат и чуват по начин, който е непонятен за нас – отказват да повярват. А онези, които вярват във факта, че Расулюллах и евлиите чуват, ги наричат кяфири и езичници. Приемат за многобожници хаджиите, които, заставайки пред благословения гроб на Пейгамбера ни “салляллаху алейхи ве селлем”, казват “Шефаат, я, Расуляллах!” Те казват, че стотиците хиляди животни, заколени от

164 Харис бин Ебу Усама Багдади е починал през 282 [895] г.

Убейдуллах Ваили е починал през 440 [1048] г.

Мухаммед бин Омер Хиджази Укайли е починал през 322 [934] г.

Мухаммед Тирмизи е починал през 320 [932] г. в Бег.

Мухаммед ибни Мадже е починал през 273 [886] г. в Казвин.

Мухаммед Хемедани Мъсри Шафи е починал през 347 [959] г.

Абдуллах ибни Ебиддунйа е починал през 281 [894] г. в Багдат.

Ахмед Ебу Бекр Бейхаки е починал през 458 [1066] г. в село Бейхек край Нишабур “рахметуллахи теаля алейхим еджма’ин”.

поклонниците в Мина, са неджс (мърша) и не ядат от тях. Заравят ги в ями и тъпчат с булдозери. Казват, че заколените от езичници животни не се ядат и продават.]

Пета част: Мъртвите знаят какво живите вършат, дори без да им се показва това. Ибни Каййим-и Джевзиййе, когото (безмезхебниците) възвеличават и наричат алляме (много велик учен), в “**Китаб-ур-рух**” е написал следните неща:

Хафъз (учен в областта хадис) Ебу Мухаммед Абдуллах Ешбили “рахиме-хуллаху теаля” дава подробни знания по този въпрос. Мъртъвците питат за делата на живите и получават знания за техните слова и деяния. На следващата страница от книгата се цитира: “Амр бин Динар казва: “Човек знае за нещата, които се случват с живите, които е напуснал след смъртта си. Той вижда и наблюдава хората, които го измиват и увиват в кефен.” Ибни Каййим-и Джевзиййе, след още една страница, е написал: “Са’б бин Джусаме и Авф бин Малик бяха станали ахиретски братя. Те се разбраха, че който пръв умре от тях, ще се яви в съня на другия. Са’б е починал пръв и се е показал в съня на своя другар. Авф попитал: “Как се отнесе с теб Аллаху теаля?” Са’б е отговорил: “Опрости ме.” и в края на разговора е допълнил: “Аз съм информиран за всички дела на моите познати в големи детайли, например, вече знам, че котката ни е умряла преди еди колко си дни. Дъщеря ми ще умре в рамките на шест дни. Погрижи се за нея.” Така и станало.” След това той предава как Сабит бин Кайс се е появил в съня на един от войската на Халид бин Велид “радияллаху теаля анх” и казал: “Иди и кажи на Халид бин Велид, че един от ислямската армия дойде и взе моята желязна ризница, когато паднах шехид. Той занесе ризницата в своята шатра, която е в края на лагера. До шатрата му пасе кон с дълга юзда.” Той е съобщил всичко на Халид, отишли на описаното място и намерили ризницата там.

Шеста част: “Имам Суюти в своята книга “**Шерх-ус-судур**” е написал хадис-и шериф, предаден от майка ни Аише “радияллаху анха” – посредством Дейлеми – в който се доказва, че мъртъвците чувстват болка заради нещата, които живите вършат. Във въпросния благословен хадис се казва: “**Човекът в гроба усеща болка от това, което е усещал приживе в своя дом.**” В “**Тезкира**” имам Куртуби е казал: “Аллаху теаля уведомява мъртъвците за състоянията на живите чрез меляикета, знаци или по някакъв друг начин.” Ибни Каййим

Джевзийе в **“Китаб-ур-рух”** е написал: “Едно от доказателствата, че душите на живите се срещат с тези на мъртъвците, е фактът, че живите сънуват мъртъвците и им задават въпроси. Мъртъвците ги информират за неща, които живите не знаят. Техните съобщения за миналото и бъдещето се оказват верни. Често се наблюдава как мъртвите разкриват местата на вещи или имоти, които те са виждали приживе и криели в тайна. Много пъти са информирали за своите длъжности и за свидетелите на тези заеми. Разкривали са много неща, които са извършили тайно и всичко това са е оказвало истина. Друг невероятен феномен е, че за хората, за които са казвали, че ще умрат на еди коя си дата, са умирали точно тогава. Нерядко е виждано как покойниците информират за тайните постъпки на живи хора. Са’б и Сабит, за които споменахме по-горе, са говорели с живите хора – по време на сън – след като са били починали.” Имам Суюти в **“Шерх-ус-судур”** цитира следното от Мухаммед бин Сирин “радияллаху анх”: “Това, което мъртъвците разкриват, е вярно, защото те се намират в свят, в който няма лъжа и грешка. Всички в онзи свят говорят само истината. Нашите наблюдения и разбиране потвърждават тези слова.” Ибнул-Кайим и другите са казали същото. Тъй като душата е фина, тя е в състояние да разбира неща, които са непонятни за сетивните органи. Хаким и Бейхаки в книгата **“Деляил”** предават от Сюлейман следното: “Веднъж влязох при хазрети Умму Селеме и я видях да плаче. Когато я попитах за причината, тя ми отговори: “Сънувах Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” да плаче. Имаше пръст по благословената му глава и брада. Попитах защо благословеното му лице е в това състояние. “Видях как синът ми Хюсеин стана шехид” – каза той.” Това е написано и в книгата **“Мишкат-ул-месабих”** на Хатиб-и Тебризи. Ибни Ебиддунйа “рахметуллахи алейх” предава следното от един гробар от племето Бени Сад, който е казал: “Една нощ бях на гробището, когато чух глас от един гроб да казва:

- “О, Абдуллах!”

- “Кажи, о, Джабир” – отвърна друг.

- “Утре при нас ще дойде майка ни.”

- “Тя няма да ни е от полза. Хората няма да правят дуа за нас, след като я погребат тук, защото баща ми се беше разсърдил и се закле, че няма да се моли за нея”

Когато настана утро, дойде един човек и ме помоли да изкопая гроб

между двата гроба, от които предишната вечер чувах гласове. Попитах за имената на въпросните покойници и той ми отвърна, че единият е Джабир, а другия е Абдуллах. След това аз му казах за гласовете от предишната вечер. “Да, бях се заклел, че няма да се помоля за нея, но ще си разваля клетвата; ще се моля за нея и ще дам кеффарет” – отвърна той.”¹⁶⁵

Част седма: В сахих книги е написано, че мъртъвците, с разрешението на Аллаху теаля, могат да вършат дела и хората са ставали свидетели на много подобни неща. Имам Суюти (който е бил мухаддис) в книгата “Ел-мутекаддим” и хафъз Ибни Хаджер, в своите фетви, казват: “Душите на вярващите се намират на степен с име Иллийин, а неверниците са на място, наречено Сиджин. Всяка душа е свързана с тялото по неизвестен за нас начин. Тази привързаност не е като връзката в този свят, а е като връзката на хората с нещата, които те виждат на сън. Но привързаността на мъртвите към телата или другите неща е много по-силна от тази на живите хора към нещата, които сънуват. Ето защо не е трудно да се постигне съгласие между горните обяснения и думите на Ибни Абдилбер. Душите имат позволение да влияят върху телата си и да присъстват в гробовете. Ако трупът бъде прехвърлен в друг гроб, привързаността на душата към тялото не се нарушава. Тази връзка няма да изчезне дори след като тялото се разложи и неговите вещества, течности и газове се разпръснат в почвата. Имам Суюти казва: “Хадис-и шерифът, сведен от Ибни Асакир с първоизточник Абдуллах ибни Аббас, показва, че на душите е позволено да се свързват и да се разпореждат с телата, дори да са в Иллийин: Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: “Тази нощ Джа’фер Тайяр дойде при мен. До него имаше един ангел. Той беше с две криле. Върховете на крилата му бяха изцапани в кръв. Отиваха в

165 Абдуллах Ешбили Малики е починал през 497 [1104] г.

Са’д бин Джусаме е бил синът на Зейнеб бинти Харб, сестрата на Ебу Суфян. Починал е по време на управлението на хазрети Ебу Бекр.

Ебу Шуджа Шехрдар Дейлеми е починал през 558 [1164] г.

Хаким Мухаммед Нишабури е починал през 405 [1014] г.

Сюлейман бин Йесар, освободеният роб на Меймуне “радияллаху анх”, е починал през 107 [726] г.

Велиюддин Мухаммед Хатиб-и Тебризи Шафи е починал през 749 [1347] г.

Ахмед ибни Хаджер Аскалани е починал през 852 [1448] г. в Египет.

Хафъз Юсуф ибну Абдилберр Малики е починал през 463 [1071] г. в Шатибе, Андалусия. Рахметуллахи алейхим еджма’ин.

долината Бише, Йемен.” след като хазрети Джа’фер Таййар е станал шехид.” В хадис-и шериф, предаден от Ибни Абинин с първоизточник Али ибни Ебу Талиб, се казва: **“Видях Джа’фер бин Еби Талиб сред ангели. Те благовестяваха жителите на Бише с предстоящия дъжд.”** Мухаддис Хаким свежда следното предание от Абдуллах ибни Аббас: “Седях до Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, а Есма бинти Умейс беше до нас. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, след като каза **“Алейкум селям”**, заяви: **“О, Есма! Съпругът ти Джа’фер дойде до мен сега с Джебраил и Микяил. Те ме поздравиха и аз отвърнах. Той каза: “Аз се борех с неверниците в битката при Муте в продължение на няколко дни. Получих седемдесет и три рани по цялото ми тяло. Поех знамето в дясната ми ръка. Когато тя беше отсечена, взех я на лявата си ръка. После и тя беше отрязана. Аллаху теая ме дари с две криле в замяна на ръцете; летя с Джебраил и Микяил. Излизам от Рая, когато пожела, и ям от плодовете му когато пожела.”** След това Есма каза: “Нека да са му честити на Джа’фер богатата на Аллаху теая. Но се страхувам, че хората няма да повярват в това, когато чуят от мен. О, Расуляллах, бихте ли се качили на минбера и казали Вие? Те ще Ви повярват.” Расулюллах удостои с присъствието си месджида и се качи на минбера. След като възхвали и прослави Аллаху теая, каза: **“Джа’фер ибни Ебу Таййар дойде при мен с Джебраил и Микяил. Аллаху теая го е дарил с две криле. Той ме поздрави.”** После повтори онова, което беше казал на Есма за съпруга ѝ.” Тези благословени хадиси разкриват, че Аллаху теая е позволил на Своите мъченици и праведници да вършат полезни неща за хората. Мухаддисите са написали още много подобни предания. Имам Джеляледдин Суюти съобщава за едно от тях: “Ибни Ебиддунйа казва: “Ебу Абдуллах Шами е отишъл да се бори срещу ромеите. Те преследвали врага, когато двама войници се отделили от основната армия. Единият от тях разказва така: “Ние видяхме военачалника на врага и го нападнахме. След дълга схватка моят приятел падна шехид. Аз се върнах обратно и потърсих нашите. Тогава си казах: “Засрами се! Защо бягаш?” и се върнах обратно и атакувах техния командир. Нанесох удар със сабя по него, но не го уцелих. Той ме нападна и ме събори на земята. Седна върху гърдите ми и взе в ръцете си нещо, с което да ме умъртви. Точно в този миг, приятелят ми мъченик скочи и го хвана за косата. Дръпна го назад и заедно убихме безверника. Говорейки един с друг, ние отидохме до едно далечно дърво, където той отново легна

мъртъв. Аз се върнах при моите братя мюсюлмани и им казах какво се е случило.” Авторът на книгата “Равдат-ул-улема”, ханефитският учен Хусейн Бухари Зендувисти, и авторът на книгата “Зубдет-ул-Фукаха” разказват за това същото събитие. Мухаддис Мехамили в “Емалиййул-Исфеханийе” казва: “Абдул’азиз бин Абдуллах” каза: “Бяхме в Дамаск с един приятел и неговата жена. Аз знаех, че техният син е станал шехид. По едно време до нас се приближи един кавалерист. Приятелят ми го посрещна. “Това е синът ни” – каза той на жена си. “Сатаната да е далеч от теб” – рече тя, – “Грешиш! Забравили ли, че синът ни отдавна стана шехид?” Мъжът изпита съжаление за това, което каза и се приближи до конника, и след като внимателно го загледа, рече: “В името на Аллах! Това е нашият син!” Жената остана принудена да погледне и след това извика: “Да, в името на Аллах! Това е той!” Мъжът попита: “Синко, ти не беше ли станал шехид?” Кавалеристът отвърна: “Да, татко! Но Омер бин Абдул’азиз току-що почина. Ние, шехидите, помолихме нашия Господ за разрешение да го посетим. Аз Го попитах за разрешение да ви поздравя.” Той се сбогува с тях и си тръгна. Скоро се разчу, че Омер бин Абдул’азиз е починал.” Имам Суюти допълва: “Тези предания са истински и верни. Мухаддисите са ги написали с техните доказателства. Имам Йафи “рахметуллахи алейх” е написал това последното събитие. Аз го повторих, за да подкрепя писанието му.” Много такива събития са предадени в книгата на имам Суюти. Който иска да прочете, може да се позове на нея.

Имам Йафи казва: “Виждането на мъртвите, в добро или лошо състояние, е кешф, т.е. керамет, с който Аллаху теаля дарява някои от Своите раби. Това има за цел да благовести, да бъде поука или да стане причина за извършване на добро дело за мъртвеца, или изплащане на неговите дългове. Виждането на мъртъвците става най-вече на сън. Въпреки това, има хора, които ги виждат и в будно състояние. За велиите това е керамет.” На друго място в книгата се казва: “Улемите на ехли суннет са заявили, че душите на мъртвите в Иллийин или Сиджин са изпращани обратно при телата в гробовете, от време на време, т.е., когато Аллаху теаля пожелае. Това се случва предимно в петък вечерта. Тогава те се срещат и разговарят. Тези, които са за Рая, се сдобиват с блага, а тези, които за да Ада, биват измъчвани. Душите, когато са в Иллийин или Сиджин, могат да бъдат в благословии или мъчения, въпреки че тялото не е там. А в гроба, от друга страна, и душата и тялото са държани в блага или изтезания.” Ибн-ул-Каййим-и

Джевзийе в своята книга “**Китаб-ур-рух**” казва: “Може да бъде заключено от тези факти, че състоянията на душата се променят в зависимост от това дали е силна или слаба, велика или не. Състоянията на великите души не са същите като тези на другите. Известно е как на този свят душите имат различни състояния в зависимост от тяхната сила, слабост и скорост. В сравнение с душата, която е свързана с тялото и материалния свят, душата, която се е спасила от властта, връзката и разпореждането на тялото, има различна сила, влияние, способност за помощ, скорост и връзка с Аллаху теаля и света на материята. Самата душа е превъзходна, чиста, велика и способна на голяма помощ. Тези ѝ заложби стават по-мощни, когато си тръгне от тялото, и може да направи много други неща. Душите на мъртвите са виждат в сънищата и могат да правят извънредни неща, които не са виждани да правят, когато са били живи и привързани към телата. Много пъти хората са ставали свидетели как един, двама или няколко души са побеждавали големи армии. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, Ебу Бекр и Омер “радияллаху анхума” много пъти са били виждани в сънищата как техните души поразяват армиите на неверниците и угнетителите. Всичко, което сме писали тук, е съвместимо с тефсирите на някои мюфессири относно петия ајет на сура Назиат – например, тефсирът на Бейдави, където се казва: “Душата на велията отива в света на ангелите, когато излезе от тялото. След това отива в градините на Рая и обикаля. Тя поддържа връзка с тялото и влияе върху него.”¹⁶⁶

Осма част: Аллаху теаля и Неговият Пророк разкриват, че живите могат да бъдат запознати с благословиите и наказанията в гробовете, и да ги видят с очите си. Учените на ехли суннет са казали единодушно, че в гроба има благословии или наказания за тялото и душата – едновременно, – и че трябва да се повярва в това. Тези неща са обяснени на дълго и на широко в книгите по акаид (вяра). Само мутезиле (му’тезиле) и хариджитите не вярват в съществуването на гробното наказание. Истинността на гробното наказание е ясно оповестено в благословените хадиси, обясненията на Есхаб-и кирам

166 Хюсеин бин Яхия Зендувисти Бухари е починал през 400 [1010] г. Книгата му “Ревдат-ул-улема” е прочута.

Ахмед Мехамиби Шафи е починал в Багдат през 415 [1024] г.

Омер бин Абдул’азиз е починал през 101 [720]г.

Афифуддин Абдуллах Йафи Шафи е починал през 768 [1367]г. в Мекка.

Кади Абдуллах Бейдави Ширази е починал през 685 [1281]г. в Тебриз.

“радияллаху теалья алейхим еджма’ин” и писанията на селеф-и салихин. Някои невежи хора отричат гробното наказание, защото не знаят за тези доказателства. Сметнахме за полезно да предадем някои от тях, за да укрепим тяхната вяра.

Както е разгледано по-горе, пророците са живи в гробовете си с живот, който ние не знаем, и кланят намаз. В **“Бухари”** и **“Муслим”** е съобщено, че те извършват хадж след смъртта си. По отношение на хората, които не са пейгамбери, Ебу Нуайм дава следната информация: “Сабит-ул-Бенани казва: “Попитах Хамид-и Тавил: “Само пророците ли извършват намаз в гробовете си?” “Не, другите също могат да изпълнят.” – отвърна той. Тогава казах: “О, Господи мой! Ако позволяваш и на други да кланят намаз в гробовете, отреди и на мен!” Отново Ебу Нуайм съобщава: “Шейбан бин Джиср каза: “Кълна се в Аллах, Който е единственият бог, че когато поставих Сабит-и Бенани в гроба, Хамид-и Тавил беше до мен. Ние го покрихме с пръст. Почвата изведнъж пропадна от едно място. Погледнахме вътре и видяхме покойника да кланя намаз.” Ибни Джерир в **“Техзиб-ул-Асар”** и Ебу Нуайм предават от Ибрахим бин Самит, че хората – които са минавали край гроба на Сабит-и Бенани призори – са чували как той чете Коран-и керим. Ибнул Джевзи е написал същото в книгата си **“Сафвет-ус-Сафве”**. Тирмизи, Хаким и Бейхаки цитират от Абдуллах ибни Аббас, който е казал: “Някои сподвижници бяха стегнали палатка на едно място, където не знаели, че има гроб. Те чули как се чете сура Мулк. Когато са доложили това на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, той е рекъл: **“Тази свещена сура спасява от гробно мъчение.”** В своята книга **“Китаб-ур-рух”** казва: “Този благословен хадис доказва, че мъртвците рецитират Коран-и керим в гробовете. Абдуллах бин Омер също е поставил палатка на това място и е чул същото. Той е доложил събитието на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, който е потвърдил думите му. Мухаддис Абдурахман ибни Реджеб в **“Ехвал-ул-Кубур”** казва: “Аллаху теалья отрежда на любимите Си раби да изпълняват благочестиви дела в гробовете. Когато човек умре, той вече не е натоварен да върши поклонения, и ето защо за ибадетите в гроба не се дава севаб. Но те се наслаждават на споменаването на Аллаху теалья и изпълняването на поклонения. Същото се отнася за меляикетата и обитателите на Рая, защото зикирът и ибадетите са най-сладките неща за чистите души. Тези

с болни сърца не могат да получат тази наслада и удоволствие.” Ибни Каййим-и Джевзиййе в **“Китаб-ур-рух”**, Ибни Теймия, имам Суюти в **“Шерх-ус-судур”** и много други учени са написали същото. Ебул Хасен Бера’ в своята книга **“Равда”** казва: “Ибрахим гробарят ми каза: “Бях отворил един гроб. От гроба и парчетата кирпич се разнасяше аромат на миск. Погледнах вътре и видях старец, който беше седнал и рецитираше Коран-и керим.” Мухаммед бин Исхак ибни Менде предава от Асъм Секяти, който е казал: “Изкопахме един гроб в град Белх. Междувременно видяхме вътрешността на съседния гроб, където един старец със зелен кефен четеше Свещения Коран, който държеше в ръцете си.” В тази книга има много такива събития. Мухаддис Ебу Мухаммед Халял в своята книга **“Керамат-ул-Евлия”** предава следното от Ебу Юсуф Гасули, който е казал: “Отидох при Ибрахим бин Едхем в Шам. “Днес видях нещо необикновено” – рече той. “Какво беше” – попитах аз. “Бях застанал до един гроб в това съседното гробище. Гробът се разцепи и видях старец в зелен кефен, който ми каза: “О, Ибрахим! Аллаху теаля ме съживи заради теб. Питай ме каквото пожелаеш.” “Как те посрещна Аллаху теаля” – запитах аз. “Извършените лоши дела ме бяха обградили. Аллаху теаля ми каза: “Прощавам те заради следните три неща: Обичаше обичаните от Мен; не пиеше алкохол в земния живот и дойде пред Мен с побеляла брада. Аз изпитвам срам да изтезвам мюсюлманите, който идват при Мен в това състояние.” После мъртвецът изчезна в гроба.” Ибнул Джевзи в своята книга **“Сатвет-ус-Сафве”**, пишейки за Муазе, казва: “Уммул Есвед каза: “Муазе беше моята дойка. Един ден тя ми рече: “Светът се превърна в тъмница за мен, след като Ебус-сахба и моят син паднаха шехиди. Не изпитвам наслада от нищо. Искам да живея само с надеждата, че ще мога да направя нещо, което би ме накарало да постигна доволството на Аллаху теаля и по този начин да се срещна с Ебус-сахба и моя син в Рая.” Мухаммед бин Хюсеин казва: “В последните си земни мигове Муазе плака и след това се усмихна. Попитахме я защо е сторила това и тя отвърна: “Изпитвах съжаление, че повече няма да мога да кланям намаз, говея, чета Коран-и керим и споменавам Аллаху теаля. В този момент видях Ебус-сахба, който беше облечен в зелена дреха, състояща се от две части. Никога не го бях виждала в това състояние приживе. И това е причината, която ме накара да се усмихна.” Муазе е виждала хазрети Аише “радияллаху анха” и е предавала хадис-и шерифи от нея. Големи учени като Хасен

Басри, Ебу Килябе и Йезид Реккаши са предали благословени хадиси от хазрети Муазе.¹⁶⁷

Има хора, които виждат гробното наказание. В 46-о знамение на сура Му'мин по смисъл се казва: **“Огънят на Ада, в който ще отидат, се показва на Фараона и неговите хора сутрин и вечер.”** В хадис-и шериф, предаден от **“Бухари”** и **“Муслим”**, се казва: **“Ако бихте успели да пазите в тайна, щях да се помоля да чуете мъчението в гроба така, както аз чувам него.”** Наказанието в гроба е насочено едновременно към тялото и душата, защото те извършили неверието и греховете заедно. Наказването само на душата не е съвместимо с боженствената мъдрост и справедливост. Улемите са казали, че макар тялото да се разлага и изчезва видимо, то продължава да съществува в знанието на Аллаху теаля. Много сподвижници са виждали и казвали, че душите и телата на мъртвите биват измъчвани в гроба. Ибни Каййим Джевзийе в **“Китаб-ур-рух”**, имам Суюти в **“Шерх-ус-Судур”** и Абдуррахман ибни Реджеб Ханбели в **“Ехвал-ул-кубур”** пишат: **“Един човек в присъствието на Расулюллах каза: “Видях някой да излиза от земята. Един човек го удряше с тояга и той потъваше в земята. Това се повтаряше всеки път, когато първият излизаше отново от земята.”** Расулюллах **“салляллаху алейхи ве селлем”** отбеляза: **“Това беше Ебу Джехл. Той ще бъде измъчван по този начин до Деня на възкресението.”** Тези и подобни предания потвърждават, че всеки човек може да види това, което се случва в гробовете, подобно на пророците и евлиите. Виждането от страна на евлиите никога не може да бъде отречено, защото те виждат със силата на Аллаху теаля.

Всичко, което написахме дотук, показва, че мъртъвците са живи в гробовете с незнаен за нас живот, наречен гробен. Всички учени на исляма казват, че смъртта не е краят на съществуването. Тя е като преминаване от една къща в друга. Пророците **“алейхимуссалевату веттеслимат”** и евлиите **“рахиме-хумуллаху теаля”** са се старали

167 Ибрахим Мъри, авторът на **“Зубде”**, е починал през 957 г.
 Мухаммед Таберани е починал през 310 [923] г.
 Ебулфередж Абдуррахман ибнул-Джевзи Ханбели е починал през 597 [1200] г.
 Ибни Исках Мухаммед е починал през 151 [768] г. в Багат.
 Ибни Менде Мухаммед е починал през 395 [1005] г.
 Ебу Мухаммед Абдуллах Халял Малики е починал през 616 [1219] г. в Египет.
 Ибни Реджеб Ханбели е починал през 795 г. **“рахметуллаху теаля алейхим еджма'ин”**.

да разпространят исляма и са придобили степента на мъченици. В Коран-и керим открито е заявено, че мъчениците са живи. Следователно, защо на някои хора им е чудно, че се прави тесеббуб, тешеффу и тевессул с тях? Тесеббуб означава да се иска от тях да бъдат причини, т.е. да помогнат. Тевессул означава да се иска дуа от тях, защото те са любими раби на Аллаху теаля и в двата свята. Коран-и керим съобщава, че те ще постигнат каквото искат и ще им бъде предоставено каквото пожелаят. Може ли да бъде обвиняван човек, който иска от такива мъртъвци неща, които могат да бъдат искани от живи хора? Може ли да се отрича прибъгването да починали пророци и евлии като причини и посредници, докато се вярва, че само Аллаху теаля ще създаде и че няма друг създател освен Него? Тези, които мислят, че телата са се разложили, станали на пръст и изчезнали, отричат всички тези неща. Тези, които не познават исляма и не могат да осъзнаят превъзходствата на въпросните хора, отказват да повярват. Хора, които не разбират високопоставеността на пророците и евлиите, всъщност не знаят за религията си и не са осъзнали исляма. Мюсюлманите – които те смятат за невежи – са по-учени и интелигентни от тях. Беше изказано в хадис-и шерифите и предадено единодушно от улемите, че е допустимо да се отива до гробовете на евлии и пророци “алеихимуссалева ту веттеслима т”, да се иска от Аллаху теаля в тяхно име и да се умоляват за застъпничество в Съдния ден. Хвала и благодарност на Аллаху теаля, Който ни е благословил с вяра в хадисите на Мухаммед “алеихисселям”, най-превъзходния сред хората, и книгите на избраните и любими раби, които са го последвали! Ако нашият Господ не ни беше дарил с това голямо благо, ние нямаше да го разберем и да го намерим сами, и щяхме да бъдем погубени.

Нека сега да съобщим за свещените айети, които потвърждават, че е допустимо да се иска от Аллаху теаля да създаде чрез пророците и евлиите: В 35-о знамение на сура Маиде се казва по смисъл: **“О, вярващи! Бойте се от Аллаху теаля! Търсете средство за сближаване с Него.”** В 57-о знамение на сура Исра се казва по смисъл: **“Онези, които правят дуа и поклонения, търсят средство и причина за сближаване до своя Господ. Искат онова средство, което сближава най-много до Аллаху теаля.”** В тези свещени айети Аллаху теаля указва хората да се придържат за причините. Съобщава, че средството е онова, което най-много сближава до Него. Тук не е

конкретизирана причината, което означава, че всичко – което помага хората да достигнат до одобрението на Аллаху теаля – е причина, подобно на застъпничеството и ценността на тези хора при Аллаху теаля, а не само техните молитви, както твърдят хариджитите. [Вторият свещен аят е написан на 97-а стр. в книгата “Вехби” и е съобщено, че Катаде е казал: “Доближете се до Аллаху теаля чрез ибадетите, от които Той е доволен.” Средствата са пейгамберите и пътищата на онези, които са го следвали. Казва, че средства са техните пътища, а не самите те.] Сунитските учени, от друга страна, са казали, че застъпничеството, степените, кераметите и самите големци са средства (причини), както и пътищата на пейгамберите и техните последователи, т.е. техните вяра, дела и ихляс. Тези, които твърдят, че те самите не биха могли да бъдат посредници, клеветят Коран-и керим, хадис-и шерифите, пейгамберите и велиите. Ясно е посочено в Коран- керим и благословените хадиси, че пророците и евлиите могат да бъдат сторени посредници.

В 33-о знамение на сура Енфал по смисъл се казва: **“Няма да накажа тези неверници, докато ти си сред тях.”** Както е написано в тefsирите и **“Бухари”**, неверниците се подигравали на нашия Пейгамбер, като казвали: “Кажи на твоя Господ да ни накаже час по скоро.” Посоченият свещен аят е бил низпослан заради това тяхно слово. С него е било разкрито, че благословеното присъствие на тялото на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” сред неверниците предотвратява тяхното наказание. Не може да се каже, че Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е предотвратявал наказанието чрез пророчеството, молитвите или застъпничеството си, защото както не се прави дуа и шефаат за неверниците, така и те няма да имат полза от пейгамберите, в които не са повярвали.

В продължението на 33-ия аят на сура Енфал по смисъл се казва: **“Аллаху теаля няма да ги измъчи, защото те правят истигфар (молят за опрощение).”** По-голямата част от Селеф-и салихин са казали следното за този свещен аят: “Неговият смисъл е: “Не ги наказвам, защото те ще имат деца, които ще правят истигфар.” Аллаху теаля казва, че няма да накаже неверниците, защото в изначалността е отредил да създаде мюсюлмани от тях. Според същите тези учени, частиците на (бъдещите) мюсюлмани, които се намират в тяхната кръв, стават средство за предотвратяването на наказанието.”

В 251-и ајет на сура Бакара и 40-и ајет на сура Хадж по смисъл се казва: **“Ако Аллаху теаля беше освободил хората един към друг, светът щеше да се разстрои.”** Някои от учени по тefsир са казали, че този ајет се тълкува така: “Светът би се провалил напълно ако Аллаху теаля не беше създал вярващите, а само неверниците. Присъствието на вярващите пази света от анархия.” Спасението е в самия човек и не може да се постигне като резултат от неговите дела. Ето защо в хадис-и шериф се казва: **“Човек е саид (добър) или шаки (лош) преди да дойде на този свят.”** На пръв поглед изглежда, че добрите дела имат отношение към ставане на саид, но това не е така в действителност. Ето защо в хадис-и шериф е съобщено: **“Човек извършва лоши дела, които отвеждат в Джехеннема, и се доближава до Джехеннема. Ако той е бил саид в Умм-ул китаб, т.е. в божественото знание, ще направи нещо, което отвежда в Рая, в последните му дни и ще отиде в Рая.”** Делата не отвеждат в Рая, а стават причина за отиване в Рая. По този повод в хадис-и шериф се казва: **“Никой няма да влезе в Рая с добрините си, ибадетите.”** Когато бил попитан: “Същото важи ли и за Вас?”, отговорил: **“Същото е и за мен. Ще се спася само с милостта и благосклонността на Аллаху теаля.”** Не може да се каже, че човек, който върши добри дела и ибадети, без съмнение ще отиде в Рая. Но може да се каже, че онзи, който е написан като саид в изначалността, със сигурност ще влезе в Рая. Да бъдеш саид или шаки не зависи от делата, а от самия човек. Аллаху теаля е избрал Мухаммед “алеихисселям” измежду хората и го е сторил най-високопоставен сред пейгамберите заради благословената му същност. Всеки вярващ е наясно с това. Същото се отнася и за степените и превъзходствата на расулите, небиите и велиите. Степента, рангът и превъзходството зависят от същността, но същността не зависи от степенята. [Например, човек не е ценен, защото е станал паша, а е станал паша, защото е бил ценен.] Следователно, оттук става ясно, че ухабитските твърдения, че материята, телата и същините не могат да станат причини, са погрешни. Свещените ајети, хадиси и Сунната на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” разкриват, че те са поели по грешен и еретичен път.

В един благословен хадис се казва: **“Болният ще оздравее с помощта на берекета на нашата почва и слюнката на един от нас, и с позволенieto на нашия Господ.”** Аллаху теаля дарява със здраве

ако някой смеси чиста почва с чистата си слюнка и направи от тях лекарство за болен човек. Почвата, слюнката и лекарствата на един аптекар са все материални неща и същини. Не може да се каже, че те имат някакви степени, рангове и способности за застъпничество. В хадис-и шериф, записан в “Сахих-и Муслим” на имам Муслим Шафи “рахметуллахи алейх”, се казва: **“Водата Земзем носи полза в зависимост от възнамерението на пиещия.”** Тази вода, когато се пие с намерение за получаване на земна или ахиретска полза, става причина за нейното постигане. Това е наблюдавано и изпитано многократно. Водата Земзем е същина, материя и не може да се мисли, че може да влияе върху постигането на облага със своята степен, два или застъпничество.

Както е определено в сахих хадис-и шериф и единодушно докладвано от всички учени по фикх, че мястото за таваф между вратата на Кябе и камъка Хаджер-ул-есвед се нарича **Мултезем**. Ако някой докосне корема си до стената на Каябе на това място и се помоли на Аллаху теаля чрез посредничеството на Мултезем, Аллаху теаля ще го опази от вреди и недостатъци. Това е многократно изпитано. Както всички знаят, Мултезем са няколко камъка в стената на Каябе. Тези камъни са същини, т.е. материи. Както Аллаху теаля е дарил с характерни свойства и особености всяко вещество, така е дал на тези камъни способността да бъдат средства за добро и доставяне на полза. [Както Аллаху теаля е дал на аспирина ефекта да облекчава болката, хининът да убива маларийните плазмодии и алкохолните напитки да заличават разума, така е и дал на тези камъни способността да стават средство за приемане на молитвите, за разлика от другите камъни.]

С такива полезни свойства са дарени и мястото за таваф под канавката от северната страна на Кябе; мястото, наречено **Макам-и Ибрахим**, което се намира срещу вратата на Кябе в Месджид харам; и камъкът Хаджер-ул-есвед в единия ъгъл на Кябе, който се целува и докосва с ръце или лице. Аллаху теаля е дал на тези материални неща свойството да стават причина за приемане на молитвите в тяхно име. Докато е известно и се вижда и вярва, че тези материални неща стават причина за приемане на дуите, може ли да се помисли, че няма да се приемат онези, които се правят в името на Расулюллах и евлиите, неговите последователи? Ако някой се осмели да каже, че фактът, че почвата, слюнката, водата Земзем, камъните в Мултезем, Макам-и

Ибрахим (където са стъпвали благословените крака на Ибрахим “алейхисселям”) и Хаджер-ул есвед, т.е. материалните неща стават причина за полезни неща, не доказва, че гробовете на пророците и евлиите също го могат, ще е показал с това си действие, че е невеж за исляма и не се срамува от Аллаху теаля, Расулюллах и мюсюлманите. Защото Есхаб-и кирам “алейхимурридван” са оказвали изключително уважение и почит на благословената личност на Мухаммед “алейхисселям”.

Думите на Урве-тебни Мес’уд-уссеяфи, цитирани в “Бухари” и другите книги, са прочути. Той казва: “Отидох при Расулюллах в качеството на пратеник на неверниците за мира на Худейбийе. След това аз се завърнах при големците на Курайш в Мекка и им казах: “Както знаете, посетих персийските хосрои, ромейските каесъри и абисинските негуси, но не съм виждал да ги уважават така, както сподвижниците на Мухаммед “алейхисселям” уважават него. Не съм виждал негова слюнка да е падала на земята – неговите сподвижници я грабват във въздуха и с нея помазват лицата и очите си. Те грабват и от водата, с която е взел абдест, и я пазят за берекет. Когато рече да се подстриже, и един косъм не пада на земята – неговите другари моментално я хващат и я пазят като най-ценното бижу. Те не могат да го погледнат в лицето от уважение и благоприличие.” От това се разбира как сподвижниците “радияллаху теаля анхум еджма’ин” са отдавали огромно значение на всяка частица, която се е отделяла от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, дори на нещата, които могат да бъдат считани за мръсни и грозни от други хора. Може ли да се каже, че това дълбоко уважение и скромност са били защото блаословената му слюнка и водата за абдест, която се е докоснала до благословените му органи, ще се молят и застъпят за тях, или защото имат висока степен и стойност (сами по себе си)? Всички те са вещества, но тъй като са се отделили от най-ценното материално същество, те са придобили ценност. Уахабитите и техните последователите, въпреки че се хвалят, че са истински ислямски учени и хора на единобожието, държат Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” на равно с идола Лят. Те оприличават делата и заповедите на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и сподвижниците “радияллаху анхум еджма’ин” на идолопоклонничество. Търсим убежище при Аллаху теаля от слова, мисли и вяра като техните.

Има толкова много хадиси, които потвърждават, че е допустимо да се иска от Аллаху теаля в името на пророците “алеихимуссалевату веттеслимат” и техните последователи – избраните и заобичани евлии, – че нашите нечестиви врагове не могат да им отговорят никак и изпадат в изумление. Както е написано в “Бухари” и “Муслим”, Есма бинти Ебу Бекр “радияллаху теаля анха ве ебиха” е показала на присъстващите едно зелено джуббе на Пейгамбера ни с копринена яка и каза: “Това палто беше при хазрети Аише. След нейната смърт то остана за мен. Ние лекуваме болните с него, като го обличаме на тях.” Както се вижда, Есхаб-и кирам “алеихимурридван” са обличали това палто като средство за възстановяване на здравето, защото любимият Пейгамбер на Аллаху теаля “салляллаху теаля алейхи ве алихи ве селлем” – притежателят на всякакви превъзходства – го е носел.

Мухаммед Хумейди Езди малики Ендулюси¹⁶⁸ в своята книга – подготвена чрез двата сахих сборника – пише: “Абдуллах бин Мевхиб казва: “Моята съпруга ме изпрати при майка ни Умму Селеме с чаша вода. Хазрети Умму Селеме донесе сребърна кутия, в която се намираха косми от благословената брада на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Тя потопа космите в чашата и разбърка водата като с лъжица. Хората, които бяха поразени от уроки и бели, донасяха вода и правеха същото. Изпиваха от нея и постигаха изцеление. Погледнах в сребърната кутия и видях няколко червеникави косми.”

Хумейди в същата книга цитира от Сехл бин Сад, който е казал: “Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” ми беше подарил благословената си риза. Майка ми искаше да я вземе от мен. “Ще я пазя за кефен” – рекох аз. Исках да се сдобия с берекет поради благословената му дреха.” Както се вижда, сподвижниците на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” са използвали благословената му риза като средство и причина за спасение от наказание.

Написано е в “Бухари” и “Муслим”, че Умми Селим е казал: “Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” спеше до мен. Благословеното му лице беше покрито с капки пот като перли. Той се събуди, докато събирах потта в един съд. “Какво правиш, о, Селим?” – рече той. Аз отговорих: “О, Расуляллах! Искам нашите деца да получат берекет с Вашата пот!” “Добре правиш!” – отвърна той.” Ибни Мелек в шерха на “Месабих” пише: “Този хадис-и шерих

---

168 Хумейди е починал през 488 [1095]г. в Багдат.

показва, че е допустимо да се търси одобрението на Аллаху теалю чрез нещата, които са използвани от големците в тасаввуфа, улемите и праведниците.

В **“Сахих”** на имам Муслим “рахиме-хуллаху теалю” се казва: “Мединците идваха със съдове, пълни с вода, при Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” след сутрешния намаз и той потапяше благословените си ръце във всеки един от тях.” Ибн-ул Джевзи в **“Бейн-ул мушкил-ил Хадис”** казва: “По този начин мединците са постигали берекет с Расулюллах. Ако хората дойдат при един учен – за да получат берекет от него по този начин – за него е по-добре да не им откаже.” От словата на Ибни Джевзи, писанията на имам Невеви към шерха на **“Сахих-и Муслим”**, разяснението на **“Муслим”** от Кади Ияд и писанията на ханефитския учен Абдуллатиф ибни Мелек “рахметуллахи алейхим еджма’ин”¹⁶⁹ се разбира, че очакването на берекет – по този начин – не се отнася само за Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, както твърдят хариджитите. [Оттук става ясно, че харджитите си нямат на представа от книгите на учените или имат, но сляпо упорстват в неверието, а това, от своя страна, е равносилно на притежание на лоша умисъл и задни мисли.]

Имам Бухари в **“Сахих”** цитира от Ибни Сири: “Попаднах на един косьм от брадата на Расулюллах. Аз споменах това пред Убейде, който ми каза: “За мен притежанието на един косьм от благословената брада на Расулюллах е по-ценно, отколкото всичко друго на света.”

В **“Бухари-и шериф”** пише, че Енес бин Малик – който е имал честта да служи на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” дълги години – е завещал да бъде погребан с косьм от брадата на Расулюллах, желаейки да излезе с него пред Аллаху теалю. В **“Шифа”** на Кади Ияд се казва: “Едно от достойнствата, кераметите и берекетите на Расулюллах е следното: Халид бин Велид “радияллаху анх” е носел косьм от благословената брада на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” в чалмата си. Той е спечелил всяка битка, по време на която го е носел на главата си.” Щом той се е сдобивал с желанията си в името на един косьм от Расулюллах, защо не би трябвало да се приема молитвата на онзи, който иска в името на благословената му личност? Големият учен на исляма имам Мухаммед Бусайри

---

169 Ибни Мелек е починал в Тире през 801 [1399] г.

Шазили¹⁷⁰ “рахметуллахи алейх” – който е бил влюбен в Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” – изразил перфектно това състояние в своята касида **“Касиде-и бурде”**.

В **“Бухари”** и **“Муслим”** (Сахихайн) се казва: “В хадис-и шериф, предаден от Абдуллах ибни Аббас, се казва: “Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” дойде до два гроба и разбра, че и двамата покойници са подлагани на гробно мъчение. Той поиска от нас една палмова клонка. После я раздели на две и заби по една върху всеки гроб. **“Техните страдания ще отслабнат, докато (пръчките) останат зелени.”** – рече той.” В хадис-и шериф е казано да се поставя зелена клонка върху гробовете, за да отслабне гробното наказание. Аллаху теаля в името на зелените треви над гроба намалява страданията на покойниците. Зелената трева е същина. Намаляването на мъчението чрез посаждане на трева не е нещо характерно само за Расулюллах. Ислямските учени с единомушие са съобщили за забиването на зелени палмови клони върху гробовете във всяко време. При условие, че нещо материално, като палмовия клон, може да намали мъчението, как би било възможно да се помисли, че не е позволено да се иска в името на най-високопоставения сред всички материални създания? Може ли някой разумен и здравомислещ човек да отговори отрицателно на това?

Допустимо е веществата и същините да бъдат средство за постигане на доволството на Аллаху теаля. Хинд, съпругата на Ебу Суфян, е издъвкала парче от черния дроб на хазрети Хамза “радияллаху анхума”, в битката при Ухуд. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Хамза е много ценен за Аллах и Той няма да изгори в Ада никоя част от тялото му.”** [Оттук също става ясно, че Хинд е приела исляма и няма да влезе в Ада.] Когато Малик бин Синан “радияллаху анх” е изпил от благословената кръв на Расулюллах, Пророкът ни е казал: “Огънят на Джехеннема няма да те изгори!” По същия начин, когато Абдуллах бин Зубейр “радияллаху анх” е изпил от благословената му кръв след хаджамат (вендузи), Расулюллах е рекъл: **“Много неща ще ти се случат чрез хората. И много неща ще се случат на хората чрез теб.”** и не го е смъмрил. Когато една жена е изпила от неговия остатък, Мухаммед “aleyhisselam” е казал: **“Никога няма да изпиташ стомашна болка.”** Този хадис-и шериф е сахих. Името на жената е била Бераке. Много улеми, например Кади Ияд, в книгата

---

170 Имам Бусайри е починал през 695 [1295] г. в Египет.

си “Шифа” и Касталяни в “Мевахиб-ул-ледуннийе”, са писали за него. О, мюсюлмани! При условие, че дори кръвта и подобните на нея неща – отделящи се от благословеното тяло на Расулюллах “саллялаху алейхи ве селлем” – стават причина или посредници за спасение от огъня на Ада и за облекчение от болки, защо да не се вярва, че благословената му личност може да бъде посредник и причина за подобни добрини? Неговата благословена същност е била сътворена от сиянието на Аллаху теаля. Джабир и много други сподвижници “радияллаху теаля анхум” са съобщили, че неговата сянка никога не е падала на земята. Ако някой – по отношение на Любимия на Аллаху теаля и най-високопоставения сред пророците – каже: “Той не може да бъде посредник и причина за създаването на Аллаху теаля”, то той – с това си слово – към кои ще се е причислил: Към неговата общност или враговете му? В свещените айети е казано, че той е милост дори за неверниците. Защо да не е причина и посредник за милост за сунитските мюсюлмани, които са влюбени в него?

Средствата – за които е споменато в свещение аяет **“Търсете средство!”** – са хем ибадетите, хем молитвите и хем благословените и ценни личности. Благословените хадиси и събитията, описани по-горе, ясно доказват този факт. Има различни свещени знамения, които разкриват, че е допустимо да се иска от създанията всичко, дори и неща, които хората не могат, но Аллаху теаля може да ги дари на Своите възлюбени раби като керемети. Едно от тях е знамението в сура Немл. В него се споменава, че Сюлейман “алейхисселям” е казал по смисъл: **“О, джемаат мой! Кой от вас ще ми донесе нейния трон?”** Сред джемаата е имало джинове, хора и сатани. Един ифрит – вид от лошата част на джиновете – е рекъл: **“Аз ще ти го донеса преди да станеш от мястото си.”** Сюлейман “алейхисселям” е казал, че иска за още по-кратко време. Асаф бин Берхия, кятибинът на Сюлейман “алейхисселям”, е казал, че ще донесе още по-бързо. Тронът на Белкъс се е намирал в Йемен, а Сюлейман “алейхисселям” в Шам. Имало е три месеца път от Йемен до Шам (пеша). Той веднага е донесъл трона в Шам изпод земята. Тронът е представлявал диван, орнаментиран със злато и бижута. Това е било един керамет. Аллаху теаля дарява с керемети – извън обичая или законите Си – евлиите и любимите раби. Аллаху теаля предава с похвала керамета, който е дал на един от Своите евлии, праведни раби. Той не се е разсърдил на Сюлейман

“алейхисселям”, поради това, че е поискал този керамет и не го е попитал: “Защото поиска от друг, докато Аз съм по-близо до теб от вената на шията ти? Защо не помоли Мен за нещо, което не е по силите на хората?” Сюлейман “алейхисселям” е бил пророкът на Аллаху теаля и знаел, че това желание не е нищо друго освен придържане към причините, което е съвместимо с Неговата религия. Аллаху теаля повелява хората да се придържат към причините. Искането от Расулюллах, шехидите и праведниците е абсолютно същото. Това е начин на възползване от кераметите, дадени им от Аллаху теаля. Те са причини и средства, а Аллаху теаля е единственият, който създава и прави. Кераметите на евлиите произтичат от превъзходствата и чудесата на пороците “салеватуллахи алейхим еджма’ин”. Евлиите достигат до кераметите благодарение на следването на пейгамберите.

89-о знамение на сура Бакара е от айетите, които показват, че е допустимо да се прави тевесул и да се иска застъпничество от пейгамберите, и на първо място от Мухаммед “алейхисселям”, водачът на пророците. Улемите единодушно съобщават, че това знамение е било низпослано заради евреите от Хайбер. Тези евреи са воювали с племената Есед и Гатфан в Епохата на невежеството, т.е. преди Расулюллах. Те се молели: “О, Господи! Помогни ни в името на Пророка, когото ще изпратиш в Ахир заман (времето преди края на света)!”, докато се биели. Печелели победи, сторвайки посредник последния Пророк. Но когато Расулюллах е дошъл и провъзгласил исляма, те му завидели и не повярвали. В книгата “**Бедайи-ул-Фераид**” на Ибни Каййим-и Джевзиййе пише: “Евреите са били във война със съседните арабски племена през Вековете на джахилия. Те са молели Аллаху теаля за помощ чрез благословеното тяло на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Аллаху теаля им помагал и те излизали победители. Но те не повярвали в Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” – след като той е започнал да разпространява исляма и станали неверници. Ако те не вярваха в него преди да се появи, нямаше да искат помощ в негово име.” В някои от разясненията на тefsира “**Бейдави**” се предава следното от Садеддин Тефтазани: “Те молеха за помощ, като споменаваха блаженото име на Расулюллах и сторваха благословеното му име застъпник за себе си.” Такиййуддин Хусни – един от праведните (салих) и откъснати от земното (захид) учени – пише в своята книга “**Мевлид-ун-неби**”

следното: “Мюсюлманинът започва да прави Расулюллах посредник във всяко свое дело, когато научи за неговите високи морални качества, благ нрав, прошка и търпение, и осъзнае за неговата ценност и високопоставеност при Аллаху теаля. Той е застъпник и Аллаху теаля не отхвърля неговия шефаат. Той е Любимият на Аллаху теаля, в чието име Създателят дава на онези, които го сторват застъпник. Аллаху теаля обявява това в Коран-и керим и го разкрива на Своите евлии чрез илхам. Коран-и керим обяснява, че дори враговете на Расулюллах и всички мюсюлмани са постигнали желанията си, като са го направили посредник. Аллаху теаля декларира, че им е дал каквото искат, защото Той много обича Расулюллах и го е сторил по-високопоставен от всичко друго.” Абдуллах ибни Аббас казва: “Евреите от Хайбер се биели с арабите неверници от племето Гатфан в Епохата на джахилия и винаги са били побеждавани. Те са молели на Аллаху теаля така: “О, Господи! Помогни ни в името на Твоя любим Пейгамбер, когото ни обеща, че ще изпратиш към края на света!” Винаги се молели по този начин и побеждавали безбожниците от Гатфан. Но те не повярваха в Мухаммед “алеихисселям”, когато Аллаху теаля го изпрати като пророк, и станаха неверници.” Аллаху теаля разкрива този факт в гореспоменатото знамение. Вижте колко ценен, честит и високопоставен е Мухаммед “алеихисселям” за Аллаху теаля, че Той приема дори молитвите на неверниците, които са поискали в негово име. Макар Аллаху теаля да е знаел, че евреите ще станат най-големите врагове на този любим Пейгамбер и ще му навредят много, Той е приел техните дуи в името на Мухаммед “алеихисселям”. При условие, че неговите чест и застъпничество – преди да удостои с присъствието си този свят – са били на това ниво, може ли някой мъдър и разумен човек да каже, че е грях да се търсят неговите посредничество и застъпничество, след като вече е бил изпратен като милост за световите? Следователно, тези, които не вярват в това, са дори по-лоши от юдеите. Молитвата на първия пророк Адем “алеихисселям” също е била приета, когато той се е помолил в името на Мухаммед “алеихисселям”. Това е написано обстойно в книгите по тефсир и хадис. Тези, които успеят да разберат тяхното съдържание, ще видят що за хора са онези, които отричат неговото посредничество.

Допълнение: Получаването на исканите неща чрез посредничеството и застъпничеството на пророците “алеихимуссалевату веттеслимат”

и евлиите “рахиме-хумуллаху теаля” са част от техните керемети и превъзходства. Те са притежатели на керемети и в гробовете си. Улемите на ехли суннет единодушно са съобшили, че кереметите са истина и че е ваджиб да се вярва в тяхното съществуване. Книгата на Аллаху теаля заявява, че евлиите имат керемети. В свещен айет е посочено, че Сюлейман “алеихисселям” е поискал да се пренесе за един миг тронът на Бълкъс – украсен със злато и скъпоценни камъни – от Саба (Себе) в Йемен до Шам. Асаф бин Берхия го е донесъл за миг, без да увреди нито една негова част. Асаф е бил евлия и мигновеното донасяне на трона е било керамет за него. Кераметът на хазрети Мерйем е разказан в 37-и айет от сура Ал-и Имран. Макар при нея да не е влизал друг, освен Зекерия “алеихисселям”, той – при всяко влизане там – е намирал пресни плодове и тя е казвала, че те са от Аллаху теаля. Учените на ехли суннет са единодушни, че евлиите имат керемети, както пророците имат чудеса, защото Аллаху теаля обича много тези, които се подчиняват и следват пророците. Той им дава керемети, както в живота, така и след смъртта. Чудесата и кереметите на пророците и евлиите – които се проявяват след тяхната смърт – потвърждават още по-добре факта, че те са говорели истината, защото невярващите врагове – които са виждали техните чудеса и керемети, когато са били живи – си мислели, че ги правят, научавайки от някой друг. Но невъзможно е да се помисли и каже същото за чудесата и кереметите, които се проявяват след тяхната смърт. Само Аллаху теаля прави тези две неща, които стават с Негова сила. Той, проявявайки благосклонност към Своите пророци и евлии, ги създава посредством тях и тяхното застъпничество. Чудесата се проявяват в пророците, а кереметите в праведните мюсюлмани, следващи пътя на пейгамберите. Пророците са ма’сум, т.е. те никога на вършат грехове. Шейтанът никога не може да се прояви в техен вид. Евлиите са наследниците на пророците. Дяволът не може да се доближи до тях. В много книги е написано, че шейтанът е избягал от хазрети Омер, Абдуллах ибни Аббас и още много други сахабии “радияллаху анхум”. Али Уши Ферганеви “рахметуллахи алейх” в касидата “Бед’ул-емали” казва:

*Имат керемети на този свят евлиите,
хора на благоволенieto са те.*

Вдвустиишето няма нищо неразбираемо за досетливите и разумните хора, защото е казано, че на този свят евлиите проявяват керамети. Въпреки това между ехли суннет и мутезилитите има несъгласие във въпросното отношение. Втората група са казали, че кераметите не съществуват, защото са помислили, че ако съществуваха, те нямаше да бъдат разграничени от чудесата на пророците, и това щеше да обърка кой е пророк и кой е евлия. Според ехли суннет притежателят на чудо трябва да обяви, че той е пророк; за притежателя на керамет не е необходимо да каже, че е велия. Ако го каже, ще стане ясно, че не е. Ако безмезхбниците бяха разбрали тази тънкост, те не биха се осмелили да хулят евлиите, изтъквайки грозните слова на лъжците и зъндъците. Горепосоченият стих има следния смисъл: “Евлиите имат керамети и на този свят, също. Аллаху теаля приема молитвите на онези, които се молят в тяхно име и търсят тяхното застъпничество.” Хората с ограничено разбиране мислят, че от този стих се разбира, че велиите проявяват керамети само на този свят и казват, че те спират след смъртта. Това тълкувание е напълно грешно, защото големи улеми – например Шерефуддин Халил Неджари Йемени ханефи¹⁷¹ в “Нефис-ур-рияд”, неговия шерх към касидата “Емали” [и Ахмед Асъм Ефенди “рахметуллахи алейх”, преводачът на “Камус”, в шерха на същата касида] – са обяснили това двустиише така, както сме предали ние. Дори е казано, че хората са считани на земята до настъпване на Къямета, с други думи – до започване на ахиретския живот. Това е обяснено подробно и в книгата “Нухбет-ул-леали” на Мухаммед бин Сюлейман Халеби Рейхави “рахметуллахи алейх” – разяснението към касидата “Емали”.

Многобройните керамети на евлиите са били наблюдавани и след тяхната смърт. Учените са ги съобщили с единодушие. Ние сега ще споменем само няколко от тях. В книгата “Бухари” се казва: “Хазрети Асъм “радияллаху анх” е обещал на Аллаху теаля, че никога няма да докосне нито един мушрик и мушрик няма да докосне него. Неверниците са поискали да се приближат до трупа му, когато са го сторили шехид. Аллаху теаля – за да го защити от тях – е изпратил толкова много пчели, че било невъзможно някой да се доближи до него. Това е било кераметът на хазрети Асъм, който се е проявил след смъртта му.

---

171 Халил Йемени е починал през 332 [943] г.

Когато неверниците са заловили хазрети Хубейб от Есхаб-и кирам, те го заплашили да каже: “Ще те освободим ако кажеш, че Мухаммед “алеихисселям” е лъжец. Ако ли не, ще те убием!” Хазрети Хубейб е казал: “Аз бих жертвал своя живот само и само, за да не бъде ободен от трън благословиеният му крак.” При това те са го сторили шехид. След време няколко сахабии са дошли нощно време и прерязали въжето на мъченика. [Като отнасяли тялото,] той е паднал на земята, но не успели да го видят никъде и никой не успял да разбере къде е отишъл.

Един сахабин на име Ханзала е побързал да се присъедини към Расулюллах за джихад, без да има време за гусюл абдест. Когато той е паднал шехид, ангелите са го измили. Ето защо той е станал известен с името “Гасил-ул-Мелянке”. Всичко това е написано в книгата “Бухари”.

Мухаммед бин Абдуллах Тебризи Шафи¹⁷² в своята книга “Мишкат” казва: “Хазрети Аише “радияллаху анха” е казала: “Етиопският негус е станал мюсюлманин. Чух от много хора да съобщават, че са виждали бляскаво сияние над неговия гроб.”

Расулюллах е събщил, че братът на хазрети Али Джафер, след като е станал мъченик, отишъл в град Бише, Йемен, заедно с ангели, за да благовести тамошния народ, че идва дъжд.” Това го бяхме написали по-горе.

Един четец, т.е. хафъзин е рецитирал сура Кехф до благословената глава на хазрети Хюсеин “радияллаху анх”. Когато е прочел свещения аyet със смисъл: “Есхаб-и Кехф бяха изумени от Нашите знамения”, е било чуто от благословената му глава да се казва: “Моето убийство и влаченето на тялото ми са по-узимителни неща от състоянието на Есхаб-и Кехф.”

Когато халифът Ме’мун е обесил Наср-ул-Хазаи, до тялото на веляята са оставили на стража човек, с копие в ръка, който бил възложен със задачата да обръща неговото лице от Къбле. Въпреки това обаче, щом се е спуснала нощната тъма, благословеното лице на веляята се е обърнало към Къбле и е било чуто да се чете втори аyet на сура Анкебут, където по смисъл се казва: “Нима смятат онези, които са казали: “Повярвахме!”, че ще бъдат оставени сами на себе си?” От един гроб е било чуто да се чете сура Мулк. Това го бяхме

172 Тебризи е починал през 749 [1348] г.

писали по-горе. Всички тези неща са истински и били предадени от мухаддисите.

Ибни Асакир Али¹⁷³ обяснява, че Умейр бин Хаббаб Селеми е казал: “Ние, осмина приятели, бяхме пленени от византийците във времето на Омаядите. Тези хора ни заведоха при техния цезар. “Обезглавете ги!” – заповяда той. Аз излязох напред, за да убият първо мен. Свещениците ме съжалиха и се зачудиха от моето поведение. Те помолиха императора да ми прости и целунаха ръцете и краката му. После един от тях ме заведе у дома, изкара пред мен едно красиво момиче и рече: “Това е моята дъщеря. Аз ще я омъжа за теб ако приемеш нашата религия.” “Аз не се отвръщам от моята религия заради жена и богатство!” – отвърнах аз. След няколко дни това момиче ме покани в градината и каза:

- Защо не правиш това, което казва баща ми?

- Аз не оставям религията си заради жена и богатство!

- Какво мислиш да правиш: Да останеш тук или да се върнеш в твоята страна?

- Искам да се завърна.

После тя посочи една звезда и допълни: “Нощем пътувай в посока към тази звезда, а денем се крий, и така ще стигнеш до твоята страна!”, след което си отиде. Аз потеглих на път и провървях три нощи. Когато се бях скрил на четвъртия ден, дочух глас да назовава моето име. Поогледах се и видях моите приятели мъченици. “Вие не бяхте ли станали шехиди?” – попитах аз. “Да, бяхме, но Аллаху теаля заповяда на мъчениците да присъстват на погребението на Омер бин Абдул’азиз.” – отвърнаха те. Всички до един бяха на коне. Един от тях каза: “Подай си ръката!” и ме сложи да седна зад него. Пропътувахме с голяма скорост и се озовах пред моя дом в Ел-джезира.”

Абдуррахман ибнул Джевзи¹⁷⁴ казва: “Ебу Али Бербери е един от първите трима, които се преместили от Шам в Тарсус. Той се е борил срещу ромеите и попаднал в техен плен. Същото се е случило и с тях – подобно на Умейр – и византийците са убили мъченически двамата му приятели. Един свещеник го спасил и завел у своя дом. После му предложил своята дъщеря – за да го подведе – но Аллаху теаля е

173 Ибни Асакир е починал в Шам през 571 [1176] г.

174 Ибнул-Джевзи ханбели е починал през 597 [1202] г.

дарил момичето с напътствие. Двамата са потеглили на път заедно, като денем се криели. По едно време дочули стъпки и се поогледали. Видели, че това са двамата братя шехиди и до тях ангели. Ебу Али Бербери ги е поздравил и е попитал как са, при което те отвърнали: “Аллаху теаля ни изпрати при вас, за да бъдем ваши свидетели в брака.” Те са изпълнили никяха и си тръгнали. Двойката е дошла в Шам и заживяла заедно дълги години. Това събитие е било много прочуто в Шам.” [Мухаммед Ма’сум Фаруку Серхенди е потеглил с кораб от Индия в началото на 1068 [1658] г. Той е отишъл първо в лъчезарната Медина, а после – в началото на реджеб – в благословената Мекка. След като е извършил хадж с благородните си синове, той се е завърнал в Индия в началото на 1069 г. По време на посещението на гробовете на големците в исляма в Дженнетул муалля и Дженнетуб Баки, и на Худжре-и сеадет, те са се появили в техния собствен вид и го благовестили за различни неща. Имам Мухаммед Ма’сум Фаруки “рахметуллаху алейх” е съобщавал тези неща на своите синове ежедневно. Един от тях, а именно Мухаммед Убейдуллах, е записал това на арабски език в своята книга “Йевакит-ул-харамейн”. Три години по-късно се е състоял и преводът на персийски език.] Такива събития и подробности за живота на мъртъвците в гробовете са записани в книгата на Ибни Ебиддунйа, “Хилйе” на Ебу Нуайм, “Сафвет-ус-Сафве” и “Уйун-ул-Хикайат” на Ибн-ул-Джевзи и още много други. Инби Теймия и Ибн-ул-Каййим-и Джевзийе също на написали подобаващо за кераметите на евлите.

[Исмаил Мусули “рахметуллахи алейх”, един от големците в шафитския мезхеб, в своята книга “Музил-ул-шубухат фи-исбат-ил-Керамат” доказва, че евлите притежават керамети. Той е починал през 654 [1255] г.]

Странно е, че няколко хора на религията в ханефитския мезхеб и ухабитити не вярват, че евлите могат да преминат дълги разстояния за кратко време. Това състояние също е един вид керамет. Ханефитските улеми в книгите по фикх и акаид са дали подобаващи отговори на тях. Те са казали, например, че ако някой от Запад се ожени за жена от Изток и ако той остане далеч от нея за дълго време, и ако жената забременее няколко години по-късно, очакваното дете ще бъде на този мъж, защото е възможно човекът да е отишъл при своята жена чрез тайн-и межан. Проявата на един такъв керамет е допустима и това е

било съобщено с единодушието на учените по фикх и акаид (вяра). В книгата **“Вехбийе”** се казва: “Тайй-и межан, т.е. преминаването на дълги разстояния за един миг, е едно от кераметите, с които са били дарени евлиите. Приемането на това е ваджиб.” Този факт е написан в **“Несефи”**, **“Фъкх-и екбер”**, **“Сивад-и А’зам”**, **“Мевакъф”**, **“Мекасид”** и в техните шерхове [и в **“Ибни Абидин”**]. Как може да не се вярва в това, при условие, че то е открито заявено в свещен айет. Учените на ехли суннет са написали тези неща, научавайки оттам. Те са казали, че вярата в кераметите е ваджиб. Мигновеното пренасяне на трона на Белкъс – както е посочено в свещен айет – потвърждава, че тайй-и месафе (преминаване на голямо разстояние за кратко време) е вид керамет.

Кераметите на евлиите са обяснени много хубаво в 32-а част на книгата **“Ес-Сивад-ул-А’зам”** на Хаким-и Семерканди Исхак бин Мухаммед “рахимехуллаху теаля”¹⁷⁵. Сметнахме за целесъобразно да направим една извадка оттам:

“Трябва да се вярва в кераметите на евлиите. Онзи, който не вярва, става ехли бид’ат (еретик). Неверието в керамета е два вида: Човек става кяфир ако не повярва в свещените айети, съобщаващи за кераметите на евлиите. Ако каже, че вярва в тях, но приеме въпросните притежатели на керамети за пейгамбери, също става кяфир. Ако вярва в свещените айети и не приема въпросните хора за пейгамбери, за него е допустимо да каже: “Свещените айети разкриват кераметите на евлиите.” Защото Аллаху теаля в гореспоменатото знамение съобщава, че този, който мигновено е донесъл трона на Белкъс, е бил учен човек, а именно Асаф бин Берхия. Той не е бил пейгамбер, а евлия от общността на Сюлейман “алейхисселям”. При условие, че в Коран-и керим се говори за керамета на един от общността на Сюлейман “алейхисселям”, каква е причината за неверието в кераметите на общността на Мухаммед “алейхисселям”? Без съмнение Мухаммед “алейхисселям” е по-високопоставен от Сюлейман “алейхисселям” и общността на първия е по-високопоставена от тази на последния. Ако безмезхебниците – в израз на възражение – кажат: “Този керамет е бил на Сюлейман “алейхисселям”!”, то ние ще им кажем, че кераметите на тази общност са всъщност (чудеса) на Мухаммед “алейхисселям”. В 24-о знамение на сура Мерйем по смисъл се казва: **“Дръпни към себе**

175 Семерканди е починал през 342 [953] г.

си ствола на палмата. От нея за теб ще се посипят свежи фурми.” Аллаху теаля разкрива, че от сухия ствол на палмата е изкарал фурми за хазрети Мерйем. Тя не е била пейгамбер. Плодовете до нея, които е виждал Зекерия “алеихисселям”, и събитието с Есхаб-и кехф са били все керамети. Тези, които са проявили тези керамети, не са били пророци. Защо да няма притежатели на керамети в общността на Мухаммед “алеихисселям”, при условие, че е имало в общностите на предишните пророци?” В 110-о знамение на сура Ал-и Имран по смисъл се казва: **“Вие станахте най-добрата общност.”** Ако хората, които не вярват в кераметите, в ответ на тези наши думи кажат: “Човек не може да отиде до Кяабе и да се завърне за една нощ.”, ние ще отвърнем: “Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е бил възнесен в седемте небеса и местата, пожелани от Аллаху теаля, и се е върнал обратно за миг. Може ли да има по-голям керамет от този?” И отново питаме: “Кой е по-ценен, мюсюлманинът или безверникът? Ние чуваме и вярваме, че един неверник за един миг отива от Изток на Запад и се връща обратно; този безверник е всекимуизвестният Иблис (Шейтанът). Защо нещо, което се дава на неверник, да не се даде на любимите раби на Аллаху теаля?” Човек трябва да размишли дълбоко върху тези неща и да прояви разбиране.” Преводът от шерка на **“Сивад-ул А’зам”** приключва тук. Ибни Теймия и много други съобщават, че тези, които не вярват в кераметите на евлиите, са хариджиите, мутезилитите и някои шиити. Причината е в това, че тези еретици нямат керамети, нито пък големци, които да проявяват керамети. Ето защо те не виждат, чуват и вярват.

Преводът от книгата на Давуд бин Сюлейман **“Минхат-ул-Вехбийе фи Ред-ил-Веххабийе”**, която е била написана като опровержение към ухабитската книга **“Фетх-ул-меджид”**, свършва тук. По този благоприятен случай стана възможно да се преведе цялата книга.¹⁷⁶

176 Хасен-и Басри е починал през 110 [727] г. в Басра.

Ебу Кияабе Абдулмелик е починал през 276 [889] г. в Багдад.

Садуддин Тефтазани Мес’уд е починал шафи през 792 [1389] г. в Семерканд.

Али Уши е починал през 575 [1180] г.

Шерефуддин Халил Неджари Йемени е починал през 632 [1235] г.

Сеййид Ахмед Асъм ефенди Айнтаби е починал през 1235 [1820] г. в Истанбул.

Мухаммед бин Сюлейман Халеби Рейхави е починал през 1228 [1813] г.

Халифът Ме’мун бин Харун е починал през 218 [833] г.

Давуд бин Сюлейман Багдади е починал през 1299 [1881] г. “рахметуллахи алей-

Абдулгани Наблюси в **“Кешф-ун-Нур мин-Есхаб-ил-кубур”** казва: “Аллаху теаля дарява с керемети онези раби, които са се приближили до Него. Кереметите са неща, които са създадени от Аллаху теаля – извън обичаите и научните знания – в хора, наречени евлии. Аллаху теаля, със Своите сила и воля, твори такива неща в тези раби. Силата на хората също е създадена от Аллаху теаля. При създаването на такива неща силата и волята на рабите нямат влияние. Тяхната воля и сила стават само причина за създаването на кереметите. Човек става кяфир ако каже и повярва, че рабът може да прави керемети със своята сила, когато пожелае.

Велия, при когото се случват керемети, знае, че те са създавани само с волята и силата на Аллаху теаля, че собствените му воля и сила нямат въздействие. По същия начин, той всеки миг знае, че телесните му сетива на виждане, слух, усещане на вкус, усещането за твърдост и топлина, мислене и запаметяване, и фунциите на външните и вътрешните му органи, накратко, всичките му дела се случват с волята, силата и създаването на Аллаху теаля. Ето това е вилийет (приближеност към Аллаху теаля). С други думи, този, който всяка секунда знае и вярва, че всичко това се случва по посочения начин, ще се е приближил до Аллаху теаля и станал Негов велия. Това познание обхваща неговата същност всеки миг. Аллаху теаля понякога дава гафлет на велията Си и го кара да забрави това знание. Неговият вилийет в такива моменти го напуска, но тъй като преди това е бил евлия, той продължава да се нарича велия. По същия начин, този, който има вяра, се нарича му’мин. Той продължава да се нарича му’мин, докато спи и е в състояние на гафлет. Времето на гафлет е най-ниското състояние на евлиите. Състоянието на смъртта, споменатото от Аллаху теаля по смисъл: **“Ти без съмнение си мъртъв. Те също са мъртви.”**, е подобно на това. Ето защо, евлиите са нарекли състоянието на разбиране, че всичко тяхно е от Аллаху теаля, [**“фена филлях”** или] **“мевт-и ихтияри”**. В хадис-и шериф се казва: **“Който разпознае себе си, ще е разпознал своя Господ.”** Този, който разбере, че всички негови дела, явни и скрити сили не са от самия него, всъщност ще е опознал Притежателя на тази сила – Аллаху теаля. Мюсюлманин, който изпълнява всички фарзове, заповядани от Аллаху теаля и в допълнение съблюдава нафиле ибадетите – т.е. ибадетите, начина на

живот и състоянията на Мухаммед “алейхисселям”, – се приближава до Аллаху теаля и става евлия. За него става явно, че неговите чувства и действия не са от самия него, а от Аллаху теаля. Хадис-и шерифът на тази тема е записан в книгите по тасаввуф.

Според арифите човек, за да стане велия, трябва да знае, че е мъртъв със смърт, наречен мевт-и ихтияри (смърт по избор). За да настъпят керамети в евлиите “рахиме-хумуллаху теаля”, те трябва да са мъртви в този смисъл. Може ли човек, който е осъзнал това, да каже, че покойниците не проявяват керамети? Невежите и гафилите (нехайните) предполагат, че техните действия са със собствена воля и сила, и забравят, че всичко е създадено от Аллаху теаля.

Книгите по фикх също съобщават, че евлиите проявяват керамети и след смъртта. Според ханефитския мезхеб е мекрух да се стъпи, седне, спи или ходи по нужда върху гроб, защото това са прояви на неуважение. В хадис-и шериф се казва: **“Предпочитам да стъпя върху огън, вместо гроб.”** Тези думи показват, че е необходимо да се зачитат хората и след като починат. Казано накратко: нашата религия е съобщила, че мъртъвците са притежатели на керамети, т.е. те са ценни. Както стана дума по-горе, керамът е вършена на неща извън обичая. Тъй като хората ходят и сядат върху земята, и това е обичай, нестъпването и несядането върху гроба на вярващ раб е керамет, т.е. добро отношение към него. Нашата религия, която дава такива керамети на всеки вярващ след смъртта, показва, че ще бъдат дадени и по-ценни керамети на евлиите, притежатели на ирфан.

Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е посещавал гробището Баки⁷ и се е молел на крака до гробовете. Това също показва, че мъртъвците са притежатели на керамети, защото в противен случай нямаше да се моли на това място ако не знаеше, че молитвата до гроба на вярващ човек се приема. Тъй като има подобни керамети за всеки вярващ, очевидно е, че ще има още повече за евлиите “рахиме-хумуллаху теаля”.

Когато един мюсюлманин почине, той трябва да бъде измит, увит в кефен и погребан. Нашата религия ни налага да правим това. Тази заповед показва, че вярващият е притежател на керамет след смъртта. Такива керамети липсват при мъртъвците неверници или животните.

Тъй като тялото на мюсюлманина се цапа с мръсотия по време на смъртта, нашата религия е заповядала неговото измиване. Тази повеля

разкрива, че вярващият е притежател на керамет след смъртта.

В книгата “Джами’ул-фетава” е написано, че не е мекрух да се строят сгради и тюрбета върху гробовете на улеми и сеййиди. В същата книга се казва, че миячът трябва да бъде чист; мекрух е да бъде джунуб. Това отново показва, че всеки вярващ е притежател на керамет след смъртта. Въпреки това не всеки жив притежава керамети, а това е характерно само за живите евлии. Имам Абдуллах Несефи “рахиме-хуллаху теаля” в книгата “Умдет-ул-и’тикад” пише: “Както всеки мюсюлманин продължава да е мюсюлманин по време на сън, същото се отнася и за смъртта. По същия начин, пророците продължават да са пророци и след като починат. Това е така, защото този, който е пророк и вярващ, е душата. Когато човек умре, в неговата душа не настъпва промяна.” Човекът е всъщност душата, а не тялото. Тялото е временният дом на душата. Не къщата, а стопанинът е ценен. Джебраил “алеихисселям” се е показвал пред Пейгамбера ни в човешки вид, обикновено във фигурата на сподвижника Дихйе. Някои от Есхаб-и кирам също са виждали Джебраил “алеихисселям” в човешки вид. Не може да се каже, че Джебраил “алеихисселям” изчезва, когато той премине от човешки вид в оригиналната си форма, т.е. когато стане като душа (невидим). Тук може да се каже само, че е променил формата си. Когато човек умре, душата му преминава от един в друг свят. Тази трансформация на душата не показва отсъствието на керамет.¹⁷⁷

Много събития и истории са написани в книгите, които разкриват, че евлията притежават керамети и след смъртта. Например, различните керамети на Ебу Абдуллах бин Зейн-ул-бури Ишбили са посочени в книгата на големия евлия Мухйиддин Араби “Рух-ул-Кудс”. Например, една нощ човек на има Ебу Касъм бин Хамдин е ослепял, докато е четял книга, критикуваща и отричаща имам Мухаммед Газали. Той незабавно е свел чело доземи в седжде и се закълел, че повече никога няма да прочете тази книга. Аллаху теаля е приел неговото покаяние и го дарил със зрение. Това е пример за керамет на имам Газали, който се е случил след неговата смърт.

Имам Яфи в своята книга “Равдур-Рияхин” пише: “Един велия се

177 Мухаммед Семерканди ханефи, авторът на “Джами-ул-фетава”, е починал през 556 [1162] г.

Абдуллах Несефи ханефи е починал през 710 [1310] г. в Багдат.

е помолил да му бъдат показани степените на мъртвците в гробовете. Една нощ са му били показани различни гробове. Някои лежали върху дъски, други на копринени легла или сред ароматни цветя. Някои са били весели, други плачели, а трети се смеели. Дочул е глас, който казал: “Тези състояния са в отплата на техните дела в земния живот. Добронравните, мъчениците, държащите нафиле орудж, обичащите се в името на Аллах, грешниците и покаяващите се са били в различни състояния. Състоянията на покойниците в гробовете се показват на някои евлии насън, а на други наяве. В книгата **“Кифайет-ул-Му’текад”** на имам Яфи “рахметуллаху алейх” е написано как някои евлии отиват до гробовете на бащите си и разговарят с тях.

В книгата на Елкай¹⁷⁸ **“Ес-суннет”** Яхия бин Му’ин казва: “Един мой верен приятел гробар ми каза: “Станах свидетел на много удивителни събития. Онова, което най-много ме изненада беше как един мъртвец повтаряше езана на муеззини.”

Ебу Нуайм в книгата **“Хилйе”** пише: “Чух от Шейбан бин Джирсден да казва: “Когато поставихме Сабит-ул-бенани в гроба, Хамид-ут-тавил беше до мен. По едно време падна кирпич в гроба. Щом слязохме да го вземем, вътре видяхме как Сабит кланя намаз. Той приживе винаги се е молел така: “О, Господи! Ако си отредил на някого керамета да кланя намаз в гроба, отреди и на мен!”¹⁷⁹

Имам Тирмизи, Хаким и Бейхаки предават: “Абдуллах ибни Аббас каза: “Няколко сахабии пътувахме и по едно време – когато спряхме за почивка – стегнахме палатка. Ние не знаехме, че там е имало гроб. Чухме някой да рецитира сура Мулк – от началото до края. Когато се върнахме в Медина, доложихме това на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, който ни каза: **“Тази сура спасява покойника от гробно мъчение.”** Ебул-Касъм пише за това в своята книга **“Исфах”** и казва: “Това доказва, че мъртвецът чете Коран-и керим в гроба.”

Ибни Мендех казва: “Талха предава от Убейдуллах, който е казал: “Бях в една гора. Когато се стъмни, седнах до гроба на Абдуллах бин Амир бин Хизам. Дочух как с хубав глас чете Коран-и керим. Доложих това на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, който каза: **“Това**

178 Хибетуллах Елкай “рахметуллахи алейх” е починал през 418 [1027] г.

179 Абдуллах Яфи е починал през 768 [1367] г. в Мекка.

Яхия бин Му’ин Багдади шафи е починал през 233 [848] г. в Медина.

Ебу Нуайм Исфехани е починал през 430 [1038] г. “рахметуллаху алейхим еджма’ин”

беше Абдуллах. Когато Аллаху теаля отнеме душите, те биват държани на техните места в Рай. Всяка нощ остават в гробовете до сутринта.”¹⁸⁰

Когато човек умре, душата не умира. Душата е различно същество от тялото. Нейната връзка с трупа в гроба не свършва, след като тялото стане на пръст. Невежите (които не са чели книгите на сунитските учени), безмезхебниците и еретиците от седемдесет и двете течения, за които е съобщено, че ще отидат в Джехеннема, не знаят, че душата е различна от тялото. Те предполагат, че както движенията изчезват след смъртта, така и душата – която смятат за качество на тялото, подобно на движенията – изчезва. Те казват, че както и другите човешки същества, така и евлиите умират, стават на пръст и губят тяло и душа. Тези хора не показват уважение към мъртвите и ги оскърбяват. Те отричат посещението на гробовете в името на берекет и правене на тевесул с тях. Един ден бях на път да посетя гроба на Вели Арслан Димишки. Един еретик ми каза: “Може ли да се посещава пръст?” Аз премного се зачудих. Тези слова – изказани от човек, който твърди, че е мюсюлманин – много ме наскърбиха.

В хадис-и шериф се казва: **“Гробът е или градина от дженнетските, или яма от джехеннемските.”** Това ясно показва, че душите се свързват с разложените трупове и разкрива, че гробовете на мюсюлманите са ценни и благословени. Онзи, който хули или оказва вражда към един ислямски учен, е под опасност от попадане в неверие.

И мъртвите, и живите хора са създанията на Аллаху теаля. Нито едно от тях няма влияние върху нищо. Този, който влияе върху всичко е единствено Аллаху теаля, но трябва да се оказва почит към мюсюлманина, жив или мъртъв. Това е ваджиб. Защото и мъртвите, и живите мюсюлмани са ше’ара на Аллаху теаля. Уважението към тях е повеля на Коран-и керим. На 32-и айет от сура Хадж по смисъл се казва: **“Оказването на уважение към ше’ара на Аллаху теаля е от таквата на сърцата.”** Ше’ар са нещата, които напомнят за Аллаху теаля. Мъртвите и живите учени, и праведниците са ше’ар.

Уважението към улемите и евлиите може да се окаже по различни начини. Един от тях е чрез изработване на дървени ковчези и построяването на куполи над гробовете им. Големината и чистотата на техните чалми и дрехи също е предназначено за уважение към

180 Мухаммед ибни Мендех “рахметуллахи алейх” е починал през 395 [1005] г.

тях. В книгата “Джами’ул-Фетава” е написано, че изграждането на сгради и гробници над гробовете на улемите, евлиите и сеййидите не е мекрух. Според нас е допустимо да се сложат сандуки, покривала и чалми върху гробовете на евлиите, за да се предизвика уважение към тях и да се опазят от оскърбления. Във времето на селеф-и салихин това не се е правело, защото тогава всички са оказвали уважение към гробовете. В книгите по фикх е написано, че след извършването на прощалния таваф, от Месджид-ил-харам трябва да се излиза чрез ходене назад. Този начин на напускане е израз на уважение към Кяабе. Селеф-и салихин не го правели, но те никога не са имали пропуски в уважението към Кяабе. Покриването на Кяабе не се е правело преди, но фетвата, която го позволява, е била издадена по-късно. Покриването на гробовете – по аналогичен начин – също е позволено (джаиз). В хадис-и шериф се казва: **“Ако човек отвори хубав път (съвместим с исляма), той ще получи толкова много севаб, колкото всеки един от онези, които го следват.”**

В “Джами’ул-Фетава” се казва: “Не сме виждали доказателство, което да показва, че поставянето на ръце върху гробовете е суннет или мустехаб. Но не можем да кажем, че това не е джаиз.” Онези, които казват, че е харам, нямат никакви доказателства. За да се обяви за харам, трябва да се представи доказателство от един от източниците в религията (**Едилле-и ербе’а**), т.е. Коран-и керим, хадис-и шерифите, иджма-и уммет и къяс-и фукаха. Къясът и доказателствата на немуджтехидите нямат никаква стойност. Някои неуки хора казват: “Когато човек окаже уважение към гробовете на евлиите и иска помощ и берекет от тях – с вяра, че ще въздействат като Аллаху теаля – напуска исляма и става мушрик. Ето защо ние предприемаме превантивни мекри и разрушаваме гробовете и тюрбетата. Ние – като ги наскърбяваме по този начин – показваме на хората, че мъртвите евлии не са в състояние да се опазят от тези обиди. С това спасяваме хората от попадане в неверие и политеизъм.” Тези слова на еретиците са неверие (куфр) и наподобяват думите на фараона, който е казал: **“Оставете ме да убия Муса. Той да зове своя Господ, за да го опази от мене. Страхувам се, че той ще промени вашата религия и ще посее развала по земята.”** (Смисълът на 26-о знамение на сура Му’мин) Тези невежи отричат, че Аллаху теаля обича евлиите и че ще приеме дуите на любимите, и че ще създаде желанията на

душите след смъртта на телата. Тези хора говорят с предположения, илюзии и фантазии. Те не могат да разграничат истината от заблудата. Един мюсюлманин никога не би казал, че общността на Мухаммед “алейхисселям” е в заблуда от хиляда години насам и не би могъл да помисли лошо за тях. Расуллоллах “салляллаху алейхи ве селлем” не е изложил нито един лицемер, макар да е знаел всеки един от тях. На онези, които го питали за тях, отговарял: “Ние гледаме думите, делата и външността на нещата. Само Аллаху теаля знае сърцата.” Тук приключва преводът от “Кешф-ун-нур”.

Ако сто значения могат да бъдат извлечени от изявление или действие на мюсюлманин и ако едно от тях сочи, че той притежава вяра, докато деветдесет и девет от тях показват неверие, ние трябва да кажем, че е мюсюлманин. Това означава, че деветдесет и деветте значения, които сочат неверие, не се вземат предвид, а се взема под внимание едното, което показва наличие на вяра. Ето защо мюсюлманите не бива да бъдат зовани “неверници” или “политеисти” и да се гледа с лошо око на тях. Тези наши писания не бива да се разбират неправилно и затова трябва да се обърне внимание на две неща. На първо място, лицето, чието изявление или действие е под въпрос, трябва да е мюсюлманин. Обратно, ако въпросният човек е неверник, не само едно неговото изявление и дело, а дори много такива да показват наличие на вяра, той не става мюсюлманин. Ако един французин похвали Коран-и керим или британец каже, че Аллах е един, или немски философ каже, че най-добрата религия е ислямът, не може да се каже, че те са мюсюлмани. Един неверник, за да стане мюсюлманин, трябва да каже: “Аллах съществува и е един. Мухаммед “алейхисселям” е Неговия пророк. Той е изпратен като Пророк за всички хора, които ще живеят до края на света. Повярвах в всички негови слова.” и незабавно да научи шестте условия на вярата и 33 фарза, и да повярва във всички тях. Вторият важен момент се изразява в това изявление – “Ако едно изявление или дело носи сто значения.”, а не “Ако от сто изявления или действия деветдесет и девет показват неверие, а едно вяра, такъв човек трябва да бъде приет за мюсюлманин.” Защото ако само едно изявление или дело на човек открито показва неверие, т.е. ако няма смисъл, показващ вяра, той се счита за кяфир. Другите слова и дела, които показват наличие на вяра,

не могат да го спасят от неверие!¹⁸¹

25 – Самите ухабии признават, че сунитските учени “рахиме-хумуллаху теаля” са били прави. Аллаху теаля ги е накарал да кажат тази истина. Вижте как на 432-а стр. от въпросната книга е похвален ехли суннет: “Когато Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е изпрацал Му’аз бин Джебел “радияллаху теаля анх” в Йемен, попитал:

- **Как ще отсъждаш там?**

- Според книгата на Аллах.

- **Ами ако не може да намериш в книгата на Аллах?**

- Според Сунната на Пророка на Аллах “салляллаху алейхи ве селлем”.

- **Ами ако не може да намериш и в Сунната на Расулюллах?**

- Ще направя иджтихад, т.е. ще отсъдя според моето разбиране.

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е поставил благословената сиръка по гърдите на Му’аз ирекъл: “Елхамдулиллях! Аллаху теаля стори пратеника на Пейгамбера Си да е в съгласие с доволството на Расулюллах.”

Муаз е бил един от най-учените сред Есхаб-и кирам в познанието на фъхх, халял и харам. Следователно, той е бил дълбок учен, който е бил в състояние да прави иджтихад. Ето защо за него е било позволено да отсъжда според своя иджтихад за нещата, които не е можел да намери в Книгата на Аллаху теаля и Сунната на Расулюллах. Но днес и в миналото имаше хора, които бяха толкова невежи, колкото да не познават законите в Книгата на Аллаху теаля и Сунната на Расулюллах, но да си мислят, че могат да правят иджтихад. Срамота!”

Тези редове ги е взел от книгите на великите сунитски учени “рахиме-хумуллаху теаля”, както и всички останали свои доказателства, защото преди Ибни Теймия не е имало човек, който да пише ереси като неговите. Той е поставил началото на тази тенденция, а неговите последователи са изопачили нещата още повече. Те са разтъккували

181 Ръкописът на “Кешф-ул-нур” присъства в библиотеката Сюлейманийе, Истанбул. Великолепното първо издание е направено в Пакистан, Лахор, през 1397 [1977] г. През 1398 [1978] г. е отпечатано като копие на първото, заедно с “Минхат-ул-вехбийе”.

погрешно безценните думи, цитирани от книгите на ехли суннет. Казали са, че всеки трябва да научи арабски и да прави иджитihad. Те се отклонили от правилния път и довели до заблуда милиони. Горепосочените писания отхвърлят техните твърдения и показват, че невежи хора като тях нямат способността да правят иджитihad и че извлечените от тях закони са погрешни и еретични.

Днес броят на хората, които не вярват в иджитhада, нараства. Те казват: *“Какви са тези мезхеби; те са разединили мюсюлманите и сторили исляма трудноизпълним. Аллах заповядва леснина. В исляма няма мезхеби; те са били измислени по-късно. Аз следвам пътя на Есхаба и не признавам друг.”*

Тези слова са изфабрикувани от невежите хора и сега ги разпространяват сред мюсюлманите. Тези хора действат много ловко; първо цитират думите на сунитските улеми и след това добавят своите лъжи. Хората, които виждат правилните изявления, считат, че всичко казано от тях е истина. Пътят на спасението е този на Есхаб-и кирам “ридвануллахи теаля алейхим еджма’ин”. В хадис-и шериф, сведен от Бейхаки и написан в “**Кунуз-уд-декаиик**” се казва: **“Моите сподвижници са като звездите на небето. Когато и да последвате, ще намерите правилния път!”** Той показва, че ако някой поеме по пътя на който и да е от Есхаб-и кирам, ще постигне земно и ахиретско благополучие. В хадис-и шериф, сведен от Дейлеми, се казва: **“Моите спътници са добри хора. Нека Аллаху теаля винаги да им дава добро!”** В други два хадис-и шерифа, предадени отново от Дейлеми, се казва: **“Не говорете за грешките на моите сподвижници!”** и **“Му’авийе без съмнение ще стане владетел.”**

Онези, които твърдят, че следват пътя на Есхаб-и кирам, откъде ще научат за него? Нима ще го научат от безмезхебниците, дошли хиляда години след тях? Или от книгите на учените, живели във времето на Есхаб-и кирам и превъзпитани от тях? Учените, превъзпитани от сподвижниците, и учениците на тези улеми са учените на ехли суннет вел-джема’ат “рахиме-хумуллаху теаля”. Мезхеб означава път. Под “мезхебът на ехли суннет вел-джема’ат” се разбират мюсюлманите, които са по пътя на Расулюллах и неговия джемат, т.е. сподвижниците. Тези благословени учени са написали точно това, което са научили от Есхаб-и кирам. Те никога не са писали личните си виждания. В книгите им няма нито една единствена дума, която да не е подкрепена

с доказателства. Вратата на четирите мезхеба е една и съща. Пътят на Есхаб-и кирам “ридвануллахи теаля алейхим еджма’ин” може да бъде научен само от книгите на сунитските учени.

Желаещите да бъдат по пътя на Есхаб-и кирам “ридвануллахи теаля алейхим еджма’ин” трябва да принадлежат на мезхеба ехли суннет и да се пазят от теченията, които са се появили с времето.

26- Авторът на “Фетх-ул-меджид” на 485-а и следващите страници е останал принуден да напише истинските ехли суннитски знания, но не е странял да посипе сред тях своите отровни и агресивни изявления. Пише:

*“Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е наредил да се мисли за ахирета, да се оказва благосклонност към мъртъвците, молейки се за тях, да се проявява милост и да се прави истигфар за тях, когато се посещават гробовете. По този начин посетителят ще е сторил добро, както на мъртвеца, така и на себе си. В хадис-и шериф, сведен от Муслим с първоизточник Ебу Хурайра “радияллаху анх”, се казва: **“Посетете гробовете! Посещението на гробовете напомня за смъртта.”** Абдуллах ибни Аббас казва: “Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” преминаваше край гробище в Медина. Погреждайки към гробовете, каза: **“Еселяму алейкум йа ехлел-кубур! Йагфируллаху лена ве лекум, ентум селефуна ве нахну бил-есер.”** Този хадис-и шериф е сведен от имам Ахмед и Тирмизи. В хадис-и шериф, който Ибнул-Каййим-и Джевзиййе е предал от имам Ахмед, се казва: **“Бях ви забранил да посещавате гробовете. Сега можете да ги посещавате! Така ще се сеещате за ахирета.”** В хадис-и шериф, предаден от Ибни Мадже с първоизточник Абдуллах ибни Мес’уд, се казва: **“Първо ви бях забранил да посещавате гробовете. Сега вече може да ги посетите! Така ще бъдете опазени от обичане на земното и ще си спомните за ахирета.”** В хадис-и шериф, предаден от имам Ахмед с първоизточник Ебу Са’ид, се казва: **“Бях ви забранил да посещавате гробовете, но отсега нататък сте свободни да го правите. С това ще извлечете поука и ще се събудите от гафлета.”** Ибн-ул Каййим Джевзиййе съобщава от Селеме-тебни Вердан, който е казал: “Видях Енес бин Малик да поздравява Расулюллах. После се опря на стената на един гроб и се помоли.” Политейстите промениха истинския начин на посещение на гробовете. Те обърнаха религията с главата надолу. Сега отиват*

до гробовете и съдружават с тях Аллах. Молят се на покойниците и искат от Аллах в тяхно име. Те искат от мъртъвците и чакат берекет. Молят ги да ги опазят от враговете. С това те вредят и на себе си, и на мъртвеца. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” беше забранил на мъжете да посещават гробовете, за да премахне тези лоши обичаи. После – след като монотеизмът (тевхидът) се е заселил в сърцата – той е позволил да се посещават гробовете, но изговарянето на безсмислени и грозни думи е било забранено. Най-грозното от всички тези грозни неща е правенето на ширк с думи или дела. Днес хората орнаментират тюрбетата ала не се грижат за джамиите. Преобръщат религията, която Аллах е разкрил чрез пророците. Тъй като шиитите са най-невежите и безбожни хора на планетата, те строят тюрбета и рушат джамии.”

Ние сме съгласни с ухабиите за невежите и еретиците, които прекрочват границите на религията до гробовете и в тюрбетата, за политеизма и за онези, които не мислят за създаването на Аллаху теаля. Без съмнение ние сме врагове на политеизма и политеистите. Имам Раббани “рахметуллахи теаля алейх” обяснява това много хубаво и ясно в различните си писма и особено в 41-о писмо на третия том. Това писмо е поместено във втора точка от третата част на **“Сеадет-и Ебедийе”**. Ухабитите – макар да казват, че вярват в допустимостта на посещението на гробовете, четенето на Коран-и керим и изпращането на неговия севаб на душите на мъртъвците, и че дуите носят полза за тях – те твърдят, че мъртъвците не чуват и чувстват, и че говоренето на тях, искането на застъпничество от Пророка и моленето на Аллаху теаля в името на евлиите, е ширк. С това си поведение те си противоречат. От информацията – която е изложена в тази книга (от началото до тук) – се стига до заключението, че разликата между ухабитите и ехли суннет произтича от тази точка. Ето защо ние – за да опазим нашите братя мюсюлмани – сметнахме за необходимо да акцентираме върху нея.

Великият ислямски учен и зрял велия сеййид Абдулхаким Ефенди “рахметуллахи алейх” – мудеррис, т.е. професор в **Медресе-тул-мутихассисин**, най-високопоставената образователна институция в османско време, еквивалентна на днешните университети – в своята книга **“Рабъта-и шерифе”**, отпечатана в Истанбул през 1342 г. по Хиджра и 1924 г. по Грирогианския календар, казва:

“Рабът е свързване на сърцето с един евлия – който е придобил качествата на Аллаху теаля (в характерни за създанията начини) и достигнал до степента мушахеде – и постоянно мислене за него, в негово присъствие или отсъствие (представяне на неговия образ в съзнанието). Мисленето за тези хора, достигнали до кемал (зрялост), е много полезно, както е казано и в един благословен хадис: **“Когато бъдат видени те, (хората) се сещат за Аллаху теаля!”** В хадис-и шериф, предаден от **“Бухари”** и **“Муслим”** се казва: **“Онези, които се намират (дружат) с тях, не стават шакии (лоши).”** Верен и чист мюсюлманин започва да придобива качествата и състоянията на такъв любим раб на Аллах, мислейки за него. Хадис-и шерифите заповядват мюсюлманите да бъдат с праведни хора, т.е. с любимите раби на Аллаху теаля. [В хадис-и шериф, предаден от Дейлеми, Таберани и Кунуз-уд-декаик, се казва: **“Аз съм градът на знанието, Али е неговата врата.”** Както е посочено тук, фейз, ма’рифет и нур текат от сърцата на любимите раби на Аллаху теаля – които са като портите към безбрежния океан от фейз на Аллаху теаля – в сърцата на мюсюлманите, които ги обичат и си спомнят за тях. За да се постигне това, първо е необходимо да се притежава вярата на ехли суннет, стриктно да се следва Расулюллах и да се обичат евлиите, които Той обича. Тези, които не отговарят на въпросните условия, са останали лишени от фейзовете и ма’рифетите на евлиите. Те не могат да намерят друг изход, освен да отрекат фактите, които не познават. Второто условие за получаване на фейз от сърцето на един евлия е той да бъде съвършен наследник на Расулюллах, да върви по неговите стъпки и да е любим раб на Аллаху теаля. Тъй като няма такъв човек на Аллах (евлия) сред ухабитите, вратите на фейза и ма’рифета са затворени за тях. Това е причината, поради която политеистите, които почитат идоли и статуи, и нещастните мюсюлмани, които следват псевдоводачите, не могат да получат никакъв фейз и полза. Причината, поради която Ебу Джахл, Ебу Талиб и Ебу Лехеб и други подобни не можаха да получат никакви фейз и напътствие от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е отсъствието на първото условия у тях. Пророците “алейхимусселям” са халифите на Аллаху теаля на земята. И евлиите, тъй като са станали наследниците на пророците, са взели дял от тази чест и благословените им сърца са станали огледало на Аллаху теаля. 26-о знамение на сура Сад и 165-о знамение на сура Ен’ам и подобните на тях са доказателства за нашите думи.

Мюсюлманин, който си свърже сърцето с това на един зрял велия, се сдобива с фейзовете на Аллаху теалю чрез благословеното сърце на този евлия. В благословен хадис, записан в “Дейлеми” и “Кунуз-уд-декаик”, се казва: **“Учен сред джемаата (учениците) му е като пророк сред общността.”** По отношение на получаване на фейзовете и ма’рифетите, няма значение дали велията е жив или мъртъв. Неговото съвършенство никога не се отделя от душата му. И душата, от своя страна, не зависи от времето, пространството, смъртта или живота. Ако гореспоменатите две условия са изпълнени, всеки мюсюлманин, който се свърже с евлиите на Аллах – т.е., който ги обича и си спомня за тях – където и да са, живи или мъртви, веднага започва да получава фейз и ма’рифет. Необходимо е да се повярва, че помощта на техните души е възможна с помощта на Аллаху теалю.

Докато един човек не достигне до състояние, в което да може да получи фейз непосредствено от Аллаху теалю, той се нуждае от посредник, който получава и предава фейз на учениците си.]

Фактът, че улемите на Бухара, Хиве, Семерканд и Индия “рахметуллахи теалю алейхим еджма’ин” са казвали, изпълнявали и заповядвали това с единомушие от втори до дванадесети век по Хиджра, е най-силното доказателство в подкрепа на горните изявления. Търсенето на друго доказателство, освен това, би означавало унизяване на милионите ислямски учени, израснали в огромния континент на Азия за повече от хиляда години. Техните книги, които разкриват, че те са били учени и повечето зрели евлии, са достъпни за всички.

В 35-о знамение на сура Маиде по смисъл се казва: **“Търсете средство за приближаване към Него.”** Това средство не е обвързано с никакви условия, а е използвано в общия смисъл на думата. Ибадетите, зикирът, дуите и душите на евлиите са включени в тази заповед. Опитът за ограничаване на общата заповед е опетняване на свещения айет. 31-о знамение на сура Ал-и Имран съобщава, че средството е Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. В него по смисъл се казва: **“Ако обичате Аллаху теалю, следвайте ме! Аллаху теалю обича онези, които следват мен.”** Всеки, който казва, че е мюсюлманин, трябва да повярва в това. Хадис-и шерифът: **“Учените са наследниците на пророците.”** показва, че евлиите “каддесаллаху теалю есрарехум” също са посредници. Тъй като в свещения айет е заповядано: **“Следвайте!”**, не може да се следва без да се обича.

В **“Бухари”** пише, че Ебу Бекр Съддък “радияллаху анх” никога не е изкарвал Расулюллах от сърцето и ума си. Той дори се е оплакал, че Расулюллах е във въображението му дори, когато се намира в тоалетна.

В 120-и аяет на сура Тевбе по смисъл се казва: **“О, вярващи, бойте се от Аллах и бъдете с правдивите!”** И тукашната заповед **“Бъдете с правдивите!”** не е обвързана с условия, а е изказана в общия смисъл. Ето защо това влючва и духовна, и материална дружба. Да дружиш телесно с тях означава да проявяваш благоприличие, уважение и обич към тях в тяхна компания. А духовната дружба се изразява в мислене и споменаване – с благоприличие – за правдив и любим раб на Аллаху теалю.

В 24-и аяет на сура Юсуф по смисъл се казва: **“Ако Юсуф “алеихисселям” не беше видял бурхана на своя Господ.”** Учените почти с единодушие са съобщили, че под “бурхан” се има предвид визуалното явяване на образа на Якуб “алеихисселям”. Зимахшери – авторът на тефсира **“Кешшаф”**, макар че е бил един от еретиците мутезилити – се е присъединил към мнозинството муфессири и казал: “Якуб “алеихисселям”, който е бил в Йордания, е бил показан на Юсуф “алеихисселям”, който се е намирал в една стая със Зелиха (Зюлейха) в Египет.”

Сеййид Ахмед Хамеви¹⁸² “рахметуллахи алейх”, учен в ханефитския мезхеп и анотаторът на **“Ешбах”**, в своята книга **“Нефехат-ул-курб вел итгисал би-исбат-ит-гасарруфи ли-евлияилляхи теалю велкерамети ба’дел-интикал”** казва, че душите на евлиите са по-силни от техните тела и следователно могат да се видят (проявят) на различни места в един и същ момент. В доказателство на това той изтъква следния хадис-и шериф: **“Има хора, които ще влизат в Рая през всички негови порти. Всяка врата ще ги призовава към себе си.”** Когато Ебу Бекр Съддък “радияллаху анх” е запитал: “О, Расуляллах! Ще има ли някой, който да влиза през осемте врати?”, Пророкът ни е отвърнал: **“Надявам се, че ти ще си от тях.”** Човек може да се появи на различни места в един и същ момент, когато душата му придобие силата да има връзка със същинската ѝ степен в алем-и емр. Тъй като връзката на душата със света намалява след смъртта, тя става по-силна. За нея вече е по-лесно да се проявява на много места по едно и също време.

182 Сеййид Ахмед Хамеви Мъсри е починал през 1098 [1686] г.

В шерха към **“Шемаил”** на Ахмед ибни Хаджер Мекки **“рахметуллахи алейх”** и **“Тенвир-ул-халек”** на Джелиледдин Суюти е написано, че Абдуллах ибни Аббас е казал: **“Сънувах Расулюллах, който прояви благоволение към мен. След като се събудих, посетих една от съпругите му. Погледнах в огледалото и видях не себе си, а Расулюллах.”** Това състояние не е от нещата, характерни само за Расулюллах, защото улемите в исляма са събрали и записали особеностите на Расулюллах **“салляллаху алейхи ве селлем”** в отделни книги. Това въпросно състояние не фигурира сред тях. Съгласно основните правила на фъкха и усул-и фъкха, учените и евлиите сред общността са наследници на всички негови състояния, които не са характерни само за него. Например, говоренето с Расулюллах по време на намаз не разваля намаза. Това е една от особеностите, характерни само за него. Но говоренето с учените и евлиите разваля. Поздравяването със саят и селям, представяйки отсрещния в съзнанието, не е характерно само за него. Ето защо допустимо е да се представя някой евлия и да се чака помощ от душата му. Шафитският учен Джелиледдин Суюти в **“Китаб-ул-Мунджели фи тетаввур-ил вели”**, предавайки от **“Табакат-ул-Кубра”** на Субки, казва: **“Двадесет и втори вид керамет на евлиите е тяхната способност да се появяват във формата на различни хора.”** В 16-о знамение на сура Мерйем по смисъл се казва: **“Той (Джебраил “алейхисселам”) ѝ се показва (на хазрети Мерйем) в човешка форма.”** Оттук улемите на исляма за разбрали, че душите на евлиите могат да се появят в различни форми. Известното събитие на Кадиб-ул-Бан Хасен Мусули¹⁸³ е един от този вид керамети. [За подробности относно това събитие и другите керамети, вижте книгата на Юсуф Небхани **“Джами’ул-керамат-ул-евлия”**. Шафитския учен аляме Джейли в шерха на **“Бухари”** пише: **“Тъй като шейтанът не може да влиза във формата на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, той не може да придобие вида и на зрелите евлии – неговите наследници.”**]

Аляме Сеййид Шериф Али Джурджани **“рахметуллахи алейх”**¹⁸⁴ – един от учените в ханефитския мезхеб, към края на книгата си **“Шерх-и Мевакъф”**, преди да засегне темата за 73-те течения на мюсюлманите, и в шерха му към нея – казва, че живите или мъртвите

183 Кадиб-ул-Бан Хасен Мусули е починал през 570 г. в Мусул.

184 Сеййид Шериф е починал през 816 [1413] г. в Шираз.

евлии “рахиме-хумуллаху теалья” се явяват пред учениците си в различни форми и учениците получават фейз и помощ от тях.

Таджеддин Ахмед ибни Атауллах Искендери “рахметуллахи алейх”¹⁸⁵, един от маликитските учени, в своята книжка “**Таджиййе**” пише: “Съобщено е, че могат да бъдат извлечени ползи от зрял евлия “рахиме-хуллаху теалья”, виждайки или мислейки за тях.”

Ханефитският учен аляме Шемсуддин ибнун-Нуайм “рахметуллахи алейх” в “**Китаб-ур-рух**” казва: “Душата може да е в различно състояние, освен това в тялото. Душите на евлиите са в **Рефик-и а’ля**, но имат връзка с мъртвите си тела. Ако някой посети гроба на велията и го поздрави, душата му в Рефик-и а’ля отвърща на селяма.” Това е написано и в книгата на имам Суюти “**Китаб-ул-Мунджели**”. От всички тези доказателства се разбира, че евлиите притежават силно влияние след смъртта, което за нас е неизвестно.

Халил бин Исхак Дженди¹⁸⁶ “рахиме-хуллаху теалья”, един от маликитските учени и автор на книгата “**Мухтасар**”, пише: “Когато велията достигне до зрялост, Аллаху теалья я дарява със способността да се появява в различни форми. Това не е нещо невъзможно, защото различните образи са образите на душата, а не на тялото (тялото не се вижда). Душата не е материя и не заема място в пространството.”

Неверието в знанията и доказателствата, съобщени по ясен начин от толкова големи учени и велии, е в разрез с религията и разума. Нека Аллаху теалья да дари с разум и разбиране ухабитите, които класифицират мюсюлманите на ехли суннет като неверници и многобожници заради тази тяхна вяра! Срамота за онези, които оприличават мюсюлманите, които вярват в този факт, на политеистите, които се покланят на гробовете и статуите, и приемат създанията за творци! Омер бин Фарид “рахметуллахи алейх”¹⁸⁷ малики и кадири – станал известен като Султанът на влюбените и чието сърце е изгаряло в пламъци от любов и привързаност към Расулюллах и неговите наследници – похвалил големците в тасаввуфа по начин, достоен за тяхната чест, в своята известна касида “**Хамриййе**”. Заблудените хора, белязани с печата на еретизма и заблудата в изначалността, не

185 Атауллах Искендери малики шазили е починал през 709 [1309] г. в Египет.

186 Халил бин Исхак Дженди Мъсри е починал през 767 [1365] г.

187 Омер бин Фарид е починал през 576 [1180] г. в Египет.

могат да постигнат благословията вяра, независимо колко много им се обяснява и колко много доказателства или дори керемети виждат. Мевляна Абдурахман Джами “рахиме-хуллахи теалья”¹⁸⁸ в следното стихче е отговорил на такива хора по прекрасен начин:

**Всички световни лъвове са вързани за тази верига.
Как лисицата може да я откъсне с една интрига?
Ако еретик рече да охули техните имена,
няма страшно, само ще е разкрил своята идиотщина.**

Ако някой се опита да подухне и изгаси факела – запален от Аллаху теалья – няма да направи нищо друго, освен да подпали своята брада. Тук приключва преводът от “**Рабъта-и шерифе**”.

27 - Авторът на “**Фетх-ул-меджид**” на 486-а стр. пак е останал принуден да напише истината. Той е цитирал свещения хадис – сведен от Ебу Давуд с първоизточник Ебу Хурайра “радияллаху анх” – в който се казва: **“Не превръщайте домовете си в гробища! Не превръщайте гроба ми в място за байрам! Изпълнявайте салеват за мен; където и да го направите, аз ще бъда уведомен за него.”** Този хадис-и шериф, който е цитиран от него, за да подкрепи своите еретични убеждения, всъщност разкрива факта, че пророците “алехимуссалевату весселям” са живи в гробовете, защото само жив човек може да бъде уведомен за нещо.

28 - На 490-а стр. е написано: *“В свещен хадис, предаден от Муслим в “Сахих”, Ебу Давуд и Тирмизи с първоизточник Имран бин Хусайн “радияллаху теалья анх”, се казва: **“Най-добрите сред моята общност са тези, които се намират в моето време. Над добрите сред тях са онези, които идват след тях. А най-добрите след тях са онези, които идват след тях.”** Този хадис-и шериф е написан и в “Бухари” и започва с **“Най-добрия сред вас...”** Да си най-добър означава да си най-добър в знанието, вярата и делата. Тези хора са отrekli бид’атите и са ги унищожили. Въпреки че през трето столетие са се появили много бид’ати, поради наличието на много учени, ислямът е бил на пиедестал и хората са извършвали*

---

188 Молла Джами “рахметуллахи алейх” е починал през 898 [1492] г. в Хират.

джихад. Такъв е и свещеният хадис, сведен от Муслим в *“Сахих”* с първоизточник Абдуллах ибни Мес’уд. Но там “последвалите поколения” е повторено трикратно. С това става ясно, че доброто е било повече от злото до края на четвърто столетие по Хиджра.”

Този хадис-и шериф хвали улемите на ехли суннет, тъй като те са най-добродетелните и ценни сред хората в тези най-добри четири века. Това превъзходство е потвърдено чрез единодушието на милионите мюсюлмани, които са живели в тяхно време. Авторът хвали сунитските учени, когато му е удобно и излага техните иджитихади като доказателства за собствените си думи. От една страна, той се чувства задължен да хвали тези учени, а от друга страна, не харесва значенията, които те са дали на свещените айети и хадиси и твърди, че повечето от тях са прояви на политеизъм. Той не се срамува да нарича “Политеисти!” сунитските мюсюлмани. Авторът много често цитира доказателства от книгите на мухаддиса Исмаил бин Омер ибни Кесир Имамеддин¹⁸⁹, защото той е давал фетви в съответствие с Ибни Теймия.

29- Авторът ухабия на 503-а стр. казва: *“Позволено е да се иска шефаат, т.е. помощ и дуа от всеки жив човек за извървяване на нещо. Когато хазрети Омер е отивал за умра от Медина за Мекка, Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” му е казал: “О, братко, не ни забравяй в добрите си молитви!” Този хадис-и шериф е написан в Муснедите на Ебу Давуд и имам Ахмед. Хазрети Омер е казал: “Никога не съм чувал по-прекрасна и любима дума от тази: “О, братко!” Ислямът позволява единствено да се прави дуа за мъртъвците, а не да се иска дуа от тях. Айетите и хадисите забраняват това. В 13-о знамение на сура Фатир по смисъл се казва: “Идолите, на които се молите, освен Аллах, не могат да ви помогнат колкото ципата върху костилката на фурмата. Призовете ли ги, те не ви чуват, а дори да бяха чули, не биха могли да ви отговорят, тъй като нямат сила да ви донесат полза. В Съдния ден ще ви кажат, че съдружаването им с Аллах е грешно.” Това означава, че тези, които искат дуа от мъртъвците, ще бъдат третирани като неверници в Съдния ден. Това е посочено и в 6-и айет на сура Ахкаф, където по смисъл се казва: “Когато неверниците бъдат събрани в Съдния ден, техните божества ще се превърнат в техни врагове*

189 Ебулфида хафъз Исмаил ибни Кесир шафи Басри е починал през 734 [1372] г. в Шам.

и ще съобщат, че служенията им са грешни.” Следователно, нито един мъртъв или отсъстващ човек не може да чуе, да помага или да вреди. Сподвижниците и Хулефа-и рашидин, които са техните големци, никога не са отивали при гроба на Расулюллах, за да искат нещо. Хазрети Омер “радияллаху анх” е отвел хазрети Аббас на молебен за дъжд и го е помолил да прави дуа, защото той е бил жив и е можел да се моли на своя Господ. Ако беше позволено да се иска дуа от мъртвец за дъжд, хазрети Омер и Есхаб-и кирам щяха да искат от гроба на Расулюллах.”

На 486-а стр. от книгата е написал хадис-и шерифа, който гласи: **“Където и да сте, вашият салат и селям (поздрав) ще бъде предаден на мен”** и е отбелязъл, че той е достоверен и известен, а тук твърди, че Расулюллах не чува, не може да прави дуа и че е ширк да се иска дуа от него. Изявленията му са противоречиви. Айетът от сура Фатир, който е цитиран като доказателство, се отнася за неверниците, които отричат Аллаху теаля и се покланят на идолите и статуите, вместо Него. Той клевети Коран-и керим и вярващите, като цитира айетите, отнасящи се до кяфирите, за да изкара за неверници мюсюлманите, които посещават гроба на любимия Пророк на Аллаху теаля или евлиите, и искат шефаат или дуа от тях. В горния свещен айет не става въпрос за гробовете или мъртъвците, а за неверниците, които отричат Аллаху теаля и се покланят на идолите. Няма доказателство колкото една частица, което да оправдае онези, които излагат мюсюлманите като обекти на този свещен айет. Точно преди айета от сура Ахкаф, който той е цитирал, се казва по смисъл: **“Няма по-лош и заблуден от онзи, който не вярва и не се покланя на Аллаху теаля, а служи на идолите, които не чуват.”** Този айет също съобщава за неверниците. Хазрети Омер е излязъл на молебен за дъжд с намерение да последва Сунната, защото Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” също е излизал на молебен. Това е вид ибадет. Поклоненията без съмнение се изпълняват съгласно Сунната. Освен това в **“Нур-ул-изах”** и неговото разяснение **“Меракил-фелях”** ханефитският учен Хасен Шернбляли¹⁹⁰ казва: “Мединците е по-добре да се събират в Месджид-и Неби на молебен за дъжд, защото там каквото и да се поиска, се иска в името на Расулюллах; не се търси посредничеството на никой друг. Написано е в **“Бухари”** и **“Муслим”**, че Расулюллах

190 Шернбляли е починал през 1069 [1658] г. в Египет.

“салляллаху алейхи ве селлем” също е направил молебен за дъжд вътре в Месджид-и Неби. Колкото по-ценно е мястото, където се прави молитвата, толкова повече милост вали там. Първо се моли Расулюллах чрез посредничеството на двамата му халифи, а след това се моли Аллаху теаля чрез посредничеството на тримата.” Друга лъжа на автора е твърдението, че трябва да се обърне с лице към Къбле и гръб към гробовете, когато се посещава Кабр-и се’адет. В “Меракил-фелях” се казва: “Обръща се с лице към гробовете и гръб към Къбле. Посещението на всеки един гроб се извършва по този начин.” Извършването на молебен за дъжд в съответствие със Сунната е ибадет, потвърден със свещени айети и хадиси. Да се иска дъжд в Кабр-и се’адет, без да се дава сметка за съвместимостта със Сунната, е равностойно на промяна на ибадета. Мюсюлманите са наредени да наваксат пропуснатите си намази, за да бъде опростен техният грях. Тъй както не е допустимо да се иска тяхната прошка в Кабр-и се’адет, без да бъдат наваксани, така и не е допустимо да се иска дъжд в Кабр-и се’адет. Въпреки това в известен хадис-и шериф е посочено, че изпълняването на такива ибадети до Кабр-и се’адет е хиляди пъти по-ценно отколкото на други места.

Да, без съмнение не се кланя намаз за някой велия. Не се кланя и срещу неговия гроб. Това е тежък грях и дори ширк. Въпреки това голям севаб е да се кланя намаз до гроба на един евлия, но само в името на Аллах и с лице към Къбле, защото над техните гробове вали милост. Ако не беше разрешено да се извършва намаз до гробовете и тюрбетата, Есхаб-и кирам нямаше да включат Кабр-и сеадет към Месджида. Всички сподвижници и милиардите мюсюлмани за повече от четиринадесетте века на исляма са извършвали намаз близо до Кабр-и се’адет. Ценността на тамошния намаз е била разкрита с хадис-и шериф. Тези, които изпълняват намаз в задната редица на Месджида, се изправят с лице към Кабр-и се’адет. Никой учен на исляма изобщо не е възразил срещу това в продължение на четиринадесет века и може ли да има по-голямо доказателство – от това – за допустимостта на извършването на намаз до гробовете на евлиите “каддесаллаху теаля есрарехум”? В хадис-и шериф е забранено да се кланя към гроб с намерение за намаз срещу гроба. Но с единодушие е казано, че няма никакъв проблем ако се извърши срещу Къбле, но предната част на тялото се окаже обърната срещу някой гроб.

Ибни Хаджер Хийтеми Мекки “рахиме-хуллаху теаля” на 91-а стр. от “Зеваджир” казва: “В хадис-и кудси, предаден от “Бухари”, се казва: “Аллаху теаля заяви: **“Който прояви вражда към един от Моите евлии, ще е водил война с Мен. Сред нещата, които сближават раба към Мен, най-обичам фарзовете. Рабът толкова се доближата до Мен, вършейки нафилетата, че го заобичвам много и му давам каквото пожелае.”** На 95-а стр. пише: “В хадис-и шериф се казва: **“Ако някой прочете салеват за мен, аз ще бъда уважен за него и ще направя дуа за този човек.”** В друг хадис-и шериф се казва: **“Когато някой мюсюлманин ме поздрави, душата ми идва в тялото и отговарям на селяма. Пророците са живи в гробовете си.”** В хадис-и шериф с първоизточник Ебуддерда се казва: **“Земята не разлага телата на пророците. През петъците четете много салевати за мен! Салеватът, рецитиран от моята умма, ми се съобщава всеки петък.”** Когато беше запитан: “О, Расуляллах! Как ще Ви бъдат съобщени салеватите, след като Вашето тяло се разложи в гроба?”, Расулюллах отвърна: **“Аллаху теаля е сторил харам за пръстта да разлага телата на пророците.”** Такива хадис-и шерифи показват, че пророците “алейхимуссалевату веттеслимат” са живи в гробовете и не гният. Евлиите са техните наследници.” В хадис-и шерифите – записани в “Кунуз-уддекаик” и предадени от Ибни Еби Шейбе¹⁹¹ и Ебу Нуайм – се казва:

“Когато бъде видян евлия, хората се сещат за Аллаху теаля.”

“Аллаху теаля има евлии. Хората се сещат за Аллаху теаля, когато ги видят.”

В хадис-и шериф, предаден от Дейлеми и цитиран в “Кунуз-уддекаик”, се казва: **“Ако не бяха тези в гробовете, обитателите на градовете щяха да изгорят.”** Тези свещени хадиси показват, че Аллаху теаля дава добро на живите заради берекета на покойниците. В хадис-и шериф, сведен от Аскери и записан в “Кунуз” на Мунави¹⁹², се казва: **“Бих посетил гроба на Яхия бин Зекерия ако знаех къде е.”**

30- На 146-а и 158-а стр. авторът пише: *“Харам е коленето на животни заради друг, освен Аллах. Коленето с това намерение, точно както са правели лицемерите на общността, с цел да се приближат до звездите, прави човека муртед, дори да е казано*

191 Ибни Еби Шейбе Абдуллах е починал през 235 [850] г.

192 Абдурауф Мунави шафи е починал през 1031 [1621] в Кайро.

Бесмеле. Не е халял да се яде от това месо. Зимахиери казва: “Същото се отнася и за колене на животни за защита от джинове, при купуване или изграждане на нови къщи. Ибрахим Мерузи казва: “Харам е да се колят животни, за да се получи благоволенieto на султана и държавниците, когато идват те, защото тези животни ще бъдат заклани за някой друг, освен Аллах.” Ихлял означава колене на животни – на висок глас – за друг. Незрът и адакът за колене на животни – извършени в името на друг, освен Аллах – са от този род. Споменаването на името на това лице – например, казането на: “Това е за еди коя се жена сеййиде!” или “Това е за еди кой си сеййид!”, преди колене на животното – е също от този род. Дори при колене да се изрече Бисмиллях, това няма да донесе никаква полза. Друг такъв пример е правенето на обет за даване на храна или питие за сближаване с други, освен Аллах. Храните и питиетата, раздавани на бедните до тюрбетата, в полза на мъртвите или за получаване на берекет от тях, също се равнявя на правене на незр за друг, освен Аллах, например, за идоли, за слънцето, луната или гробовете, или даване на клетва в името на друг, освен Аллах. И двете неща са прояви на ширк. С единодушието на мюсюлманите е съобщено, че е грях да се правят адак свеци или масла за лампи в тюрбетата. Правенето на адак за даване на материално благо на бедните, които служат в гробовете, е като да се прави адак за слугите на идолите в църква. Тези дела са поклонения, но е ширк да се правят в името на друг, освен Аллах. Шейх Касъм, учен от ханефитския мезхеб, в своята книга “Дурер” пише следното: “Някои невежи хора – чиито приятели или роднини са на път в далечна страна, болни или са загубили нещо – посещават гробовете на благочестивите мюсюлмани и обещаваат (незр) да дадат еди колко си злато, храна, вода или свеци ако Аллаху теаля стори пътешественика безопасно да се върне или болните да се възстановят, или изгубените неща да се намерят. Такива обети са суеверни. Правенето на адак е ибадет и може да се прави само за Аллах. Мъртвите не притежават и не може да им се дава нищо. Само Аллах прави всичко. Мъртвецът не може да стори нищо. Да се вярва по горепосочения начин е куфр.” Ибни Нуджейм в книгата “Бахр” казва: “Такива ереси са много често вършени в тюрбето на Ахмед Бедеви. Ханефитският учен шейх Сун ’уллах Халеби казва, че не е джаиз да се коли животни или прави обет за евлите.” Тюрбето на Ахмед Бедеви е в град Танта. Той е бил шпионин на държавата

Мулессеме, която се е намирала близо до Мароко. Този агент е подвел мюсюлманите с интриги и лъжи. Сегаешното му тюрбе е като църква. Правят обет за него и му се покланят. Всяка година триста хиляди хаджии идват на поклонение до този идол.”

Когато горните редове на книгата бъдат анализирани внимателно, ще се види, че той първо мами мюсюлманите, цитирийки свещените айети и хадиси, и ценните писания на сунитските учени и след това нарича ширк и куфр харамите, мекрухите и дори понякога мубахите. Той оприличава любимите и праведни раби на Аллаху теаля на идоли и църкви. Обвинява евлиите на ехли суннет “рахиме-хумуллаху теаля” и чистите и истински мюсюлмани в неверие и езичество, изтъквайки неприличните и грозни дела на невежите и глупаците от седемдесет и двете еретични течения. За да опазим мюсюлманите от тези трикове и отклоняване от пътя, известен от ехли суннитските учени, ние ще преведем десет страници от арабската книга **“Ешедд-ул-джихад фи Ибтал-и Да’вел-иджтихад”**¹⁹³ на Давуд бин Сюлейман Багдади “рахметуллахи алейх”. Читателят незабавно ще разбере, че ухабиите лъжат.

[Преди започване на превода сметнахме за необходимо да предадем кратката биография на Ахмед бин Али Бедеви “рахметуллахи алейх”, когото авторът нарича идол. Шемседдин Сами бей в **“Камус-ул’а’лям”** казва: “Хазрети Ахмед Бедеви е бил един от прочутите евлии. Той е бил шериф, т.е. потомък на хазрети Хасан. Неговият працядо е избягал в Мароко от потисничеството на Хаджадж. Ахмед Бедеви е бил роден там през 596 [1200] г. по Хиджра. Той е дошъл в Мекка, заедно със своите баща и братя, когато е бил на 7 години. След един видян сън е отишъл в Ирак и Шам през 633 г. По-късно се е установил в град Танта, Египет. Хората са станали свидетели на много негови керамети. Станало ясно, че е голям евлия. Славата му се е разпространила далеч, а неговите посетители и ученици надхвърлили хиляди. Починал е през 675 [1276] г. в Танта.” Авторът ухабия нарича хазрети Ахмед Бедеви шпионин на държавата **Мулессеме**; това е мизерна и гнусна клевета. Ислямската държава **Мулессеме** или **Мурабитин** е била основана в южната част на Мароко през 440 г. Нейната столица е била Меракеш. Държавата е завладяла Испания и е изчезнала през 540 г. Върху

193 Тази книга е възпроизведена като продължение на книгата **“Минхат-ул-Вехбиййе”** от книгоиздателство Хакикат Китабеви.

нейните територии е била основата държавата **Муваххидин**. Когато хазрети Ахмед Бедevi се е родил, държавата Мулесеме отдавна е била история. Тя е била изчезнала, а нейното име е останало само в книгите. Авторът, освен че е в безхаберие относно знанията в науките тефсир и хадис, той е в окаяно състояние и по отношение на историческото и научно познание. Тъй като арабският език му е майчин, той на своя воля тълкува свещените айети и хадиси, и писанията на ислямските учени. Той чете тези фини и възвишени познания като новина от ежедневник и си мисли, че те се състоят от това, което той разбира с празния си мозък и криви разсъждения. Друг такъв безмезхебник и невежец е Сейид Кутб, който е съставил тефсир според своите лични разбирания и е напълнил тази книга – на име **“Фи-Зълял-ил-Кур’ан”** – с разрушителните по отношение на исляма, сепаратистки и еретични писания на реформатора Мухаммед Абдух, началникът на масонската ложа в Кайро. Нека Аллаху теаля да опази мюсюлманската младеж от четене на такива изопачени и отровни книги, и от вярване в тях! Нека Той ги опази от попадане в капаните на такива новопоявили се хора на религията (еретици)! Амин.”]

Сейид Давуд “рахметуллахи алейх” казва: “Някои хора твърдят, че е неверие и ширк да се прави обет и коли животно за Аллаху теаля, да се раздава месото на бедните и изпраща получения севаб на пророците “алейхимуссалевату веттеслимат” и евлиите “рахимехумуллаху теаля”. На такива хора трябва да се отговори незабавно. Тези хора са безмезхебници и не следват мезхеб имамите и ислямските учени. Говорят, базирайки се на собствените си дефектни виждания. Тук, първо ще ги опровергаем и след това ще представим писанията на ислямските учени.

В 270-о знамение на сура Бакара по смисъл се казва: **“Аллаху теаля знае за милостините, които раздавате, и обетите, които правите (незр).”** В 29-о знамение на сура Хадж по смисъл се казва: **“Да изпълняват обетите си!”**, а в 7-и аyet на сура Дехр (Инсан): **“Те изпълняват обета.”** В тези свещени айети Аллаху теаля съобщава, че знае онези, които правят незр и ги хвали. Той казва, че обетът е препитание (нафака) за бедните. Веднъж попитали Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”: “Ако един мъж или жена обещае да заколи камила извън Мекка, дали това ще е като коленето на камила пред идоли по време на Епохата на джахилия?” Той е отговорил:

“Не, няма да бъде така! Той или тя трябва да изпълни обета си! Аллаху теая е хазър (присъства, без това да има нещо общо с време и пространство, без да се намира някъде или навсякъде) и назър (вижда) навсякъде. Той знае какво е намерението на всеки.” Този хадис-и шериф е достатъчен като опровержение за еретичните думи. Допустимо е да се коли животно, което е обещано в името на Аллаху теая, близо до гробовете на праведници, да се раздаде месото на тамошните бедняци и да се изпрати севаба на душите на въпросните благочестиви раби. В това няма нищо лошо. Животното, което е обещано да бъде заколено, без съмнение трябва да се заколи. Коленето на това животно е ибадет. И раздаването на месото на бедните също е отделен ибадет. Всеки един от тези два ибадета носи свой севаб.

Авторът оприличава правенето на адак за мъртъвците и коленето на животно до гробовете в името на Аллаху теая на идолопоклонничество. Това е голяма клевета срещу мюсюлманите. Той трябваше да докаже това със свещени айети и хадиси, но не може да осигури такъв аргумент за адака. Опитва се да припише на мюсюлманите свещените айети, низпослани за неверниците и езичниците. Споменавайки нещата, за които в книгите по фъхк пише, че са харам, мекрух или дори джаиз, той започва да вдига врява и да ги нарича “Куфр! Ширк!” Всъщност той не отдава значение нито на мезхеб имамите, нито на учените по фикх. Цитира само онези пасажи, които са му удобни, за да заблуди сунитските мюсюлмани. Той обаче следва само това, което лично разбира от свещените айети и хадиси. Той изтъква 173-и аяет на сура Бакара, където по смисъл се казва: **“Политеистите колят (ихлял) за друг, а не за Аллах.”** Той винаги излага това знамение и го използва като коз. Казва, че онзи, който заколи животно с намерение за друг, освен Аллах, става неверник и многобожник. Според тези негови думи всички мюсюлмани би трябвало да станат неверници, защото в мюсюлманските страни ежедневно се колят милиони животни за ядене и това се прави не в името на Аллаху теая или заради ибадет, а заради търговия или хранене. Какво ще каже за това онзи, който твърди, че всички, които не колят в името на Аллах, стават езичници?

Безмезхебниците казват, че е допустимо да се коли далече от гробовете и да се изпраща севаба на душите на мъртъвците. Но и това би трябвало да е неверие и политеизъм според тях. Те казват, че

колят животни заради Аллах, раздават месото на бедните и изпращат себава на душите на мъртвите, а ние им казваме, че ние също колим с това намерение за пророците и евлиите. Чудим се откъде тези хора разбират дали даден човек има неправилно възнамерение или не? Само Аллаху теаля и този, на когото Той е разкрил, могат знаят за него и никой друг! Думата “ихлял” в гореспоменатия свещен айет – използван често от тях – означава още “викане на висок глас”. По време на Джахилия идолопоклонниците са викали “За Лят!” или “За Узза!”, когато са колели животни. Мюсюлманите казват “**Бисмиллях**” или “**Аллаху екбер**”. Езичниците са изричали имената на идолите вместо това на Аллаху теаля. Ако един мюсюлманин каже “За Абдулкадир Джейляни “рахметуллахи алейх” или “За Ахмед Бедеви “рахимехуллаху теаля”, вместо името на Аллаху теаля – по време на колене – и ако го прави съзнателно, ще е извършил харам. Ако го е направил поради невежество, учените са казали, че трябва да бъде научен, а не да бъде наречен веднага “Кяфир!” Нека дадем още обяснения по този въпрос:

В “**Бахр-ур-раък**” на Ибни Нуджейм Зейнел’абидин Мъсри¹⁹⁴ и в “**Нехр-ул-фаик**” на неговия брат Омер ибни Нуджейм¹⁹⁵, и в “**Ред-ул-мухтар**” в частта за клетвата, предавайки от шерха на “**Дурер-ул-бихар**” на Касъм бин Катлубуга, се казва: “Обетите на невежите и маслата за кандила, свещи и пари, които занасят в тюрбетата, с цел да се приближат (духовно) до евлиите, са забранени в исляма, но не са израз на неверие или ширк. Те стават джаиз ако се правят с цел да се раздадат на бедните и да се подари севаба на душите на евлиите.” Касъм бин Катлубуга казва: “Правенето на незр е ибадет и не може да се прави за създаване.” Това изявление не е в съгласие с хадис-и шерифа: “**Незрът не носи никаква полза, а става причина за намаляване на имота на стиснатия.**” Това показва, че незрът е мекрух и мекрухът не може да бъде ибадет. Мюсюлманите дават обет за животни или други неща с намерение да ги дадат като милостиня на бедните, които се намират в тюрбетата на евлиите или на други места. Никой не мисли за даване на стока или месо на мъртвите, за да ги използват те. Според ханефитския мезхеб не е необходимо да се определя място за изпълняване на незр. Но ако се определи, не е

194 Зейнел’абидин е починал през 970 [1562] г.

195 Омер е починал през 1005 [1597] г.

нужно да се изпълни точно там. Например, позволено е да се каже: “Възнамерявам за незр за еди кой си евлия!” Това означава: “Нека севабът от незира за Аллах да бъде за този евлия!” Не е необходимо да се коли това животно до гроба на въпросния евлия. Може да се заколи другаде и да се раздаде месото на бедните, които живеят на друго място. Където и да се изпълни, севабът отива за възнамерения велия. Въпреки това, горното изявление принадлежи на Касъм, ученикът на Кемаледдин Мухаммед ибни Хумам¹⁹⁶. Освен Ибни Теймийе, никой бивш улема не е казал като него. Ибни Теймия е отишъл твърде далеч в злепоставяне на мюсюлманите по отношение на правене на няколко адака, даване на обет (особено за колене на животно), и посещение на гробищата. Повечето улеми на ехли суннет, които са живели в негово време или след това, са опровергали еретичните му идеи. Дори твърденията на Касъм да бъдат приети за верни, ислямските улеми са казали, че те не опетняват мюсюлманите, защото и Касъм е допълнил, че става джаиз ако животното бъде заколено с намерение за раздаване на бедните. По-горе бяхме написали, че всички мюсюлмани – и без това – изпълняват незр с това възнамерение. Безмезхебниците използват като доказателства изявленията на учените на ехли суннет – които са подобни на тези на Касъм – само и само, за да заблудят мюсюлманите, защото те самите не приемат за доказателство нищо освен Коран-и керим и хадис-и шерифите. Ето защо и ние искаме от тях свещен айет или благословен хадис, който да сочи, че правенето на адак за пейгамберите и евлиите е ширк, но те не могат да ни покажат нищо освен гореспоменатия свещен айет за ихляла, на когото – в интерес на истината – се опират на базата на едно предположение и съмнение. Но факт е, че с предположения и съмнения не може да задвижи логиката и да се изкара извод. [В книгата по фикх “**Дурр-ул-мухтар**” е написано, че в този свещен айет става въпрос за клане и заравяне на животни, без да се раздава на бедните. Следователно, ихлял е да заравят и да не се раздава на гладуващите и нуждаещите се хора стотиците хиляди заклани животни в Мина в сезона на хадж (както правят ухабиите). Според логиката на ухабията извършителите на това дело трябва да станат неверници и политеисти.] Коленето на животно за ядене – например за гощаване на гости – не е ихлял, защото това е сунна на Ибрахим “алеихисселям”. Ако това беше ихлял, Ибрахим “алеихисселям” – без съмнение – нямаше да извърши ихляла на

---

196 Ибни Хумам е бил роден през 790 [1388] и починал през 861 [1456] г.

мушриците.”¹⁹⁷

В обобщение нека да кажем, че когато се дава обет за колене на животното за някой евлия – т.е. любим раб на Аллаху теаля – трябва да се налице три възнамерения: Да се заколи животното в името на Аллаху теаля; да се раздаде месото и другите части на бедни хора; да се подари севаба на душата на велията. Всички мюсюлмани изпълняват адак ето по този начин. Изпълняването на един такъв обет е по-ценно отколкото да се заколи животното за гости, защото гостите много често могат да се окажат богати и да не им е позволено да приемат милостиня. Да, да се заколи животното за държавник или султан, или за очакван пътник, без да се раздаде месото на бедните, оставяйки го да изгние, прилича на колене на животното за идоли от страна на езичници. Това поведение – според шафитския мезхеб – е харам.

Алляме Ибни Хаджер Мекки “рахметуллахи алейх” е бил запитан: “Допустимо ли е да се прави незр за жив евлия? Необходимо ли е нещата, които са обещани като обет, да се дадат на велията или някой друг беден човек? Позволено ли е да се прави незр за починал велия? Необходимо ли е да се даде онова, за което е дадено обет, на децата и роднините му или на тези, които го следват, неговите ученици или прислужници? Дали е сахих да се даде обет за строене на куполи, стени, решетки или замазки?”

Той е отговорил така: Сахих е да се прави адак за жив евлия и е ваджиб да му се даде обещаният имот. Не е позволено да се даде другаде. Що се отнася до незир за мъртъв евлия, той не става сахих ако се възнамери обещаното нещо да се даде на него самия. Става сахих,

197 Земахшери (Зимахшери) Ебулкасъм Махмуд джаруллах му’тезили е починал през 538 [1144] г. в Джурджанийе.

Ебу Исхак Ибрахим Марузи шафи е починал през 340 [952] г.

Сунуллах Халеби Мекки ханефи е починал през 1117 [1705] г. В своята книга “Сейфуллах аля-мен кеззебе аля-Евлияиллях” дава подробна информация на кераметите на евлиите “рахиме-хумуллаху теаля”.

Шериф Ахмед Бедеви е починал през 675 [1276] г. в Танта, Египет.

Шемседдин Сами бей е починал през 1322 [1904] г. в Еренкьой, Истанбул. Рахметуллахи алейхим еджма’ин.

Сеййид Кутб е бил убит вследствие на фитнесо, което е предизвикал, през 1386 [1966] г. в Египет.

Касъм бин Катлубуга Мъсри ханефи е починал през 879 [1474] г. Знанията, които е дал за адака и незра по време на шерха на “Дурер-ул-бихар” от Шемсуддин Мухаммед Коневни, са били разяснени от Ибни Абидин.

когато е възнамерено за друго благодеяние, например, да се даде на или да се нахранят неговите деца, ученици или бедни, които живеят в тюрбето му или другаде. За него е ваджиб да даде обещаните неща. Ако онзи, който е направил адак, но не е определил начина, по който ще изпълни обета си, трябва да действа според обичая на местните мюсюлмани в негово време. Почти всеки мюсюлманин мисли да даде на едно от горепосочените хора и да изпрати севаба на мъртвеца, когато обещава да изпълни незр за покойник. И понеже онзи, който прави адак, знае за тези утвърдени обичаи, той ще го изпълни в съгласие с тях. Незрът става сахих по начина, по който се прави вакъф. Ако този, който прави вакъф, не е споменал за някакво условие, той ще се приеме за направил вакъф съгласно условията на утвърдените обичаи. Обетът за правене и замазване на гроб не е сахих. Но имам Израи, Зеркеши и някои други са казали: “Позволено е да се изграждат стени и решетки около гробовете на пророците, евлиите и улемите, и около тези гробове, за които има страх да бъдат отворени от диви животни, крадци или врагове. Ето защо, сахих, допустимо и хубаво е да се прави обет за изпълняване на такива полезни неща. Същото се отнася и за завещаването на тези неща.” Фетвата на Ибни Хаджер Мекки е още по-дълга, но изложеното дотук е достатъчно за нашата книга. Хайреддин Ремли също има фетви на тази тема. Оригиналите на тези фетви представляват писания, изложени по отношение на адака за гроба на имам Рафи “рахиме-хуллаху теала” в Джурджан. Ибни Хаджер Мекки ги е цитирал обстойно в своите фетви и книгата си “Тухфе”. Изброените неща са позволени с единогодушието на учените в шафитския мезхеб.¹⁹⁸

[В своята книга “Дерер ве Гурер” – една от най-ценните книги по фикх в ханефитския мезхеб – Молла Хусрев “рахметуллахи алейх”¹⁹⁹, пишейки по въпроса за клетвата, казва: “Онзи, който даде обет за изпълняване на нещо – което да наподобява фарзов или ваджиб ибадет, и да е ибадет само по себе си, като намаз, орудж, садака, и’тикаф и други – трябва да го направи. Не може да се направи незр за нещо, което не е от рода на фарзов или ваджиб ибадет – като посещение

198 Ахмед Израи шафи е починал през 783 [1381] в Шам.

Мухаммед Зеркеши шафи е починал през 794 [1392] г. в Египет.

Абдулкерим Рафи шафи е починал през 623 [1227] г. в Казвин. Рахметуллахи теала алейхим еджма’ин.

199 Молла Мухаммед Хусрев е починал през 885 [1480] г. в Бурса.

на болен човек, носене на ковчег, влизане в джамия и изграждане на пътища, чешми, болници, училища и джамии. Ако се възнамери за такъв незр, неговото изпълнение не е необходимо. Ваджиб е да се изпълни ибадета, който е обещан при мутлак незр (абсолютен обет), например, ако е казано: “В името на Аллаху теаля ще говея през месец реджеб!” Условният обет трябва да се изпълни, когато се е реализирало условието, например, ако е казано: “Давам обет за садака, в името на Аллах, ако очакваният от мен пътник пристигне жив и здрав!” В хадис-и шериф е казано: **“Трябва да се изпълни онова, за което е дадено обет.”** Не се приема за незр и не е наложително да се изпълни ако е казано само: “Ако се спася от тази болест, давам обет да заколя една овца (без да е споменато “в името на Аллах”).” Необходимо е да се каже: “Да заколя една овца в името на Аллаху теаля.”, защото, когато се каже “За Аллах”, изреченото става незр и неговото изпълнение става задължително. Ако някой обещае да даде хиляда лири, но има само сто, за него става задължително да даде сто лири. Но ако има имот, той трябва да го продаде и да даде хиляда. Ако някой е обещал да даде определени сто лири като милостиня на определен беден човек в определен ден, за него е позволено да даде други сто лири на друг беден човек в друг ден.

Ибни Абидин – в раздела за нафиле намазите – цитира хадис-и шерифа: **“Незрът не възпрепятства появата (случването) на нещо.”** и казва: “Оттук се разбира, че е забранено да се поставя изпълнението на нафиле намаз като условие за изпълнение на условен адак, защото обещаният намаз ще изглежда като отплата за изпълнено желание. Учени, разяснили **“Бухари”**, са казали, че такъв обет е забранен за онези, които вярват, че обещаният намаз ще доведе до изпълнение на условието, но в хадис-и шериф е забранено да се изпълняват нафилета като мутлак (абсолютен) незр. Както се вижда, изпълнението на поклонението, което е обещано в условния обет, по никакъв начин не е като отплата за изпълнено желание (което е било поставено като условие). Той се изпълнява в израз на благодарност към Аллаху теаля и е като благодарственото (шукр) седжде. По този начин – с извършване на ибадети и изпращане на севаба на праведни раби, които правят дуа за изпращача – се моли Аллаху теаля за милост.]

Маликитският учен шейх Халил²⁰⁰ в **“Мухтасар-и Халил”** пише:

---

200 Шейх Халил е починал през 767 [1365] г.

“Човек, който вземе животно, например камила или овца, и го занесе на място извън Мекка, например – до гроба на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” или на някой велия, с безмълвно или словесно възнамерение да го заколи, той трябва да изпълни това и да даде месото като милостиня на бедните. Ако желае да изпрати нещо, като облекло, пари или храна, до тези гробове, с намерение да бъдат раздадени на тамошните слуги, той трябва да го направи, дори въпросните хора да са богати. Ако е възнамерил да подари севаба, той ще може да даде тези неща на бедняците в собствената си страна. Ако не е определил намерение или ако умре преди да съобщи намерението си, то тогава се постъпва съгласно обичаите на страната.” Ибни Арефе²⁰¹ и Бурзули²⁰² са написали същото.

Що се отнася до ханбелитския мезхеб, Менсур Бехути в неговата анотация към **“Икна”** и Ибни Муфлих във **“Фуру”**, цитирайки Ибни Теймия, казват: “Да направиш адак, за да се освободиш от притеснение с помощта на велия или да се срещнеш с чакан човек, е равносилно на правене на адак за друг, освен Аллах. Това е като даване на клефта в името на друг, освен Аллах. Този вид незр – според другите – е сахих, но е грях.” Оттук става ясно, че правенето на незр за евлиите, за искане на помощ от тях, е тензихен мекрух според Ибни Теймия. Изразът “Според другите ханбелитски учени е грях” разкрива, че според Ибни Теймия това не е грях. В анотацията на **“Икна”** е написано, че Ибни Теймия е казал, че човек, който е обещал кандила или свещи за Пророка ни “салляллаху алейхи ве селлем”, трябва да ги даде на бедните в Медина.²⁰³

Както се вижда, да дадеш обет за колене на животно за Пейгамбера “алехимуссалевагу веттеслимаг” и евлиите “рахиме-хумуллаху теалья” означава да заколиш в името на доволството на Аллаху теалья и да подариш севаба на тях. В хадис-и шериф се казва: **“Аллах да прокълне онзи, който коли животно за друг, освен Аллах.”** Ибни Каййим-и Джевзиййе в **“Китаб-ул-Кебаир”**, имам Зехеби²⁰⁴ в **“Кебаир”** и Ибни Хаджер Мекки в **“Зеваджир”** поясняват този

201 Ибни Арефе Ахмед Ендулюси е починал в Меракеш през 536 [1142] г.

202 Ебулкасъм Мухаммед Бурзули малики е починал в Тунус през 844 [1438] г. в Тунус.

203 Менсур бин Юнус е починал в Египет през 1051 [1642] г.

Шемсуддин Мухаммед бин Муфлих е починал в Шам през 763 [1361] г. в Шам.

204 Мухаммед Зехеби е починал в Египет през 748 [1348] г.

свещен хадис и казват така: “Да заколиш за друг, освен Аллах, означава да кажеш “За моя сеййид” или “За еди кой си евлия”, когато колиш животното. Неверниците, по време на жертвоприношение, произнасят имената на идолите си. Ето в това се състои коленето за друго име, освен това на Аллаху теалья.” Имам Невеви “рахметуллахи алейх” в своята книга “**Равда**” казва: “Допустимо е да се коли, казвайки “За Кяабе!”, защото той е домът на Аллах (Бейтуллах), или “За Пророка”, защото той е Расулюллах (Пророкът на Аллаху теалья). Изпращането на подаръци до Мекка или Кяабе е сходно с това.”

Ние – в по-предишните страници – бяхме съобщили, че е харам да се коли животно за печелене на благосклонността на султана или държавниците, когато те идват на гости. Допустимо е да се коли, когато човек се радва за тяхното пристигане или за раждането на детето си, или за сдобряване на отношенията с гневен човек. Едно е да подобриш взаимоотношение с някого, друго е да направиш нещо, за да му се харесаш, а съвсем друго е да заколиш животно за идоли. Що се отнася до въпроса за животните, които са заклани за джинове: Това деяние е допустимо само ако се прави в името на Аллаху теалья и се очаква от Него да опази от злото на джиновете. Да се коли, без подобно намерение, е харам.

Както се вижда, ислямските учени са дали отговори за всичко и не са оставили нещо неказано. В техните книги всеки е намерил отговори на своите въпроси. Ако някой глупак и невежец се захване да разпространява порочни идеи – с цел да разедини мюсюлманите, хули ислямските учени и петни мюсюлманите по правилния път – за него ще стане ясно, че е еретик и зъндък (скрит и коварен враг на исляма, който се представя за мюсюлманин). Един мъдър човек никога няма да повярва и да бъде подведен от такива хора. Само онези, които са като войниците на Деджал, ще повярват на този идиот и ще приемат всяка истина за заблуда и всичко красиво за грозно.

Мюсюлманите затварят очите си и докосват клепачите с ноктите на палците си, и казват: “Ти си светлината на очите ми, о, Расуляллах”, когато мюеззинът спомене името на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” по време на езан. Това е написано от някои улеми, например от Дейреби в “**Муджерребат**”. Не сме виждали хадис-и шериф на тази тема, но свещеният хадис: “**Милост се спуска там, където се споменат праведниците.**” показва, че това дело е допустимо. Имам Ахмед ибни

Ханбел, Ибни Джевзи и Ибни Хаджер са потвърдили автентичността на този хадис-и шериф, който също е цитиран от имам Суюти в **“Джами-ус-сагир”**. Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” без съмнение е най-високопоставеният сред всички пророци и благочестивци. Аллаху теаля проявява милост, когато се спомене неговото име. Във време – в което Аллаху теаля проявява милост – Той приема отправените дуи. Да се каже: “С теб очите ми засияват, сърцето ми е в радост, о, Расуляллах”, когато се чете езан, е дуа за земно и ахиретско щастие. Една такава дуа е съвместима с исляма. Ханефитският учен Тахтави в шерха към **“Меракил-фелях”**, предавайки от Кухистани, казва: “Мустехаб е да се поставят палците върху очите и да се каже: “Куррет айнеке бике йа Расуляллах, Аллахумме метти’ни бисем’и вел-басар”, когато се чуе името на Расулюллах за втори път по време на езан, защото Пророкът ни ще отведе в Рая онзи, който направи това.” В своя шерх към тефсира **“Бейдави”**, шейхзаде Мухаммед Ханефи, предава следното от Ебил Вефа: “Видях в някои фетви, че Ебу Бекр Съдък е целунал ноктите на двата си палеца и докоснал очите си с тях, когато е чул името на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” в езана. Когато Пророкът ни го е попитал за причината, той е казал: “За да постигна бекет с твоето благословено име, о, Расуляллах!” Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е отвърнал: **“Добре си направил. Този, който направи това, не ще изпита очни болки.”** При поставяне на ноктите върху очите се казва: “Аллахуммахфаз айнейе ве неввирхума”. Дейлеми във **“Фирдевс”** цитира хадис-и шериф с първоизточник Ебу Бекр Съдък “радияллаху анх”, в който се казва: “Ако някой, когато муеззинът каже “Мухаммеден расулюллах”, целуне двата си палеца и втрие очите си с тях, и каже: “Ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве Расулюх, Радийту билляхи раббен ве бил-ислями динен ве би-Мухаммедин салляллаху алейхи ве селлем небийен”, шефаатът ми ще стане халял за него.” Тук приключва извадката от Тахтави. В един хадис-и шериф се казва: **“Ще търся и ще намеря, и ще заведа в Дженнета в Съдния ден онези, които са слагали палците на очите си, когато са чули името ми по време на езан.”** Кухистани, предавайки от **“Кенз-ул-ибад”**, казва: “Мустехаб е да се каже “Салляллаху ве селлеме алейке йа Расуляллах”, когато се чуе името на Расулюллах за първи път в езана, “Куррет айнейе бике йа Расуляллах” за втори път, и след това се поставят двата палеца по очите и се каже: “Аллахумме метти’ни биссем’и вел-басари” преди да

се премахнат палците; Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” ще отведе този човек в Рая.”²⁰⁵

31- В книгата “Ешедд-ул-джихад” се казва: “Мухаммед бин Сюлейман Медени Шафи “рахметуллахи алейх” е бил попитан за Мухаммед бин Абдулвеххаб Неджди. В отговор той е казал: “Този човек води невежите хора на наше време в ерес. Той изгася светлината на Аллаху теаля. Макар мушриците да желаят това, Аллаху теаля няма да изгаси Своята светлина и ще озари света със сиянието на ехли суннитските учени.” Въпросът и отговорът в края на фетвите на Мухаммед бин Сюлейман са както следва:

Въпрос: О, велики учени! О, звезди, водещи към пътя на най-добрия сред създанията! Питам Ви: Трябва ли да се разреши на онзи човек да разпространи идеите си, който казва, че тази общност се е отделила от основата на религията и пътя на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”? Той твърди това, опирайки се на своите криви разбирания и тесен мозък и извлича тези знания погрешно от различните книги по религия. Казва, че е муджтехид и извлича знания от Словото на Аллах и хадисите на Расулюллах, въпреки че не притежава дори едно условие от квалификациите, посочени като необходими от учените на исляма за ставане на муджтехид. Този човек трябва ли да се откаже от това и да последва ислямските учени? Той твърди, че е имам и, че за всеки мюсюлманин е ваджиб да го последва, и че мезхебът му е необходим. Той принуждава мюсюлманите да приемат неговия мезхеб и нарича неверници онези, които не му се подчиняват и казва, че такива трябва да бъдат убити и тяхното имущество конфискувано. Дали този човек казва истината или греши? Ако дадено лице е изпълнило всички изисквания за правене на иджтихад и основало мезхеб, дали ще може да накара всеки човек да го приеме? Трябва ли да се приеме точно

---

205 Ахмед Тахтави е починал през 1231 [1815] г.

Шейхзаде Мухаммед ханефи е починал в Истанбул през 951 [1544] г.

Ебулвефа е починал в Истанбул през 896 [1490] г.

Кухистани Мухаммед ханефи е починал през 962 [1508] г. в Бухара.

Мухаммед бин Сюлейман Медени шафи е починал през 1194 [1780] г. в Медина.

Мухаммед бин Абдул’азъм Мекки е починал през 1052 [1643] г.

Ибни Хазм Али Захири е починал през 456 [1064] г.

Давуд захири Исфехани е починал през 270 [883] г. в Багдат.

Ахмед ибни Хиллиган е починал през 681 [1281] г. в Шам.

Хаджадж-и залим Секяфи е починал през 95 [714] г., докато е бил валия на Медина и Ирак, по време на Абдулмелик и сина си Велид.

определен мезхеб или всеки е свободен да избира един от всички? Мюсюлманин – който посещава гроба на сахабин или праведник, прави адак за него, коли животно в близост до неговия гроб, моли Аллаху теаля в негово име, взема почва оттам, за да я пази за берекет, или иска помощ от Расулюллах или някой сахабин – напуска ли исляма? Позволено ли е да се убие един такъв човек, дори той да обяснява своите дела така: “Аз не се покланям на покойника и не вярвам, че има силата да прави каквото и да било. Аз го правя посредник в моите молитви към Аллаху теаля, защото вярвам, че той е евлия!” Напуска ли исляма онзи, който се кълне за друг, освен Аллах?”

Отговор: Трябва добре да се проумее, че знание се учи от учител. Тези, които – от само себе си – научават знания за религията от книгите, правят много грешки. Техните грешки са повече от правилните им неща. Днес няма нито един човек, който да може да прави иджтихад. Имам Рафи, имам Невеви и Фахреддин Рази са казали: “Учените са дошли единодушно до заключението, че днес вече не е останал муджтехид.” Никой учен не е приел думите на имам Суюти – който е бил като океан във всяка наука – когато е казал, че е частичен муджтехид (муджтехид вътре в мезхеб), а не, че е мутлак муджтехид (мезхеб имам). Той е писал повече от 500 книги. Всяка една от тях разкрива, че той е бил на много високо ниво в науките тефсир и хадис и във всеки клон на ислямските познания. Възможно ли е да се вярва на думите на тези, които са много далече от високото ниво на имам Суюти, който е казал, че е частичен муджтехид и никой не е приел това? Такива твърдения дори не бива да се изслушват. И ако един такъв човек стигне толкова далеч, че да каже, че книгите на ислямските учени са грешни, то трябва да изпадне в съмнение относно неговите акъл и религия, защото щом този човек не е виждал Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и нито един от Есхаб-и кирам, откъде е придобил своите знания? Каквото и да е научил, той го е научил от книгите на тези улеми. Ако казва, че тези книги са изкривени, тогава как самият той е намерил правилния път? Той трябва да ни обясни именно това! Имамите на четирите мезхеба и големите учени в техните мезхеби са извлекли всички познания от свещените айети и хадиси. Онзи човек, чиито знания не съответстват на тези, откъде ги е извлякъл? Очевидно е че той не е достигнал до степента на иджтихад. Това, което този човек трябва да направи, когато срещне сахих хадис-и шериф, чийто

смисъл не разбира, е да потърси тълкуванията на муджтехидите. Той трябва да последва онази, която му се хареса. Великият учен имам Невеви “рахиме-хуллаху теаля” в своята книга “**Равда**” пише, че трябва да се постъпва точно така. Само големите учени, достигнали до степената иджитхад, могат да разбират свещените айети и хадиси. За немуджтехидите не е разрешено да се опитат да ги разбират сами. Синът на Абдулвеххаб трябва да се върне към правилния път и да се откаже от еретичните си мисли.

Що не отнася до обвиняването на мюсюлманите в неверие от страна на автора ухабия: В хадис-и шериф се казва: “**Ако човек нарече някой мюсюлманин “Неверник!”**, единият от двамата става неверник. **Ако обвиненият в неверие е мюсюлманин, обвиняващият става кяфир.**” Имам Абдулкерим Рафи “рахметуллахи алейх”²⁰⁶, позовавайки се на “**Тухфе**”, пише следното в своята книга “**Шерх-ул-кебир**”: “Този, който нарече един мюсюлманин “Неверник!” и не може да се обоснове, става кяфир, защото нарича исляма “неверие”.” Имам Невеви пише същото в своята книга “**Равда**”. Ебу Исхак Ибрахим Исфераини²⁰⁷, Хюсейн Халими Джурджани²⁰⁸, Наср-ул-мукаддеси Наблюси²⁰⁹, имам Газали, Ибну Дакик-ил-ийд и много други учени са казали, че той става кяфир без значение дали е способен да се обоснове или не.

Що се отнася до разрешението за убивани на мюсюлмани и конфискуване на техния имот: В един хадис-и шериф се казва: “**На мен ми е заповядано да воювам с неверниците, докато не кажат “Ля иляхе илляллах”!**” Този хадис-и шериф показва, че не е допустимо да се убиват мюсюлманите. Този благословен хадис е казан в светлината на 6-и аyet на сура Тевбе, където по смисъл се казва: “**Освободете тези, които се покаяват и отслужват намаз, и дават зекят.**” В 12-и аyet на сура Тевбе по смисъл се казва: “**Те са вашите братя по религия.**” В един свещен хадис се казва: “**Ние съдим по външността. Аллаху теаля знае скритите неща.**” [Авторът на книгата не вярва и в този хадис-и шериф. На 146-а стр. казва: “Ние не се интересуваме от думите, ние гледаме намерението и значението.”

206 Рафи е починал през 623 [1226] г. в Казвин.

207 Исфераини е починал през 418 [1027] г. в Нишапур.

208 Халими е починал през 403 [1012] г.

209 Наср-ул-мукаддеси е починал през 490 [1096] г.

Има много такива изявления – несъвместими със свещените айети и хадиси – из книгата му.] В друг хадис-и шериф се казва: **“Не ми е заповядано да разбирам тайните в сърцата на хората.”** Хазрети Усаме е убил човек, за когото е казал, че е неверник, макар човекът да е казал: “Ля иляхе илляллах”. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е отвърнал: **“Нима разреза сърцето му?”**

За един муджтехид не е позволено да принуждава хората да приемат неговия мезхеб, но ако той е кадия в съда, може да отсъди според своя мезхеб и да разпореди неговото изпълнение.

Що се отнася до правене на адак за евлиите: Шафиитските учени са дали подробни разяснения на тази тема. Книгата **“Хибе”**, позовавайки се на **“Тухфе”**, казва: “Ако някой направи обет за мъртъв евлия с намерение обещаният имот да бъде на мъртвеца, неговият незр е недействителен. Ако не възнамери това, неговият незр става сахих, а обещаният имот се раздава на слугите в тюрбето на велията или на учениците и учителите на близкото медресе, или на бедните. Ако хората, които са свикнали да получават вещите за адак, се събират близо до тюрбето и ако в тази страна е обичай да се дава на тях, тогава се дава на тях. Ако няма такъв обичай, адакът става невалиден. Такива неща са съобщени и от Семляви и Ремли. Всеки знае, че никой от тези, които правят незр за мъртъв велия, не би помислил, че обещаните неща трябва да се дадат на него. Защото на всекиму е известно, че той няма да вземе и използва нищо, и че обещаните неща ще се раздадат на бедните или на онези, които служат в тюрбето. Ето защо това е ибадет, защото според шафитския мезхеб не е допустимо да се прави незр за неща, които са мубах, мекрух или харам. Суннетите и ибадетите, които не са фарз и ваджиб, могат да бъдат сторени незр.

Някои учени са казали, че е позволено да се целува и трие лице по гробове. Други са казали, че не е. Онези, които са във втората група, са казали, че това е мекрух. Никой учен не е нарекъл това харам.

Позволено е да се прави тевессул, т.е. да се иска в името на пророците “алейхимуссалевату весселям” и праведните мюсюлмани. Това е написано в хадис-и шерифите, които съобщихме в началото на книгата. Има много свещени хадиси, които показват, че е позволено да се прави тевессул чрез благочестиви дела. Щом това е допустимо, без съмнение е още по-допустимо да се прави тевессул с добрите хора.

Това нещо ще стане куфр само ако по време на даване на клетва

в името на друг, освен Аллаху теаля, се извършва ширк, т.е. това второто същество се съдружава с Аллаху теаля. Хадис-и шерифът – предаден от Хаким и имам Ахмед и цитиран от Мунави – в който се казва: **“Който се кълне в името на друг, освен Аллах, става кяфир”**, съобщава ето това. Но имам Невеви “рахметуллахи алейх”, предавайки от мнозинството учени, пише, че е мекрух и добавя, че единодушието на мюсюлманите е доказателство (в религията).

В 114-и аyet на сура Ниса по смисъл се казва: **“А който се отклони от правилния път на Расулюллах, след като му се изясни тевхидът и напътствието, и се отдели от мюсюлманите във вярата и делата, него ще го въведем в Джехеннема заедно с неверниците.”** От този свещен аyet се разбира, че за всеки вярващ е задължително да следва мезхеба ехли суннет вел джема’ат и не бива да се забравя за поговорката: **“Вълкът грабва овцата, която се отделя от стадото.”** Онзи, който се отделя от ехли суннет вел джема’ат, отива в Джехеннема.”

Фетвата на големия учен Мухаммед бин Сюлейман Медени е дълга, но ние я съкратихме. За онзи, който е дарен с напътствието на Аллаху теаля, това ще е достатъчно. Той е починал през 1195 [1780] г. Мухаммед бин Абдулвеххаб е бил роден през 1111 [1699] г. в пустинята на Неджд и починал през 1206 [1792] г. Мухаммед бин Сюлейман е разкрил неговото невежество, опровергал думите му, отрекъл че може да прави иджитihad и е разкрил на мюсюлманите, че той не е получил знание и феиз от нито един учен, че нарича мюсюлманите “Неверници!” и че е в заблуда.

Ханефитският учен Мухаммед бин Абдул’азъм Мекки “рахметуллахи алейх”²¹⁰ в своята книга **“Ел-Кавл-ус-Седид”** е изброил и отговорил на еретичните изявления на Ибни Хазм Мухаммед Аби. Ибни Хазм е подканвал всички хора да правят иджитihad и е казал, че е харам да се следват други хора. Опитвал се е да подкрепи словата си с 58-о знамение на сура Ниса, където по смисъл се казва: **“Ако не можете да се споразумеете по даден въпрос, правете го по начина, съобщен от Аллаху теаля и Расулюллах.”** В отговор Абдул’азъм казва: “Хвала на Аллаху теаля, че не сме изпуснали благото да следваме великия ислямски учен имам а’зам Ебу Ханифе “рахиме-хуллаху теаля”. Ние сме постигнали честта да следваме този възвишен имам,

---

210 Ибни Абдул’азъм е починал през 1052 [1642] г.

неговите велики ученици и по-късните славни учени, като Шемсул-еимме, които са пръскали сияние по целия свят, и другите истински улеми “рахиме-хумуллаху теаля” от десет века насам.”

Ибни Хазм е бил андалусиец. Бил е от мезхеба захирийе, основан от Давуд Исфехани. Както той, така и неговият мезхеб е потънал в забрава. Ибн-ул-Ехед, Зехеби и Ибни Хиллиган казват: “Дори онези, които поздравяваха Ибни Хазм, го намразваха веднага. Те не харесваха идеите му. Всички постигнаха единодушие по отношение на това, че той е еретик и предупредили султаните да се пазят от него. Ибн-ул Ариф казва: “Езикът на Ибни Хазм и мечът на Хаджадж Угнетителя (Хаджадж-и Залим) са направили едно и също нещо. Ибни Хазм има много мръсни и еретични идеи, несъвместими с хадис-и шерифите. Хаджадж е избил сто и двадесет хиляди невинни хора без никаква причина ала Ибни Хазм е въвлъкъл в заблуда стотици хиляди мюсюлмани, които са дошли след добрите времена, съобщени в хадис-и шерифите. Той е умрял през 456 [1064] г.”

Нека Аллаху теаля да опази всички братя мюсюлмани от попадане в ерес и заблуда! Нека да ни отреди вяра и дела, съвместими с правилните иджитихади на улемите на четирите мезхеба! Нека да ни събере в Съдния ден, бивайки в техния мезхеб, заедно с пророците, съддъците, шехидите и праведниците! Амин. Тук приключва преводът от книгата “Ешедд-ул-Джихад” на Давуд бин Сюлейман. Тази книга е била довършена през 1293 г. по Хиджра. Нейният превод от арабски на турски е бил направен и отпечатан през 1390 [1970] г.

32- Ние попаднахме на книгата “**Месаил-и мухиммейе джеваб-и Ну’мани**”. Тя е била отпечатана с ислямски букви през 1385 [1965] г. в Шам. Книгата е била написана от ухабия на име Осман Зеки от Гюмюшхане, син на Осман бин Мустафа ефенди, стария мудеррис на Ширан във вилайета Гюмюшхане на Анадола. Става ясно, че това младо момче е отишло в Хиджаз и попаднало в капаните на ухабиите. Тази еретична и зловредна книга е раздавана безплатно на турските поклонници в Хиджаз. Тези, които имат малко познания за исляма, приемайки за верни лъжливите и грешни писания в тази книга, попадат в беда. Нито хаджът, нито другите поклонения на хората, подведени от еретиците, не се приема. Те напускат правилния път и биват въвлечени в трагедията на ереса, докато се опитват да изпълнят хадж.

В тази малка книга от 96 стр. се казва:

“Коран-и керим и Пророкът на Господа на световете декларират, че този, който не кланя намаз, е политеист и неверник... Достатъчно е да се кланя само един рекят витр намаз, без да се рецитира Кунут... Дори Расулюллах не е знаел за новата луна на месец шеввал. Ето защо тези, които казват: “Еди кой си знае за неведомото и помага в опасност!”, трябва да се боят от Аллах и да се засрамят от хората, защото Коранът и Пророкът забраняват такива неща. Тези безсрамници твърдят, че говорят с Пророка и получават заповеди от него. С това показват, че са по-низки от магаретата. Ако това убеждение беше вярно, нямаше да има война между Есхаб-и кирам; те щяха да говорят с него и да се опазят от притесненията чрез негова повеля. Смисълът на свещения айт за “весиле” (средство за сближаване) се изразява в изпълняване на повелите, въздържание от забраните и отслужване на нафилетата. То не се състои в искане на помощ и берекет от мъртвците, защото това е магария и многобожие. Няма такова нещо в исляма. Ислямската религия определя такива хора за муирици и неверници.

Аллах и Неговият Пророк казват, че онзи, който съзнателно пропуска намаз, става кяфир. Наваксването на тези намази не се приема.

Думите на този или онзи няма да спасят в ахирета. Тези, които нямат доверие в Книгата и Сунната, но изпълняват ибадети според думите на този или онзи, ще отидат в Ада. Човекът в гроба няма да бъде питан за онези, които ги смята за велики, а за Аллах и Пророка. Аллаху теаля е наредил: “Ако не знаете, питайте компетентните!” Някои хора, за да отбият номер, казват: “Коранът и хадисите имат външни и вътрешни значения. Ние не разбираме от скритите!” Аллах не заповядва на ярваците да вършат неща, които не могат да разберат и изпълнят. В това отношение ви препоръчвам книгата на Омер Ръза.

Аллаху теаля в 238-о знамение на сура Бакара повелява – при наличие на опасност – да се кланя намаз в процеса на ходене. В свещените хадиси не е повелено да се рецитира кунут. Намазът витр става сахих (действителен) и без него. Не може да се гледа криво на онзи, който изпълнява единствено фарзовете и един рекят витир. За изпълнителите на суннетите има севаб, а за неизпълняващите няма грях.

О, братя! Аз се опирам на айетите и хадисите; не говоря от само себе си. Политеистите, които лаят и ръмжат, са като онези, които са обвинили Расулюллах в лъжа и магьосничество. Онези, които се пазят от хората, говорещи за Книгата и Сунната, са като подлещите, бягащи от Аллах.

Рецитирането на Мевлид, тарикатите, четенето на “Деляил-и шериф”, правенето на искат и телкин са нововъведения. Те са суеверни и отхвърлени. Тези, които са изкарали въпросните неща, са се поставили на мястото на Аллаху теаля, а изпълнителите са като техните поклонници. Всичко в исляма е обяснено ясно, нищо не е оставено скрито. Казано е: “Моята общност ще се раздели на седемдесет и три течения. Ще се спасят само тези, които следват мен и моите сподвижници.” Всички тарикати са суеверни; нямало ги е във времето на Расулюллах. Те са отхвърлени. Тарикати като кадириите, шазилитите, мевлевиите, накишибендиите, рифаитите, тиджаниите, халидиите, увейсиите и другите са примери за отклонение от истинския път на Корана. Всяко заглавие, различно от “мюсюлманин”, трябва да бъде отхвърлено и мюсюлманите да станат братя като във Времето на щастието (на Расулюллах). Хората не трябва да стават неверници и политеисти чрез вършене на неща, които не са от исляма, като чакане на спасение от гробовете и душите на покойниците. Нашата религия не ни е заповядала да правим мъниста, които да използваме за зикр, тесбих и текбир, и да строим теккета и тюрбета над гробовете, а напротив, заповядала ни е да рушим куполите. Аллаху теаля каза: “Молете Ми се и аз ще приема!”, а не да се прави дуа на Пророка и евлиите, с други думи, не е заповядал да се прави тевесул с мъртвците и да се чака помощ от техните гробове и души. Аллах ни заявява, че пророците не могат да ни помогнат или навредят. Да се иска онова, което Коран-и керим е забранил, е равносилно на неверие в Аллаху теаля. Онези, които чакат помощ от мъртвците са неверници и езичници. Салеватите, предадени от Пророка са откровения, а тези на другите са нововъведения в религията. Бидабът не може да бъде по-високопоставен от откровението. Авторът на “Деляил” се е поставил в позицията на Аллах и е създал нов обред, за чието изпълнение е насрочил определени дни. Вместо да изповядват покаяние към Аллах, те го правят пред шейховете. Есхаб-и кирам не

са въвели тарикатите, Мевлида и салеватите. Онези, които са дошли на по-късен етап, са повелили да се вършат бид'ати като "Салят-и мунджийе" и "Салят-и нариийе" за защита на държавата и поражение на враговете. Народът, мислейки че ще може да се изпълни искат, загърби ибадетите... Мъртъвците не чуват телкина и това е също един вид бидат." Тук приключват лъжите и еретичните писания на ухабията неверник.

Аллаху теаля и Неговият Пророк са казали, че онзи, които не вярва в задължителността на намаза и не му отдава значение, става кяфир (а не този, който вярва, но не изпълнява). Неотслужването поради мързел не е неверие, а грях; такъв човек става фасък (грешник). В ханефитския мезхезб е ваджиб да се изпълнява салят-и витр и той е от три рекята. В **"Меракил-фелях"**, **"Сунен-и Еби Давуд"** и **"Мунави"** е написано, че нашият Пророк е извършвал три рекята витр намаз. Рецитирането на Кунут също е ваджиб. Според имам Ебу Юсуф, имам Мухаммед, имам Ахмед и имам Шафи "рахметуллахи теаля алейхим еджма'ин" този намаз е суннет. Както е предадено от Ебу Давуд и написано в **"Мунави"**, Расулюллах е четял Кунут по време на витр. Четенето на определена дуа за Кунут е суннет с единодушието на учените. Хадис-и шерифът, съобщаващ това, е написан в **"Меракил-фелях"** на Шернбляли. Този, който пропуска ваджиб или суннет, поради омаловажаване, става кяфир. Онзи, който отдава значение, но не изпълнява – поради мързел – става фасък ако пропусне ваджиба един път или редовно пропуска някой суннет. Авторът на тази книга, долният ухабия, иска да изкара ханефитските мюсюлмани от техния мезхезб и да ги стори безмезхезбници. Онзи, който стане безмезхезбник, напуска ехли суннет. Човек, който напусне ехли суннет – както е написано в книгата **"Ел-бесаир"** – става или еретик, или неверник. Тази ценна книга е била написана от индийския учен Мухаммед Хамдуллах и отпечатана през 1395 [1975] г. в Истанбул.

Расулюллах "салляллаху алейхи ве селлем" не знае за неведомото от само себе си, но Аллаху теаля информира пейгамберите за гайба чрез откровение, а евлиите чрез илхам и керамет. Пример за това е хазрети Омер, който е видял ислямската армия в Персия и извикал на командира Сария, който го е чул. Евлиите не знаят за неведомото от само себе си, но Аллаху теаля им съобщава каквото Той пожелае или им показва и узнават чрез сила, с която дарява техните души. Коран-и

керим и хадис-и шерифите потвърждават истинността на това. Дори в книгата **“Фетх-ул-меджид”**, на 268-а стр., е предаден хадис-и шерифът, в който се казва: **“Светът се смали за мен. Винаги виждах Истока и Запада като огледалото в ръката ми.”** Моля, прочетете 24-а точка! Расулюллах – приживе и след смъртта – е съобщил за фитнетата, които ще се случат сред неговите сподвижници, на онези, които е пожелал, и ги е наставлявал да изразят доволство към предопределението на Аллаху теаля. Той е благовестил мнозина от тях с мъченичество. В хадис-и шериф, предаден от Таберани и записан в **“Кунуз-уд-декаиќ”**, се казва: **“Хюсеин ще бъде убит през шестдесета година.”** По същия начин, той е съобщил, че хазрети Осман, хазрети Али и други сподвижници “радияллаху анхум” ще станат шехиди и ги наставлявал да проявят търпение. Мъченичеството е било блага вест за Есхаб-и кирам. Те се молели да станат шехиди, а не обратното. Изразът “Защо Расулюллах не се е притичал в помощ на спътниците си” е проява на голямо невежество – все едно да се каже: “Защо Аллаху теаля не е помогнал на Пророка Си в битката при Ухуд?” Глупавите твърдения – от рода на “Ако Пророкът можеше да вижда войните между сподвижниците и да ги чува, щеше да даде заповед на Есхаба и да ги освободи от безпокойството!” – нямат разлика от това да се каже – Аллах да пази – че Аллаху теаля не е видял и не е чул истигасетата по време на бедите и трагедиите в Ухуд. Ние се осланяме на Аллаху теаля от това да вярваме в абсурдните и долни слова – от този род – фигуриращи в ухабитската книга **“Джеваб-и Ну’ман”**. Големците на исляма никога не биха искали да променят съдбата и предопределението. Те, когато бъдат уведомени за тях, проявяват търпение. В хадис-и шериф се казва: **“Когато сте объркани в делата, искайте помощ от тези в гробовете!”** Безмезхебниците крият онези хадис-и шерифи, които не са им удобни, но факт е, че слънцето не може да бъде измазано с глина. Те, щом останат без думи, започват да правят словесна салата с думи като “ширк” и “магария” само и само, за да се измъкнат. Този – който поради мързел и отнасяйки се в земни дела – не отслужва намаз, не става кяфир, но онзи, който не приема намаза за задължение, става.

Той се опитва да хвърли мръсотия по ехли суннитските учени с изрази като “Думите на този или онзи!” Въпросните учени са написали в книгите това, което са разбрали от Коран-и керим и

хадис-и шерифите, и научили от Есхаб-и кирам. Те не са разчитали на собствените си виждания и мисли. Всяко писание са го подкрепили със свещени айети, хадиси или слова на сподвижници. Онези, които искат да следват Коран-и керим и хадис-и шерифите, и да се намират по пътя на Есхаб-и кирам, трябва да прочетат книгите на сунитските учени. Човек трябва да е откачен, идиот или зъндък, за да може да каже, че улемите на ехли суннет – които са били най-възвишените сред най-добрите поколения, похвалени в хадис-и шерифа, който е написан на 492-а стр., дори (в ухабитската книга) – не са успели да разберат Книгата и Сунната, а са ги разбрали ухабитите, които са изникнали в пустинята десет века по-късно. Налудничавите писания в ухабитската книга, които противоречат на разума и знанието, открито разкриват, че той не разбира – ни най-малко – свещения Коран и Сунната на Пророка. Той е превърнал благословените айети и хадиси в играчки и ги тълкува на воля. В гроба ще се пита за Аллаху теаля и Неговия Пророк. Тези, които не могат да им отговорят така, както са съобщили ехли суннитските учени, ще отидат в Джехеннема. Ухабията – в интерес на истината – също е цитирал свещения аяет със смисъл: **“Ако не знаете, питайте компетентните.”** Всички мюсюлмани, подчинявайки се на това, трябва да прочетат книгите на ехли суннитските учени и да изучат религията си. Тези, които не четат въпросните книги, няма да са се подчинили на този свещен аяет и ще останат невежи; ще се подведат от лъжите на безмезхебниците и ще отидат в Ада. В хадис-и шериф, съобщен от **“Дейлеми”** и **“Мунави”**, се казва: **“Знанието за багън (духовността) е една от тайните на Аллаху таля. То е едно от Неговите заповеди.”** Расулюллах съобщава за илм-и багън и казва, че той е повеля на Аллаху теаля, а авторът на тази книга – от друга страна – казва, че илм-и багън е измислица на ехли суннет. Аллаху теаля е разкрил Своите заповеди и забрави за всички хора. Те са разбираеми и осъществими, и за всеки е фарз да ги съблюдава. За разлика от тях обаче, не всеки може да разбере духовните знания и мутешабих айетите (знаменията с неясен смисъл). Разбирането и изпълняването на тамошните знания са характерни за улема-и расихин. Това са големите учени, които са изминали пътя на тасаввуфа и достигнали до зрялост. Онези, които си нямат на понятие от тези знания и улема-и расихин, отричат тяхното съществуване. Еретичните писания на Омер Ръза²¹¹ могат да бъдат одобрени само от безмезхебниците.

211 Безмезхебникът Омер Ръза е зет на Мухаммед Акиф. Починал е през 1371 [1952] г.

Сура Бакара съобщава, че човек може да извърши намаз към посоката, към която му е удобно да се обърне, когато се изправи срещу враг или когато има опасност от удавяне или изгаряне, или при нападение на животни. В книгите по фикх е написано, че когато има страх (опасност) не се кланя с джемаат, а се кланя самостоятелно в изправено положение на крака или върху животно. Човек, бягайки от въпросните опасности, може да изпълнява само върху движещо се животно, когато има опасност от изпускане на времето за намаз. Въпросният айет – както е обяснено в шерха на **“Меракил-фелях”** – показва, че трябва да се кланя намаз на крака към посоката, към която е възможно да се изпълни. В книгите по тефсир и в книгата по фикх **“Джевхере”** ясно е написано, че думата **“риджален”** в свещения айет означава **“стоене на крака в изправено положение”**, а не **“ходене”**. Авторът на тази корумпирана книга се опитва да подмами ханефиите и да ги накара да кланят намаз, докато ходят, и не страни от неправилно тълкуване на свещения айет, за да постигне целта си. Ако един мюсюлманин не изпълнява суннетите – защото не отдава значение на тях – става кяфир, но ако отдава значение и ги пропуска редовно, ще стане грешник. Въпреки че авторът излага свещени айети и хадиси, той ги тълкува погрешно. Улемите на ехли суннет **“рахиме-хумуллаху теаля”** в своите книги са написали значенията, които са потърсили и научили от Расулюллах и Есхаб-и кирам. Уахабитите също потвърждават този факт. На 388-а стр. от **“Фетх-ул-меджид”** се казва: *“Ебу Ханифе **“рахимехуллах”** е казал: **“Ако открито мое слово, несъвместимо с Книгата на Аллаху теаля и хадисите на Расулюллах, и думите на сподвижниците, откажете се от него и приемете техните!”** Имам Шафи е казал: **“Ако открито нещо, несъвместимо със Сунната на Расулюллах в моята книга, оставете моите писание и вземете това, което е рекъл Расулюллах.”** Този цитат от уахабитската книга също показва колко стриктно улемите на ехли суннет **“рахиме-хумуллаху теаля”** са се придържали към Китабуллах (Книгата на Аллах) и свещените хадиси. Ето защо тези, които искат да научат правилните значения на Коран-и керим и хадис-и шерифите, трябва да прочетат книгите по келям и фъкъх на сунитските учени. След това и те признават, че онези, които бягат от тези книги, които съобщават Коран-и керим и Сунната, са като подлещите, бягащи от истината.*

Да се чете Мевлид означава да се говори за раждането, Ми'раджа и живота на Расулюллах "салляллаху алейхи ве селлем", да се сеща за него и да се хвали. Всеки мюсюлманин трябва много да обича Расулюллах. Онзи, който го обича много, се сеща, говори и го хвали премного. В хадис-и шериф, сведен от Дейлеми и записан в "Кунуз-уд-деканк", се казва: **"Онзи, който много обича дадено нещо, говори за него много."** Този сборник е бил подготвен от Мунави. Всички улеми на исляма са написали подробно, че трябва много да се обича Расулюллах. Този факт е отбелязан в ухабитската книга на 336-а стр. ето така:

*"В хадис-и шериф се казва: **"Няма да е повярвал онзи, който не ме обича повече от своите деца и баща, и всички други."** Т.е. неговата вяра няма да е зряла. Ваджиб е за онзи, който обича Аллах, да обича и Неговия Пророк. Той трябва да обича и праведните раби, също."*

Расулюллах "салляллаху алейхи ве селлем" е устройвал угощение на своите сподвижници в нощта на Мевлида и е разказвал за събитията, които са се случили в деня, в който той е удостоил света с присъствието си, и детството. Хазрети Ебу Бекр, когато е бил халиф, събирал сподвижниците в нощта Мевлид и са говорели заедно за чудните събития по време на раждането на Расулюллах. Християните са научили да отдават значение на рождените дни от мюсюлманите. Мюсюлманите по цял свят четат книгите за Расулюллах и празнуват тази честита нощ, в която той е удостоил с присъствието си света, както е правел той и Есхаб-и кирам. Ислямските учени са обърнали голямо внимание на тази нощ. Всички същества, ангели, джинове, животни и неживи същества се радват и благовестяват един друг за раждането на Фахр-и алем (Гордостта на световите). Мевляна Джеляледдин Руми, например, е казал: "Белите и страданията изчезват от местата, където се чете мевлид." Четенето на мевлида във формата на стихове е полезно и въздействащо.

Ислямските улеми са написали книги на всички езици, за да обяснят, че четенето на мевлид е ибадет, и са изтъкнали начина на изпълнение и ползите от него. Ще посочим десетина такива книги, вземайки от "Кешф-уз-зунун" на Мустафа Кятиб Челеби²¹² "рахметуллахи алейх" и приложението:

1. Турската касида на Сюлейман Челеби от Бурса. Тя е спечелила

212 Кятиб челеби е починал през 1067 [1656] г. в Истанбул.

голяма слава и е бивала изпълнявана из всички части на Османската империя, и днес продължава да се изпълнява навсякъде из Турция. Истинското ѝ име е **“Весилет-ун-неджат”**. Сюлейман Челеби е бил имамът на султан Баязид Светкавицата “рахметуллахи алейх”. Починал е през 800 [1398] г. в Бурса.

2. Касидата на Хамдуллах ефенди “рахметуллахи алейх”, синът на Мухаммед Ак Шемсуддин ефенди²¹³.

3. Мевлидът на Молла Хасен-ул Бахри “рахметуллахи алейх”, който е починал през 994 [1586] г.

4. Мевлидът на Ваиз Мухаммед бин Хамза.

5. Мевлидът на Шемсуддин Ахмед Сиваси “рахметуллахи алейх”, който е починал през 1006 [1598] г.

6. **“Джами’ул-асар фи мевлид-ил-мухтар”** на Хафъз ибни Насъриддин Дъмишки “рахметуллахи алейх”.

7. **“Ет-та’риф бил-мевлид-иш-шериф”** на Ибни Есир Мухаммед Джезри, който е починал е през 833 [1430] г.

8. **“Дурр-ул-мунзам фи-мевлид-ин-Небийй-ил-му’аззам”** на Ебул Касъм Мухаммед Люлюви “рахметуллахи алейх”, който е починал през 867 [1463] г. в Шам.

9. **“Мевлид-ин-Неби”** на Афифуддин Мухаммед Тебризи, който е починал през 855 [1451] г. в лъчезарната Медина.

10. **“Мевлид-ин-Неби”** на сеййид Мухаммед Кавукджу ханефи, който е починал през 1305 [1887] г.

Освен това, фактът, че четенето на Мевлид е ибадет, е доказан с аргументи в книгата **“Ен-Ни’мет-ул-кубра алел’алем фи-мевлид-и Сеййид-и велед-и Адем”** на Ибни Хаджер Хийтеми, **“Ер-Редду аля мен енкере къраетел-мевлид-ин-Неби”** на Джеляледдин Суюти, в третата частта на **“Джевахир-ул-бихар”** и на 233-а и последвалите шест страници на **“Худжет-уллахи алел’алемин”** от Юсуф Небхани²¹⁴, **“Исбат-ул-мевлид”** на Ахмед Са’ид муджедиди и на 136-а и последвалите четири страници от първата част на **“Шерх-ул-Мевахиб-ил-ледуннийе”** от аляме Мухаммед Зеркани. Тези последни шест книги са били издадени в един том в Истанбул през

213 Ак Шемсуддин е починал през 864 [1460] г. в Гъойнук.

214 Юсуф Небхани е починал през 1350 [1932] г.

1397 [1977] г. Ахмед Са'ид Фаруки Муджеддиди е починал през 1277 [1861] г. в Медина. Неговият мевлид “Са'ид-ул-беян” на урду и турската книга “Мевлид къраетинин фазилети” на Абдулхаким Ефенди “рахметуллахи алейх” също са много ценни.

В персийската си книга “Тасхих-ул-месаил”, написана през 1266 [1850] г., големият индийски учен мевляна Мухаммед Фадл-ур-Расул “рахиме-хуллаху теаля” опровергава книгата “Миете месаил” на Мухаммед Исхак, който се е продал на ухабиите.

Фадл-ур-Расул-Бедаюни²¹⁵ “рахметуллахи алейх”, започвайки от 253-а стр. на своята книга, казва: “В първите три века не е имало мевлид. Той е възникнал по-късно. Ето защо улемите изпаднали в несъгласие относно това дали е допустимо да се събират хора за Мевлид или не. Това състояние е подробно разгледано в книгата “Сирет-и Шами” на Мухаммед бин Юсуф Шами²¹⁶ “рахиме-хуллаху теаля”. Той само е предал становищата на улемите, без да прави избор сред тях. Въпреки това той е цитирал множество големи учени, които са казали, че сабранията за Мевлид са мустехаб. Той – освен това – е отбелязал, че неговите учители са опровергали онези, които се противопоставяли на това. Ако се загърбят мнозинството учени и се каже, че тези джемиййети не са допустими, излагайки техните опоненти, няма да остане доверие в повечето неща на фъкха. В “Сирет-и Шами” се казва:

“Хафъз (учен по хадис) Шемсуддин Мухаммед Сехави²¹⁷ е казал: “От селеф няма предания за организиране на събрания (джемиййети) за Мевлид. Те са се появили след третия век (на исляма). Всяка години – в нощта Мевлид – мюсюлманите дават милостини, радват се и вършат добрини. Събират се на едно място, четат касида за Мевлид и я слушат.” Хафъз Иззеддин Али ибни Есир Джезри²¹⁸ е казал: “Четенето на Мевлид пази от вреди и опасности за цяла година. На място, където е четено Мевлид, вали милост и берекет през онази година.” Хафъз Имамуддин Исмаил ибни Кесир²¹⁹ е съобщил, че емирът (управителят) на Ербил е организирил големи събрания за Мевлид в месец

215 Фадл-ур-Расул-Бедаюни е починал през 1289 [1872] г.

216 Мухаммед бин Юсуф Шами е починал през 943 [1536] г. в Египет.

217 Шемсуддин Сехави е починал в лъчезарната Медина през 902 [1496] г.

218 Ибни Есир Али Джезри е починал в Мусул през 630 [1232] г.

219 Ибни Кесир е починал през 774 [1372] г.

рабиул-еввел. Ебул-Хаттаб Омер ибни Дихйе²²⁰ в своята книга **“Ет-тенвир фи-Мевлид-ил-Бешир”** дава подробна информация за тези джемийети. Много учени, например хафъз Ебу Шаме²²¹, учителят на имам Невеви, са похвалили тази книга. Книгата **“Ел-баис аля инкяр-ил-бида’ вел-хавадис”** на Абдурахман Ебу Шаме е пълна с такива хвалби. Алляме Сейфуддин ибни Тугрул бей²²² в своята книга **“Дуррун-назъм фи-мевлид-ин-Небийил-керим”** казва: “Онези, които обичат Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” провеждат срещи, събрания за Мевлид. Едно от тях е голямото събрание в Египет от Ебул-Хасен, известен като Ибни Ефдал и събранието на Ебу Абдуллах бин Мухаммед бин Ну’ман, учителят на учителя му; събранията на Джемалюддин аджеми Хемедани и Юсуф бин Али Хаджер Мърси. Те са казали, че са сънували Расулюллах, който им е казал: “Тези, които се радват за нас, радват и нас.”

Ибни Баттал Малики²²³ в своята фетва казва: “Уважението към тази нощ се оказва чрез даване на садака, устройване на угощения на мюсюлмани и слушане и четене на позволени от исляма неща, и обличане на праведни раби. Допустимо е и е голям севаб да се правят тези неща в името на доволството на Аллах. Не е задължително да се оказват тези неща само към бедните хора, но – разбира се – по-голям севаб е да се радват тези, които са в нужда. Ако – както е в наши дни – се използват опияняващи неща, събират се млади момчета, жени и мъже на едно място, и се изпълняват стихове и песни, подбуждащи страстта [и ако се използват музикални инструменти, като флейти и барани], ще стане голям грях.” [Правенето на тези неща като ибадети и по време на ибадети е многократно по-голям грях. Не бива да се вярва на онези, които наричат посочените неща “ислямска музика”.] Имам Джелиюддин Абдурахман бин Абдил-Мелик Кеттани казва: “Денят и нощта на Мевлида са славни, свещени и скъпи. Те са много ценни. Съществуването на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е средство за спасение на общността и след неговата смърт. Радостта за неговото раждане е причина за отслабване на мъките в Ада. Оказването на уважение и изпитването на радост в тази нощ става причина за

---

220 Ебулхаттаб Омер е починал през 633 [1236]г.

221 Ебу Шаме е починал през 665 [1266] г.

222 Ибни Тугрул бей е починал през 670 [1271] г.

223 Ибни Баттал е починал през 449 г.

берекет през цялата година. Ценността на деня на Мевлида е като тази на петъка. В хадис-и шериф е съобщено, че в петъците мъченията в Ада спират. Подобно е положението и с деня на мевлида, тогава също не се прави изтезание. В тези дни човек трябва да покаже своето щастие, да дава милостини и подаръци, и да отива на поканените места.” [Не бива да се ходи на места, където се върши харам. Мюсюлманите трябва стриктно да избягват харамите, да не дружат с онези, които вършат харами и примесват харами към ибадетите.]

Алляме Захируддин бин Джа’фер казва: “Устройването на събрания за Мевлид е бид’ат-и хасене. Винаги е голям севаб да се събират на едно място благочестивците, да се чете салеват и да се хранят бедните, но е голям грях да се примесват харами към тези неща, като музикални инструменти, песни и танци.” Алляме Насируддин казва: “Събранията за Мевлид не са сунна, но голям севаб е в този ден да се дава садака, да се правят подаръци, да се показва радост и щастие, и да се чете касида за Мевлид там, където момчетата и жените не са събрани заедно. Но не бива да се иска нищо от никого без зарурет. Харам е! Събирането на праведните мюсюлмани, правенето на зикр на Аллаху теаля и четенето на салевати е вид ибадет и носи голям севаб.” Алляме Абдурахман Ебу Шаме²²⁴ в своята книга “Ел-Ба’ис” казва: “Реби съобщава от имам Шафи, че бид’атът е два вида. Първият вид не съответства на Книгата, Сунната, словата или единомушието на Есхаб-и кирам. Всички те са заблуди и ереси. Вторият вид са добрите неща, които съответстват на тези четири източника. Нито един ислямски учен не ги е нарекъл лоши. Хазрети Омер е нарекъл “Много красив бид’ат” за груповото изпълнение на теравих намаза в джамиите през месец рамазан. Тези бид’ати се наричат бид’ат-и хасене. С единомушието на учените е съобщено, че вършенето на бид’ат-и хасене, в името на Аллаху теаля, е джаиз и мустехаб, и носи севаб. Това се отнася до всички новости, които са съвместими със законите на исляма. Такива бид’ати са минберите в джамиите, хановете за пътници, училищата и медресетата за ученици и други. Тези неща не са съществували във времето на Есхаб-и кирам и Таби’ин-и изам, но тъй като улесняват изпълняването на повелите на Аллаху теаля, те са наречени бид’ат-и хасене.” Подобни хубави бидати са ежегодните събрания за Мевлид в Ербил, околността на Мусул. В нощите на Мевлид-и Неби “салляллаху

224 Ебу Шаме е починал през 665 [1266] г.

алеихи ве селлем” се дава садака. Хората показват украси и радост. Правят дарове на бедните. И с всичко това се разкрива любовта и уважението към Расулюллах. Този джемийет за пръв път е бил организиран от Омер бин Меля – велик учен и праведник – в Мусул. Ербилският султан [Ебу Са’ид ел-Музаффер Кукбури] го е последвал. [Ебу Са’ид е бил чичо на Сяляхурдин Еййуби “рахиме-хумуллаху теалья”. Той е паднал мъченик по време на джихада за крепостта Ака срещу атаките на християните кръстоносци през 630 [1232] г.] Шафитският учен алияме Садр-уд-дин Омер е казал: “Джаиз е да се устроива събрание за мевлид. Това не е мекрух и севабът е според възнамерението.” [Ако намерението е лошо, не се дава никакъв севаб.] Хафъз казва, че провеждането на събрания за мевлид е бид’ат [т.е. нещо, което е възникнало по-късно], но тъй като се правят добри и полезни неща, и не се допускат лоши такива, той е бид’ат-и хасене.

Когато Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е дошъл в Медина, той видял, че евреите постят на десетия ден от месец мухаррем и ги е попитал за причината. Юдеите са отвърнали: “На този ден Аллаху теалья е удавил фараона и спасил Муса “алеихисселям”. Ние говеем заради щастие и благодарност към Аллаху теалья.” Той е рекъл: **“Аз се радвам повече от вас за спасението на Муса “алеихисселям.”** и е изпълнил орудж. Заповядал е на мюсюлманите да говеят в деня на Ашуре. От този хадис-и шериф се разбира, че е необходимо да се благодари на Аллаху теалья всяка година в дните, в които човек е получил благо или се е освободил от беда. Благодарността към Аллаху теалья се извършва чрез изпълняване на седжде, даване на милостиня, четене на Коран-и керим или изпълняване на всякакви подобни ибадети. Има ли по-голяма благословия от раждането на най-благосклонния и велик Пейгамбер? Всеки трябва да съблюдава този ден и да мисли за тази благословия на Аллаху теалья. С това човек ще е последвал примера на Расулюллах, който е оказвал благодарност за спасението на Муса “алеихисселям”. Без тази мисъл и намерение човек няма да е последвал този суннет на Расулюллах и няма да спечели севаб.” Хафъз Мухаммед ибни Джебери Шафи²²⁵ казва: “Когато Ебу Лехеб е бил видян на сън и попитан за състоянието му, той е казал: “Страдам от гробно наказание, но всяка година моите изтезания намаляват и чувствам облекчение – като смуча хладката вода, идваща

225 Ибни Джебери е починал през 833 [1429] г. в Шираз.

между двата ми пръста – на дванадесетата нощ на раби’ул-еввел, на която наложницата ми Сювейбе ме благовести с раждането на Расулюллах. От радост аз я освободих и заподявах да бъде негова дойка. Ето защо моите мъчения намаляват през тази нощ.” Щом изтезанията на яростен неверник като Ебу Лехеб – чието нечестие е разкрито в Коран-и керим – намаляват, то тогава онзи мюсюлманин – който е от общността на този велик Пейгамбер, и се радва и раздава имот, през тази нощ, разкривайки своята обич към Пророка “салляллаху теаля алейхи ве селлем” – ще получи благословията на Аллаху теаля, Който, проявявайки щедрост, ще го въведе в Рая. Моят учител в своите фетви казва: “Организирането на събрания за Мевлид, в които се чете Коран-и керим и Мевлид-ин-Неби, и после се предлага и раздава храна, е бид’ат-и хасене. За организатора и присъстващите се дава севаб.” Хафъз, цитирайки от Бейхаки, казва: “Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е заколил акика курбан за себе си, след като е бил информиран за пророчеството, макар да е знаел, че дядо му Абдул-Мутталиб е заколил за него на седмия ден от неговото раждане. Нещо повече, да се заколи акика за втори път не е джаиз. Оттук се разбира, че той е направил това като благодарност за създаването му като милост за световите и за да покаже пример за общността си. По същия начин много пъти е било виждано той да казва салеват за себе си с цел да подтикне своята общност. Ето защо, устройването на мевлид джемийети през онази нощ, четенето на касида, яденето на сладко и вършенето на добро е станало мустехаб. В шерха на “**Сунен-и ибни Мадже**” се съобщава, че мевлид джемийетите, в които няма харам, са бид’ат-и хасене и мустехаб.”

В книгата, наречена “**Сирет-и Шами**” или “**Субулюл-худа веррешад**”, са изложени писанията на Факихани и отговорите на неговия учител по следния начин:

Факихани – Не познавам нищо, което да показва съвместимостта на мевлид джемийетите с Книгата и Сунната.

Учителят – Незнанието на нещо не доказва неговото отсъствие. Ибни Хаджер, имамът на хафъзите, събщи, че мевлид джемийетите имат основа в Сунната. Ние по-горе бяхме казали, че съществува и една втора основа.

Факихани – Не ни е съобщено за случай, в който един от великите учени да го е прavel.

Учителят – Първото събрание за мевлид е било организирано в името на Аллах от един праведен емир. Там са присъствали безброй учени и праведници. Ибни Дихйе е похвалил това дело. Големи учени са написали похвални книги за това дело. Няма човек, който да е казал нещо лошо.

Факихани – Как може да се каже, че един такъв джемийет е мустехаб? Мустехабът означава нещо, което ислямът изисква.

Учителят – Изискванията в исляма се определят чрез насс или къяс. По този въпрос няма насс, но има къяс.

Факихани – Той не може да бъде определен и като мубах, защото никой учен не е казал, че въвеждането на бид’ати в религията е мубах.

Учителят – Бид’атът може да бъде не само мекрух или харам; има такива, които са мубах, мустехаб или ваджиб. Имам Невеви казва: “Бид’атите в религията са неща, които не са съществували във времето на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, а се появили по-късно. Те са два вида: хасене и сеййие.” Иззеддин бин Абдисселям казва: “Бид’атът се дели на ваджиб, харам, мустехаб, мекрух и мубах. Изграждането на ханове, училища и вършенето на всякакви добрини са от бид’атите в категорията мустехаб. Същото се отнася за теравих намаза и пътищата в тасаввуфа.” Бейхаки цитира от имам Шафи, който е казал: “Бид’атът е два вида. Първият от тях включва онези, които са в противоречие с Книгата, Сунната, словата на Есхаб-и кирам или единодушието на учените, и са ереси. Втората група са тези, които са съвместими с някой от тези четири източника, и не са заблуди.”

Факихани – Не е греховно да се устройва угощение за семейството и приятелите, но събирането на всички хора е грозен бид’ат.

Учителят – Събирането на всички в онези благословена нощи не влиза в противоречие с Книгата, Сунната, словата на Есхаб-и кирам и единодушието на общността.

Факихани – Ако има песни или танци, ако мъжете и жените са смесени и ако има други харами, такива срещи стават харам с единодушие.

Учителят – Вярно е. В случая това събрание ще стане харам заради харамите в него. Ако има такива забранени неща и в събранията за кланяне на джума намаз, те също стават харам, но не може да се каже, че това събрание е харам само по себе си. Същото е положението и

със събранията в нощта Мевлид. Днес виждаме, че такива забранени неща се вършат в джамиите в събранията за теравих намаз в рамазана. Може ли да се каже, че събирането за теравих е харам, защото са въведени такива неща? Никога! Трябва да се каже по следния начин: “Събранията за теравих са хубави неща, но е лошо да се въвеждат грозни и забранени неща.” По аналогичен начин е и с мевлида: “Джемийетите за мевлид за хубави неща, но е лошо да се прибавят грозни и забранени неща към тях.”

Факихани – Макар Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” да е роден през месец рабиулеввел, той е починал през този месец, също. Не е нужно да се радваме, а да тъгуваме и правим траур.

Учителят – Както раждането на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е голяма благословия, така и неговата смърт – без съмнение – е голяма беда. Нашата религия ни заповядва да благодарим за благословиите и да търпим и мълчим в случаи на нещастие и да прикриваме това. Когато се роди дете, тя ни заповядва да колим акика, а в случай на смърт, не ни заповядва да колим животни или каквото и да е друго нещо; освен това, плаченето на висок глас и траурът са забранени. Ето защо човек трябва да чувства радост и щастие, вместо тъга и жал в този месец.” Преводът от **“Ес-Сирет-уш-Шамийе”** приключва тук.²²⁶

[Според правилата на исляма не трябва да се съжالياва, а да се изпитва радост в ден, в който е имало както щастливи, така и тъжни събития; трябва да си мисли за радостните събития, а не за тъжните. Съблюдавайки тази заповед на религията ни, човек не бива да скърби на десетия ден от месец мухаррем, а да се радва и оказва благодарност, следвайки Сунната на Расулюллах. Да, на този ден хазрети Хюсеин “радияллаху анх” е паднал шехид и това е голяма беда и тъга за мюсюлманите. Същото е положението и с трагичното мъченичество на хазрети Осман и хазрети Хамза. Въпреки това, нашият Пророк “салляллаху алейхи ве селлем” никога не е правел траур в деня на мъченичеството на хазрети Хамза и не е заповядвал това на мюсюлманите. Той е посещавал неговия гроб и е правел дуа за него в онези дни. На десетия ден на мухаррем ние не бива да скърбим,

226 Мухаммед бин Юсуф Шафи, авторът на “Сирет-и Шами”, е починал през 942 [1536] г. Омер бин Али Искендери Малики Факихани е починал през 734 [1334] г. Шейх-ул-ислям Иззеддин ибни Абдиссейам Шафи е починал през 660 [1261] г.

като следваме собствените си мисли, а да последваме нашия Пророк, като говеем за благодарност и се радваме.]

Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем” е имал поети, които са отговаряли на клеветите на враговете му и го хвалели. Той е харесвал много поезията на Хассан бин Сабит. Дори в месджида е сложил минбер за него, на който сахабинът се качвал и осъждал неверниците и възхвалявал Расулюллах. Пророкът ни е казал: **“Думите на Хассан оказват по-голямо влияние върху враговете, отколкото раните от стрели.”** В един хадис-и шериф се казва: **“Ако Аллаху теаля е дарил един Свой раб с изкуството писане и говорене, нека да възхвалява Расулюллах и осъжда неговите врагове.”** Мевлидът, изпълняван в мюсюлманските страни, е вид ибадет, който е съвместим с този хадис-и шериф. Онзи, който е против Мевлида, с това си поведение ще е отхвърлил нещо, което са правели Расулюллах и Есхаб-и кирам, и ще се е противопоставил на този хадис-и шериф.

“Деляил-и шериф” е книга със салевати и молитви. Четенето на саят и селям за Расулюллах е заповед на Коран-и керим. Онзи, който възпрепятства четенето на тази книга с дуи, ще се е противопоставил на тази повеля на Коран-и керим. Всеки мюсюлманин може да се моли на какъвто език иска и не може да бъде наречен неверник, но молитвите в свещените айети и хадиси трябва да се изпълняват без да се променят. Молитвите, които не са посочени в знаменията и хадис-и шерифите, могат да се кажат извън намаза и ислямът не забранява това. Онзи, който твърди, че това не е позволено, лъже. Ако някой каже “забранено” или особено “неверие” или “езичество” за нещо, което не е забранено от Аллаху теаля и Расулюллах, е в опасност да стане кяфир. Велик ибадет е да се хвали Расулюллах – без да се обожествява – като най-висшето създание, да се изреждат неговите превъзходства, с които Аллаху теаля го е дарил, и да се иска застъпничество от него. Противопоставянето на този факт е израз на неимоверно невежество и много грозно упорство. Освен това голяма глупост е да се твърди: “Авторът на **“Деляил”** е разделил своята книга на седем части и казва, че всеки ден трябва да се чете по една част и така цялата книга да се завърши за една седмица. Това твърдение е форма на ширк. Това е като окупация на степенята на Аллах и даване на заповед за петкратен намаз, и приемане на себе си за по-високопоставен от Господа на световите.” В ухабитската книга – на 335-а стр. – пише, че има десет

причини за обичане на Аллаху теаля и ги изрежда. Обвиняването на автора на **“Деляил-и хайрат”** в езичество е като обвиняване на ухабиите в политеизъм, тъй като **“увеличават условията на вярата”** от шест на десет.

Тези хора много критикуват книгата **“Деляил-ул-хайрат”**, която е била написана от Мухаммед бин Сюлейман Джезули Шазили **“рахметуллахи алейх”**, ехли суннитски учен, зрял евлия и водач на арифите (станал шехид през 870 [1465] г.) Той описва значението и ползите от четене на салевати за Расулюллах. После е намерил и събрал салеватите от хадис-и шерифите и тези, които са изпълнявали Есхаб-и кирам. Да се клевети **“Деляил”** е като да клевети исляма.

Думата тарикат означава път, тасаввуфски път. Имам Раббани муджедид елф-и сани Ахмед Фаруки и Мухаммед Ма’сум Фаруки **“рахметуллахи алейх”**, в **“Мектубат”**, са обяснили в подробности, че тасаввуфът не е бид’ат и че всичко в него е съвместимо със Сунната на Расулюллах. Ние преведохме някои част на тази книга от персийски език и ги изложихме в седма и деветнадесета част. Моля, прочетете оттам!

Онези, които са в безхаберие относно тасаввуфа, критикуват и него и обвиняват мюсюлманите по това отношение, също. Мухаммед Ма’сум Фаруки в 177-о писмо от първия том на **“Мектубат”** дава кратко обяснение на тасаввуфа по следния начин:

“Не разчитайте на кешфове и сънищата! Книгата и Сунната са единствените неща, на които може да се разчита и които ще спасят хората от Ада. Придържайте се здраво към Книгата на Аллаху теаля и Сунната на Пророка! Бъдете предпазливи много, за да може вашите дела да са съвместими с тези две неща! Изпълняването на зикр е една от заповедите на Аллаху теаля, също. Правете много зикр! Прекарайте цялото си време в зикр!

[В 46-о знамение на сура Енфал по смисъл се казва: **“О, вярващи! Правете много зикр на Аллаху теаля със сърце и език. Ще постигнете спасение!”**, в 10-о знамение на сура Джум’а: **“Винаги правете много зикр на Аллаху теаля! Ще постигнете спасение и в земния, и в ахиресткия живот!”**, а в 41-о знамение на сура Ахзаб: **“О, вярващи! Правете зикр на Аллаху теаля винаги!”** В тефсира **“Тъбйан”** е цитиран Абдуллах ибни Аббас **“радияллаху теаля анх”**, който е казал: **“Аллаху теаля е поставил лимит за всяка Своя заповед и е счел за извинение превишаването на тази граница. Той**

прощава онези, които имат извинение. Заповедта за зикр е различна от останалите. Тя няма ограничение или извинение. Няма извинение за пренебрегване на зикира. Той ни е наредил за вършим зикр, докато стоим, седим или лежим; навсякъде и във всяка ситиуция – зикр с език и сърце. И е казал да не Го забравяме никога.” В 152-и аяет на сура Бакара по смисъл се казва: **“Споменете Ме и Аз ще ви спомена!”**

В хадис-и кудси от **“Тъбйан”** се казва: **“Аз съм заедно с Моя раб, който ме споменава.”** В благословени хадиси, сведени от **“Бейхаки”**, се казва:

“На най-високи степени са онези, които правят зикр на Аллах.”

“Признакът на любовта към Аллах е обичта към правене на зикр на Него.”

“Споменаването на Аллах е лекарството за сърцата.”

“Зикирът е по-високопоставен от [нафиле] милостиня и орудж.”

“Аллах обича този, който Му прави много зикр.”

Расулюллах е извършвал зикр постоянно. Тасаввуфът е правене на много зикр на Аллаху теаля. Как може да се критикува това?]

Всички евлии на Аллах единодушно са съобщили, че най-високата степен в този път е опознаването на Аллаху теаля. Това познание се състои в изчезване в Аллаху теаля. С други думи, опознаване на Аллаху теаля и разбиране, че само Той съществува. Следователно тасаввуфът е пътят, по който се достига до това разбиране. Стих:

**Знай, че не съществуаш; съвършенството е в това,
изчезни в Него; достигането до Него е в това!**

Това изчезване се нарича **фена**. Има два вида фена: Единият е **фена-и калб**, в който сърцето забравя за всичко, освен Аллаху теаля, и не може да си спомни за нищо друго, без значение колко усилие полага за това. В тази степен сърцето не знае и не обича нищо друго, освен Него. Втория вид е **фена-и нефс**, т.е. изчезване (успокояване) на нефса. В това състояние човек за себе си не може да каже **“Аз?”**. Арифът и неговите признаци изчезват. Той не знае и не обича нищо, освен Аллах. Губи всякаква връзка със себе си и с другите. Най-смъртоносната отрова, която влачи хората към разрушение, е пристрастеността към други неща, освен Него. Иманът на един такъв ариф (достигнал до тази степен) става като ярко огледало. Той

извършва всичко в съгласие с правилата на исляма. За него е много лесно и сладко да съблюдава заповедите и забраните на Аллаху теаля. В него не присъстват никакви лоши качества като уджб (харесване на собствените ибадети) и рия (показност). Той изпълнява всички дела и поклонения с ихляс, т.е. в името само на Аллаху теаля. Неговият нефс, който преди е бил непокорен и вреждебен към заповедите на Аллаху теаля, сега е постигнал итминан (спокойствие) и покорство. Този човек е станал истински, перфектен мюсюлманин.

Целта на тасаввуфския път се състои в постигане на състояние на чувство на нищожество и съвършено рабуване на Аллаху теаля. Напредването по този път се нарича “сейр” и “сулюк”. Краят на този път е фена и бека, т.е. забравяне на всичко, освен Аллах, и приемане само на Неговото съществуване. Този, който е постигнал фена и бека, става ариф, който е способен да отслужи перфектно рабските си задължения, колкото едно човешко същество може да извърши. Мързелът и отпуснатостта, произтичащи от нефса, изчезват. Пътят на тасаввуфа не се следва с цел да се избегне рабуването на Аллаху теаля, нито пък за достигане до състояние, в което човек приема себе си за по-високопоставен от другите, нито пък за виждане на души, ангели, джинове и сияния. Може ли да се смята за ценно търсенето на други неща, освен тези достатъчно закономерни, красиви и приятни неща, които всеки може да види с очи? И тези, и онези другите, са създания на Аллаху теаля. Всички те бяха в небитието, докато Той не ги сътвори. Достигането до Аллаху теаля и виждането на Неговия Лик ще бъде възможно в Дженнета; няма как да стане в земния живот и този факт е съобщен с единодушието на ехли суннитските учени и големците на тасаввуфа “рахиме-хумуллаху теаля”. Единственото нещо, което може да се получи на този свят, е иканът.²²⁷

Напредъкът в тасаввуфа цели да се постигне пълно подчинение на исляма. Ислямът се състои от три части: знание, дела и ихляс. Тасаввуфът е средство за постигане на тази трета част. Достигането до Аллаху теаля и Неговото виждане ще станат в ахирета. Ето защо с всяка сила се придържайте към пътя на Мухаммед “aleyхисселям”! Превърнете във ваше качество (нрав) изпълняването на емр-и ма’руф и нехй-и мункер! Опитайте се да възстановите забравените суннети!

227 Значението на тази дума е подробно разяснено в третата част на “Се’адет-и Ебедийе”.

[Мюсюлманите не бива да събуждат фитнес и раздор, опитвайки се да съживят суннетите. Предизвикването на фитнес е харам. Не бива да се върши харам, докато се прави опит за вършене на суннет! Ако изкараме фитнес, правейки това, ще сме изкарали очи в опита си да изпишем вежди!] Не разчитайте на сънищата. Ако човек на сън види, че е станал султан или кутб, какво ще спечели от това? Тези две позиции са ценни ако бъдат постигнати наяве. Дори човек да стане падишах наяве и всички хора на света му се подчинят, това ще бъде ли превъзходство за него? Това ще го спаси ли от наказанията в гроба и Съдния ден? Мъдрият и прозорлив човек никога не би разчитал на такива неща, а би се опитал да извърши само неща, от които Аллаху теаля е доволен и харесва, и би се опитал да спечели степента фена.” Тук приключва преводът от 177-о писмо.

Имам Раббани “рахметуллахи алейх” в 306-о писмо от първия том на “**Мектубат**” казва: “Фена филлях е състояние на забравяне на ма-сива (т.е. всичко, освен Аллах, с други думи – необичаните от Него неща) от сърцето. За изчистване на сърцето от обичта и привързаността към другите неща е необходимо да се достигне до фена. Когато създанията бъдат забравени, връзката на сърцето с тях прекъсва. Във вилийетския път – за спасение от обичта към създанията – е нужна фена; това обаче не е така в нубувветския път, защото в нея има любов към Аллаху теаля (и Неговите възлюбени раби). При наличие на тази любов, не може да се обичат създанията, независимо дали са забравени или не. Да се знаят създанията е лошо, защото става причина за изпитване на любов към тях. Когато обичта към тях изчезне, няма да е лошо дори да се знаят и познават. [Същото важи и за тези, които достигат до целта чрез вилийетския път.]”

Мухаммед Ма’сум “рахметуллахи алейх” в 93-о писмо на първия том казва: “Фена-филлях се случва в батън [сърцето]. След като постигне фена, арифът продължава на познава своята жена, деца и приятели като преди. [Той не прави никакви пропуски в изпълнението на поклоненията и съблюдаването на правата и задълженията към създанията.] Но едно е сърцето да разбира (да се свързва с тях), а съвсем друго е захирът [разум, интелек] да прави това. Когато сърцето се спаси от това разбиране и виждане [т.е., когато постигне фена], виждането и разбирането на захира продължава.”

Всички пътища в тасавуфа получават феиз [ма’рифет, помощ] от

Расулюллах. Целият Есхаб са получи светлина и ма'рифет директно от този източник, а следващите поколения са получили този ма'рифет от Есхаб-и кирам. Само фейзовете и ма'рифетите, получени от хазрети Ебу Бекр и хазрети Али са достигнали наши дни. Фейзовете от другите сахабии не са оцелели повече от няколко века. Човек, който иска да получи въпросните фейзове, трябва да намери праведен човек, който ги е постигнал, да го заобича и да израсне под негов надзор. Дори в ухабитската книга е написана тази необходимост – на 335-а стр. – по следния начин: *“Деветото средство от десетте неща, които водят към любовта на Аллаху теаля, е постигането на компанията на верните любимци на Аллах; и извличането на полза от техните слова; и малкото говорене в тяхно присъствие.”* Такива праведни раби се наричат муршид-и кямили (зрели водачи) и пътеводители. В хадис-и шериф, сведен от Таберани и написан в **“Кунуз-уд-декаик”**, се казва: **“Всичко има източник. Източникът на таква е сърцето на арифите.”** В благословени хадиси, съобщени от Дейлеми, се казва:

“Мисълта за праведниците изчиства греховете.”

“Да се намира в присъствието на учен е ибадет.”

“Гледането в лицето на учен е ибадет.”

В хадис-и шериф, сведен от Мухаммед ибни Хиббан²²⁸, се казва: **“Зикирът е по-полезен от милостинята.”** В хадис-и шериф от Дейлеми се казва: **“Зикирът е по-добър от нафиле оруджа.”** В книгата **“Кунуз-уд-декаик”** се казва: “Расулюллах е изпълнявал зикр на всяка своя стъпка.” В тамошния свещен хадис се казва: **“Многото зикр изчиства сърцето от лицемерие.”** В свещен хадис, съобщен от Дейлеми и Мунави “рахиме-хумуллаху теаля”, се казва: **“Има лечение на всяка болест. Лечението на сърцето е в споменаването на Аллаху теаля.”** Тасаввувът е извършване на зикр, спомняне и обичане на арифите, и следване на пътя на Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем”. Тези хадис-и шерифи и подобните на тях, които са извлечени от свещените знамения, повеляват тасаввуфа.

Различните имена на тасаввувските пътища нека не бъркат невежите! Последователите на тасаввуфа са казали имената на водачите, които са станали за тях средство за фейз, и тези имена – с времето – са станали имена на тарикати. Например, в една държава

228 Ибни Хиббан Шафи е починал в Семерканд през 354 [965] г.

има стотици гимназии и във всяка една от тях се прилага една и съща учебна програма, но тъй като учителите са различни, методите на възпитание също са различни. И заедно с това, всеки, който е завършил в тях, притежава сходни знания и едни и същи права. Всеки от тях – докато почине – си спомня за своя учител и хвали него. Различните учители и методи на преподаване не са недостатъци за нито един от тях. Същото се отнася и за различията в тасавуфските пътища. Всички те са получили фейзовете и ма’рифетите, извиращи от благословеното сърце на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Различните водачи и имена не са недостатъци за тях.

Причината за различията в имената на тасавуфските пътища е обяснена в 7-а точка, също.

Без съмнение нито Аллаху теаля, нито Неговите раби не обичат лошите хора, които не се подчиняват на правилата на исляма, не отслужват поклонения, тичат след земни интереси и са обзети от страсти. Ние не бива да вярваме в тях, когато казват, че са тасавуфчии и притежатели на керамети, но и не бива да говорим лошо за тасавуфа – заради подобни хора, – а да казваме: “Дори бижутото да падне на земята, то не губи от своята стойност.”

Искатът и телкинът не са бид’ати. Те биват изпълнявани с повелята на нашата религия и това е написано аргументирано в “Ел-Бесаир” и “Се’адет-и Ебедийе”. Моля, прочетете оттам! В хадис-и шериф, сведен от Бухари, Муслим, имам Ахмед (в неговия Муснед), и Мунави “рахиме-хумуллаху теаля”, се казва: **“Напомняйте (телкин) Келиме-и тевхида на вашите мъртъвци.”** Да се твърди, че мързеливите и лошите, разчитайки на иската и телкина [които ще се правят за мъртъвците в гробовете], ще изоставят ибадетите и ще вършат злини, е нищо друго освен злепоставяне на тези два заповеда на исляма. Ленивите и лошите изоставят поклоненията и вършат всякакви злини и буйства, изтъквайки факта, че Аллаху теаля е милостим и опрощаващ? Какво биха казали и за това (уахабите)?

Всичко, свързано с исляма, е било известно; учените на ехли суннет са ги потърсили, намерили и написали в своите книги това, което са чули и научили от Есхаб-и кирам. И сега ние се учим на религия от тези книги. Авторът на “Джеваб-и ну’ман” се опитва да изопачи тези знания и да промени исляма. Той – за да заблуди всички – си измисля фалшиви и криви значения на свещените айети и хадиси.

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал, че онези, които носят името мюсюлмани, ще се разделят в 73 групи, че 72 от тях ще отидат в Джехеннема и че само онази, която е по пътя на Есхаб-и кирам, ще влезе в Рай. Тази група се състои от ехли суннитските мюсюлмани, защото сунитските учени “рахиме-хумуллаху теаля” са получили всички свои знания от Есхаб-и кирам и се придържали към Книгата и Сунната във всяко свое дело. “Ехли суннет вел джемаат” е името на онези мюсюлмани, които следват пътя на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и неговия джемаат, т.е. Есхаб. Авторът щеше да постъпи много добре ако беше осъждал еретичните 72 течения вместо ехли суннет, но не го е направил, защото както е казано в един свещен айет по смисъл: **“Нечестивите, лошите хора си сътрудничат с подобни.”** И тъй като самият той също е еретик, обединява сили с еретиците и напада ехли суннет. Всички мюсюлмани трябва да се сплотят и да бъдат братя, но това обединение трябва да стане в пътя ехли суннет. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е съобщил, че еретиците няма да могат да се обединят и ще се разделят на 72 групи. Мюсюлманите не трябва да се заблуждават, а да се включат в правилния път на ехли суннет, като по този начин да постигнат напътствие и да се опазят от ерес.

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Когато сте объркани в делата, поискайте помощ от тези в гробовете!”** Всички сподвижници, подчинявайки се на този свещен хадис, са посетили Кабр-и се’адет. Те са правели истигасе и искали помощ от Хабибуллах (Любимия на Аллах) “салляллаху алейхи ве селлем” и по този начин са постигали желанията си. Расулюллах също се е придържал към средствата и е правел истигасе с раби. Както е разказано от Ибни Еби Шейбе и написано в **“Кунуз-уд-декаик”** на Мунави, Расулюллах е искал помощ от Аллаху теаля в името на бедните от Есхаб-и кирам, когато е бил в трудно положение. Това е написано и в **“Мектубат”**. Векове наред ислямските учени, евлии и праведници са се подчинявали на този хадис-и шериф. Авторът на **“Джеваб-и ну’ман”** се противопоставя на тези и подобните на тях хадис-и шерифи и казва, че това не е от исляма. С клевети и лъжи се стареа да изопачи религията. Обвинява истинските мюсюлмани в неверие и политеизъм. В много свещени айети Аллаху теаля казва по смисъл: “Правете зикр, четете тесбих! Кажете “Аллаху екбер!” Расулюллах също ги е четял

и повелявал на всички да ги изпълняват. Той – когато е видял тесбих от семена – не е направил нищо в знак на неодобрение, но авторът ухабия твърди, че това не е от исляма. Факт е, че слънцето не може да се измаже с глина! Еретикът лъже като казва, че нашата религия ни заповядва да рушим тюрбетата. Нима Есхаб-и кирам “радияллаху теаля анхум еджма’ин” са съборили тюрбето на Расулюллах? Не, те не го направили, а са плакали и се молели там по време на посещение.

Аллаху теаля е казал: **“Подчинете се на Моя Пророк!”**, а Расулюллах – **“Искайте помощ от тези в гробовете!”** В хадис-и шериф, предаден от Дейлеми и Мунави, се казва: **“Ако ги нямаше тези в гробовете, хората на земята щяха да изгорят.”**

Мюсюлманите не искат помощ от гробовете и мъртъвците. Те искат от Аллаху теаля в името на покойника, а Аллаху теаля им дава желаното в името на любимия раб. Мюсюлманите искат фейз и ма’рифет от душите на арифите и евлиите “рахиме-хуллаху теаля” и с това получават фейз, полза от тях. Онези, които стават евлии чрез извличане на ползи от душите, се наричат увейсии. Мюсюлманите, от една страна, работят за светските дела и напредват в технологиите, а, от друга страна, молят Аллаху теаля за помощ.

33- Авторът ухабия на **“Фетх-ул-меджид”** отрича тасаввуфа и казва: *“Във времето на Есхаба не е имало межхеби. Те са били измислени по-късно, а тасаввуфът е бил изфабрикуван от евреите.”* Тези клевети и лъжи са били опровергани много добре в персийската книга **“Иршад-ут-талибин”** на големия индийски учен Мухаммед Сенауллах Османи Дехлеви “рахметуллахи алейх”²²⁹. Сенауллах Дехлеви казва:

“Някои хора не вярват в евлиите, а други казват, че е имало преди, а сега няма. Трети пък казват, че евлиите никога не вършат грехове, знаят неведомото и онова, което искат, се появява, а това, което не желаят, изчезва веднага. С тази вяра отиват до техните гробове и отправят желанието. Тези, които разсъждават така, щом видят, че днешните евлии не съответстват на техните представи, отказват да повярват в техния виляйет и с това остават лишени от техния фейз. Има хора, които са толкова невежи, че не могат да разграничат мюсюлманина от немюсюлманина, но твърдят, че са евлии. Има и такива глупави хора, които смятат тези неучи хора за евлии и стават техни ученици. Освен това

---

229 Сенауллах Пани-пюти е починал през 1225 [1810] г.

има хора, които обвиняват в неверие евлиите, захващайки се за техните слова, казани в състояние на секр, т.е. когато са покрити от любовта на Аллаху теалю и са се самозабравили. Има хора, които само по себе си извличат грешни значения от думите на евлиите и затова не вярват в правилните значения, които те са изкарали от Коран-и керим и хадис-и шерифите, и с това затъват в заблуда. Има и такива, които са научили знанията на захир, които Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е бил натоварен да предаде от Аллаху теалю, но не вярват в знанията на тасаввуфа (батън), които Расулюллах е научил – колкото е сметнал за необходимо – на онези сахабии, които е избрал за целта. От една страна има хора, които не оценяват и не уважават евлиите, а, от друга страна, точно обратното, има хора, които се покланят на тях, правят адак за тях и обикалят около гробовете им сякаш изпълняват таваф около Кяабе. Ето защо аз искам да обясня на моите братя по религия какво е виляйет. За целта подготвих арабската книга **“Иршад-ут-талибин”**. Сега я пиша и на персийски език. Тя се състои от пет части:

Първата част доказва, че виляйетът е истина.

Втората част е за едебите в тасаввуфския път.

Третата част са едебите, които трябва да съблюдава учителят.

Четвъртата част са ебедите, които трябва да се съблюдават, напредвайки в пътя на тасаввуфа.

Петата част е за приближаването и сторването на другите да се доближат до Аллаху теалю.

Първа част: В исляма има виляйет и тасаввуфско знание. Хората имат както видими (захир) привъзходства, така и духовни (батън). Видимите превъзходства се състоят в това да се вярва в съответствие със знанията, които ехли суннитските учени са разбрали и изкарали от Коран-и керим и хадис-и шерифите, в изпълняване на фарзовете, ваджибите, суннетите, мустехабите и отбягване на харамите, мекрухите, съмнителните неща и бидатите. Духовните превъзходства се изразяват в извисяването на сърцето и душата. В **“Бухари”** и **“Муслим”** е съобщено, че хазрети Омер “радияллаху анх” е казал: “Един ден седяхме до Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, когато дойде един непознат мъж и запита:

- Какво е ислямът?

- **Да се каже келиме-и шехадет; да се изпълнява намаз пет**

пъти на ден; да се говее през рамазана; да се дава зекят и да се ходи на хадж, когато има възможност за това.

- Ти каза истината!

Ние се зачудихме на този въпрос и начина, по който той потвърди отговора. После пак запита:

- Какво е иман?

- Иман е да се вярва в Аллах, в Неговите ангели, книги и пророци, в Съдния ден и че доброто и злото са с волята на Аллах.

- Правилно каза! – Рече той отново. – Какво е ихсан?

- Да служиш на Аллаху теаля като че ли Го виждаш. Той винаги те вижда, въпреки че ти не Го виждаш.

- Кога ще настане Къяметският ден?

- Аз не знам за него повече от теб.

- Какви са признаците за него?

След това Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” изброи признаците за приближаване на Съдния ден и се обърна към нас с думите: **“Този, който зададе въпросите и си отиде, беше Джебраил “алейхисселям”. Той дойде да ви учи на религия.”**²³⁰

Както става известно и от този хадис-и Джибрил, има съвършество, качество, освен вярата и ибадетите, което е наречено ихсан; ние я наричаме виляйет. В сърцето на велията изчезва битието и любовта към ма-сива²³¹, когато обичта на Аллаху теаля го покрие. Това състояние се нарича **фена-и калб**. Това мушахеде не означава виждане на Аллаху теаля. Той не може да се види на този свят, но във велията се появява състояние като че ли Го е виждал. То не се случва в резултат

230 Този хадис-и шериф, наречен **Хадис-и Джибрил** е цитиран на второ място в книгата на имам Невеви “рахметуллахи алейх” за четиридесет свещени хадиса. Тези четиридесет хадиса са били преведени на турски от Ахмед Наим ефенди “рахметуллахи алейх” и издадени по-късно. Мевляна Халид Багдади “рахметуллахи алейх” го разяснил на персийски език в своята книга **“И’тикаднаме”**. Книгата е била преведена на турски език от Фейзуллах ефенди и наименована **“Фераид-ул-февайд”**, и отпечатана през 1312 [1894] г. в Истанбул. Таки книга е била отпечатана и на латиница под името **“Херкесе Лязъм Олан Иман”** през 1982 г. Фейзуллах ефенди от Кемах е починал през 1323 [1905] г. [Българският превод на книгата носи името **“Вяра и ислям”**.]

231 Ма-сива – всичко, освен Аллах.

на желание (искане от раба). Това състояние е описано от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” ето така: **“Да служиш на Аллаху теая като че ли Го виждаш. Той винаги те вижда, въпреки че ти не Го виждаш.”**

На втора място, казваме, че в един хадис-и шериф е посочено: **“Има парче плът в човека. Ако то стане праведно, цялото тяло също става праведно; ако е развалено, цялото тяло също става развалено (т.е. върши зло). Това парче плът е сърцето.”** Това благочестие на сърцето, което е необходимо за благочестието на тялото, е наречено – от мутасаввфите – **фена-и калб**. Сърцето изчезва в любовта към Аллаху теая. Сърце, което обича само обичаните от Него неща, започва да оказва влияние и върху неговия съсед – нефса; той също постепенно се изчиства от непокорството и печели хубб-и филлях и бугд-и филлях; т.е. харесва нещата, които Аллаху теая харесва и не обича онези, които Той не обича. Ето защо в това състояние цялото тяло желае да се подчинява на заповедите на исляма.

Въпрос: Има ли нещо друго, различно от вярата и делата, което да е необходимо, за да стане сърцето благочестиво?

Отговор: В хадис-и шериф се казва: **“Тялото става праведно, когато сърцето стане благочестиво.”** Праведността на тялото се изразява в подчинението на правилата на исляма. Има много хора, които не спазват исляма, въпреки че имат вяра в сърцата. Известно е, че онези вярващи, които имат малко благочестиви дела, а повече лоши, ще бъдат подложени на мъчение в Ада. Следователно, пресъствието на вяра в сърцето – сама по себе си – не е достатъчна за благочестието на тялото. Т.е. между вярата в сърцето и праведността на тялото няма знак на равенство. Нито пък би могло да се каже, че благочестието на сърцето е съставено от вярата в него и праведните дела на тялото, защото не е логично да приемем благочестието на тялото като причина за собственото му благочестие. В заключение от това се разбира, че благочестието на сърцето предполага наличие на нещо друго в него, освен вярата и ибадетите. И това именно е любовта към Аллах, която мутасаввфите наричат фена-и калб.

Трето, единодушно е посочено, че всички сахабии са високопоставени от всички мюсюлмани несахабии. Въпреки това, сред ислямските учени, които са дошли и ще дойдат до Къямета, има много такива, чиито знания и поклонения са били многобройни

като тези на част от Есхаб-и кирам. Освен това в един благословен хадис се казва: **“Ако другите дадат злато като садака, колкото планината Ухуд, няма да могат да спечелят севаба от половин са’ ечемик, даден от моя Есхаб по пътя на Аллах.”** Тази ценност на ибадетите на Есхаб-и кирам е заради духовната зрялост в техните сърца, която се е формирала в резултат от компанията на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Техният батън, т.е. тяхното сърце е получило сияние от благословения батън на Расулюллах и засияло. Както съобщихме и в първата страница на седма точка: щом хазрети Омер е починал, неговият син Абдуллах е рекъл: “Замина си десет десети от знанието.” Щом тамошните младежи се зачудили на това, той е допълнил: “Не визирам науките фъкъх и келям, които вие знаете. Искам да кажа, че девет десети от познанията на батън (ма’рифет), дошли от благословеното сърце на Расулюллах, си отидоха.” Сред мюсюлманите, които са дошли след Есхаб-и кирам, тези, които са постигнали тези сияния на батън, са ги постигнали в компанията на водачите (муршид-и кямил). Те са постигнали – посредством тях – сиянията, извиращи от благословеното сърце на Расулюллах. Без съмнение, сиянието, което е било получавано в тяхна компания, е било по-малко от това на Расулюллах. Ето в това се крие причината за превъзходството на Есхаб-и кирам “радияллаху теаля анхум еджма’ин”. Оттук се разбира, че има съвършенства на батън, освен тези на захир. А съвършенствата на батън си имат различни степени. Това е посочено и в един хадис-и кудси, в който Аллаху теаля казва по смисъл: **“Ако рабът се приближи към Мен малко, аз се приближавам към Него много. Ако се приближи много, аз се приближавам още повече. Ако Моят раб – наред с фарзовете – извърши и много нафилета, ще се приближи толкова много към Мен, че ще го заобичам много. Когато го заобичам, приемам неговите молитви. Той (започва да) вижда, чува и прави всичко с Мен.”** Нафилетата, които водят до силната обич на Аллаху теаля, са тези, които се изпълняват в тасавуфския път.

На четвърто място казваме, че милионите мюсюлмани от трите големи континента на света – в продължение на повече от хилядолетие – са казали и писали, че в сърцата им се е появило състояние, което са постигнали чрез полагане на усилие по пътя на тасавуфа и посещение на компанията на праведниците. Никой не може да си

помисли, че е възможно да има такава неимоверно единомушие за някаква лъжа. Биографиите на повечето от тези, които са допринесли за това единомушие, са поместени в книгите; очевидно е, че това са хора, притежатели на знание, таква и праведни дела. Немислимо е, че такива зрели хора ще са в състояние да излъжат. Милиони подобни чисти и истински мюсюлмани единомушно съобщават, че сърцата им – чрез присъствие в компанията на техните водачи – постигат сиянията, извиращи от сърцето на Расулюллах; че се появява състояние – различно от знанията за вярата и фикха – в сохбетите на праведниците; че с нея сърцето се изпълва с любов към Аллах, обичаните от Него раби и заповедите на Аллаху теалю; че изпълнението на благочестивите дела и поклонения се превръща в удоволствие и че правилните вярвания – предадени от улемите на ехли суннет – се установяват в сърцето. Това състояние в сърцата – без съмнение – е вид съвършенство и средство за извисяване.

Пето, евлиите имат керамети. Това са необичайните неща, създадени от Аллаху теалю извън Неговия обичай, т.е. извън обхвата на научните и природни закони. Въпреки това появата на извънредни неща – сама по себе си – не показва, че този човек е евлию. Те могат да се случат и в онези, които Аллаху теалю не харесва, и дори в неверниците. Подобни неща, проявяващи се при неверниците, се наричат магии. Евлиите, наред с керамети, притежават и таква, т.е. те се страхуват от Аллаху теалю и се подчиняват на Неговите заповеди и забрани.

КАКВО Е ВИЛЯЙЕТ? – Сега ще обясним какво е виляйет. Това е състояние на близост с Аллаху теалю. Близостта на хората с Аллаху теалю е два вида: Първият вид е близостта на Аллаху теалю с всяко човешко същество. В 16-о знамение на сура Каф по смисъл се казва: **“Ние сме по-близо до него от вената на шията му.”** и в 4-о знамение на сура Хадид: **“Където и да сте, Аллаху теалю е заедно с вас.”** Вторият вид е близостта на Аллаху теалю към ангелите и високопоставените хора. В последния айет на сура Аляк по смисъл се казва: **“Изпълни седже и се доближи към Аллаху теалю!”** В хадис-и кудси, който споменахме и по-горе, се казва: **“Ако Моят раб, наред с фарзовете, върши и много нафилета, се приближива толкова много към Мен, че го заобичвам много.”** Близостта, спомената в свещения айет и този хадис-и кудси, е характерна само за избраниците и тя се нарича виляйет (евлиялък). Първото условие за постигане на

тази близост е притежанието на вяра в съгласие с ехли суннет. В 68-о знамение на сура Ал-и Имран по смисъл се казва: “**Аллаху теаля обича онези, които вярват.**”, но Той обича още повече избраниците сред мюсюлманите. Неговата обич към всички мюсюлмани се нарича **виляйет-и амме**, а към избраните мюсюлмани – **виляйет-и хасса**, и именно тя е изтъкната в гореспоменатия хадис-и кудси. Тази обич, от своя страна, също си има степени. Трябва да отбележим и следния факт, че както Аллаху теаля не може да бъде разбран с човешкия ум, така не могат да бъдат разбрани и Неговите качества. Няма нищо, което да прилича на тях. Следователно, двата вида близост, за които стана въпрос, са непонятни за човешкия разум. Те не са като близостта във време или пространство. Аллаховата близост към рабите не е като близостта, която се разбира с разума и усеща с органите на тялото. Тя може да бъде разбрана само чрез специално знание, наречено **ма’рифет**, с което Аллаху теаля дарява някои избрани мюсюлмани. Това знание носи името **илм-и хузури**, а нашето – **илм-и хусули**.

Тъй като двата вида близости на Аллаху теаля към Неговите раби са съобщени в свещените айети и хадиси, за нас е ваджиб да вярваме в тях. Ние трябва да вярваме в тях така, както вярваме, че Той ни вижда. Неговото виждане не може да бъде обяснено с физични закони, като отразяването на светлината, както и Неговата близост не може да бъде описана с мерни единици [като метър или ангстрьом]. Мерните единици, от рода на аршин, зр’ (дължина на ръката), педя и дължина на ечемик, използвани в хадис-и шерифите, не са използвани с цел да се даде мярка, а за да се покаже, че дадено нещо е много или малко.

Въпрос: Защо виляйетът е описан с думата близост, при условие, че това е неразбираемо състояние между Аллаху теаля и рабите?

Отговор: За да може да се отговори на този въпрос, трябва да изясним две неща:

1 – Кешфовецете при евлиите и сънищата, които виждат всички хора, са нищо друго, освен виждане на подобие или примера на нещо в огледалото на въображението. Ако това виждане се случи, когато човек спи, тогава се нарича сън, а ако е в будно състояние – кешф. Колкото огледалото на въображението е по-чисто, толкова сънищата и кераметите са по-истинни и надеждни. Ето защо сънищата на пейгамберите “алеихимусселям” са вид откровение (вахий), което е истинно и надеждно на сто процента. Това е така, защото всички

пейгамбери са ма'сум (невинни), т.е. те никога не вършат грехове. Тяхното въображение – подобно на сърцата им – е изключително чисто и неопетнено. Повечето от сънищата на евлиите също са като тези изброените, защото техните въображения и сърца са се изчистили и полирали чрез сиянията (фейзовете) от компанията на Расулؤلлах, които са получили директно (като Есхаб-и кирам) или чрез учител (при поколенията, последвали Есхаб-и кирам) и подчинение на неговите заповеди. Джелиледдин Руми “рахметуллахи алейх”²³² е изразил тази фина истина по следния прекрасен начин:

Знаеш ли кои са образите, които ловят евлиите?

Образите на красавците в на Аллах градините!

Батъните на евлиите “рахметуллахи алейхим еджма'ин” – чрез подчинение на пророците – се полират и стават като ярки огледала. Понякога старите зулмети на техните батъни се появяват в огледалото на въображението като черни петна и в такива моменти се появяват грешки в техните кешфове и сънища. Тази мътнина понякога се появява като последица от извършен харам или съмнително дело, понякога чрез прекрачване на границата, а от време на време идва от невежи хора и еретици. Сънищата на грешниците много често са неправилни и объркани. Тъй като техният багън е пълен със зулмет, те грешат много.

2 – Всички същества, създадени от Аллаху теаля, се наричат светове (алем). Има три вида алем. Алем-и шехадет е познатият на всички нас материален свят. Алем-и ервах е нематериалният и неизмеримият свят на душите. А в алем-и мисал (който е третият свят), от друга страна, няма нито материално, нито нематериално създание; в него има примери (мисал) на всичко, което е в първия и втория свят, и на Аллаху теаля, и дори на мислите и значенията. Аллаху теаля няма подобие, но има мисал. Ако едно нещо прилича на друго (второ) или на неговите качества то се нарича мисл на второто нещо. Аллаху теаля и Неговите качества нямат мисл и не могат да имат. А онова, което е оприличено на нещо друго, не по отношение на същност, а на качества, се нарича мисал на другото. Например, слънцето е наричано падишах, т.е. падишахът е мисал на слънцето. В 35-о знамение на сура Нур по смисъл се казва: **“Сиянието на Аллаху теаля в сърцето на му'мин е като свещ във фенер.”** В един хадис-и шериф се дава мисал на

232 Джелиледдин Руми е починал в Коня през 672 [1273] г.

Аллаху теаля по следния начин: **“Той е такъв Хаким, че е построил къща, която е напълнил с материи.”** Това е причината, поради която е казано, че Аллаху теаля може да бъде сънуван. Пророкът Юсуф “алейхисселям” е сънувал годините на глад като кльошави говеда, а на благодат – като тлъсти говеда и житни класове. В хадис-и шериф от “Бухари” е казано: **“Сънувах, че при мен дойдоха много хора. Те бяха облечени в ризи. На някои ризите бяха до гърдите, а на други – до по-долу. Видях Омер “радияллаху анх”; неговата беше дълга до земята.”** Когато са попитали за тълкуванието, той е казал, че ризата символизира знанието. Тези свещени айети и хадиси показват, че онези неща, които нямат мисл и не са материи, могат да имат мисал и да се видят на сън или чрез кешф.

След като бъдат научени горните две обяснения, казваме, че има неразбираемо състояние, наречено виляйет. То се вижда в алем-и мисал – чрез кешф – като близостта на две тела. По време на напредъка във виляйета, той изглежда като вървене към Аллаху теаля или преминаване от едно Негово качество в друго. Промените в неразбираемите състояния на евлиите “рахметуллахи алейхим еджма’ин” – тъй като се виждат в алем-и мисал по посочения начин – са назовани курб-и иляхи, а промените – сейр-и иляллах и сейр-и филлях.

Когато се достигне до фена в тасавуфския път, вече няма връщане назад. Тези, които са се върнали, са го направили преди да постигнат фена. Този факир [хазрети Сенауллах] разбирам това от 143-и айет на сура Бакара, където по смисъл се казва: **“Аллаху теаля не заличава вашата вяра. Той е много милостив към Своите раби.”** Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Аллаху теаля не взема обратно вярата на Своите раби, но, премахвайки учените, заличава знанието.”** Оттук се разбира също, че Аллаху теаля не отнема истинската вяра и духовното познание. [Този свещен айет и благословеният хадис са свидетели, че нито един от Есхаб-и кирам не е станал вероотстъпник, защото вярата на всеки един от тях е била истинска. Ако шиитите знаеха за тази тънкост, никога не биха казали нищо лошо за Есхаб-и кирам “алейхимуридван”.]

Свършена таква се развива единствено в евлиите и до нея се стига само ако злините на нефса – като ревност, злоба, арогантност, лицемерие и желание за слава – бъдат изчистени напълно. За целта

е нужно нефсът да постигне фена (фена-и нефс). Зрялата вяра и съвършената таква не могат да бъдат спечелени, докато любовта към Аллаху теаля не стане повече от любовта към другите същества, а дори – докато в сърцето не остане обич към нищо друго, освен към Аллаху теаля. Това положение е възможно чрез фена-и калб. Това състояние е изразено като **“Благочестието на сърцето...”** в свещен хадис. В хадис-и шериф, предаден от **“Бухари”** и **“Муслим”**, се казва: **“Вярата на един мюсюлманин няма да е зряла докато не ме заобича повече от своите родители и деца, и всички останали.”** По-горе бяхме съобщили, че този свещен хадис е написан и в ухабитската книга **“Фетхул-меджид”**. В друг хадис-и шериф се казва: **“Трима достигат до насладата на вярата: този, който обича Аллах и Неговия Пророк повече от всичко; онзи, който обича само тези, които Аллах обича; онзи, който, след като се е сдобил с вяра, се страхува да стане неверник повече, отколкото се страхува да гори в огън.”** Един ден хазрети Рабиа е носела на едната си ръка съд, пълен с вода, а на другата съд с огън. Когато я попитали накъде се е запътила, тя отвърнала: **“Отивам да изгася Джехеннема и изгоря Рая. Искам да спася мюсюлманите от поклонение на Аллаху теаля заради страх от Ада и желание за Рая.”** – ето така стоят нещата и във виляйета.

Расулюллах **“салляллаху алейхи ве селлем”** е казал: **“Оказвайте почит (добро поведение) към моите сподвижници.”** В 13-о знамение на сура Худжурат по смисъл се казва: **“Най-достоеен сред вас е най-богобоязливият.”** Ето защо ислямските учени еднодушно са съобщили, че всички сподвижници **“радияллаху теаля анхум еджма’ин”** са най-високопоставените и богобоязливи хора в общността, защото, бивайки в присъствието на Расулюллах, те са достигнали до най-високата степен на виляйета. В 101-и айет на сура Тевбе по смисъл се казва: **“Онези, които са най-предните, първите във вярата и преселението.”** С това Аллаху теаля хвали Есхаб-и кирам **“радияллаху алейхим еджма’ин”**. В 10-и айет на сур Вакиа се казва по смисъл: **“Онези, които са напред във вярата, са тези, които са напред в приближеността към Аллаху теаля. Всички те са приближени.”**

Полагането на усилие за постигане на съвършенство в батън е ваджиб. В 102-о знамение на сура Ал-и Имран по смисъл се казва: **“О, вярващи, отбягвайте забраните на Аллаху теаля с истински**

боязън!” Т.е. Аллаху теаля е поискал да не остане нищо, което да не харесва в делата на захир и вярата и морала на батън. Заповедта в този свещен айет показва, че полагането на усилие в пътя на тасаввуфа е ваджиб. Зрялата таква може да бъде постигната само чрез виляйета. Злините на нефса – споменати по-горе – са харам. Докато не се изчистят те, не може да се спечели пълна таква. Тя е възможна чрез постигане на фена на нефса. Таква означава въздържание от грехове. Това състояние е наречено **“благочестието на тялото”** в хадис-и шерифа. За да може тялото да стане салих, първо трябва сърцето да е праведно. Тасаввуфчиите са нарекли благочестието на сърцето **фена-и калб**.

Ние обяснихме, че виляйетът се състои във фена на сърцето и нефса. Тасаввуфските учени са казали, че виляйетът е седем степени, пет от които се състоят във фена на петте лятифета в алем-и емр, а именно калб, рух, сър, хафи и ахфа. Шестото се състои във фена на нефса, а седмото във фена на веществата на тялото. Тази последна степен е наречена **“благочестието на тялото”**.

Таква не се постига само с нафиле ибадети. Таква се изразява в изпълняване на фарзовете и ваджибите, и въздържание от харамите. Фарзовете и харамите, изпълнени без ихляс, нямат никаква стойност. Във втори айет на сура Зумер по смисъл се казва: **“Покланяй се на Аллах с ихляс! Поклонението може да бъде извършено само на Него.”** Отбягването на харамите не може да бъде постигнато преди да се появи фена-и нефс. Както се вижда, постигането на съвършенството на виляйета е възможно чрез извършване на фарзовете. Въпреки това виляйетът е дар от Аллаху теаля и даравя с него когото пожелае; не може да бъде постигнато с труд. Аллаху теаля е заповядал на хората онова, на което им стигат силите. В 16-о знамение на сура Тегабун по смисъл се казва: **“Отбягвайте забраните на Аллах, колкото ви стигат сили!”** Както се вижда, трябва да се полага усилие, колкото може.

Степените на виляйета са безкрайни. Са’ди Ширази “рахметуллахи алейх” в **“Гюлистан”** е разкрил това чрез следното двустишие:

**Неговата красота е безконечна, думите на Са’ди нямат край,
Да се пие не насища болните, но и океанската вода не намалява.**

По същия начин степените на таква също нямат край. В хадис-и шериф се казва: **“Сред вас аз съм този, който познава Аллах най-**

добре и се страхува от Него най-много.” Колкото човек се извисява в степените на виляйета, толкова повече се увеличава неговият страх от Аллаху теаля. В 13-о знамение на сура Худжурат по смисъл се казва: **“Най-достоеен измежду вас при Аллах е онзи, който се бои от Него най-много.”** Тъй като степените на таква са безкрайни, ваджиб е да полага усилие винаги, за да се напредва в степените на виляйета. Винаги е фарз да се желае нарастването на духовното знание. В 114-о знамение на сура Таха по смисъл се казва: **“О, любими пейгамбере! Винаги се моли: “О, Господи, увеличи моето знание!”** Този свещен аят е доказателство за нашите думи. За евлията е харам да остава в стапента, в която е и да не желае извисяване. Мухаммед Баки-буллях “рахметуллахи алейх” е казал:

По пътя на Аллах е нужен едеб, едеб!

До сетния дъх е нужен копнеж, копнеж!

**Дори да ти наляят в устата цяло море,
нужна е жажда и постоянно търсене на вода!**

Джеляледдин Руми е казал:

О, братко, пътят няма край,

трябва да продължиш колкото и да си извървял!

Хадже Мухаммед Баки-биллях:

Колкото и да ми наливаш в устата,

моята жажда безспир ще се увеличава!

Ваджиб е да се търси водач (рехбер, учител), тъй като е ваджиб да се работи за духовно израстване. Това е така, защото на много малко хора е било отредено да се доближат към Аллаху теаля без посредничеството на един рехбер. Ето защо Джеляледдин Руми е казал:

Няма кой да издърпа човека освен учителя,

търси водач и здраво се захвани за него!

Заедно с това човек не бива да бъде подведен от фалшивите рехбери.

Отличителният белег на един рехбер е притежанието на ехли суннитска вяра и стриктното подчинение на правилата на исляма. Човек, чиито дела и думи са несъвместими с правилата на исляма [не пречи на своите жена и дъщеря, когато те излизат навън без да покриват ръцете и краката си], не може да бъде водач дори да лети във въздуха. [За жените и девойките мюсюлманки е харам да изизат на улицата с непокрити глави, ръце и крака, и да се показват пред чужди мъже. За мъжете мюсюлмани е фарз да покриват своите жени и момичета. Човек, който не следва книгите на ехли суннитските учени, не може да бъде рехбер. От такъв човек не може да се извлече полза за религията, а вреда.] В 24-о знамение на сура Инсан, наричана още и Дехр, по смисъл се казва: **“Не се подчинявай на този, който извършва грях или е неверник!”** В този свещен айет Аллаху теалю е заповядал неподчинението към грешника, преди това към неверника, защото мюсюлманите рядко се срещат с неверници, докато често се случва да получат заповеди от някой фасък. Освен това свещеният айет показва, че компанията на грешниците е по-зловредна от тази на неверниците. В 28-о знамение на сура Кехф по смисъл се казва: **“Не се подчинявай на онзи, чисто сърце нехае за Нашето споменаване, и следва страстите си, и с делата си прекрочва границите на исляма!”** От това се разбира, че следването на нефса е показател за небрежността на сърцето.

[Днес разголените жени и пияниците – т.е. онези, които вършат грехове и не изпълняват ибадети – се самозащитават сред мюсюлманите, като им казват: “Важно е какво е сърцето; нашите сърца са чисти. Аллах гледа сърцата.” Горният свещен айет разкрива, че твърдения от този род са неправилни и корумпирани. По-горе бяхме отбелязали, че в хадис-и шериф – който също отрича правдивостта на подобни слова – се казва: **“Когато сърцето е развалено, делата на тялото винаги стават лоши.”** Свещеният хадис **“Аллах не гледа вашата външност; Той обръща внимание на вашите сърца и възнамерения”** се отнася до ибадетите и добрините. С други думи, ибадетите трябва да се извършат в името на Аллаху теалю, за да бъдат приети.]

Вторият признак на муршид-и кямила – както е посочено в един хадис-и шериф – е, че хората, когато разговорят с него или го види, се

сещат за Аллаху теаля и всичко, освен Него, става непривлекателно за сърцето. Имам Невеви предава хадис-и шериф, в който Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” отговаря на въпроса “Какви са признаците на евлиите?”. Пророкът ни е казал: **“Спомня се (появява се мисълта) за Аллах, когато бъдат видени те.”** Ибни Мадже също е предал този благословен хадис. В друг хадис-и шериф, записан в книгата **“Месабих”** на Мухйисунне Хюсеин Бегави²³³, се казва: **“Аллаху теаля заявява: “Хората се сещат за Моите евлии, когато бъдат споменат Аз. Когато бъдат споменати те, се сещат за Мен.”** Но за да може да се сеща за Аллах е нужна връзка с някой евлия. Този, който отрече един евлия или не вярва, че той е велия на Аллаху теаля, не може да има връзка с него. Онзи, който не вярва, не може да постигне това благо. Двустиише:

**Този на когото Аллах не е отредил,
не би получил феиз, дори да беше видял Пророка!**

Всички евлии имат силата да влияят, но някои имат по-силно влияние и могат да привлекат учениците до най-високите степени на тасаввуфския път. Такива рехбери са наречени кямил (кямил) и мукеммил.

Невежите хора и лъжците не могат да разпознаят велията “рахметуллахи алейх” с една или две срещи, а трябва да се допитат до онези, на които имат доверие. Аллаху теаля в 43-о знамение на сура Нахл и в 7-о знамение на сура Енбия казва по смисъл: **“Питайте и научете от знаещите онова, което не знаете.”** В хадис-и шериф се казва: **“Начинът за спасение от невежество е да се пита и учи от знаещите.”** Ако човек – въпреки че е присъствал години наред в компанията на онзи, когото е познавал като рехбер – не усети никаква промяна в сърцето си, трябва да го напусне.

Имам Раббани муджедид елф-и сани Ахмед Фаруки Серхенди “рахметуллахи алейх” казва: “Есхаб-и кирам “радияллаху анхума” са избрали четиримата халифи последователно след смъртта на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Назначаването на халифи не е било само за управляване на земните дела, а и за усъвършенстване на батън.

Въпрос: Евлиите – когато починат – престават ли да дават феиз?

233 Имам Бегави е починал през 516 [1122] г.

Трябва ли непременно да се търси жив евлия, за да се получи фейз?

Отговор: Даването на фейз не приключва със смъртта, а дори нараства. Въпреки това рядко е възможно накъс (недостигнал до зрялост човек) да получи достатъчно фейз от мъртвите, за да достигне до съвършенство. Ако фейзът, получен от велията след неговата смърт, беше като този приживе, всички мюсюлмани в Медина – през вековете – щяха да достигнат степените на Есхаб-и кирам, чрез получаване на фейз от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, и нямаше да е нужно да се търси пътеводител. Защото, за да може да се получи фейз от водача, между даващия и получаващия фейз трябва да има връзка. Когато велията почине, връзката прекъсва. Да, след достигане до фена и бека между техните баъни се появява връзка, чрез която може да се получи много фейз и от мъртвеца, но той не е като този, получаван приживе.

Учените на ехли суннет “рахметуллахи алейхим еджма’ин” са казали, че никой евлия не знае неведомото, но може да съобщи само онова, което му е известно от Аллаху теаля чрез кешф или илхам; онзи, който каже, че евлиите знаят неведомото (гайб), става кяфир. Той не е способен да създаде нещо, което не съществува или да унищожи нещо, което съществува. Евлиите не могат да дадат препитание, деца или да залечат болести. В 187-о знамение на сура А’раф по смисъл се казва: **“О, любими пророче, кажи на тях: “Нямам силата да помагам или да вредя на себе си. Става това, което Аллах е пожелал.”** Не е позволено да се очаква помощ от никой друг, освен Аллаху теаля. В сура Фатиха на нас ни е поволена да казваме: **“Само на Теб се покланяме и Теб зовем за помощ.”** “Иийаке” означава “характерно е само за Теб”. Ето защо не е допустимо да се прави адак на евлиите, защото незрът е ибадет. Онзи, който направи незр за някой евлия, не бива да го изпълни, защото въздържанието от греховете – с всичка сила – е ваджиб. Не е допустимо – с намерение за уважение – да се обикаля около гроб, защото ще заприлича на обикаляне около Кябе, което е ибадет също като намаза.

Не е джаиз да се иска от пророците и евлиите, живи или мъртви, да направят нещо от само себе си. В хадис-и шериф се казва: **“Правенето на дуа е ибадет.”** В 60-о знамение на сура Му’мин по смисъл се казва: **“Правете дуа на Мен, аз ще я приема. Тези, които не искат да Ми служат, проявявайки арогантност, ще влязат в Ада в унижение.”**

Невежите казва: “О, Алдулкадир Джейляни! О, Шемседдин Панипюти! О, Тезверен деде! Дай ми ... в името на Аллах!” Това поведение е ширк и куфр. Трябва да се каже: “О, Господи, дай ми ... в името на Абдулкадир Джейляни! Дари с лек еди кой си мой близък човек в името на Сеййидет Нефисе²³⁴!” Да се моли по този начин е допустимо и полезно. В 193-о знамение на сура А’раф по смисъл се казва: **“На когото и да се молите, освен Аллах, те също са раби като вас. Те нямат силата да помагат на никого.”**

Въпрос: Този свещен аят е бил низпослан, за да извести, че почитането на идолите – както правят неверниците – е ширк. Правилно ли е да се сравнят евлиите “рахметуллахи алейхим еджма’ин” с идолите?

Отговор: В свещения аят се казва: **“Освен Аллах”**, което означава **“Всичко друго, освен Аллах.”** В хадис-и шериф се казва: **“Споменаването на пророците е зикр. Споменаването на праведниците е компенсация за греховете. Споменаването на смъртта е като даване на садака. Споменаването на гроба ви доближава до Дженнета.”** Този благословен хадис е написан в **“Меснед-ул-фирдевс”** на Ебу Наср Дейлеми “рахметуллахи алейх”. Той предава и хадис-и шерифа, в който се казва: **“Споменаването на Али е ибадет.”** Под “споменаване” (на праведниците) се има предвид да се говори за техните високи степени, състояния и красиви нрави, защото обичта към тях е от обичта към Аллах. Тези, които чуват за тях, се опитват да подражават на тях. Споменаването на името на Мухаммед “алейхисселям” – наред с това на Аллаху теаля – е ибадет само по време на езана и икамета. В 4-о знамение на сура Инширах по смисъл се казва: **“Възвисях за теб твоето споменаване.”** Това възвисяване е характерно само за него. Ако някой каже: “Ля иляхе илляллах Мухаммедун расуляллах” и добави “Али велийуллах”, той трябва да бъде наказан. Споменаването на името на Мухаммед “алейхисселям” се приема за зикр (само) на посочените от нашата религия места. Например, не е джаиз – с броеница в ръка – да се повтаря “Я, Мухаммед, я, Мухаммед”.

Исметът²³⁵ е характерен само за пророците “алейхимуссалевату веттеслимат”. Исмет означава (никога) да не се върши малък или голям

234 Сеййидет Нефисе е дъщерята на Хасен, който е бил внун на хазрети Хасен. Починала е през 208 [823] г. в Египет.

235 Исмет – безгрешност, невинност.

грях, съзнателно или несъзнателно. Да се каже, че евлиите притежават качеството исмет е куфр, т.е. изкарва от исляма.

Всички сахабии “радияллаху анхум” са по-високопоставени от всички евлии. Хазрети Абдуллах ибни Мубарек²³⁶, голедец от Тебе’и табиин, е казал: “Прахът, който е влизал в носа на коня на хазрети Муавия “радияллаху теалья анх”, докато го е яздел до Расулюллах, е по-ценен от Вейсел Карани²³⁷ и Омер бин Абдул’азиз.”

Издигането на гробовете на евлиите, изграждането на тюрбета в знак на уважение, устройването на угощения до тях и паленето на кандила е бид’ат. Някои ислямските учени са казали, че това е харам, а други – мекрух. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е наредил на хазрети Али да разруши високите гробове на неверниците и техните картини.

[Необходимо е да се обичат и уважават евлиите и след тяхната смърт. Това поведение ще стане причина за получаване на феиз от техните души. Така ще се извлече полза от тях и сърцето ще се изчисти. Допустимо е, а дори и необходимо, да се строят тюрбета над гробовете на евлиите “рахметуллахи алейхим еджма’ин”, за да може посетителите да разбират, че това е гроб на евлия и да му оказват уважение, и за да бъдат защитени (посетителите) от студ, зной, дъжд и диви животни. Тюрбетата не се правят за евлиите, а за посетителите.]

Посещението на гроба на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” – съгласно Сунната – се извършва по следния начин: взема се абдест; чете се салеват и се подаряват севабите от добрите дела, като намаз, милостиня, орудж и четене на Коран-и керим; сърцето се поддържа в будно състояние и се иска от Аллаху теалья да ни отреди благото да обичаме и следваме Сунната на Мухаммед “алейхисселам”. Ако се посети гроба на евлия, който се следва (приема за учител), сърцето трябва да се изчисти от всички земни мисли и да се очаква феиз от него. Изпълняването на Коран-и керим – в близост до гробовете – е Сунна.

Онези, които се представят за водачи – с възнамерение да получат светски облаги, богатство, слава и репутация – са пълномощниците на шейтана; те са като Мусейлеме-тул-кеззаб.

236 Абдуллах ибни Мубарек е починал през 181 [797] г.

237 Вейсел Карани е починал през 37 [657] г.

За евлията “рахметуллахи алейхим еджма’ин” е допустимо да разкрие през своите ученици благата, с които Аллаху теаля го е дарил и високите степени, на които се намира. В хадис-и шериф се казва: **“Съобщаването на благата на Аллаху теаля е форма на изразяване на благодарност за тях.”** Самодоволството е харам. Ако човек си приписва добрите качества и благословии, и не мисли, че именно Аллаху теаля го е дарил с тях, ще е извършил самохвалство; това се нарича такиййе-и нефс. Ако знае, че всичко идва от Аллаху теаля и мисли за собствените си недостатъци, ще е извършил благодарност.

Хората се приближават към Аллаху теаля само чрез Неговото привличане. Ако Той ги привлича без посредник, това се нарича **иджтиба**. Привличането с посредник е два вида: Първият е чрез отслужване на ибадети и правене на риязет. [Тъй като ефектът от изпълняването на задълженията в тасаввуфа е изпитан, изпълняването на тези нафиле ибадети – като риязет – е за предпочитане.] Това се нарича **сулюк**. Вторият вид е привличането (наречено **джезбе**) посредством компанията на някой рехбер. Основната причина за привличане е в самите способности на човека, с които е дарен по рождение. Хората имат различни способности. Най-голямото препятствие за сближаване с Аллах се състои в страстите на нефса и нуждите и злините на тялото. Второто препятствие е неханието на лятифетата на алем-и емр по отношение на себе си и на Аллаху теаля. Ибадетите и риязетите, които сближават с Аллаху теаля, трябва да бъдат показани от един пътеводител. Чрез тях тялото и нефсът се изчистват от злините, а лятифетата на алем-и емр се спасяват от зулметите (петната), с които са били заразени от веществата на тялото и нефса; това ги спасява от гафлета. Сулюкът е първата стъпка в повечето тасаввуфски пътища и с него се изчистват двете пречки. Петте лятифета на алем-и емр се изчистват и нефсът се сдобива с красивите нрави, наречени **макамат-и ашере**. После учителят привлича (джезбе) салика (пътника) към Аллаху теаля. Този салик се нарича **салик-и меджзуб**, а този напредък – **сейр-и афаки**, защото рехберът разбира за пречиштането на салика в алем-и мисал. Този сейр е изпълнен с много трудности и отнема дълго време. Аллаху теаля е вдъхновил (илхам) Бехауддин-и Бухари (Шах-и Накшибенд) “рахметуллахи алейх” да извърши джезбе преди сулюка. (Големците) Първо изпълняват теведжух и карат да се прави зикр във всяко лятифе, и стават причина за достигане на фена във

всяко едно от тях. Това се нарича **сейр-и енфуси**. Повечето от сейр-и афаки се случва (преминава) заедно с него. След това идва ред за пречистване на нефса и тялото чрез правене на риязет. Този салик се нарича меджзуб-и салик. Въпросният сейр е лесен и се осъществява бързо. Хората, които са накъс и невежи, не напредват или напредват съвсем бавно чрез извършване на ибадети от само себе си, защото севабът, даден за техните ибадети, е твърде малък. Те достигат до най-ниската степен на виляйета с петдесет години ибадет. Следователно, виляйетът не може да бъде постигнат само чрез правене на муджахеде и риязет. Само онези от тях, които са съвместими със Сунната, носят полза. Ето защо отбягването на бид'атите е задължително. В един хадис-и шериф се казва; **“Думи без дела не се приемат. Дело без възнамерение не се приема. Ако не са съвместими със Сунната, нито едно от тях не се приема.”** Това означава, че на нито едно от тях не се дава севаб. Не е задължително ибадетите и риязетите да са трудни за изпълнение, важно е да са в съгласие със Сунната.

Въпрос: Вижда се, че тези, които предприемат тежки риязети, показват бърз напредък и започват да проявяват кешфове и керамети. Как бихте обяснили това?

Отговор: Чрез риязети могат да бъдат постигнати кешфове, керамети и успехи в земните дела. Така са правели древните гръцки философи и индийските свещеници. Любимите раби на Аллах не придават никакво значение на такива неща. Изчистването на нефса от злото и убиването на шейтана е постижимо единствено и само чрез следване на Сунната.

Въпрос: Според предишния отговор, никой от последователите на другите тасаввуфски пътища, в които се предприемат само риязети, не би следвало да стане евлия. Как ще обясните това?

Отговор: Всички пътища в тасаввуфа следват Сунната. Дори в някой от тях да е въведен бид'ат, следването на Сунната в другите дела може да ги спаси от него. Това въвеждане на бид'ата се дължи на грешка в техния те'вил на кешфове и илхамите. Същото обаче не се отнася за бид'атите на невежите и лъжците; те са вредни и стават причини за прекъсване на фейза.

Всеки, накъс или кяамил (зрял), може да получи фейз от по-зрял човек. Виляйетът може да се постигне само в компанията на един кяамил. Компанията на накъсите и невежите не може да стори някой

да постигне виляйет, защото те нямат връзка с Хак теаля. Тъй като захирът на кямила е с хората, а баътна – с Аллаху теаля, той може да предаде на хората фейза от Хак теаля, който е получил, и да ги въведе във виляйета. В 95-о знамение на сура Исра по смисъл се казва: **“Ако на земята имаше ангели, които да вървят, щяхме да им изпратим от небето ангел-пророк.”** Когато видимата връзка с Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е прекъснала след смъртта, не всички са успели да получат фейз от Кабр-и сеадет. От този момент насетне хората са започнали да получават фейз от учените и водачите, които са наследниците на Расулюллах, защото в хадис-и шериф се казва: **“Онези, които са учени в знанията на захир и баътн, са наследниците на пейгамберите.”**

Хората – достигнали до кемал (зрялост), т.е. станали евлии “рахметуллахи алейхим еджма’ин” – могат да получат фейз от Аллаху теаля непосредствено и да се извисят чрез изпълняване на ибадетите. Свещеният айет със смисъл: **“Извърши седжде и се приближи до Аллах”** разкрива този факт. Такъв евлия може да получи фейз от гроба на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и евлиите.

Аллаху теаля е избрал пейгамберите сред хората заради въздействието, което тяхната компания (сохбет) предизвиква, защото знанията за вярата и фикха могат да бъдат научени и от ангелите. Хадисът с Джибрил – където Расулюллах е казал: **“Това беше Джебраил; дойде да ви научи на вашата религия.”** – разкрива това. За да се получи ефекта от сохбета, т.е. за да може да се получи фейз от водача, трябва да има пълна връзка (познаване и обич между водача и ученика). Именно това духовно влияние е необходимо, за да се постигне виляйет.

Има малко хора с много високи дарби, които постигат виляйетската степен чрез получаване на фейз от душата на Пророка “салеатуллахи алейхим еджма’ин” и евлиите “рахиме-хуллаху теаля”. Такива хора се наричат увейсии. Есхаб-и кирам също са давали фейз, но само един сохбет с тях не е бил достатъчен, били са нужни много повече. Сохбетите на евлиите от следващите поколения са започнали да влияят само, когато са били придружени с риязети.

Аллаху теаля е създал в хората способността да се приближават до Него и да Го опознаят. Тя е различна у всеки един.

След извършване на фарзовете и ваджибите и въздържание от

харамите и съмнителните неща, зикирът е най-ефективният нафиле ибадет. Човек трябва винаги да споменава (зикр) Аллаху теаля. В хадис-и шериф се казва: **“Обитателите на Дженнета най-много ще съжالياват за онова време на този свят, което са прекарвали без да правят зикр на Аллаху теаля.”** Не може да се доближи до Аллаху теаля чрез извършване на другите нафиле ибадети и четене на Коран-и керим, преди да бъде постигната фена на нефса. Докато не се изчисти човешкият батън, не може да се постигне напредък с тези изброените неща, а въпросното изчистване, от своя страна, се получава със зикр на Аллаху теаля. В хадис-и шериф се казва: **“Най-добрият зикр е “Ля иляхе илляллах”**. Следователно човек винаги трябва да повтаря този Келиме-и тевхид в свободното си време. Сред видовете зикр голяма е ползата от повтаряне на “Аллаху екбер, Аллаху екбер. Ля иляхе илляллаху валлаху екбер. Аллаху екбер ве лилляхил хамд.”; това се нарича Текбир-и тешрик. И в оставащото време – след това – трябва да се среща с хора на ахирета и праведници, и да се присъства в техния сохбет. Ако човек не може да намери благочестивец, той трябва да намери и прочете книгите на такива хора, а не да се сприятелява и дружи с вероотстъпници, еретици и грешници. Човек, който върши харам, се нарича фасък. Не бива да се среща с хора, които са невежи по отношение на религията, пристрастени към земното или са безмезхебници. Срещата с тях поразява сърцето и душата. Присъствието в сохбета на евлиите е по-полезно от правене на зикр и други нафиле ибадети. Когато сподвижниците “радияллаху теаля анхум” се срещали, те казвали един на друг: “Поседни малко с мен; нека да си подновим вярата.” Джелиледдин Руми е казал:

**Малко време в присъствието на евлия
е по-ценно от един век таква!**

Хадже Убейдуллах Ахрар “рахметуллахи алейх” е казал:

**Нафиле намаз може да се изпълни по всяко време,
нашият сохбет не може да се намери в друго време!**

На един човек му е било препоръчано да присъства в сохбета на Баязид Бистами. “Аз винаги съм в сохбета на моя Господ!” – казал той. “Сохбетът на Баязид ще е по-полезен за теб” – отвърнали те. Т.е., от Хак теалья може да получиш феиз в зависимост от твоите връзка и талант, докато в присъствието на Баязид ще получиш феиз в съответствие с неговите високи степени.

**С приятел лош не дружи никога,
той е по-опасен от змия отровна!
Змията отнема живота на човека,
а той отнема и живота, и вярата!**

Преводът на извадките от персийската книга “Иршад-ут-талибин” на Сенауллах Дехлеви²³⁸ приключва тук.

ДОПЪЛНЕНИЕ: Мухаммед Париса в своята книга “Рисале-и кудсийе” казва: “Хората са попитали Юсуф Хемедани²³⁹: “Какво да правим ако не можем да намерил кямил (зрял) пътеводител?” Той е казал: “Прочетете техните книги всеки ден.” Днес, за да се постигне спасение, трябва да се чете книгата “Мектубат” на имам Раббани “рахметуллахи алейх”. Преводът на първия том е отпечатан под името “Мектубат терджемеси” през 2005 г. Онези, които искат да постигнат участие (земно и ахиретско) трябва да я четат много.

34- Абдулгани Наблюси на 190-а стр. от “Хадика” казва: “Човек трябва да изпълнява ибадетите нито прекомерно малко, нито прекомерно много, а умерено. В 185-о знамение на сура Бакара по смисъл се казва: “Аллаху теалья иска леснина за вас. Той не иска да изпълнявате трудни неща.” Ето защо Той не иска от болните и пътниците да говеят. Той не ни заповядва да изпълняваме тежки и притеснителни задължения. Ако човек е в състояние да избира между две неща, за него е по-правилно да изпълни по-лекото и по-лесното. Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е научил, че един мъж изпълнява намаз в джамията в продължение на цял ден. Отишъл е в месджида и – держейки го за раменете – казал: “Аллаху теалья иска

238 Сенауллах Дехлеви е бил един от големите евлии, превъзпитани от Мазхар Джан-и Джанан. Той е починал през 1225 [1810] г. в град Пани-пют, Индия.

239 Юсуф Хемедани е починал в Хират през 535 [1141] г.

от тази умма да върши лесни неща; не харесва трудните.” Аллаху теалю е повелил на тази общност лесни неща; следването на правилата на исляма е изключително лесно.

В 90-о знамение на сура Маиде по смисъл се казва: **“О, вярващи! Не възбранявайте хубавите неща, които Аллах ви е разрешил! Не наричайте халялите харам! Аллаху теалю не обича онези, които наричат харам позволените от Него неща.”** [Мухаммед, синът на Абдулвеххаб, нарича “харам” много неща, които са халял, а дори ибадети. Още повече, той дори ги определя като “ширк” (прояви на паганизъм). Този свещен адет разкрива, че Аллаху теалю не го обича. Аллаху теалю е показал на съгрешилите мюсюлмани пътя на спасението. Заявил е, че ще опрости онези, които се покайват и правят тебде. Уахабията атакува правенето на девр и искат, и казва, че това са измишльотини, които подтикват лошите хора към вършене на грехове. Какво ли ще каже той за опрощението на греховете чрез правене на покаяние и даване на кеффарет (изкупление)? Дали ще посегне с език на леснините и милостта – показани от Аллаху теалю – под претекст, че това би довели до вършене на грехове от страна на недоброевестните?]

В хадис-и шериф се казва: **“Аллаху теалю обича да изпълнявате Неговите заповеди, както обича да правите и нещата, които ви е позволил.”** Той е дал разрешение (рухсат) за извършване на харам и пропускане на фарз в случай на зарурет (липса на друг изход), т.е. няма да накаже заради това. Извършването на нарежданията на религията – дори в случай на зарурет – се нарича азимет (избиране на трудното). В някои ситуации е по-добре да се извърши азимета, например, да не се прикрие вярата, когато е налице смъртна заплаха; ако този човек бъде убит – ще стане шехид. При други обстоятелства пък е по-добре да се извърши рухсата, например, позволенieto за недържане на орудж, отнасящо се до пътниците. Ако пътникът умре от болест в резултат на говеене, ще е извършил грях.

Не е позволено – с цел да се избегне практикуването на правилата на исляма – да се търсят и изпълняват рухсатите (лесните неща) в четирите мезхеба. Това се нарича **телфик**. В случай на необходимост е допустимо да се смени следвания мезхеб или да се направят няколко неща съгласно предписанията на друг мезхеб. Харам е да се допуска измама, за да се пропусне фарз или извърши харам. Това се нарича

хиле-и баъла. Въпреки това, ако дадено нещо не е станало фарз или харам, неговото предотвратяване е допустимо според исляма и това се нарича хиле-и шер'ийе.

В книгата **“Ихтияр”**, шерха на **“Мухтар”**, Абдуллах Мусули²⁴⁰ казва: “Не е допустимо да се предприема рязет – т.е. ядене в малки количества – ако това отслабва тялото до такава степен, че става пречка за изпълняване на фарзовете. За мюсюлманина е фарз да работи и печели достатъчно за собствения поминък и издръжката на семейството, и за плащане на дълговете (ако има такива). Ако човек – работейки с това намерие – умре, той няма да бъде подложен на наказание. В хадис-и шериф се казва: **“За всеки мъж е фарз да работи и печели (поминъка).”** Допустимо е да не се работи и за повече от това. Адем “алеихисселям” е отглеждал пшеница и подготвял хляб; Нух “алеихисселям” е бил дърводелец; Ибрахим “алеихисселям” – търговец на платове; Давуд “алеихисселям” – ковач; Сюлейман “алеихисселям” е правел плетени кошнички; Мухаммед “алеихисселям” е бил първо пастир на овце, после търговец, а по-късно се е занимавал с джихад и станал воин. Хазрети Ебу Бекр Съдък “радияллаху анх” е бил търговец на платове; хазрети Омер – обушар; Осман Зиннурейн – вносител на хранителни стоки, а Али “радияллаху анх” е бил работник и правел джихад “радияллаху теаля анхум еджма’ин”. Мубах е да се работи за печелене на пари, достатъчни за едногодишната прехрана на домакинството. Мустехаб е да се работи повече, за да се помага на мюсюлманите и за извършване на джихад. В хадис-и шериф се казва: **“Най-добрият сред хората е този, който е полезен на тях.”** Тук приключва преводът от книгата **“Ихтияр”**. Да се печели за показност и самохвалство е тахримен мекрух, а в **“Мултека”** пише, че е харам. Трябва да се знае, че работата не увеличава препитанието (ръзка). Аллаху теаля е онзи, който дава препитанието. Чрез вършене на работа човек се придържа към причините и това е Суннет.

Онези, които работят, се делят в пет групи: В първата група са тези, които вярват, че препитанието се получава само с работа; неверниците вярват така. Във втората група вярват, че препитанието идва от Аллаху теаля и че да се работи е всъщност вид придържане към причините. Такива хора не вършат харами. Това са чистите и благочестиви мюсюлмани. Третата група хора вярват, че препитанието идва от

240 Мусули е починал през 683 [1285] г.

Аллаху теаля, но в процеса на работа не се подчиняват на Неговите заповеди; това са мюсюлманите грешници. Четвъртата група хора вярват, че препитанието идва и от Аллаху теаля, и от положените усилия; това са политеистите. Петата група знае, че препитанието е само от Аллаху теаля, но не знае дали Той ще го даде или не; това са лицемерите.

Алим бин Аля²⁴¹ в “Зад-ул-мусафир” и в книгата с фетви “Татарханийе” казва: “Тахримен мекрух е човек да се затвори в джамия или къща и да прекара цялото си време в поклонения и да пренебрегва хранене, сключване на брак, печелене на халял и забавления, като ходене на разходки и др.

Въпрос: Горепосочените изявления на учените в исляма не са в съгласие с онези на мутасаввџите, които хвалят предприемането на риязети и воденето на аскетичен живот. Кое от двете неща е по-добро?

Отговор: Някои мутасаввџи са казали, че този, който остане гладен четиридесет дни, започва да разбира божествените тайни. Сехл бин Абдуллах²⁴² се е хранел през петнадесет дни. Имам Газали²⁴³ е казал, че Ебу Бекр Съддък “радияллаху анх” се е хранел веднъж на шест дни. Джунейд Багдади е кланял 400 рекята намаз всеки ден. Сехл бин Абдуллах е станал хафъзин на седем годишна възраст, говеел е всеки ден и в протежение на 12 години е ял само ечемичен хляб. Абдулвеххаб Ша’рани²⁴⁴ “рахметуллахи алейх” е правел хатим на Коран-и керим по два пъти между вечерния и нощния намаз. Човек не бива да изпада в съмнение относно истинността на тези неща, защото евлиите притежават духовна сила, а душата е способна да прави много неща за един миг.

Ислямските учени са казали, че човек не бива да бъде прекомерен в ибадетите и да си причинява затруднения. Това се отнася до всички фарзове, ваджиби и суннети. Всеки мюсюлманин трябва да постъпва така. Аскетизмът, който са предприели мутасаввџите, е нафиле ибадет и не е задължителен за всеки мюсюлманин. В 16-о знамение на сура Тегабун по смисъл се казва: **“Бойте се от Аллах, колкото ви**

241 Алим бин Аля е починал през 688 [1289] г.

242 Сехл бин Абдуллах Тустери е починал през 283 [896] г. в Басра.

243 Имам Газали е починал през 505 [1111] г. в град Тус.

244 Абдулвеххаб Ша’рани е починал през 973 [1565] г.

е по силите.” В 70-о знамение на сура Фуркан по смисъл се казва: **“Аллаху теаля ще подмени злините с добрини на онези, които са се покаяли и повярвали, и вършат праведни дела. Аллаху теаля е опрощаващ греховете, милосърден.”** След като е чул това, Вахши е казал: “Тук се посочват условията за опрощение. Аз се боя, че няма да мога да ги изпълня. Няма ли по-лесен начин?” В ответ е бил низпослан свещеният айет със смисъл: **“Аллаху теаля прощава всичко на рабите, които пожелае, освен политейзма.”** Вахши е казал: “Какво ще сторя ако Аллаху теаля не пожелае да ме опрости?” Тогава е било изпратено свещеното знамение със смисъл: **“О, раби Мои, които угнетявате сами себе си! Не бъдете в безнадеждност за милостта на Аллах! Аллаху теаля прощава всички грехове. Той е Гафур и Рахим.”** Вахши е рекъл: “Тази блага вест е достатъчна за мен!” и приел исляма. Този свещен айет е блага вест за всички хора, които ще дойдат до края на света.

За да могат онези – които не могат да намерят вода – да изпълнят тейеммум, е било низпослано отначало знамениято със смисъл: **“Разтрийте ръцете и лицето си с чиста пръст!”**, а по-късно: **“Разтъркайте ръцете (до лактите) и лицето си с ръцете (до китките), разтрита с чиста пръст!”** Наредил е хората да се търкат с пръст и е сторил заповедта по-лесна. Когато Аллаху теаля е предложил на Своя Пророк да превърне планините на Мекка в злато за него, той не е помислил за харчене на това злато по пътя на Аллах и за джихад с врага, а е пожелал да понесе трудности. Въпреки това той – преди похода Тебук – е поискал помощ от своя Есхаб с думите: **“Благовестявам с Дженнет онзи, който ще донесе нещата, от които армията се нуждае.”** В книгите е отбелязано, че Расулюллах – дни наред – не е прекъсвал своя орудж и вържел къмани на благословения си корем. Предадено е – също така – че е отслужвал намаз през нощта, докато благословените му крака се подуют. Неговите благословени съпруги “радияллаху теаля анхунне” също са изпълнявали много ибадети. Но, тъй като е бил много милостив към своята общност, той не е пожелал те да изтърпят подобни трудности. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е давал заповеди с рухсат, а самият той е съблюдавал азимета. Ислямът не е религия, която се състои само и единствено от заповеди; тя се състои и от рухсати, и от азимети. Свещеният айет от сура Тахрим със смисъл: **“Не възбранявайте нещата, които Аллаху теаля ви е**

позволил.” означава: “Не отричайте рухсатите (позволените неща)! Проява на зухд е ако се откажете и се въздържате от тях, без да ги разглеждате като харами, но дори да ги изпълните, това не носи грях.” Хадис-и шерифът: **“Онзи, който не приема моята сунна, не е от мен!”** носи следния смисъл: “Онзи, който не приема рухсатите, а се подлага на трудности, не е от мен.”

Тасаввуфските големци са предпочели азимета, но не са отрекли практикуването на рухсата и повелили на всички да ги практикуват, подобно на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Тасаввуфът е подчинение на Корана и Сунната; въздържание от бид’ати; уважение на големците в тасаввуфа; проява на милосърдие към всички и отбягване на рухсатите. Улемите на ехли суннет са се въздържали от седемдесет халяла, за да не попаднат в харам, защото те са действали с азимет и вера’. Ебу Бекр Съдък “радияллаху анх” е казал: “Ние се въздържахме от седемдесет халяла, за да не допуснем харам.”

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал на Ебу Хурайра “радияллаху теаля анх”: **“Съблюдавай вера’та и ще станеш най-големия абид²⁴⁵ сред хората.**” От това се разбира, че ислямът не е религия само на рухсатите и умереността във всяко нещо; азиметът, зухдът и вера’та също са от религията. Риязетът е предприемане на глад, но това ще бъде тахримен мекрух за онези, които няма да издържат и ще навредят на тялото и психиката, защото излагането на опасности е харам. Изпълняването на риязети е допустимо и полезно за онези, чиито духовни сили са способни да предотвратят тази опасност.

Необходимостта от един пътеводител става ясна и отгук. Зрелият водач (муршид-и кямил) вижда здравето, характера и духовната сила на своя ученик и му заповядва да предприеме риязета, който е подходящ за неговото състояние и с това го опазва от попадане в опасност. Муршид-и кямилът е специалист в познанието на тялото, душата и религията. Той е наследникът и пълномощникът на Расулюллах. Никога не е виждано пострадал човек сред обучените при един такъв учител; всички те са постигнали напредък и достигнали да зрялост. Никой от тях не е показал никаква отстъпчивост по отношение на следване на на исляма по време на напредъка в пътя на тасаввуфа. Харам е да се прави онова нещо, което става причина за пропускане на

245 Абид – човек, който върши много ибадети.

фарз; рехберът “рахметуллахи алейх” защитава от това. Именно оттук се поражда необходимостта от изпълняване на нафиле ибадетите с негово разрешение.

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е бил много милостив към своята общност. В нощта на Ми’радж той е поискал от Аллаху теаля да намали намазите от петдесет до пет пъти на ден. Той не е позволявал на своите сподвижници да предприемат тежки риязети, за да не стане това повод за идване на трудни заповеди за общността. Немислимо е, че не е информирал своята общност за ибадети, които биха били много полезни или че е възпрепятствал тяхното изпълнение. Той е предал, изпълнил и накарал другите да изпълнят най-добрите и полезни неща. Тъй като практикуването на рухсатите – т.е. рабуване, без да се изпада в крайности – е полезно за цялата общност, той открито ги е практикувал и поръчвал тяхното изпълнение. От друга страна, той е учел тайни знания и ибадети на по-възвишените сред своите сподвижници. В 282-о знамение на сура Бакара по смисъл се казва: **“Бойте се от Аллах! Така Той ще ви научи на много неща.”** Тези “много неща” са божествените ма’рифети и тайните знания. В хадис-и шериф се казва: **“Знанието има фини и тайни съставки. Само хората на Аллах ги познават. Ако те разкрият това, невежите няма да им повярват.”**

В хадиса за Ми’раджа, написан в книгата “Мевахиб” на имам Касталяни, се казва: **“Моят Господ ми разкри три вида различни знания. Той ми каза да не разкривам пред никого първия от тях, защото никой, освен мен, не може да го разбере. За второто знание каза, че мога да го съобщя на когото пожелаая. Третото знание ми нареди да съобщя на цялата умма!”** Както се вижда Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” не е казал: **“Знанието - разкрито на мен от Аллаху теаля – се състои само от онова, което съобщих на цялата умма.”**, а е разкрил, че има още две истински науки. Втората наука, която Расулюллах е имал позволенията да предаде на когото пожелае, е виляйетът, т.е. тасавуфското знание. Тази наука съобщава за батън и същността на исляма и може да се придобие само чрез таква. В сура Кехф – по отношение на Хъзър “алейхисселам” – се казва по смисъл: **“Ние му дадохме знание.”** Този свещен айет визира знанието на виляйета. Както фъкхъските знания са научени от благословените думи и дела на Расулюллах, така и ма’рифетите на виляйета извират

и текат от неговото благословено сърце към другите сърца. Ето защо Ебу Хурайра “радияллаху анх” е казал: “Научих от Расулюллах две науки. Едната ви я съобщих; но ако ви бях съобщил и втората, нямаше да я разберете и щяхте да ме убиегте.” Първото знание е илм-и захир, а второто е илм-и батън и може да бъде разбрано само евлиите и съдъщите.

Мутасаввъфите предприемат риязет и муджахеде за постигане на илм-и батън. Както в илм-и захир има фалшиви учени, така и в илм-и батън злонамерени хора се замаскирали като тасаввуфчий и сторили този благословен път средство за земни интереси. Хората трябва да познават такива лъжци, за да не попаднат в техните капани. Ето защо човек трябва да изучи добре исляма, защото той е единственият критерий, разграничаващ истината от заблудата. Ако един човек, който следва исляма, положи усилие и в по пътя на тасаввуфа, това ще му донесе много полза. Наред с това, надзорът на един пътеводител е необходим, защото той е специалист в знанията за сърцето и душата. Той диагностицира духовната болест на сърцето и избира правилните риязет и зикр за нейното лечение. В десето знамение на сура Бакара по смисъл се казва: **“В техните сърца има болест.”** Във времето на Расулюллах това лечение се е осъществявало с неговия сохбет и е нямало нужда от риязети. Всички сподвижници, с берека на този сохбет, са получили феиз от благословеното сърце на Расулюллах и са достигнали до най-високите степени на тасаввуфа, като с това са станали по-високопоставени от всички други евлии. Следващите поколения – тъй като са останали лишени от сохбета на Расулюллах – се опитали да се спасят от болестта на сърцето чрез предприемане на риязети. Илм-и захир не може да бъде отделен от илм-и батън; тези, които са спечелили и двете неща, се наричат улема-и расихин. Само тези учени са наследниците на Расулюллах. Онези, които изцеляват сърцата си с риязет, престават да правят риязет, след като постигнат илм-и батън, и продължават да изпълняват само фарзовете и суннетите. Тези хора изпълняват ибадети и със сърцата си, подобно на Есхаб-и кирам “радияллаху теаля анхум”. Дори техните търговии не ги отвличат от този ибадет и те не забравят Аллаху теаля за един миг. Такива хора са похвалени в Коран-и керим, където в 37-о знамение на сура Нур по смисъл се казва: **“Техните покупко-продажби не ги карат да забравят за Аллах!”** Есхаб-и кирам са достигнали до

тази степен лесно и бързо, без да предприемат риязети. Хазрети Омер “радияллаху анх” е достигнал до тази степен само с първия сохбет. Ако на сподвижниците е било позволено да предприемат риязети, улемите на исляма щяха да ги напишат в своите книги и всички мюсюлмани ще трябваше да ги изпълняват.

В хадис-и шериф, записан в книгата “Мустедрек” на Мухаммед бин Абдуллах Хаким Нишапури²⁴⁶ “рахиме-хуллаху теаля”, се казва: **“Храната на вярващите във времето на Джеджал ще бъде изпълняването на тесбих и такдис на Аллаху теаля, подобно на състоянието на мелякетата. Аллаху теаля ще засити глада на онези, които правят тесбих и такдис.”** Това показва, че Аллаху теаля може да дари избраните раби с такова състояние, в което те да не се нуждаят от ядене и пиене. Той ще отреди това състояние на всеки мюсюлманин във времето на Джеджал. Едно от фитнетата на Джеджал ще е това, че в който и град да отиде, ще каже: “Поклонете се на мен и ми се покорете!” Ако хората се подчинят, Джеджал ще нареди на небето да завали дъжд и ще стори земята да покара растения. Ако хората не се подчинят, той ще заповяда на небето и няма да завали нищо, и културите няма да растат. Всички ще останат гладни. Горепосоченият хадис-и шериф разкрива, че това фитне няма да навреди на вярващите; те няма да пострадат от глада, защото ще изпълняват тесбих и такдис.

Човек не бива да смята, че предприемането на трудности, като зухд, търпение и риязет, не съответстват на исляма тъй като ислямът забранява онези неща, които са болезнени и вредни за тялото. Тези риязети не са вредни за мутасаввфите. Те, както всяко правило на исляма, съставляват части на ислямската религия, предадена от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Отричането на тези неща и хората, които ги предприемат, е отричане на част от исляма.

Не бива да се смята, че мутасаввфите – поради факта, че предприемат риязети – са по-високопоставени от пророците “алейхимуссалевату веттеслимат” или дори Есхаб-и кирам “ридвануллаху алейхим еджма’ин”, но и не бива да се клевети нито един от евлиите. Човек трябва да признае своя недостатък поради това, че не е успял да осъзнае висотата на евлиите. В хадис-и шериф се казва: **“Блага вест за онзи, който от мислене за собствените**

246 Хаким Нишапури “рахметуллахи алейх” е починал през 405 [1014] г. в Нишапур.

грешки, не се рови в чужди такива!” Сехл бин Абдуллах Тустери е казал: “Най-лошият грях е да се гледа на мюсюлманина с лошо око. Повечето хора не смятат това за грях и затова никога не се покаяват.” Ако един човек уважава и възхвалява всички евлии, но говори лошо само за един от тях, без да има религиозно основание, добрите му помисли за останалите няма да му донесат никаква полза. Онзи, който не приема и не одобрява всички евлии, не може да стане евлия. Ако някой погледне с лошо око и нарани някой евлия на Аллаху теаля, той ще е оскърбил част от исляма. Мухаммед Ебул-мевахиб Шазили “рахиме-хуллаху теаля” е казал: “Този, който не уважава евлиите на своето време, ще бъде незабавно премахнат от списъка с евлиите.” Мухйиддин Араби “рахметуллахи алейх” е казал: “Повечето големци са казали, че враждата към евлиите и онези, които практикуват своите знания, е куфр.” Алиййул-хавас, наставникът на Абдулвеххаб Шарани (Ша’рани), е казал: “Трябва да се стои далече от човек, който има враждебно отношение към някой евлия или учен.” Противопоставянето на евлиите и улемите е заблуда; това е равносилно на себеунищожение. Ето защо трябва да се стои далеч от ухабиите.

Велиите на Аллаху теаля са тези учени, които живеят в съгласие с придобитите знания. Да се отрича, със сърце или език, някой мъртъв или жив евлия е ясен куфр. Всички мюсюлмани с единомушие са казали, че онзи, който отрича става кяфир. Той става неверник според всички мезхеби на мюсюлманите, защото това е вид отричане на ислямската религия. Тъй като отричащият човек е невеж и глупав (не познава исляма), той не осъзнава същността на това отричане и си мисли, че това, което всъщност не одобрява е някаква заблуда или бид’ат, или нещо грозно (а всъщност то е част от исляма). Той попада в тази опасност, защото преценява грешно словата и делата на евлиите и ги нарича грешници, неверници или зъндъци. В действителност обаче, велията на Аллаху теаля е много далеч от тези злини, които му приписват; всички негови думи и дела са в съгласие с исляма, и са курб и та’ат. Въпреки всичко невежиият настоява в упорството и не разбира знанията на евлиите и ма’рифетите на съддъците; неговото сърце е мъртво и не вижда истината. Той е потънал в бездната на неверието, отклонението, еретизма и лицемерието. За себе си смята, че изповядва тевхида (единобожието), че се покорява на Аллаху теаля и дава знание и фейз на хората, но в Съдния ден ще намери

своето наказание за неверието, гнета и клеветите. Той не обвинява себеподобните в неверие, защото всички те са съучастници в това отричане. Те смятат себе си за мюсюлмани ала всички мюсюлмани знаят, че това са едни безверници. Това е така, защото мюсюлманите вярват в евлиите на Аллаху теалю “рахиме-хумуллаху теалю” и техните истински състояния. Отричането и неразбирането не е извинение, защото непознаването на религията не е оправдание за никого. Тяхното неразбиране на евлиите е като неверието на евреите, християните, огнепоклонниците и идолопоклонниците в истинската религия на Мухаммед “алейхисселям”. Както едното, така и другото не са оправдания.

Отричането на евлиите на Аллаху теалю “рахметуллахи алейхим еджма’ин” е куфр (изкарва от исляма) така, както и отричането на някое правило на исляма. Наказанието, прилагано за вероотстъпника, трябва да се приложи и за неверника, който отрича евлиите. От такъв човек – на първо място – се иска (предлага) да се откаже от това отричане и да се покае.

Евлиите и пророците – колкото и високи да са техните степени – не могат да се спасят от рабуване на Аллаху теалю. Както хората нямат влияние върху възникването на чудесата и карематите, така те нямат влияние и върху събитията, които се случват в рамките на естествените закони; само Аллаху теалю е Този, който създава всичко това. Евлиите и пророците нямат влияние върху създаването на нищо, но тъй като те са по-ценни за Аллаху теалю от другите създания, Той ги дарява с неща, които не дава на другите раби. Хак теалю създава волните действия на хората само тогава, когато самият Той също пожелае. Някои неща, които хората искат, Той също ги иска винаги и ги създава. Например, когато някой поиска да вдигне своята ръка ила да мигне око, Той незабавно го пожелава и вдига ръката на този човек; много рядко може да не пожелае това и да не го създаде. За разлика от тези обаче, има човешки желания, които Той рядко пожелава да създаде. Повечето от нашите желания в този свят са от този род. Но, както се вижда ежедневно, това варира от човек на човек. По същия начин, Аллаху теалю веднага пожелава и създава повечето желания на Своите евлии и пророци, подобно на създаването на вдигането на ръката и мигането на окото. Това е благо на Аллаху теалю, с което Той ги дарява. Евлиите – в това отношение – се различават един от друг и

никой евлия не може да достигне до степента на никой пейгамбер. Тъй като те не отдават значение на земния живот, никой от тях не иска от Аллаху теаля светски неща. И каквото земно да поискат, то е всъщност заради ахирета и Аллах.” Тук приключва преводът от “Хадика”.

Евлиите на Аллаху теаля “рахиме-хумуллаху теаля” – още преди векове – са предсказали като керамет, че ще се появят безмезхебници, които ще отричат евлиите, и че тези хора ще бъдат еретици и дори неверници. Те са написали всичко необходимо, за да опазят мюсюлманите от попадане в техния капан. Нима тези явни керамети не са достатъчни, за да се вярва на евлиите?

35- На 648-а стр. от “Хадика” се казва: “Онези, които са научили няколко неща от илм-и захир, но си нямат на понятие от илм-и батън, когато прочетат тасаввуфските книги мислят, че думите на арифите са прояви на неверие и еретизъм. Те не вярват в познанията на ма’рифета, които не са способни да разбират, и поради това не харесват големците на тасаввуфа “рахиме-хумуллаху теаля”, като Мухйиддин Араби, Омер бин Фарид, Себ’ин Ишбили, Афиф’уддин Телемсани, Абдулкадир Джейляни, Джеляледдин Руми, Сеййид Ахмед Бедеви, Ахмед Тиджани, Абдулвеххаб Ша’рани и Шерефуддин Бусайри.²⁴⁷

Те не вярват в духовните знания (илм-и батън), а това е еквивалентно на неверие в духовния аспект на религията на Мухаммед “алејхисселям”. Тези хора се наричат ехли бид’ат или еретици. Въпреки че изглеждат като вярващи, те са подобни на лицемерите. В хадис-и шериф, сведен от имам Суюти и Хатиб, се казва: **“Религиозното знание е от две части: Едната част са полезните знания в сърцето. Втората са знанията на захир, които могат да бъдат изразени на думи.”** В друг хадис-и шериф, предаден отново от Суюти и Дейлеми, се казва: **“Знанията за батън са едни от загадките на Аллаху теаля и заповед от Неговите заповеди. Той изпраща тези знания в сърцата на избраните раби.”** Имам Малик е казал: “Този, който притежава илм-и захир, може да постигне и илм-и батън. Ако притежателят на илм-и захир заживее съгласно него, Аллаху теаля ще го дари с илм-и

---

247 Мухйиддин Араби е починал през 638 [1240] г. в Шам.

Омер бин Фарид е починал през 636 [1238] г. в Египет.

Ибни Себ’ин е починал през 669 [1270] г. в Мекка.

Афиф-уддин Сюлейман Телемсани е починал през 690 [1290] г. в Шам.

Абдулкадир Джейляни е починал през 561 [1166] г. в Багдад.

батън.” Имам Булкани, който е бил удивен от духовните знания на Али бин Мухаммед Вефа, попитал: “Откъде научи за тези неща?” Евлията е отговорил: “От свещения айет в сура Бакара, където по смисъл се казва: **“Бойте се от Аллах! Аллаху теалю учи боящите се от Него на неща, които не знаят.”**”²⁴⁸ Ебу Талиб Мекки е казал: “Илм-и захир и илм-и батън не се отделят един от друг; те са като тялото и сърцето. Духовното знание тече от сърцата на евлиите към това на другите хора. Илм-и захир се научава чрез думите на улемите. Той достига до ушите, но не може да проникне до сърцата.” В хадис-и шериф се казва: **“Улемите са наследниците на пророците.”** Въпросните улеми не са тези, които притежават само илм-и захир, а онези, които живеят в съгласие с придобитите знания, притежават таква и са достигнали до всички знания на нашия Пророк. Тъй като притежателите на илм-и захир все още не са постигнали чисти възнамерения и не са се спасили от лапите на страстите, сиянието на светлината не влиза в техните сърца и не действа на мозъците. Ето защо техните сърца и мозъци ще бъдат изчистени от огъня на Ада. Имам Мунави цитира от имам Газали “рахиме-хумуллаху теалю”: “Ахиретските знания са два вида: Едното от тях се постига чрез кешф и се нарича илм-и мукашефе или илм-и батън. Всички науки са само средства за постигане на това знание. Второто е илм-и муамеле. Повечето арифти казват, че онези, които нямат никакъв дял от илм-и батън, са пред опасност от умирање без вяра. Най-малкият дял от тази наука се постига чрез вяра в нейното съществуване. Онези, които вършат бид’ат или проявяват арогантност, не биват дарявани с нея. И тези, които са пристрастени към земното и следват желанията на нефса, не могат да постигнат нищо от илм-и батън, дори да са научили много неща. Илм-и батън е сияние, което се появява в пречистените сърца. Нашият Пророк “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: “Има знания, които са много скрити; тях ги знаят само притежателите на ма’рифет.” Този благословен хадис визира духовните познания. Илм-и захир, който е определен от имам Малик като средство за постигане на илм-и батън, е знанието, което се е прилагало на практика в негово време. Не е това, което днес се учи за печелене на светско богатство и слава. Знанията за илм-и хала, които са необходими на всички

248 Джебеляледин Руми е починал през 672 [1273] в Коня.

Ахмед Туджани е починал през 1230 [1815] г. в Мароко.

Шерефуддин Мухаммед Бусайри е починал през 695 [1295] г. в Египет.

Ибнулвефа е починал през 807 [1404] г. в Медина.

мюсюлмани за изпълняване на заповедите и забраните на Аллаху теаля, могат да бъдат научени лесно и бързо. А илм-и батън, от своя страна, се появява като следствие от тяхното практикуване.

Хората на религията, които не са постигнали илм-и батън, не вярват в него поради незнание. Онова, които те знаят и приемат за илм-и батън, са или слухове на невежи хора (като тях самите) или неща, които са наизустили от книгите. Техните ръждясали сърца не са се отворили и не са достигнали до тази божествена светлина. Неуките, които се смятат за улеми на илм-и батън, са роби на собствените си умове. Те претеглят с дефектните си мозъци думите на големците “рахметуллахи алейхим еджма’ин” и ги разбират неправилно така, както разбират Коран-и керим и хадис-и шерифите, следствие на което пишат вредни и фалшиви тефсири, и вълчат мюсюлманите в гибел. В 40-о знамение на сура Нур по смисъл се казва: **“Комуто Аллаху теаля не е отредил светлина, за него не ще има светлина.”**²⁴⁹

[Постигането на близост, обичането и опознаването на Аллаху теаля, получаването на фейз и нур, ставането на ариф, притежаването на илм-и батън и други подобни неща могат да бъдат постигнати чрез сърцето. Разумът не е в състояние да ги разбира. Аллаху теаля е създал средство за постигане на всичко. Ако човек иска нещо, той трябва да се придържа за причината, а причината за постигане на горепосочените неща е изчистването на сърцето от ма-сива, т.е. изкарване от сърцето на мисълта и обичта към създанията. Това състояние се нарича фена-и калби. Ако сърцето забрави всичко, освен Аллах, то автоматично се запълва с изредените неща. Сърцето е нещо, което не може да бъде видяно и докоснато, т.е. то не е материя и не заема място (пространство). То има връзка с мускула, който също наричаме сърце. Връзката между тях двете е като тази на разума с мозъка. За да се напълни една бутилка с въздух, не е необходимо нищо друго, освен да се излее течността от нея. Когато течността бъде излята, въздухът ще влезе в нея автоматично. Същото се отнася и за сърцето. Когато любовта и дори мисълта за създанията се отстрани от сърцето, то – от само себе си – ще се изпълни с любов към Аллах, фейз, нур и ма’рифет. А средството за това изчистване са ехли суннитската вяра, въздържанието от харами и изпълняването на фарзови и нафиле

249 Сираджуддин Омер Булкани Мъсри е починал през 805 [1402] г.
Ебу Талиб Мухаммед Мекки е починал през 386 [996] г. в Багдат.

ибадети. Извършването на зикр и присъствието в компанията на един евлия са най-ефективните сред всички нафиле ибадети.]

На 103-а стр. от втория том на **“Хадика”** се казва: “Джемаатът е милост. Т.е. обединението на мюсюлманите около напътствието е причина за милостта на Аллаху теаля. Разединението пък е причина за идване на наказанието на Аллаху теаля. Следователно всеки мюсюлманин трябва да се съедини към напътените, дори да са малко на брой, и да повярва (коригира своята вяра) като тях. Правилният път е пътят на Есхаб-и кирам. Последователите на този път се наричат ехли суннет вел-джема’ат. Не бива да се заблуждаваме от многобройността на еретиците, които са се появили след времето на Есхаб-и кирам. Имам Бейхаки казва: “Когато мюсюлманите се заблудят, трябва да последваш правилния път на предишните (поколения мюсюлмани)! Не се отделяй от нея, дори да останеш един единствен!” Неджмуддин Газзи казва: “Ехли суннитските учени са тези улеми, който се държат за пътя на Расулюллах и Есхаб-и кирам. Сивад-и а’зам, т.е. по-голямата част от ислямските учени са били такива. Фирка-и наджийе (определена като групата на спасението сред всички седемдесет и три течения) и истинският джемаат са те. В Коран-и керим се казва: **“Не се разделяйте!”** Този свещен айет носи следния смисъл: “Не се разделяйте в знанията за вярата.” Мнозинството улеми – например Абдуллах ибни Мес’уд – с казали, че това е така. С други думи: “Не се отклонявайте от правилната вяра, следвайки вашите нефсове и грешни помисли!” Този айет обаче не възбранява разделянето в знанията по фъкъх. Знамението забранява онова разделяне, което предизвиква раздори и несъгласия в знанията за вярата. Същото не се отнася за различията в знанията за делата, получени чрез иджитхад. Защото именно това разминаване е разкрило фините знания за делата и ибадетите. Есхаб-и кирам също се различавали един от друг в познанията, които обясняват ежедневните дела, но не са имали никакви несъответствия във вярата. В хадис-и шериф се казва: **“Разделението между моята общност (по отношение на делата) е милост (от Аллах).”** Разделението сред четирите мезхеба – в ученията за делата – е от този вид. Тяхното съществуване е напътствието и милостта на Аллаху теаля и всички (имами, учени в тях) са постигнали севаб. Севабите, които се дават на последователите на четирите мезхеба, се дават и на техните

имами по мезхеб, и това ще продължи до Съдния ден. Различната специализация на улемите – в различните области на знанието за амел (делата) – е друг пример за това. Благодарение на този факт много улеми се специализирали в науката хадис, други в тefsир, трети във фъкъх, а други в арабския език. Разделението на мутасаввфите по отношение на методите на риязет и възпитание на учениците, и появата на различни пътища е съвместимо с този хадис-и шериф. Неджмеддин Кубра²⁵⁰ “рахметуллаху алейх” е казал: “Пътищата, водещи към Аллаху теаля са толкова много, колкото са и хората.” Това изявление разкрива разликата между методите на възпитание на учениците, но по отношение на вяра те нямат никакви несъгласия. Всички евлии имат една и съща вяра; всички притежават имана на ехли суннет вел-джема’ат”. Разделянето на професиите и занаятите е също милост от Аллаху теаля, но в тази категория не се отнася разделението във вярата, защото Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Джема’атът е рахмет (милост). Разделението е азаб (причина за наказание).”**

На 113-а стр. от втория том на **“Хадика”** се казва: “Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Човек (в ахирета ще) е заедно с този, когото обича.”** В книгата **“Муслим”** е написано следното: “Когато един човек е попитал Расулюллах за Къямета, той е рекъл: **“Какво подготви за Къямета?”** “Подготвих любовта към Аллах и Неговия Пророк” – отвърнал първият. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Ще бъдеш с онези, които обичаш.”** Имам Невеви – разяснявайки този свещен хадис – е написал: “Този хадис-и шериф разкрива стойността и ползата от обичане на Аллаху теаля, Неговия Пророк, праведниците и благочестивите раби, живи или мъртви.” Да се обича Аллаху теаля и Неговия Пророк означава да се изпълняват техните заповеди и отбягват техните забрани, и да се оказва благоприличие и уважение към тях. Не е задължително човек да върши делата на праведниците, за да може да ги заобича, защото ако направи това, което правят те, ще стане един от тях. В хадис-и шериф се казва: **“Човек може да обича един джема’ат, но да не бъде от тях.”** Да бъдеш с тях не означава да имаш едни и същи степени като техните. В друг благословен хадис се казва: **“Който обича даден**

---

250 Неджмеддин Кубра е бил сторен шехид през 618 [1221] г. в Харезм от войниците на Чингиз хан (Дженгиз).

джема'ат, ще бъде подкаран (хашр) с тях.” Ебу Зер “радияллаху анх” е попитал: “О, Расуляллах! Какво ще стане ако един човек обича даден джема'ат, но не прави това, което правят те?” Расулюллах е отвърнал: **“О, Еба Зер! Ще бъдеш заедно с тези, които обичаш!”** Въпреки това Хасен Басри “радияллаху анх” е казал: “Не бива да разбираш погрешно тези хадис-и шерифи! Ти може да се доближиш до добрите само чрез вършене на праведни дела! Въпреки че евреите и християните обичат своите пророци, те няма да се доближат до тях, защото не са като тях (във вярата и делата).” Ето защо имам Газали е казал: “Човек не може да бъде с тях, просто защото ги обича, ако не изпълнява една част или всички техни добри дела.” От всичко изредено се разбира, че един човек, който обича даден джемаат, принадлежи към една от тези три групи: 1- Той е придобил всички техни дела и нрави; 2- Не е придобил нищо от тях; 3- Прави част от нещата, които правят те, а в останалите прави точно обратното. Онзи (1), който прави всичко, става част от тях и (в отвъдното) ще бъде заедно с тях. Неговата любов към тях го прави досущ като тях и го извисява до най-високата степен на обичта, и той, без съмнение, е един от тях. Онзи (2), които изобщо не следва обичаните, т.е. не прилича на тях, никога не може да бъде един от тях. [Неговата обич е само на думи и не е влязла в сърцето, мястото на любовта.] Имам Газали “рахметуллахи алейх” е съобщил, че това е било казано от Хасан Басри. [Любовта, която остава на думи, не се нарича любов. Тя не е истинска, дори да се твърди обратното.] Що се отнася до онзи (3), който е последвал обичаните в няколко дела; той не може да бъде от тях ако не притежава същата вяра и няма да е искрен, когато твърди, че ги обича. В неговото сърце има не любов, а вражда към тях. Няма по-голяма вражда от враждата по религия. Пример за това са евреите и християните, които казват, че обичат своите пророци. Онзи, който твърди, че обича, но не следва обичаните във вярата и делата, всъщност не ги харесва и твърдението, че ги обича, няма да му донесе полза, и (в отвъдния живот) няма да бъде заедно с тях. Но ако този човек не може да последва всичко тяхно, защото не може да овладее своя нефс, това негово поведение няма да му попречи да бъде с тях, и хадис-и шерифите (които изредихме) са казани именно за тази група хора – онези, които обичат даден джемаат, но не могат да бъдат изцяло като неговите членове. Хадис-и шерифът в обръщение към Ебу Зер илюстрира ясно това и радва мюсюлманите премного.

На последния си дъх Мухаммед ибнис-Семмак²⁵¹ “рахиме-хуллаху теала” е казал: “О, Господи! Винаги бях непокорен към Теб, но обичах покорните. Прости ми в името на тази любов!”

[Сеййид Абдулхаким Арваси “рахметуллахи алейх” се молеше така: “О, Господи! Не можах да направя нищо, което да заслужаваш Ти. Дойдох пред Теб с почерняло лице, но никога не съм обичал тези, които искат да унищожат исляма. Моля те, прости ми заради тази моя вражда в Твое име!”] Неджмуддин Газзи²⁵² “рахиме-хуллаху теала” оприличава угнетителите, които обичат праведниците, на онези от първата група на третия тип; т.е. на онези, които вярват като обичаните, но не искат да уподобят своите дела и нрави на техните. Той казва, че тази любов и помощта, която (угнетителите) оказват на тях (праведниците), няма да са от полза за угнетителите. Ние обаче казваме, че обича на тези угнетители е от втората група, т.е. те вярват като онези, които обичат, но не могат да станат като тях във всяко едно отношение. Ибнис-Семмак е изразил същото. Тези потисници са вършели жестокости, следвайки своя нефс, но с проява на обич към благочестивите раби на Аллаху теала са се опитали да спечелят техните молитви.

В 124-а стр. от втория том на “Хадика” пише: “Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: “Човек ще бъде с този, когото обича.” Ние ще постигнем благата вест от този хадис-и шериф ако обичаме селеф-и салихин, т.е. учените на ехли суннет, въпреки че не можем да сме като тях. Човек, който обича обичаните от Аллах и тези, които обичат Него – независимо дали са живи или мъртви, – ще постигне голямо блаженство. Да ги обичаш означава да ги хвалиш и да ги защитаваш срещу техните врагове и невежите клеветници. Сред пристрастените към света най-лоши са онези, които хулят любомците на Аллаху теала. Тази пристрастеност отваря път за всички злини и става причина за ревност, кражба, подкуп и надменност. Арогантността на невежите хора на религията винаги произтича от тяхната обич към земното. Мухйиддин Араби съобщава лично, че отварянето на сърцето му и постигането на духовни знания се дължи на неговата любов към големците на тасаввуфа и защитата, която е направил в тяхно име. Това е написано в книгата “Рух-ул-

251 Мухаммед ибнис-Семмак е починал през 183 [799] г. в Куфа.

252 Неджмуддин Газзи Шафи е починал през 1061 [1651] г.

куде” по следния начин: “Елхамдулиллах! Винаги съм защитавал мутасаввъфите срещу невежите хора на религията и ще го правя до сетния ми дъх. В замяна на това аз бях надарен с духовното познание. Който напада тези големци и хули техните имена, ще е изложил своето невежество. Такива хора приключват в гибел.”

Мухийид Араби “рахметуллахи алейх”, разяснявайки своята книга “**Васийет-и Юсуфийе**”, пише: “Сънувах Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, който ме попита:

- Знаеш ли как постигна това благо на Аллаху теаля?

- Не, не знам.

- **Заради уважението, което оказа към онези, които казаха, че са ехлюллах** (евлии на Аллах)!” Без значение дали са казали истината или не, неговото уважение към тях го е накарало да постигне това щастие.

Този, който търси своите собствени грешки и се опитва да ги поправи, не ще намери време да види грешките на другите. Той винаги ще вижда мюсюлманите, които са по-добри от него. С други думи, той ще приеме всеки мюсюлманин за по-добър от себе си и ще вярва, че този, който казва, че е евлия, говори истината. Този, който се рови в грешките на другите и не вижда собствените си недостатъци, не би повярвал на евлиите.

Неджмиддин Газзи “рахметуллахи алейх” в своята книга “**Хусн-ут тенеббух**” казва: “Трябва да се обичат праведниците, да се присъства в тяхна компания, да се посещават и да се извлеча полза (знание, фейз) от тях. Ето това са евлиите (на Аллах).” Шах-ул-кермани казва: “Не може да има по-ценен ибадет от обичане на евлиите на Аллах. Любовта към тях става причина за обичане на Аллаху теаля. А онзи, който обича Аллаху теаля, бива заобичан от Него.” Ебу Осман Хайри казва: “Този, който се сдобие със сохбета на един евлия, намира пътя, водещ към Аллаху теаля.” Яхия бин Муаз “рахиме-хуллаху теаля” казва: “Верен човек, който постига сохбета на един евлия, забравя всичко и се обръща към Аллаху теаля. В противен случай, никога не би могъл да се доближи до Аллаху теаля.” Мухаммед бин Ирак²⁵³ в своята книга “**Сефинетул-иракийе**” казва: “Мухаммед бин Хюсеин Беджли, който е бил един от учените по фъкъх, сънувал Расулюллах

253 Мухаммед бин Али Шами ибни Ира е починал през 933 [1527] г. в Медина.

“салляллаху алейхи ве селлем” и го попитал за най-полезното дело. В отговор му е било казано: “**Да се намира до един велия от евлияуллах** (евлиите на Аллах).” Когато факихът е попитал: “Ако не можем да го намерим жив?”, Расулюллах е отвърнал: “Същото се отнася и за обичане и мислене за него, независимо дали е жив или мъртъв.”

Имам Биргиви²⁵⁴ “рахметуллахи алейх” по време на ду’а (дуа) е казал: “О, най-добри Помощнико сред помощниците! О, Закрилнико на безнадеждните! О, най-Милосърдни сред милостивите! О, Аллах мой, Който прикриваш греховете и проявяваш голямо състрадание! Прояви милост към нас в името на Твоя Любим – многообичания Ти Пейгамбер, – всички останали пророци, меляикета, Есхаб-и кирам и Таби’ин! Прости нашите прегрешения!” Допустимо е да се моли Аллаху теаля в името на Неговия Пророк “салляллаху алейхи ве селлем”, неговия Есхаб “радияллаху теаля анхум еджма’ин” и Таби’ин. Този начин на дуа не е нищо друго освен искане на тяхното застъпничество, което улемите на ехли суннет са казали, че е джаиз. Мутезилитите не са приели това. Молитвата в името на евлия се приема от Аллаху теаля като керамет за този велия, което пък показва, че кераметите съществуват и след смъртта на евлиите. Еретиците отказват да повярват в този факт.

В разяснението на “**Джами’уссагир**” имам Мунави “рахметуллахи алейх” казва: “Имам Субки “рахметуллахи алейх” е казал: “Добре е по време на дуа да се прави Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” посредник и застъпник, и да се иска помощ от него. Никой от Селеф-и салихин и улемите от следващите поколения не се е противопоставил на това, освен Ибни Теймия, който го е отрекъл и се отклонил от правилния път. Поел е по път, който никой не бил следвал преди него. Той е спечелил слава в мюсюлманския свят заради своята ерес.” Нашите учени “рахиме-хумуллаху теаля”, съобщавайки са превъзходствата, характерни за Расулюллах, са казали, че по време на дуа е позволено да се стори посредник Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, но не и другите. Въпреки това, имам Кушейри “рахметуллахи алейх” е казал: “Ма’руф Керхи “рахметуллахи алейх” е казал на своите ученици: “Когато се молите, сторете посредник мен, защото аз сега съм посредникът между вас и Аллаху теаля.”, защото евлиите “рахиме-хумуллаху теаля” са наследниците на Расулюллах

254 Имам Мухаммед Биргиви е починал през 981 [1573] г. в Бирги, Анадола.

“салляллаху алейхи ве селлем” и наследникът постига всички превъзходства на личността, която е наследил.” Моля, прочетете двадесета точка! Тук приключва преводът от “Хадика”.²⁵⁵

Хак теаля си отмъщата посредством някой раб.

Нямацията духовно знание си мисли, че го е направил този раб.

Всичко е на Аллах, изпредано с човешка ръка.

Не мисли, че песъчинка би помръднала без повеля на Изкусния.

ТЕВХИД ДУА

Я Аллах, Я Аллах. Ля иляхе илляллах Мухаммедун Расулюллах. Я Рахман, Я Рахим, я афувву я Керйм, фа`фу аннй верхамнй я ерхамеррāхимйн! Тевеффенй муслимен ве елхъкнй биссāлихйн. Аллахуммагфирлй ве ли-āбāй ве уммехātй ве ли āбā-и ве уммехāt-и зевджетй ве ли-едждāдй ве джеддātй ве ли-ебнāй ве бенātй ве ли-ихветй ве ехавātй ве ли-а`мāмй ве аммātй ве ли-ахвālй ве хālятй ве ли-устāзй Абдулхакйм-и Арвāsй ве ли кāффетил му`минйне велму`минāt. “Рахметуллāхи теāля алейхим еджма`йн”.

---

255 Абдулкерим Кушейри е починал през 465 [1072] г. в Нишапур.

Ма`руф Керхи е бил муршидът на Сърръ Сеяти. Починал е през 200 [815] г. в Багдат.

ВТОРА ЧАСТ НАЧАЛО И РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА УАХАБИЗМА

*Ако не нараниш никого, никой не би наранил теб,
ако не охулиш никого, никой не би охулил теб,
ако сторши добро на всеки, всеки би мислил добро за теб,
ако служиш на Аллах, всички много биха обичали теб.*

36- Когато османците са завладели Арабския полуостров, те са започнали да ръководят отделните ѝ части със свои управници. По-късно, всеки район, с изключение на Хиджаз, е попаднал под властта на узурпатори и е бил управляван от шейхове.

Ученията на уахабизма, подготвени в Лондон от английския шпионин Хамфър, са били възприети от Мухаммед бин Абдулвеххаб и политизирани – след кратко време – през 1150 [1737] г. Това течение, с политическа и военна подкрепа от британците, се е разпространила из полуострова. По-късно халифът на мюсюлманите в Истанбул султан Махмуд II заповядал на своя египетски губернатор Мухаммед Али паша да предприеме действия срещу уахабитите. Войската, която е потеглила от Египет, спасила Арабския полуостров през 1233 [1818] г.

Дерийския управител Абдул’азиз бин Мухаммед бин Сууд – който е повярвал на уахабите – подел първите си военни действия срещу емира на Мекка шериф Галиб ефенди през 1205 [1791] г. Преди това обаче, те (еретиците и саудитците) са успели, с тайни методи, да разпространят уахабизма. По-късно те са измъчили безброй мюсюлмани, поробили техните жени и деца, и заграбили техните имоти.

Мухаммед бин Абдулвеххаб е бил от племето Бени Темим. Бил е роден в село Уйейне, близо до град Хуреймиле в пустинята на Неджд през 1111 [1699] г. и починал през 1206 [1792] г. Преди това, с идея за търговия, той е отишъл в Басра, Багдат, Иран, Шам и Индия и, поради своите хитри и покваряващи думи, е спечелил прозвището Шейх-и Неджди. Той е видял и научил много из тези места и в него се е породило желание за власт. През 1125 [1713] г. в гр. Басра се е

срещнал с Хамфър, британския шпионин, който е разбрал, че този неопитен млад мъж мечтае за революция и власт, и е установил дългогодишно приятелство с него. Агентът е инжектирал в него хитрините и лъжите, на които е бил научен от Министерството на колониите в Англия. Когато е видял, че това внушение се харесва на Мухаммед, той му предложил да основе религия, чиито основи му ги издиктувал. Така шпионинът и Мухаммед бин Абдулвеххаб се сдобили с това, което търсели и двамата. За да може да основе нова религия, той (синът на Абдулвеххаб) е придобил знания – първо в Медина, а после в Шам – от учените на ханбелитския мезхеб. Когато се е завърнал в Неджд (Рияд), започнал да пише малки религиозни книги за селяните. Към знанията в тях е смесил това, което е научил от британския шпионин, и еретичните идеи на мутезилитите и другите сектански течения. Повечето селяни са повярвали в тях и са го последвали. Министерството на колонии в Англия, основано с цел да унищожи исляма, е съобщило това състояние на неджидския шейх Мухаммед бин Сууд (Сауд). Давайки пари в изобилие и обещания за политическа и военна помощ, успели да го вкарат в съюз с Мухаммед бин Абдулвеххаб. Макар, че в Арабия се е отдавало голямо значение на потеклото, Мухаммед бин Абдулвеххаб – тъй като е бил много невеж – използвал Мухаммед бин Сууд като средство за разпространение на сектата, която е нарекъл ухабизъм. Представил себе си за кадия, а него за управител. После е учредил институция, която да гарантира заемаването на тези постове само от наследниците му.

Ето защо, през 1306 [1888] г. (годината на написване на **“Мир’ат-ул Харамейн”**) Абдуллах бин Файсал, емирът на Недж, е бил от рода на Мухаммед бин Сууд, а кадиите – от потеклото на Мухаммед бин Абдулвеххаб.

Бащата (благочестив улема в Медина) на Мухаммед, неговият брат Сюлейман бин Абдулвеххаб, както и учителите му, са прозряли, че той ще стане еретик, който в бъдни дни ще навреди много на исляма отвътре. Те направили това заключение, базирайки се на негови изказвания, поведение и идеи, които често е поставял под въпрос по време на обучението в Медина. Те му давали наставления, от една страна, а на мюсюлманите са казвали да не се доближават до него, от друга страна. Въпреки това – в много скоро време – техните опасения са станали факти: Мухаммед бин Абдулвеххаб е започнал открито

да разпространява своите еретични идеи, под името ухабизъм. За да подведе невежите и глупавите хора, той е изкарал реформи и иновации, несъвместими с книгите на ислямските учени. Достигнал е до такива крайности, че е обвинил истинските мюсюлмани на ехли суннет в неверие. Заявил, че е ширк да се иска в името на Пророка ни “салляллаху алейхи ве селлем”, другите пророци и евлиите, и да се посещават техните гробове.

Съгласно втълпените от британския шпионин неща, той е казал, че обръщението към мъртъвците по време на дуа до техните гробове е форма на политеизъм. Поддържал е мнението, че мюсюлманин, който каже, че друг или нещо, освен Аллах, е направил нещо – например “Това лекарство ме излекува” или “Сбъдна се това, което поисках в името на Пророка или някой евлия” – става мушрик. Макар доказателствата му да се състояли от лъжи и клевети (и нищо друго), невежите хора (тъй като не могли да разграничат истината от заблудата), безбаротните, мародерите, и особено дерийският управител Мухаммед бин Сууд, са харесали и приели словата му. Неуките, грабителите и угнетителите незабавно присвоили неговите идеи и обвинили напътените мюсюлмани в неверие.

Когато Мухаммед бин Абдулвеххаб се е обърнал за помощ към емира на Дериййе – с оглед лесното разпространение на еретичните идеи – той на драго сърце се е отзовал с надежда да разшири територия и власт, и да изпълни командите на Лондон. Сууд е положил всякакви усилия, за да масовизира тази ерес и, в името на това, е водел борба с противниците. Когато са казали, че разграбването на имотите и убиването на мюсюлманите е халял, пустинните диваци и крадци се впуснали в съревнование, за да станат воители на Мухаммед бин Сууд. През 1143 [1730] г. синът на Абдулвеххаб и синът на Сууд, ръка за ръка, стигнали до заключение, че тези, които не приемат ухабизма, са неверници и политеисти, и че е халял да се пролива тяхната кръв и да се отнема техния имот; публичното обявяване на това е станало седем години по-късно. С други думи, синът на Абдулвеххаб е започнал да разпространява отровните си идеи на тридесет и два годишна възраст, а открито е обявил това на четиридесет.

Ессейид Ахмед бин Зейни Дахлан²⁵⁶ “рахметуллахи алейх”, шафитският мюфтия на благословената Мекка, в частта със заглавие

---

256 Зейни Дахлан е починал през 1304 [1886] г. в Медина.

“Фитнет-ул-веххабиййе”, започвайки от 228-а стр. на книгата си “Ел-Футухат-ул-ислямиййе”, дава подробна информация за изопачените вероубеждения на уахабитите и мъченията, които са причинили на мюсюлманите. Тази книга е била издадена през 1387 [1968] г. в Кайро, а през 1395 [1975] г. в Истанбул чрез офсетов процес. На 234-а стр. пише: “За да заблудят улемите на ехли суннет в Мека и Медина, те изпратиха свои хора в тези градове, но не можах да отговорят на въпросите на ислямските учени. Стана ясно, че това са невежи еретици. Присъдата – която доказва, че това са неверници – е написана и изпратена навсякъде. После шериф Мес’уд бин Са’ид, емирът на Мека, заповяда тяхното залавяне. При това някои уахабии избягаха в Дер’иййе и разказаха за преめждията си.”

Улемите на Хиджаз от четирите мезхеба – към които са били Сюлейман бин Абдулвеххаб (брат на Мухаммед бин Абдулвеххаб) и учителите на еретика, които са го обучавали – прегледали неговите книги и подготвили отговори за тези сепаратистки и разрушителни за исляма писания. Написали книги, опровергаващи неговите еретични идеи със силни доказателства, и се опитали да предупредят мюсюлманите. Книгата на Сюлейман бин Абдулвеххаб, която той е подготвил срещу своя брат, носи името “Сава’ин-ул иляхиййе фиредд-и алел-веххабиййе” и е била отпечатана през 1306 г. по Хиджра, и за втори път през 1395 [1975] г. в Истанбул чрез офсетов процес.

Тези книги не събудили уахабитите от нехание, а, напротив, озверили тяхната враждата към мюсюлманите и ускорили атаките и кръвопролитията на Мухаммед бин Сууд. Този човек е бил от племето Бени Ханифе и потомък на глупаците, които са повярвали в пророчеството на Мусейлеме-тул-Кеззаб. Когато е починал през 1178 [1765] г., мястото му е било заето от сина му Абдул’азиз, който е бил убит с намущкване на нож в корема от един шиит в джамията на Дер’иййе през 1217 [1803] г. Тогава водач на уахабиите е станал неговият син Сууд бин Абдул’азиз. И тримата се постарали много – сякаш се състезавали помежду си – в проливане на мюсюлманска кръв, с цел заблуждаване на арабите, и разпространение на еретичните убеждения.

Уахабитите казват, че синът на Абдулвеххаб е разпространявал своите мисли, за да установи единобожието и спаси мюсюлманите от политеизма. Те твърдят, че мюсюлманите от шест века насам са били

в ширк и че той се е появил, за да поднови и реформира религията. Той е изложил 5-и аyet на сура Ахкаф, 106-и аyet на сура Юнус и 14-и аyet на сура Рад като аргументи, с които ужким е доказвал истинността на убежденията си, за да склони всички хора. Въпреки това обаче, има още много други подобни свещени аyeti. Учените по тефсир единодушно са заявили, че всички те са дошли за неверниците идолопоклонници и мушрици.

Според сина на Абдулвеххаб един мюсюлманин става идолопоклонник (напуска исляма) ако стори истигасе с Пророка “салляллаху алейхи ве селлем”, с някой друг пейгамбер, евлия или праведник, отдалеко или до гробовете им, т.е. ако поиска помощ и спасение от беда; или ако каже името на съответната личност и поиска застъпничество; или ако направи възнамерение за посещение на неговия гроб. В трето знамение на сура Зумер Аллаху теаля описва идолопоклонниците, но ухабитите излагат този аyet, за да могат да обвинят мюсюлманите в езичество. Те казват, че мушриците също са вярвали, че идолите не са творци, и че Аллаху теаля създава всичко. Казват още, че Аллаху теаля е заявил: **“И ако ги попиташ кой ги е сътворил, ще кажат: “Бъз съмнение, Аллах.”** Обясняват, че неверниците не са неверници и мушрици, защото вярват по този начин, а защото вярват както е посочено в трети аyet на сура Зумер – **“А онези, които приемат за приятели други, освен Аллах, казват: “Те, застъпвайки се, ще ни приближат до Аллах.”** Твърдят, че мюсюлманите, които искат застъпничество и помощ от гробовете на пророците и евлиите, стават мушрици.

Това е много гнило, простовато и жалко от страна на сина на Абдулвеххаб да оприличава мюсюлманите на неверници и политеисти, изтъквайки този свещен аyet. Защото неверниците се покланят на идоли, умолявайки тяхното застъпничество; те оставят Аллаху теаля и искат само от статуите, докато мюсюлманите не се покланят нито на пророците, нито на евлиите, а очакват всичко само от Аллаху теаля. Казват, че искат от евлиите да станат посредници. Неверниците приемат, че идолите ще се застъпят, както те си искат, и ще накарат Аллаху теаля да създаде всичко, което пожелаят. Мюсюлманите, от друга страна, искат шефаат и застъпничество от евлиите – за които знаят, че са любими раби на Аллаху теаля – защото Той в Коран-и керим разкрива, че ще приеме застъпничеството и молитвите на

велиите Си. А, освен това, правят го, защото искат да се сдобият с тази блага вест. Няма аналогия между идолопоклонничеството на неверниците и искането на помощ от евлиите. И мюсюлманите, и неверниците са човешки същества на външен вид; те са сходни в това, но мюсюлманите са приятели на Аллаху теаля и ще останат вечно в Рая, докато неверниците са врагове на Аллаху теаля и ще останат за вечно в Ада. Тяхната привидна прилика не е доказателство, че са едни и същи. Онези, които се кланят на идолите, т.е. враговете на Аллаху теаля, и тези, които се молят на любимите раби на Аллаху теаля, могат да изглеждат сходни на външен вид, но моленете на идоли отвежда в Ада, а моленето на евлиите става причина за опрощението и милостта на Аллаху теаля. Ние, в края на тридесета точка, бяхме написали хадис-и шерифа: **“Когато се спомене за любимите раби на Аллаху теаля, Той проявява милост.”** Този благословен хадис също показва, че Аллаху теаля ще прояви милост и ще опрости, когато бъдат помолени пророците “алеихимуссалеваату веттеслимат” и евлиите “рахиме-хумуллаху теаля”.

Мюсюлманите вярват, че пророците и евлиите не са божества и съдружници на Аллаху теаля. Мюсюлманите знаят, че те са безсилни раби и нямат право да бъдат служени и молени; и че това са Негови раби, които Той обича и чиито дуи приема. В 35-о знамение на сура Маиде по смисъл се казва: **“Търсете средство за сближаване с Мен.”**, че той приема молитвите на праведните раби и дава на тях това, което желаят. В хадис-и шериф от **“Бухари”**, **“Муслим”** и **“Кунуз-уд-декаик”** се казва: **“Наистина Аллаху теаля има такива раби, че ако те се закълнат за нещо, Той го създава, за да не ги изкара за лъжци.”** Тъй като мюсюлманите вярват в тези свещени айети и хадиси, сторват евлиите “рахметуллахи алейхим еджма’ин” средство и чакат дуа и помощ от тях.

Макар някои неверници да твърдят, че статуите и идолите не са творци и че само Аллаху теаля създава всичко, те приемат, че идолите заслужават да бъдат почитани и че могат да правят всичко и да карат Аллаху теаля да изпълнява желанията. Те съдружават идолите с Аллаху теаля. Ако някой се обърне за помощ към човек в земния живот и каже: “Той непременно ще ми окаже помощ и това, което пожелае, несъмнено ще се приеме.”, напуска исляма. Но ще спечели севаб ако каже: “Моето желание няма да стане с негова воля, няма

спор! Той е само причина и Аллаху теаля обича онези, които се държат за причините. Неговият обичай е да създава чрез причини. Аз питам този човек за помощ, за да съм се захванал за причината, но очаквам реализацията на желанията от Аллах. Пророкът ни също се е държал за причините и аз, правейки същото, следвам сунната на Пейгамбера ни.” Ако се изпълни желанието му – ще прави хамд на Аллаху теаля; ако не – ще прояви доволство от съдбата и предопределението на Аллаху теаля. Идолопоклонничеството на неверниците не е като деянията на мюсюлманите, които искат дуа, застъпничество и помощ от евлиите. Един мъдър човек, имащ способността да мисли правилно, не би оприличил тези две неща и би проумял тяхната разлика. Само Аллаху теаля е Този, Който създава ползата и вредата. Никой, освен Него, не заслужава поклонение. Никой пророк, евлия или друго създание не може да сътвори нищо. Няма друг творец освен Аллах. Тук обаче има и друг момент: Аллаху теаля проявява милост към онези, които споменават имената на Неговите пророци, евлии и праведници, т.е. любимите раби, и искат в тяхно име. И ето защо Той им дава това, което желаят. Той и Неговият Пророк разкриват този факт, а мюсюлманите, подчинявайки се на двамата, вярват по този начин.

Езичниците и безверниците, обаче, приемат идолите за божества и им се покланят, макар да знаят, че те не създават нищо. Някои стават мушрици като приемат идолите за божества, а други като им се покланят и казват: “Нашите идоли ще ни се застъпят и ще ни доближат до Аллах.”

Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Ще дойде време, когато свещените айети, низпослани за неверниците, ще се използват като аргументи за злепоставяне на мюсюлманите.”** В друг хадис-и шериф се казва: **“Най-много се страхувам от появата на хора, които ще използват свещените айети за неща, които Аллаху теаля не одобрява.”** И двата хадис-и шерифа са били сведени от Абдуллах бин Омер “радияллаху анхума”. Те предсказват появата на безмезхебници и зъндъци, които ще припишат айетите за неверниците на мюсюлманите и ще оклеветят Коран-и керим. Мюсюлманите посещават гробовете на онези, които вярват, че са обичани от Аллаху теаля. Те се молят на Аллаху теаля посредством тях. Пророкът ни и Есхаб-и кирам са правели същото. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е изпълнявал дуата: **“О, Господи! Искам от Теб в името в**

рабите, чиито желания си изпълнил!” Той е научил тази молитва на другарите си и им наредил да я изпълнят. Мюсюлманите също се молят така.

Когато Фатима бинти Есед “радияллаху анха”, майката на хазрети Али, е починала, Расулюох “салляллаху алейхи ве селлем” я сложил в гроба и се помолил така: “О, Господи! Прости Фатима бинти Есед, която се грижи за мен като майка! Прояви милост към нея в името на Твоя Пророк и всички пророци дошли преди мен.” Веднъж при него е дошъл слепец да иска дуа за оздравяване на очите му. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” му заповядал да изпълни два рекята намаз и да изпълни дуата: **“О, Господи! Искам от Теб в името на Твоя Пророк Мухаммед “алейхисселям”, когото Си изпратил като милост за рабите. Моля се на Теб. О, възлюбени Пейгамбере, Мухаммед “алейхисселям”! Призовавам Моя Господ в твоето име, за да приеме моите желания. О, Господи, стори онзи възвишен Пейгамбер застъпник за приемане на молитвата ми!”**

Когато Адем “алейхисселям” е изляз от забраненото дърво и е бил спуснат на остров Серандиб (Цейлон), той се е помолил така: “О, Господи! Прости ми в името на Твоята обич към моя син Мухаммед “алейхисселям!” Аллаху теаля е казал: **“О, Адем! Ако посредством него беше поискал шефаат за всички същества на земята и на небето, сякаш да приема застъпничеството ти.”**

Хазрети Омер е завел хазрети Аббас “радияллаху анхума” на молебен за дъжд и се е помолил в негово име, и молитвата му е била приета.

Думите “О, Мухаммед!.. в твоето име!” показват, че е джаиз да се споменава името на евлия, докато се иска в негово име.

Книгите, предаващи биографиите на Есхаб-и кирам и Таби’ин “радияллаху анхум”, са пълни с доказателства, които разкриват, че е позволено да се посещават гробове, да се иска посредничество чрез споменаване на името на мъртвец и да се иска в негово име.

Мухаммед бин Сюлейман шафи “рахметуллахи алейх” – който е добре известен с шерховете си към **“Тухфе”** на Ибни Хаджер Хийтеми “рахиме-хуллаху теаля” и разяснението на **“Минхадж”** – с доказателства е разкрил, че синът на Абдулвеххаб е поел по грешен и еретичен път, и че е разтълкувал неправилно свещените айети и

хадиси. В своята книга той е написал: “О, Мухаммед бин Абдулвеххаб! Не посягай словесно на мюсюлманите! Аз те съветвам в името на Аллах. Ако има някой, който да казва, че съществува друг създател, освен Аллах, съобщи истината на него! Върни го – чрез доказателства – към правилния път! Мюсюлманите не могат да бъдат наричани неверници! И ти си мюсюлманин. По-правилно би било да се нарече “неверник” само един, отколкото милиони (т.е. по-правилно би било да кажем, че ти си неверник отколкото милиони мюсюлмани). Без съмнение овца, която се отделя от стадото, попада в опасност. В 114-о знамение на сура Ниса по смисъл се казва: **“А който противоречи на Пророка “алеихисселям”, след като му е показан правилния път, и се отдели от пътя на мюсюлманите по отношение на вяра и дела, ще го оставим в неверие и вероотстъпничество, и ще хвърлим в Джехеннема. Много лошо място е той.”** Този свещен аят посочва онези, които са се отделили от ехли суннет вел джемаат.”

Има огромен брой хадис-и шерифи, които разкриват, че е допустимо и полезно да се посещават гробовете. Есхаб-и кирам и Таби’ин-и изам “радияллаху анхум” са посещавали благословеното тюрбе на Пророка ни “салляллаху теаля алейхи ве селлем”. Написани са много книги за начина на осъществяване и ползите от посещението на гробовете.

Изобщо не е вредно да се иска в името на един евлия “рахметуллахи алейх” и да се зове за помощ чрез споменаване на името му. Куфр е да се вярва, че споменатият човек ще окаже влияние, че без съмнение ще изпълни желанието и че знае неведомото. Тъй като мюсюлманите не вярват по такъв начин, няма за какво да бъдат обвинени. Те искат от любимите раби на Аллаху теаля посредничество, шефаат и молитва. Този, Който създава желанията, е само Аллаху теаля. В 27-о знамение на сура Маиде по смисъл се казва: **“Приемам молитвите на богобоязливите Си раби.”** Ето това е причината, поради която е допустимо да се иска дуета от Неговите любимци. От мъртвеца се иска не да изпълни исканото дело, а да стане посредник, да иска от Аллаху теаля да го създаде. Не е позволено мъртъвците да бъдат искани да дадат нещо, а и мюсюлманите не го правят. Допустимо е да се иска тяхното посредничество за изпълняване на това желание. Думите истигасе, истишфа и тевессул означават искане на посредничество.

Само Аллаху теаля е Този, Който създава всичко. Неговият обичай е да сторва създанията посредници и причини за създаването на

други неща. Онзи, който желае Аллаху теаля да създаде нещо, трябва да прибегне до причината, която става средство за създаването му. Пророците “aleyhimussalevatu vesselyam” винаги са се придържали към причините.

Аллаху теаля хвали делото на придържане към причините и пророците “aleyhimussalevatu vesselyam” и заповядва това. Ежедневните събития също разкриват въпросната необходимост. Човек трябва да се придържа към причините на онова, което желае да постигне. Той трябва да вярва, че само Аллаху теаля е сторил това нещо причина, само Той сторва човека да се придържа към нея, и само Той създава ефекта от причината. Човек, който вярва по този начин, би ли се осмелил да каже: “Постигнах еди какво си.”? От това изявление не бива да се разбира, че причината твори, а че Аллаху теаля създава желаното нещо чрез въпросната причина. Например изказвания от рода на “Лекарството ми облекчи болката”, “Моят болен роднина оздравя, когато направи адак за хазрети Сеййидет Нефисе”, “Супата ме насити” и “Водата утоли жаждата ми” показват, че всички изброени неща са все причини и посредници. За нас е необходимо да мислим, че мюсюлмани, които правят подобни изказвания, вярват по горепосочения (повелен от исляма) начин и не могат да бъдат наречени “неверници”. Ухабиите също казват, че е допустимо да се иска от жив и присъстващ човек. Те искат много неща един от друг и от правителствените служители; дори ги молят за услуга. Твърдят, че е ширк да се иска от далечен или мъртъв човек, а е позволено от жив такъв. Ехли суннитските учени, от друга страна, казват, че щом първото не е ширк, следователно и второто не е. Между тях няма никаква разлика. Всеки мюсюлманин вярва в основите на имана и исляма, в задължителността на фарзовете и забранеността на харамите. Освен това, очевидно е, че всеки мюсюлманин вярва, че Аллах е единственият, Който създава и прави всичко, и че никой, освен Него, не може да създава нищо. Ако един мюсюлманин каже: “Няма да изпълня намаз”, от това негово слово се разбира, че той има предвид, че няма да кланя сега или на това място, или че го е извършил вече. Никой не бива да говори лошо за него под претекст, че е искал да каже, че няма да кланя изобщо. Защото фактът, че притежателят на това слово е мюсюлманин, “режи” езиците, искащи да го дамгосат с неверие или ширк. Никой няма право да използва думите “безбожник”

или “политеист” за мюсюлманин, който посещава гробовете, моли мъртъвците за помощ и застъпничество, или иска да постигне нещо чрез тях. Фактът, че посетителят – който се моли с думите: “О, Расуляллах “салляллаху алейхи ве селлем”! Застъпи се за мен!” – е мюсюлманин, разкрива, че той изпълнява тези неща, вярвайки и мислейки по начин, които ислямът позволява.

Убежденията и писанията на сина на Абдулвеххаб ще бъдат смазани и опровергани из основи ако гореизложените факти бъдат проумени добре. Освен това, били са написани много книги, които аргументирано разкриват, че той е поел по грешен път, клевети мюсюлманите и се опитва да разруши исляма отвътре. Сеййид Абдурахман “рахиме-хуллаху теаля”, мюфтията на Зебид, е казал, че следният хадис-и шериф е достатъчен за разкриване на неговата ерес: **“Ще се появят някои хора в източна Арабия. Те ще четат Коран-и керим, но той няма да слиза надолу по гърлата им. Те ще излязат от религията така, както стрелата напуска лъка. Тези хора ще бръснат лицата си.”** Обръснатостта на лицата е ясен показател, че тук става въпрос за ухабитите и няма нужда от четене на друга книга. Книгите на сина на Абдулвеххаб повеляват да се бръсне главата и бузите. В нито една от другите седемдесет и две течения няма подобна заповед.

Отговорът, който една жена е дал на сина на Абдулвеххаб

Мухаммед бин Абдулвеххаб е нареждал и на жените да си бръснат главите. Една от тях е възразила и казала: “Косата е ценна украса за жените, а брадата за мъжете. Правилно ли е да се лишават хората от украсите, с които Аллаху теаля ги е дарил.”, при което синът на Абдулвеххаб не е успял да отговори.

Въпреки че в пътя на Абдулвеххаб съществуват много погрешни и еретични вярвания, три от тях са открояват като основни:

1. “Делата са част от вярата. Онзи, който вярва в задължителността на намаза, но пропуска един намаз поради мързел, става неверник. Такива хора трябва да бъдат убити, а имотите им да се разпределят между ухабитите.”

2. “Ширк е да се посредничи с душите на пророците “алеихимуссалевату веттеслима” и евлиите “рахиме-хумуллаху теаля”, и да се иска дуа от тях за постигане на желания и закрила от опасности. Четенето на “Деляил-и хайрат” е забранено.”

3. “Построяването на тюрбета и тяхното осветляване с кандила, в полза на онези, които се покланят и служат там, и обещаването (заричането) на милостини или курбан за покойниците е ширк. Тези три неща са форми на поклонение на друг, освен Аллах.”

Когато Сууд бин Абдул’азиз е нападнал Мека и Медина, той е разрушил всички тюрбета на Есхаб-и кирам и Ехли бейт “радияллаху теаля анхум еджма’ин”, евлиите и шехидите “ридвануллахи алейхим еджма’ин”, с изключение на това на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Гробовете станали неразличими. Тъкмо се захванали да рушат и тюрбето на Расулюллах, онези, които се хващали за кирките, или се побърквали, или се парализирали, и по този начин не са успели да извършат това престъпление. Когато са нахлули в Медина, Сууд (Сауд) е събрал мюсюлманите на едно място и е наговорил лоши неща за вярващите от рода на: “Сега вашата религия е завършена с идването на ухабизма. Аллах вече е доволен от Вас. Бащите Ви бяха неверници и политеисти. Не следвайте техните религии! Съобщете на всички за тяхното неверие! Забранено е да се застава пред тюрбето на Расулюллах и да се отправя дуа на него. Може да се каже само “Есселяму аля Мухаммед”, минавайки край тюрбето, но без да се иска

шефаат от него.”

37- Абдул’азиз бин Мухаммед, който масово е избивал мюсюлманите в името на разпространението на ухабизма, изпратил трима ухабии пропагандатори в Мека през 1210 [1795] г. Улемите на ехли суннет отговорили на тях с доказателства от свещените айети и хадиси, и оставили ухабитите безмълвни. Еретиците не намерили друг изход освен да приемат истината. Те изразили това писмено (под чието признание се подписали и тримата) и признали, че следват еретичен път. Въпреки това, Абдул’азиз дори не е послушал техните наславления, защото е имал политически и властови амбиции. Той събитие е довело до непрестанно нарастване на изтезанията над мюсюлманите, които се извършвали зад маската на религията.

Тримата ухабии се постарали да убедят меканските мюсюлмани в двадесет неща, които са обобщени в горните три основни групи. Синът на Абдулвеххаб е казвал, че ибадетите са части от вярата и, че казва това, подчинявайки се (ужжим) на иджтихада на имам Ахмед бин Ханбел “рахметуллахи алейх”. Въпреки това, всички иджтихади на имам Ахмед са били записани в книгите и улемите на Мека са ги знаели в детайли, с което лесно са успели да убедят тримата ухабии, че твърдението на сина на Абдулвеххаб е невярно.

Тримата ухабии са били изключително уверени, че имат право в своята втора вяра и за това са казали: “Мюсюлманите в Мека посещават гроба на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, Абдуллах ибни Аббас и Махджуб²⁵⁷ в Муалля, и казват: “О, Расуляллах! О, Махджуб! О, инби Аббас!” Въпреки това обаче, според иджтихада на нашия имам, синът на Абдулвеххаб, онези, които казват: “**ЛЯ иЛЯХЕ иЛЛЯЛЛАХ МУХАММЕДУН РАСУЛЮЛЛАХ**” и се молят на друг, освен Аллах, стават кяфири. Халял е да се убиват такива хора и да присвоява техния имот.” Улемите на ехли суннет са отговорили така: “Посещението на гробовете на любимите раби на Аллаху теаля – за тевессул и искане на дуа – не е равносилно на поклонение на тях. Те не ги посещават с намерение да правят ибадет на тях, а с цел да искат от Аллаху теаля чрез тяхно посредничество.” И са доказали, че е допустимо и дори е необходимо да се придържа към причините.

---

257 Името на Махджуб е сейид Абдурахман “рахметуллахи алейх”. Той е бил най-големият учен на времето си. Починал е през 1204 [1790] г. и е погребан в гробището Муалля.

Има много неща, които доказват, че е позволено да се посещават гробовете на евлиите, да се иска от Аллаху теаля в тяхно име и да се иска дуа от тях. В 35-о знамение на сура Маиде по смисъл се казва: **“О, вярващи! Бойте се от Аллаху теаля и търсете средство за сближаване с Него!”** Всички тефсири пишат, че под “средства” са визирани всички неща, които Аллаху теаля обича. В 79-о знамение на сура Ниса по смисъл се казва: **“Който се подчинява на Пророка, ще се е подчинил на Аллах.”** Ето защо мнозинството ислямски учени са казали, че средството, за което се споменава в първия священ аят, е Расулюллах и от това следва, че е допустимо да се използват пророците, евлиите (техните наследници) и праведниците като средство за сближаване с Аллаху теаля. Ако обръщението и искането на дуа от Пророка беше неверие и ширк (както твърдят тези еретици), то всички отслужващи намаз щяха да станат неверници. Уахабиите също щяха да станат неверници според гореизложената фетва на Мухаммед бин Сюлейман “рахметуллахи алейх”, защото всеки мюсюлманин по време на каде (сядане) в намаза дава селям и прави дуа за великия Пророк, като казва: “Есселяму алейке еййухен-Небиййу ве рахметуллах.”

Има ползи в посещението на гробовете и в правенето на дуа чрез името на евлиите, защото в благословен хадис, сведен от Ибни Асакир и записан в **“Кунуз-уд-декаик”**, се казва: **“Мюсюлманинът е огледало на своя брат мюсюлманин.”** В друг благословен хадис, предаден от Дара Кутни, се казва: **“Мюсюлманинът е огледало на мюсюлманина.”** Оттук се разбира, че душите са като огледала, една за друга, и взаимно се виждат в тях. Онзи, който посети гроба на някой евлия и помисли за него, ще получи феиз от душата му. В това положение по-слабата душа укрепва – подобно на скачени съдове – а по-силната понася притеснения и загуби. Ако душата в гроба е на по-ниска степен, душата на посетителя чувства подтиснатост. Това е причината, поради която посещаването на гробовете е било забранено в началото на исляма, защото мъртвците в гробовете са били останали от Епохата на невежеството. По-късно, когато мюсюлманите са започнали да умират също, посещението е станало позволено. Когато човек посети гроба на Пророка “салляллаху алейхи ве селлем” или на евлия, той трябва да мисли за него. В хадис-и шериф се казва: **“Когато се помисли за праведниците, Аллаху теаля проявява**

милост.” Както се вижда, Аллаху теаля проявява милост към онзи, който посещава гробовете. Той приема дуите на онези, към които е проявил милост. Очевидно е, че слова от рода на: “Забранено е да се посещават гробовете и да се прави тевессул с евлиите.” са нищо друго, освен безпочвени мисли и прояви на разногласия. Хадис-и шерифът: **“Който посети моя гроб след хадж, ще ме е посетил все едно приживе.”** опровергава из основи тази вяра и разкрива, че е необходимо да се посещават гробовете. Този хадис-и шериф е цитиран заедно с източниците в **“Кунуз-уд-декаик”**.

Когато рушат тюрбетата, ухабитите изтъкват хадис-и шерифа: **“Проклети да са жените, посещаващи гробовете, правещите месджиди над гробовете и палещите кандила върху гробовете.”** Те казват, че не е имало такива неща във времето на Пророка и че в хадис-и шериф е казано: **“Онези неща, които не съществуват в наше време, но ще бъдат въведени по-късно, не са от нас.”** Тъй като отговорът за второто им твърдение опровергава и това последното, те са останали принудени да приемат думите на ехли суннитските учени.

38- След като са поставили на място ухабитите, сунитските учени на Мека, през 1210 [1796] г., са подготвили и подписали декларация, която съдържа свещени айети и хадиси, разкриващи факта, че ухабизмът е път, различен от исляма, и капан – подготвен от враговете на исляма и англичаните – за унищожаване на религията отвътре. Покаяните се ухабии също станали свидетели на този документ, който е бил изпратен до всички мюсюлмански страни.

Ухабитите от Мека се върнали в Дер’ийе при Абдул’азиз и признали, че не са успели да отговорят на ислямските учени, които са написали фетва, че ухабитската вяра е форма на ислямска вражда и са я изпратили до всички държави. Когато Абдул’азиз бин Мухаммед бин Сууд и неговите съмишленици са научили за това, съвсем се озлобили срещу мюсюлманите и през 1215 г. по Хиджра са нападнали Мека. Тамошният емир шериф Галиб бин Мусаид бин Саид е подел съпротива срещу тях. И двете страни са понесли големи загуби. Шериф Галиб ефенди не ги е допуснал до Мека, но околните абарски племена са приели ухабизма. Сууд, синът на Абдул’азиз, е изпратил войски до Таиф между двата байрама. Те са подложили тамошните мюсюлмани на изтезания и зверски са избили жените и децата им. Всичко това е обстойно описано в книгата **“Хусясат-ул-келям”** на Ахмед бин Зейни

Дахлан и в “Тарих-и Веххабийан”, отпечатана през 1296 [1879] г., и “Мир’ат-ул-Харамейн” на Еййуб Сабри Паша “рахиме-хумуллаху теаля”²⁵⁸. Онези, които имат здрави нерви, могат да прочетат оттам. “Хулясат-ул-келям” е отпечатана през 1395 [1975] г. в Истанбул.

Цялото зверство в Таиф е било изълнено по заповед на Осман-ул-Мудайики, враг на исляма и яростен ухабия. Този човек първоначално е бил изпратен до Дерийе (Дария) от шериф Галиб ефенди, наред с още един човек на име Мухсин, със задача да предотвратят нахлуването в Медина и изтезаването на мюсюлманите, и да подновят предишния договор. Въпреки това обаче, въпросният лицемер е бил агент на ухабиите със задача да шпионира шериф Галиб ефенди. По пътя за Дерийе той е успял да подведе Мухсин с обещания за изгоди и когато са отишли при Сууд бин Абдулазиз в Дерийе, те са разкрили истинските си намерения. Виждайки, че това са едни верни слуги, Сууд е дал под тяхна команда дерийските мародери. Те са одишли до място, наречено Абиле, близо до Таиф и изпратили писмо до шериф Галиб ефенди, с което са оповестили, че Сууд и те двамата не приемат валидността на предишното съглашение и че Сууд се готви да завладее Мека. Шерифът е написал писмо до тях и ги е наставлявал благо, но този разярен враг на исляма го е разкъсал. После е нападнал групата мюсюлмани, изпратени от Емира, и ги е разгромил. Шерифът се е оттеглил в крепостта Таиф и е предприел мекри за отбрана. Непримирият ухабия е разположил военния си лагер в Мелис, близо до Таиф, в края на шеввал през 1217 [1802] г. Той дори е потърсил помощта на коравосърдечния и подъл емир на Бише Салим бин Шекбан, чието сърце е било пълно с вражда към исляма. Салим е имал на свое разположение двадесетима пустинни шейхове, всеки с армия от 500 ухабитски разбойници, в допълнение към група от хиляда души под собствената команда.

Под ръководството на шериф Галиф ефенди “рахметуллахи алейх” таифяните храбро са нападнали мародерите в Мелис и са убили 1500 души от разбойниците на Салим бин Шекбан, който, заедно с оцелелите, е избягал. Те обаче, след като са се реорганизирали, нападнали отново Мелис и разграбили тамошното население. Шерифът е отишъл в Джида, за да потърси военна помощ ала това е хвърлило таифяните в паника и те повечето са избягали тайно от

258 Еййуб Сабри паша е починал през 1308 [1890] г.

града заедно със семействата си. Макар че таифяните в крепостта са успели да отблъснат поредица от ухабитски атаки, те са развели бялото знаме, защото врагът непрестанно е получавал подкрепления и набирал мощ. Мюсюлманите са съобщили, че ще се предадат при условие, че получат гаранция за живота и честта. От друга страна обаче, те не са знаели, че врагът е започнал да се оттегля заради многото жертви, които е дал през същия ден. Таифският пратеник, който е бил натоварен със задачата да се споразумее с врага, тъй като е имал подъл и зъл характер, започнал да вика зад бягащия враг и да казва: “Шейх Галиб избяга поради страх от вас! Таифяните не са в състояние да издържат повече. Те ме изпратиха да ви съобщя, че ще предадат крепостта и ви молят за извинение. Аз обичам ухабиите. Върнете се обратно! Прояхте толкова много кръв, че не би било правилно да се върнете без да превземете Таиф. Кълна се, че таифяните ще предадат крепостта незабавно и ще приемат каквото и да поискате.” Тази напразна загуба на Таиф е станала по вина на шериф Галиб. Ако той беше останал в града, мюсюлманите нямаше да бъдат сполетени от тази беда.

Както е казано “Предателите са страхливци!” и ето защо ухабитите не поискали да повярват на вестоносеца. Но, виждайки бялото знаме на крепостта, решили да изпратят човек, който да разследва ситуацията. Таифяните са изтеглили пратеника с въже нагоре към крепостта, който им е казал: “Ако искате да се предадете и да си спасите живота, изкарайте и съберете всичкия си имот тук.” После, с усилията на един мюсюлманин на име Ибрахим, те са изпълнили заръката му. “Това не е достатъчно! С толкова имот няма как да бъдете опростени! Донесете още!” – казал ухабията. После е подал един бележник и заповядал: “Напишете имената на онези, които не дават! Мъжете са свободни да отидат, където пожелаят ала жените и децата ще бъдат оковани във вериги!” Въпреки че са го помолили за малко благосклонност, той е станал съвсем агресивен и груб. Ибрахим, изчерпвайки търпение, ударил ухабията с камък по гърдите и го умъртвил. Еретиците се възползвали от това объркване и нападнали крепостта, без да получат отпор с оръдия и куршуми. Изпочупили с жезла портите, нахлули вътре и се захванали да убиват всеки срещнат, без значение дали е мъж, жена или дете. Те дори са разкъсали пеленачетата. По улиците е потекла кръв като река. Нападнали къщите и плячкосали всичко

навред. Вилняли и бушували в града до залез слънце. Те не могли да проникват в каменните къщи в източната част на крепостта, но са ги подложили на дъжд от куршуми. Един мародер, в обръщение към техните жители, е извикал: “Простихме Ви! Може да отидете, където си искате – заедно с жените и децата.” Онези от тях, които са повярвали и тръгнали, били събрани на един хълм. Повечето от тях са били деца или жени; ухабитите са ги оградили и ги оставили гладни и жадни дванадесет дни наред. Всички те са били мюсюлмани с добро потекло, които са израснали в благоденствие. Ухабитите са посягали на тях словесно и са ги измъчвали с камъни и тояги. Извиквали ги един по един, биели ги и казвали: “Къде скрихте имотите, кажете!” А на онези, които се молели за милост, казвали: “Краят ви приближава!”

Ибни Шекбан, след като не е успял да нахлуе в каменните къщи след дванадесет дни, обещал на техните жители, че ще прости на онези, които излязат и предадат оръжие. Мюсюлманите са повярвали и излезли, но Ибни Шекбан е заповядал да завържат техните ръце за гърбовете им и ги е закарал при останалите мюсюлмани на хълма. После ухабитите са избили 360 мъже, заедно с жените и децата на хълма “рахметуллахи алейхим еджма’ин”. Дни наред са сторили животните да тъпчат техните тела и не са ги заровили в продължение на шестнадесет дни, за да бъдат изядени от хищни животни и птици. Ограбили мюсюлманските къщи и събрали на огромна купчина всички вещи, пред портата на крепостта. Една пета от всичко това и изетите жълтиците са били изпратени на Сууд, а останалата част е била разпределена между тях. Освен отнесеното от предателите и дъждовете, в ръцете на ехли суннет (покъсно) са преминали 40 000 рияла злато и безброй ценни вещи. Десетте хиляди са били раздадени на жените и децата, а останалото е било продадено на безценица по пазарите.

Ухабитите са разкъсали всички копия на Коран-и керим, тефсирите, сборниците с хадиси и различните ценни ислямски книги от библиотеките, месджидите и къщите, и са ги хвърлили на земята. Те са изработили цървули от позлатените кожени корици на мусафите и ислямските книги и са ги обули на мръсните си крака. По цървулите са били написани свещени айети и ценни писания. Страниците на тези ценни книги, захвърлени наоколо, са били толкова многобройни, че по улиците на Таиф не е имало къде да се стъпи. Макар че Ибни Секбан е бил наредил да не се късат само копията

на Коран-и керим, бандитите ухабита – които са били докарани от пустините на Арабия, само за събиране на плячка, и които не са познавали Коран-и керим – разкъсали всички мусхафи, до които са се добрали, и разпръснали листите по земята и ги натъпчили. Само три копия на Коран-и керим и един сборник “**Бухари**” са били спасени от грабежа на големия град Таиф.

Чудо: По време на грабежа времето е било спокойно и безветрено. След разотиването на бандитите е настанала буря. Вятърът е вдигнал във въздуха всички страници и ги е отнесъл. Никой не е узнал къде са отишли и не е намерил и един паднал лист на земята.

За шестнадесет дни горещото слънце е разложило труповете на мъчениците на хълма. Наоколо се е разнесла ужасна воня. Мюсюлманите са помолили и плакали пред Ибни Шекбан, за да им разреши да погребат роднините. Когато той най-накрая се е съгласил, мюсюлманите са изкопали две големи ями. Сложили вътре вонящите трулове на своите бащи, дядовци, роднини и деца и ги покрили с пръст. Сред телата не имало такъв, който да е бил цял и разпознаваем; от някои са били останали половината, а от други – една четвърт. Някои части са били разнесени далече от грабливите птици и животни. Тъй като тяхната миризма е подразнила дори и ухабиите, те позволили на мюсюлманите да ги съберат. Му’мините са обиколили околността и събрали парчетата, които ги заровили в две големи ями.

Разбойниците нарочно са оставили шехидите незаровени – докато се разложат телата им – за да се изгаврят с тях и отмъстят. Стих:

***Падането е причина за извисяване, не тъжи,
сградата не се поправя ако не заприлича на руини.***

Степените на шехидите “рахметуллахи алейхим еджма’ин” – чиито тела са били разкъсани от хищници и се развоняли – се увеличават в пъти при Аллаху теаля.

Грабителите са изравнили със земята тюрбетата на Есхаб-и кирам, евлиите и улемите, след като са изклали мюсюлманите в Таиф, плячкосали техните имоти и пари, и си ги разпределили. Когато сринали тюрбетата на Есхаб-и кирам, те са решили да изкарат тялото на хазрети Абдуллах ибни Аббас (който е бил един от големците на Есхаба и любимците на Расулюллах) и да го изгорят. Ухабитите са ударили земята с кирка, на когато наоколо се е разнесла приятна миризма, те

се изплашили и си казали: “В този гроб има голям сатана. Нека да не си губим време с копаене, а директно да го взривим с динамит.” Макар че са донесли барут в големи количества и се постарали много, те не са успели да го запалят. Накрая се отказали изумени и оставили този благословен гроб изравнен със земята години наред. По-късно сеййид Ясин ефенди е поставил там много хубава сандука и предотвратил забравянето на мястото на скъпия за мюсюлманите гроб.

Бандитите са се опитали да изкопаят гроба на сеййид Абдулхади ефенди и на много други евлии “рахиме-хумуллаху теаля”, но всеки един от тези покойници е проявил керамети и ухабитите не са успели да постигнат своето. Срещнатите извънредни трудности са ги отказали от изпълнението на тези зли помисли.

Проклетниците Осман Мудайики и Ибни Шекбан са наредили да се рушат джамиите и медресетата, наред с тюрбетата. Ясин ефенди, който е бил велик сунитски учен, ги попитал: “Защо искате да съборите месджидите, при условие, че те са изградени за изпълняване на групов намаз? Безсмислено е да искате да ги сринете заради гроба на Абдуллах ибни Аббас “радияллаху анхума”, при условие, че гробът е в тюрбето, което е извън големия месджид. Следователно, няма нужда да разрушите месджида!” Осман Мудайики и Ибни Шекбан не са успели да му отговорят. Един зъндък, измежду тях, на име Мату е направил следното абсурдно изявление: “Всичко, което е съмнително, трябва да бъде унищожено!” Ясин ефенди е попитал: “Може ли да има съмнение в месджидите?” Този въпрос е затворил устата на ухабията. След дълго мълчание Осман Мудайики е продумал: “Няма да послушам нито един от вас! – после се обърнал към изпълнителите и заповядал – Не докосвайте месджида, но унищожете тюрбето!”

39- След като изклали мюсюлманите в Таиф, подлещите нападнали Мека, но тъй като е било сезонът за хадж, не се осмелили да влязат в града. Междувременно шериф Галиб ефенди е бил в Джиди и събирал армия срещу ухабитите. Народът на Мека, уплашен от трагедията в Таиф, изпратил комитет до ухабитския командир и го помолил за милост. Еретиците са влезли в Мека през мухарем 1218 [1803] г. и разпространили своите вярвания. Те предупредили, че ще убият онези, които просещават гробовете и се молят до тюрбето на Расуллолах. Четиринадесет дни по-късно те нападнали Джиди, за да заловят шериф Галиб ефенди. Той ги е атакувал храбро от крепостта

Джида и избил повечето хайдути, а останалите живи са побягнали в Мека. Поради настояването на меканците, те назначили брата на шериф Галиб ефенди шериф Абдулмуин ефенди за емир на Мека и се върнали в Дерийе (Дария). Шериф Абдулмуин ефенди приел това, за да опази населението на града от ухабитските издевателства.

Шериф Галиб ефенди е дошъл в Мека – заедно с валията на Джида Шериф паша и тамошната войска – тридесет и осем дни след разгрома на мародерите. Той е прогонил и останалите хайдути в Мека и отново поел нещата в свои ръце. В същото време бандитите са нападнали селата край Таиф и изклали много хора, за да отмъстят на меканците. Те назначили кръволака Осман-ул-мудайики за валия на града. Той е събрал хамариите около Мека и обсадил града с голяма войска през 1220 [1805] г. Меканците изпитали големи страдания и глад в продължение на месеци. През последните дни на обсадата дори не е останало куче за ядене. Шерифът е разбрал, че няма друг изход, освен да се споразумее с врага, за да спаси живота на гражданите. Той е предал града при условие, че ще остане емир и животът и притежанията на мюсюлманите ще бъдат в безопасност.

След като са завладели Мека, те нападнали и Медина. Нахлули в града и разграбили най-ценните исторически вещи на света, които са били събирани в Хазине-и Небевийе за повече от хилядолетие. Те се отнесли към мюсюлманите по толкова гнусен начин, че тяхното написване тук е невъзможно. После се върнали обратно в Дария, след като назначили за валия човек на име Мубарек бин Магиан. Те останали в Мека и Медина за седем години и не допуснали до Мекка сунитските хаджии. Покрили Кябе с две покривала от черен плат, наречени кайлан. Те забранили да се пуши наргиле и пребивали жестоко всеки, който е дръзнал да престъпи забраната. Междуременно меканците и мединците изобщо не се долижавали до ухабитите и не ги харесвали.

Еййуб Сабри Паша “рахиме-хуллаху теаля” в първия том на книгата си “**Мир’ат-ул-Харамейн**”, която е била отпечатана през 1301 [1883] г., разказва за изтезанията на ухабитите над мюсюлманите в Мека по следния начин:

Изтезанията над мюсюлманите в благословения град Мека и поклонниците, идващи всяка години, са били толкова многобройни, че тяхното изброяване не е възможно.

Главатарят на кръвоийците, Сууд, е изпращал често заплашителни

писма до меканците и техния водач шериф Галиб ефенди. Макар че на няколко пъти е обсадил Мека, той не е успял да превземе града до 1218 [1802] г. Шериф Галиб ефенди, заедно с валията на Джида, събрал лидерите на поклонническите кервани от Шам и Египет пред 1217 г. и им казал: “Хайдутите възнамеряват да нападнат благословения град Мека. Ако ми помогнете ще можем да заловим техния лидер Сууд.” За съжаление обаче предложението му не било прието. При това шериф Галиб ефенди е назначил своя брат шериф Абдулмуин за заместник и заминал за Джида. Когато Шериф Абдулмуин е станал емир на Мека, той е изпратил петима сунитски учени – а именно Мухаммед Тахир, сеййид Мухаммед Ебу Бекр, Мир Гани, сеййид Мухаммед Аккаш, Абдулхафъз Аджеми – при Сууд бин Абдулазиз за прошка и добра воля през 1218 г. Сууд приел предложението му и отишъл с войниците си в Мека. Той е назначил Абдулмуин за управител на окръга и разпоредил унищожаването на всички тюрбета и гробове, защото според ухабитската вяра хората в Мека и Медина не се покланят на Аллаху теаля, а на тюрбетата; и че ако всички тюрбета и гробове бъдат унищожени, те ще запознат да се кланят отново на Аллаху теаля. Според Мухаммед бин Абдулвеххаб всички мюсюлмани след 500 [1106]-а г. са умрели като безбожници и езичници; че истинският ислям е разкрит на него; че ухабиите не бива да се погребват до политеисти.

Сууд е нападнал Джида, за да завземе града и залови шериф Галиб ефенди “рахметуллахи алейх”. Въпреки това хората в Джида са дали ръка за ръка с тамошните османски войски и със самоотвержена борба са нанесли тежко поражение на ухабиите. Сууд е реорганизирал бягащите и се е завърнал в Мека.

Шериф Абдулмуин ефенди “рахиме-хуллаху теаля” се е преструвал на приятел на ухабиите с цел да опази меканските мюсюлмани от клане и изтезание, но свирепите ухабии ежедневно са увеличавали тежестта на мъченията и кражбите. Виждайки че не е възможно да се води мирно съжителство с тях, той е изпратил вестonosци до шериф Галиб ефенди “рахиме-хуллаху теаля”, като им е възложил да кажат: “Сууд е в Мека, заедно с войниците, които са разположени на шатри в площата Муалля. Ако дойдеш с малко воини ще може да го заловиш.”

Щом шериф Галиб ефенди “рахиме-хуллаху теаля” е научил това, той е взел избраните си войници, заедно с губернатора на Джида Шериф паша, и една нощ е нападнал ухабиите в Мека. Той е обкръжил

техните шатри, но Сууд е успял да избяга. Еретиците (войните на Сууд) са казали, че ще предадат оръжие ако получат прошка. Желанието им е било прието и така градът се е спасил от угнетителите. Този успех е изплашил ухабиите в Таиф и те също се предали без кръвопробитие. Тогаво кръвопиецът Осман Мудайки е избягал в планините на Йемен заедно с хората си. Шериф Галиб ефенди – научавайки, че изкараните от Мека ухабии са започнали да ограбват селяните и племената в провинцията – изпратил вестоносци до племето Бени Сакиф и им заповядал: “Отидете в Таиф и щурмувайте ухабиите! Заловените от тях са ваши!” Племето Бени Сакиф, за да отмъсти на грабителите, е нападнало и спасило града.

Осман Мудайки, от друга страна, е събрал неуките и дивите селяни от йеменските планини и заедно с ухабиите, които е срещнал по пътя си, обсадил Мека. Гражданите са изпитали тежки затруднения за три месеца. Шериф Галиб ефенди е направил десет безуспешни опита за пробиване на обръча. Хранителните запаси се изчерпали. Цената на хляба се е увеличила до пет, а на маслото до шест риала. Заедно с това, по-късно не е останал и продавач на тези стоки. Народът е започнал да яде котки и кучета, докато не свършат и те. После се заловили да ядат треви и листа, и когато са привършили и те, предали града на Сууд при условие, че няма да пролива кръв и измъчва хората. Шериф Галиб ефенди е нямал вина в този провал, но е нямало да попадне в тази ситуация ако беше призовал за помощ съседните племена, които му се подчинявали. Преди това меканците дори са идвали при него да го молят: “Ние ще издържим на обсадата до времето за хадж ако помолите за помощ племената, които ни обичат. И щом пристигнат хаджиите от Шам и Египет, ние ще получим възможност за спасение.” Шерифът им е отвърнал: “Можех да го направя преди, но вече е късно.”, с което е признал предишната си грешка. Заедно с това, той не е желал да се предаде, също, ала меканците му казали: “Вашият благословен предшественик Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” също е имал споразумение с врага. И вие се уговорете с неприятеля и ни освободете от този проблем. С тази постъпка ще сте последвали суннета на Расулюллах, защото той е изпратил хазрети Осман [от Худейбийе] до племето Курайш в Мека за сключване на споразумение.” Шериф Галиб ефенди до последно е отложил изпълнението на тази идея. Когато народът е изпаднал в състояние, в което е нямало вече как

да издържи, шерифът е приел да се сговори с ухабиите под натиска на човек на религията на име Абдурахман. Това поведение е било хитро от страна на шериф Галиб ефенди, защото с посредничеството на Абдурахман той е предотвратил изтезаването на мюсюлманите. От друга страна, той си е спечелил благосклонността на народа и войската, като им е казал: “Сключих споразумение по нежелание, иначе щях да изчакам до времето за хадж.”

След споразумението Сууд бин Абдулазиз е влязъл в Мека. Той е покрил благословеното Кяабе с груб филц и смъкнал шерифа от позицията му. Започнал е да акатува всичко наоколо, подобно на фараона, и да подлага хората на немислими мъчения. Тъй като не е дошла помощ от османците, шерифът се е обидил и разпространил слуха, че завладяването на Мека от Сууд е продиктувано от разпуснатостта на османлиите. Междувременно той е подбуждал Сууд да не позволява на египетските и шамски поклонници да влизат в града, за да провокира османското правителство да предприеме действия срещу ухабиите.

Това поведение на шерифа е озверило още повече Сауд и той е увеличил изтезанията. Той е измъчил и избил по-голямата част от учените на ехли суннет и видните и богати хора в Мека. Изплашил е тези, които не се обявяват за ухабии. Накарал е свои хора да викат по улиците: “Приемете религията на Сууд! Търсете подслон под неговата широка сянка!” Той е принудил мюсюлманите да приемат религията на Мухаммед бин Абдулвеххаб. Броят на верните хора, които биха могли да защитят истинската религия и мезхеб, е останал много малък, както се е случило по-рано и в пустинята.

Шериф Галиб ефенди, виждайки трагичността на състоянието, разбрал, че ислямът ще бъде унищожен в Хиджаз и свещените градове, подобно на състоянието в пустините. Изпратил послание до Сауд, казвайки: “Ако не напуснеш Мека след поклонението хадж, няма да устоиш на османската армия, която ще бъде изпратена от Истанбул. Ще те заловят и убият. Недей да оставаш в Мека след хаджа, отиди си!” Това послание не е помогнало с нищо, освен да разяри още повече Сууд и да увеличи неговата жестокост.

Във време, когато е сипел наоколо жарта на гнета и зверството, Сууд бин Абдулазиз е извикал един от ехли суннитските учени и го попитал:

- Жив ли е хазрети Мухаммед “алеихисселам” в гроба или е мъртъв като всеки друг човек, съгласно нашата вяра?

- Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е жив по непонятен за нас начин.

Сууд му е задал въпроса, защото е очаквал този отговор от него, на базата на който да го изтезва и убие.

- Щом е така, покажи и на нас, че да повярваме! Ако ми отговориш простовато, ще стане ясно, че упорстваш в приемането на моята истинска религия и поради това ще те убия.

- Няма да се опитам да те убеждавам с доказателства. Хайде, нека да отидем заедно в лъчезарната Медина и да застанем пред Муваджехе-и сеадет. Аз ще поздравя Мухаммед “алеихисселам” и ако той отговори, ще повярваш и видиш, че той е жив в благословения си гроб и чува и отговаря на тези, които го поздравяват. Ако не получим отговор на поздрава, ще стане ясно, че е лъжа и ще може да ме накажеш както си искаш.

Сууд е побеснял при този отговор, защото ако беше направил това, щеше да стане неверник и езичник според своите убеждени. Той се е изумил, защото е нямал достатъчно знания, за да отговори. За да не се изложи, освободил ислямския учен. После е заповядал на един от слугите си да убие този човек и да съобщи за изпълнението. Въпреки това, ухабията, с предопределението на Аллаху теаля, не е намерил възможност за покушение. Вестта за ужасната замисъл на Сууд се е разнесла от уста в уста и този муджахид (борец) – разбирайки, че не е правилно да остава в Мека повече – се е преселил другаде.

Сауд, след като е научил за това напускане, изпратил наемния убиец подир този борбен мюсюлманин. Ухабията е пропътувал дни и нощи с мисълта, че ще спечели много севаб ако убие един сунит. Когато е успял да настигне муджахида, той е видял, че преследваният е умрял от нормална смърт преди малко. Еретикът е привързал неговата камила на едно дърво и отишъл за вода до един кладенец. Когато се е завърнал, той е открил единствено животното, а трупът бил изчезнал. После е отишъл при Сууд и му казал за случилото се. Сууд отвърнал: “Да! Аз сънувах, че този човек се изкачва до небето сред гласове на зикр и тесбих. Хора със сияйни лица казваха, че трупът е на един кой си човек и е бил възнесен в небето поради правилната си вяра

в последния Пейгамбер “салляллаху теаля алейхи ве селлем”.” След това, наемният убиец е рекъл: “Значи ти си ме изпрати да убия един такъв ценен човек! Въпреки че си видял благословиите на Аллаху теаля, с които го е дарил, ти продължаваш да не коригираш еретичните си убеждения!” и го нагрубил. После наемникът се е разкалял за всичко сторено, за разлика от Сууд, който дори не го послушал. Главатарят на ухабиите е назначил Осман бин Мудайики за управител на Мека и се завърнал в Дария.

По-късно той е завладял и лъчезарната Медина. После е тръгнал за Мека с желаещите за поклонение и онези, които са можели да говорят добре. Хората на религията, които са били натоварени със задължението да възхваляват и разпространят ухабизма, са вървяли най-отпред. Когато са влезли в Месджид-и харам, еретиците са започнали да четат и обясняват книгата на Мухаммед бин Абдулвеххаб (петък, 7-и мухарем 1221 [1806] г.) ала учените на ехли суннет са им дали необходимите отговори.²⁵⁹ Сууд бин Абдулазиз е пристигнал десетина дни по-късно и се настанил в конака на шериф Галиб ефенди на площата Муалля. Той е покрил с част от своето покривало шериф Галиб ефенди като демонстрация на приятелство. И шерифът, по същият начин, е отвърнал с проява на привидно приятелство. После заедно са отишли до Месджид-и харам и изпълнили таваф около благословеното Кяабе.

Междувременно, новината за приближаването на кервана на дамаскинските поклонниците се е разчула в Мека. Сууд е изпратил Мес’уд (Месуд) бин Мудайики до кервана и им съобщил, че няма да ги допусне до града. Месуд се е срещнал с тях и рекъл: “Вие пренебрегнахте придишното споразумение. Сууд бин Абдулазиз ви беше пратил вест със Салих бин Салих. Той ви каза да дойдете без войски. За какво сте докарали тези воини? Нямате позволение за влизане в Мека поради неизпълнение на заповедта.” Лидерът на кервана Абдуллах паша е изпратил Юсуф паша при Сууд, за да поиска позволение и да съобщи, че са дошли за хадж. Сууд е отвърнал на вестоносеца: “О, паша! Щях да ви избия всичките ако не се боях от Аллах. Оставете торбите със злато, които носите за народа на Харамейн и арабските селяни, и се върнете назад, без да отлагате! Аз ви забранявам да се покланяте тази година!” Юсуф паша е предал

259 Тези отговори са събрани в книгата “Сейф-ул-Джеббар”.

торбите със злато и се върнал обратно.

Новината за възпрепятствания дамаскински керван е хвърлила в ужас мюсюлманите. Меканските мюсюлмани са плакали и стенали, мислейки че и за тях ще бъде забранено да отиват на Арафат. По-късно, на следващия ден, те са получили разрешение, но им е били забранено да ползват махфе или паланкина. Всички, дори съдиите и улемите, са одишли на Арафат с магаре или камила. Хутбето е било изпълнено от един ухабия, вместо кадията на Мека. После, след хаджа, всички се върнали обратно в Мека.

Сууд, след връщане от Арафат, е отнел от длъжност кадията на Мека Хатиб-заде Мухаммед ефенди и на негово място е назначил ухабия на име Абдуррахман. Той, от своя страна, е призовал Мухаммед ефенди, мединския молла Суада бей и накиб (председателя на шерифите в Мека) Атайи ефенди. Накарал ги е да седнат на земята върху филц и ги призовал да се врекат във вяроност към Сууд. Тези улеми – съгласно ухабитската вяра – са казали “Ля иляхе илляллах вахдеху ля шерике лех”, стиснали ръце и отново седнали на пода. Сууд се е засмял и казал: “Поверявам вас и дамаскинските поклонници на Салих бин Салих. Той е от лоялните хора и разчитам на него. Давам ви позволение да отидете в Шам ако платите 300 куруша за всяка камила за махфе и носене на товар и 150 куруша за магаре. Тези ниски цени са голяма проява на благосклонност към вас. Ще имате възможност – благодарение на моята закрила – да пътувате в удобство и радост. Всички поклонници ще бъдат третирали еднакво и това е моето правосъдие. Аз написах писмо до османския султан хазрети Селим III “рахметуллахи алейх”. Помолих го да въведе забрана за строежа на тюрбета, принасяне на жертвено животно за мъртите и отправяне на два в тяхно име.”

Сууд е останал в Мека четири години. Мухаммед Али паша, губернаторът на Египет, е отишъл в Джида през 1227 [1812] г. по заповед на османския султан Махмуд Адли “рахметуллахи теаля алейхима”. Египетските войски, изпратени от Джида и Медина, са успели, след кръвопролитно сражение, да прогонят Сууд от Мека.

40- Сюлейман хан I – седемдесет и петият халиф на мюсюлманите и десетият османски султан “рахметуллахи алейх” – е възстановил стените около лъчезарната Медина, поради които градът не е пострадал от набези на мародери в продължение на 274 години и мюсюлманите

са заживели в уют и мир. Това състояние е продължило до началото на 1222 [1807] г., когато са попаднали в ръцете на Сууд.

Сууд (след завладяването на благословения град Мека и подкупването на околните селяни със злато от Лондон) е изпратил селските разбойници към Медина. Назначил за техни командири братята Бадай и Нади. По пътя злодеите са плякосали мюсюлманските села и отнели живота на много му'мини (вярващи). Повечето от мединските села са били изгорени и сравнени със земята. Мюсюлманите, които са следвали правилния път, показан от учените на ехли суннет “рахметуллахи алейхим еджма'ин”, са били изколени. Опожарените села и умъртвените мюсюлмани са били толкова многобройни, че никой не е успял да направи приблизителна оценка на щетите. Хората от селата край Медина са приели ухабитските убеждения от страх от кражба, изтезание и смърт. Те станали слуги и роби на Сууд, който е изпратил писмо до Медина по Салих бин Салих. Преводът на това писмо е както следва:

“Започвам с името на Собственика на Къяметския ден. Съобщавам на улемите, длъжностните лица и търговците на Медина, че спокойствието и мирът на този свят са само за напътнените. О, мединци, призовавам Ви към истинската религия! В 19-и и 85-и айет на сура Ал-и Имран по смисъл се казва: **“Правилната религия при Аллах е ислямът. Религията на онези, които приемат вяра, различна от исляма, няма да бъде приета и ще понесат загуба в Сетния ден!”** Аз искам да знаете за Моите чувства към Вас; аз усещам обич и привързаност към народа на Медина. Желая да дойда при Вас и да остана в града на Расулюллах. Ако ме слушате и се подчинявате, няма да имате притеснения и мъки. Хората на Мека видяха само добро от мен. От Вас искам отново да станете мюсюлмани. Ще сте в безопасност от грабеж, убийство и мъчение ако съблюдавате повелите ми. Аллах ще Ви закриля и аз ще бъда Ваш защитник. Изпращам това писмо до Вас по моя доверен човек Салих бин Салих. Прочетете внимателно и вземете възместно решение с него! Неговите слова са като моите.”

Това писмо е хвърлило мединците в ужас. Те вече са били узнали за мъченията и клането над жените и децата “рахметуллахи теаля алейхим еджма'ин” в Таиф, преди няколко дни, и настръхнали от уплаха. Не могли нито да потвърдят, нито да отхвърлят писмото на

Сууд бин Адбулазиз; т.е. не се отказвали нито от живота, нито от религията.

При отсъствие на отговор, главатарят на бандитите, Бедай, е нападнал град Йенбу, който е служел като пристанище на Медина. Той – след неговото завземане – е обсадил Медина и започнал атака срещу Анбарийската порта на стените. Точно през същия ден са пристигнали поклонниците от Шам с лидер Абдуллах паша. Дамаскинците, щом зърнали обсадения град, се захванали на бой с хайдутите, заедно със своите придружаващи воители. След двучасовата кървата схватка двеста еретици са паднали мъртви, а останалите се разбягали.

Мюсюлманите в Медина са имали възможност да се радват на мир и спокойствие до приключването на поклонението на Абдуллах паша. След това – когато хаджиите си тръгнали – изменникът Бадай е обсадил града отново; превзел Куба, Авали и Курбан, където е построил две табии. Прекъснал връзката на града с външния свят, опустошил водоснабдителната мрежа “Айн-и зерка” и оставил мюсюлманите без храна и вода.

Чудо: Когато водоносната мрежа е била разрушена и в града не е останало вода, водата на кладенеца в Бахче-тур-Расул се е увеличила, а твърдостта и горчивината ѝ изчезнали. Благодарение на това никой мюсюлманин не е изпитал жажда. По-рано обаче този кладенец е бил всеизвестен със своята горчива вода.

Обсадата се е проточила с месеци. Мюсюлманите са издържали на тежки изпитания с надежда, че ще дойдат поклонниците от Шам и ще ги спасят отново. Един ден – когато хаджиите са пристигнали, най-накрая – техният главатар Ибрахим паша, виждайки че няма достатъчно войска за успешна борба, е казал на мединците да предадат града. Мюсюлманите, обаче, са предположили, че Ибрахим паша е казал това, след като се е уговорил с Бедай и получил обещание, че няма да се измъчват и убиват мюсюлмани. Те написали писмо до Сауд и го изпратили по четирима представители на име Мухаммед Таййар, Хасен Чавуш, Абдулкадир Илийас и Али. Преводът на това писмо е както следва: “Ние долагаме на Вас уважението и селяма, които Ви се полагат. Нека Аллаху теаля да увенчае с успех делата Ви, които са съвместимите с Неговото доволство! О, шейх Сууд, емирът на дамаскинските поклонници Ибрахим паша дойде при нас. Видя, че Бедай е обсадил град Медина, че пътищата са блокирани и градът е

оставен без вода. Когато той поразпита за причината, научи, че всичко е станало по Ваша заповед. Ние се надяваме, че нямате никакви лоши помисли към мединците и затова си помислихме, че не сте информирани за тези грозни и безчовечни събития. Ние, първенците на Медина, се събрахме и решихме да Ви осведомим за нашето състояние. Ние единодушно ибрахме четиримата най-добри и чисти личности измежду нас и ги изпартихме до Вас, като пратеници. Молим Аллаху теаля да отреди тяхното завръщане с добри и радостни вести.”

Когато Сууд получил писмото, той се е отнесъл много сурово с посланиците и не се е засрамил да каже, че изпитва яд и омраза към народа на Медина. Пратениците го умолявали за прошка, многократно, и се нахвърлили върху мръсните му крака. Въпреки всичко, Сууд е казал: “От вашето писмо заключавам, че няма да приемете истинската ми религия, че няма да се подчините на заповедите ми и че се опитвате – подтикнати от глада и жаждата – да ме заблудите с благи слова. За вас няма друг изход, освен да се подчините на мен. Но ако приемете нещата само привидно – и сторите или продумате нещо нередно – ще ви сторя да ридаете и, подобно на таифяните, ще ви избия.” После Сууд е принудил мюсюлманите да се откажат от мезхебите.²⁶⁰

След принудителното приемане на заповедите, пратениците се върнали обратно в Медина. Тъй като силите на мединците били изчерпани (подобно на давец се човек, който в опита си да оцелее, се хваща дори за змия), те не успели да кажат нищо повече и предали крепостта в ръцете на седемдесетимата воители на Бедай, съгласно клауза седма от споразумението. Едно от условията на договора е гласяло унищожаване на всички тюрбета в Медина. Мединците, без желание и доволство, са изпълнили заръката, само и само, за да се опазят от мъчения. Въпреки че не го направили по своя воля, това дело е станало причина за много трагедии.

От писмата, изпратени до Истанбул за помощ, не били получили никакви отговори. Мединците, нямайки друг изход, заживели под мъчения и потисничество в протекание на три години. Когато най-сетне са загубили надежда за помощ от Истанбул, те написали писмо до Сауд и помолили за прошка и милост. Изпратили молбата до Дария с Хюсеин Шакир и Мухаммед Сегаи. Въпреки това, Сууд е отказал

---

260 Заблудите и еретични неща – за чието приемане са били насилвани посланиците от Медина – са разгледани обстойно в книгата “Тарих-и веххабийан”.

да приеме пратениците, защото е научил, че мединците са позовали Истанбул за помощ. Той се е отправил към Медина с голямо стадо хайдуги, за да увеличи потисничестото и изтезанията над мединците, които и без това са живеели под гнет и мъки от три години.

Всички варвари и селяни от пустините на Арабия са приемали Сауд за султана на Неджд. А глупакът и изменникът Сууд в писмата, които е изпращал насам натам, ползвал титлата “Имам-уд-Дер’ийейтил-медждийей вел-ахкям-ид-да’ветин Недждийей”.

Веднага щом нахлул в Медина, той е разпоредил да срутят тюрбетата. Възложил изпълнението на тази задача на не кой да е, а на прислужниците в тях. Преди това, макар мюсюлманите да са били разрушили повечето благословени тюрбета – както е изисквала трета клауза от договора, – те не са посмели да докоснат няколко от тях. Този път обаче, слугите е трябвало да го направят и започнали да ги събарят през сълзи. Служителят на тюрбето на хазрети Хазма “радияллаху анх”, в Ухуд, е казал, че е много стар, за да може да изпълни командата. При това Сууд е заповядал на един от своите подли роби да отиде и унищожи тюрбето. Уахабията се е качил на купола, за да започне рушенето оттам, но е паднал и умрял, и това е отказало мръсника Сууд от възнамерението му. Въпреки това, той е заповядал да откъртят поне вратата. След изпълнение на гнусната повеля, той се е качил на високо място – изградено на площата Минаха – и изнесъл реч. В обръщение към мединците е казал, че те всъщност не искат да му се подчиняват – а го правят от страх, – че са мунафъци и че упорстват в многобожието. После е добавил, по съвсем грозен и високомерен начин, че ако укритите в крепостта не дойдат и не се подчинят, ще пострадат от изтезанията, на които са били подложени мюсюлманите в Таиф.

Всички мюсюлмани са изпаднали в паника, когато портите на крепостта са били затворени и на всяка улица е било обявено, че всички трябва да се съберат на площада Менаха. Те предположили, че ще бъдат измъчвани до смърт, подобно на таифяните, и затова са отишли на площада, след като са целунали децата си по очите и се сбогували със съпругите си. Мъжете и жените са били събрани в две отделни групи и наклонили глави срещу сияйното куббе на благословеното тюрбе на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. Никого преди в историята си лъчезарната Медина не е виждала

такъв черен ден. Сууд е беснеел и буйствал с невиджана омраза към мюсюлманите, но Аллаху теаля, в името на берекета на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, е опазил града от кръвопролитие. След като е обидил мюсюлманите с грозни и лоши слова, несъвместими с благоприличието, той е настанил харамите си в мединската крепост. Назначил е подлеца Хасан Чауш – който е бил най-верният му слуга – за валия на Медина и се завърнал в Дериййе. Във времето за хадж е отишъл в Мека и после отново се е завърнал в Медина. След като дамаскиният керван се е отдалечил от Медина на два или три дни разстояние, Сууд е влязъл в сградата на съда. Без дори да му потрепне злокобното каменно сърце, той е сторил разбойниците да ограбят скъпоценните дарове; историческите произведения на изкуството; вещите, позлатени и орнаментирани с безценни скъпоценни камъни; избрани копия на Коран-и керим и редки книги, които са били държани в благословеното тюрбе на Расулюллах и съкровището на Месджид-и Небеви. Всички тези неща са били изпратени от ислямските султани, командири, хора на изкуството и ислямските учени от целия мюсюлмански свят в продължение на хиляда години. Въпреки тези неблагоприятия и низост, той не е успял да потули огъня на омразата срещу мюсюлманите и е заповядал да разрушат оцелелите тюрбета на Есхаб-и кирам и шехидите. Макар, че е направил опит да срути купола на благословеното тюрбе на Расулюллах “саллялаху алейхи ве селлем”, молбите и плачът на мюсюлманите са го възпряли; той се е задоволил само с разрушаване на Шебеке-и сеадет, но за щастие не е докоснал стените. После е заповядал да възстановят твърдината около Медина. Той е събрал граджаните в Месджид-и Неби, заповядал е да затворят портите на Месджид-и, качил се е на високо място и продумал:

“О, джемаат! Събрах ви тук, за да ви дам наставления и да ви предупредя да се подчините на моите заповеди. О, мединци! Днес вашата религия е вече завършена. Вие станяхте мюсюлмани и зарадвахте Аллах. Никога не се възхищавайте на фалшивата религия на вашите бащи и деди! Не искайте от Аллах милост за тях. Всички те умряха като политеисти. Всички те бяха езичници. Аз ви обясних – в книгите, които дадох на моите хора по религия – как да изпълнявате поклонения и да се молите на Аллах. Трябва да сте наясно, че вашите притежания, деца, съпруги и кръв ще станат мубах за моите войници ако не проявите подчинение към тях! Те ще ви завършат за въжета и

ще ви изтезават до смърт. В религията на ухабизма е забранено да се застава пред тюрбето на Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем”, с уважение, и да се чете салят и селям – както са правели вашите деди. Не бива да се застава пред тюрбето, а да се премине край него и да се каже само: “Есселяму аля Мухаммед”. Според иджтихада на нашия имам Мухаммед бин Абдулвеххаб това уважение е достатъчно за Пророка.”

Сууд – след още много подобни неприлични и вулгарни слова, които не смеем да запишем тук – е отворил вратите на Месджид-и сеадет. После е назначил своя син Абдуллах за валия на Медина и се е завърнал в Дария. Абдуллах бин Сууд, от друга страна, не е оставил зверство, което да не е практикувал в Медина. Тук трябва да се подчертае, че Сууд е изпълнил всички планове, подготвени в Лондон, благодарение на военната и финансова подкрепа на англичаните.

41- През онези години Османската държава е била заета с външни проблеми и се е опитвала да изгаси огъня на подстрекаваните от Англия въстания. Ето защо тя не е намерила възможност да помогне на мюсюлманите в Хиджаз срещу хайдутите. [Абдуррахман Шереф бей, директорът на **“Мектеб-и султани”**, в книгата си **“Фезлеке-и тарих-и девлет-и Османийе”**, отпечатана през 1325 [1909] г., казва: “През 1213 [1798] г. французите са окупирали Египет, който е бил спасен след дълги войни през 1216 г. Междувременно държавата е имала проблеми с разбойниците в Анадола и Румелия. През 1221 г. Русия е нападнала крепостите Хотин и Бендер. Британският флот, намирайки удобния момент, е нахлул в Мраморно море, добрал се е до Йеду-куле и бомбардирал крайбрежието. Англичаните са поискали да им се предаде османският флот в Халидж. С усилията на султан Селим III и длъжностните лица, по брега са били наредени повече от хиляда топа, от които се е стреляло по британските кораби. Врагът не успял да издържи дори десетина дни и избягал. Въпреки това, вътрешните врагове са предизвикали революция в Истанбул през 1223 г. и султанът е станал шехид. Една година по-късно Русия отново е преминала в офанзива и войната се е протекла до мирния договор в Букурещ от 1227 г.”] Когато през 1226 г. мъченията на Сууд над мюсюлманите и клеветите срещу исляма са достигнали до непоносимо ниво, халифът на мюсюлманите султан Махмуд II Адли “рахметуллахи алейх” е изпратил писмена заповед до губернатора на

Египет Мухаммед Али паша “рахиме-хуллаху теаля” за наказване на бандитите. Пашата е изпратил един армейски корпус от Египет под командата на своя син Тосун паша през месец рамазан. Тосун паша е завлазял град Янбу, пристанището на Медина, но е бил победен в тежко сражение между долината Сафра и прохода Джудейде, докато е напредвал към Медина през първите дни на зилхидже, 1226 г. Въпреки че пашата не е пострадал, повечето османлии са паднали шеходи. Мухаммед Али паша е изпитал големи страдания заради това нещастие и е тръгнал срещу тях лично с голяма армия, въоръжена с осемнадесет топа, три гаубици и още много други оръжия. През 1227 [1812] г. е преминал през Сафра и Джудейдийе и завзел много села без никаква борба, през месец рамазан. Мухаммед Али паша е действал много ловко и постигнал тези успехи с пари. Казано точно, той е взел тази идея от шериф Галиб ефенди, и за целта са похарчили 118 000 рияла. Ако и Тосун паша се беше консултирал с шериф Галиб ефенди, нямаше да загуби една голяма армия. Шерифът е бил емирът на ухабитите в Мека, но от сърце е желал да освободи града от тези разюздани хайдуги. В края на зилкаде Мухаммед Али паша е спасил и Медина, без кръвопролития. Тези победи са били докладвани в Египет, за да бъдат доложени, след това, на халифа. От радост, египетският народ е празнувал три денонощия. Добрите вести за победата са били известени на всички мюсюлмански държави. След това пашата е изпратил група войници в Мека – през пътя за Джида –, която е пристигнала в Джида през месец мухаррем 1228 г., след което е потеглила към крайната дестинация. Воините са влезли в града с лекота, следвайки плановете, изпратени тайно от шериф Галиб ефенди. Бандитите и техните командири са избягали от града и се укрили в планините, когато са чули, че османската дивизия напредва към Мека.

Преди това, през 1227 г., Сууд бин Абдулазиз се е върнал обратно в Дария – центъра на еретизма и развалата – след като е извършил поклонение и посетил Таиф, обикаляйки из местата, където е била пролята много мюсюлманска кръв. Когато е пристигнал в Дария, той е бил удивен от вестта, че свещените градове – първо Медина, а после Мека – са преминали в ръцете на османците. Междувременно османците са се насочили към Таиф. От страх, таифският угнетител Осман-ул-Мудайки и воините му са избягали от града и така той е

бил завладян без сражение. Добрата новина е била доложена на халифа на мюсюлманите в Истанбул – султан Махмуд хан-и Адли “рахиме-хуллаху теалья” – който се е зарадвал много и отправил благодарност на Аллаху теалья. Той е благодарил и на Мухаммед Али паша, изпратил подаръци за него и му наредил да отиде пак в Хиджаз за инспекция и контрол на хайдутите.

Мухаммед Али паша отново е потеглил от Египет, подчинявайки се на султан Махмуд хан. Междувременно шериф Галиб ефенди е отишъл с османската войска в Таиф и се заел да търси кръвожадния валия Осман. След добре организирани действия, те успели да го заловят. После го изпратили в Египет, а оттам в Истанбул. Мухаммед Али паша – когато е пристигнал в Мека – изпратил шериф Галиб ефенди в Истанбул, а на негово място назначил брат му Яхия бин Мес’уд “рахиме-хуллаху теалья” за емир. През мухаррем 1229 г. е бил заловен и изпратен в Истанбул мародерът Мубарек бин Магъан. Тези двама бандити, които са проляли кръвта на хиляди мюсюлмани, са получили наказанията си, след като са били прекарани по улиците на Истанбул. Шериф Галиб ефенди, емирът на Мека от 26 години насам, е бил посрещнат сърдечно и с уважение. После е бил изпратен в Солун, където починал през 1231 [1815] г. Тюрбето му е отговорено за посетители.

След като свещените градове на Хиджаз са били разчистени от мародерите, едно отделение е било изпратено със задача да изчисти всички места до Йемен. Мухаммед Али паша е отишъл да им помага и така спасили целия район. После се е завърнал в Мека и останал там до реджеб 1230 г., след което е назначил сина си Хасан паша за валия и потеглил за Египет. Подлецът Сууд бин Абдулазиз – британската кукла, избила хиляди мюсюлмани, жени и деца – умрял в средата на 1231 г., а постът му е било зает от сина му Абдуллах бин Сууд. Мухаммед Али паша, след като се е завърнал в Египет, изпратил войска – предвождана от Ибрахим паша, неговия син – срещу Абдуллах. (Преди това събитие обаче, ухабията е бил сключил споразумение – с Тосун паша – за лоялност към османците, при условие, че ще бъде признат за управител на Дария. Въпреки това, споразумението не е било признато от Мухаммед Али паша.) Армията на Ибрахим паша е потеглила от Египет в края на 1231 г. и е пристигнал в Дария в началото на 1232 г. Абдуллах бин Сууд се е противопоставил на Ибрахим паша

с всички свои войници, но е бил заловен след много кървави сражения през месец зилкаде 1233 [1818] г. Добрата новина е била приветствана в Египет със сто оръдейни залпа и устроили седемдневни празненства. Всичко наоколо е било окачено със знамена. По минаретата са били произнасяни текбири и мунаджати.

Мухаммед Али паша е отдал голямо значение на изчистването на благословените градове на Арабия от разбойниците. Положил е много усилия за постигане на тази цел и изхарчил безброй жълтици. [Днес, с тъга и скръб, виждаме, че саудитското правителство полага усилие за разпространяване на еретичните си убеждения из цял свят и харчи още повече средства за това. Няма друг изход, в тази ситуация, освен да се научи истинският ислям от книгите на ехли суннитските учени, за да е възможна превенция срещу катастрофалните последици на безмезхебието.]

Абдуллах бин Сууд – заедно с престъпниците, които са изтезавали мюсюлманите – е бил изпратен в Египет. Всички те пристъпили в Кайро пред очите на безброй хора, през мухаррем 1234 г. Мухаммед Али паша е посрещнал техния главатар любезно и радушно. Между тях се е провел следният разговор:

- Много се борихте! – казал пашата.

- Войната е въпрос на късмет.

- Как оценявате сина ми Ибрахим паша?

- Голяма е смелостта му, но хитростта му е още по-голяма. Ние също се борехме с много усърдие, но стана това, което Аллах е пожелал.

- Не страдайте! Ще напиша писмо до халифа на мюсюлманите, с което ще се застъпя за Вас.

- Ще стане това, което ни е в съдбата.

- Защо носите това чекмедже с Вас?

- В нея държа безценните неща, които баща ми е взел от Худжре-и Небевийе. Ще ги предложи на преславния ни падишах.

Мухаммед Али паша е заповядал да отворят чекмеджето и там намерили три орнаментирани безценни мусхафа, 330 големи перли, една смарагда и златни вериги – всички до един откраднати от Худжре-и Небевийе. Пашата е запитал:

- Това не е всичко, което е било взето от Хазине-и Небевийе. Би трябвало да има още много!

- Имате право! Но това е всичко, което можах да намеря в съкровището на баща ми. Той не е бил единственият, който е присъствал на плякосването на Худжре-и се'адет. Арабските началници, големците на Мека, слугите на Харем-и се'адет и емирът на града шериф Галиб ефенди са били съучастници в грабежа. Всеки взел, каквото взел, и то е станало негово.

- Да, е правилно е, ние намерихме много ценни неща при шериф Галиб ефенди “рахметуллахи алейх” и ги взехме.”

(Еййуб Сабри паша коментира в своя текст: “Трябва да се знае, че шерифът ги е взел с цел да ги спаси от грабежите на ухабиите. Мухаммед Али паша е казал: “Да, правилно е!”, не защото е повярвал, че шериф Галиб ефенди е плякосал въпросните вещи, а защото е потвърдил ухабията, който е изтъкнал истинската причина за малкия брой на нещата в чекмеджето.”)

След този разговор, Абдуллах бин Сууд и неговите съучастници са били изпратени в Истанбул. Тези свирепи бандити – убийци на хиляди мюсюлмани – са били обесени пред портата на двореца Топкапъ.

Ибрахим паша е разрушил крепостта Дария и се върнал обратно в Египет през мухарем 1235 г. Един от синовете на Мухаммед бин Абдулвеххаб е бил доведен в Египет, където е бил държан в затвора до смъртта.

След Абдуллах бин Сууд ухабитите са били оглавени от Терки бин Абдуллах, който е бил от същия род (1240 [1824] г.). Баща му Абдуллах е бил чичо на Сууд бин Абдулазиз. През 1249 г. Мешари, синът на Сууд, е убил Терки и поел властта. И Файсал, синът на Терки, е убил Мешари и застанал начело на ухабиите през 1254 г. Макар да се е опитал да се противопостави на войниците, изпратени от Мухаммед Али паша през същото година, той е бил заловен от мирлива (бригаден генерал) Хуршид паша и отведен в Египет, където е бил хвърлен в затвора. Тогава синът на Сууд, Халид бей, който тогава е живеел в Египет, е бил назначен за емир на Дария и изпратен в град Рияд. Халид бей е бил учтив човек с ехли суннитска вяра, получил османско възпитание. Ето защо той е успял да остане като емир само за една година и половина. Един човек на име Абдуллах

ибни Сезйан – претендиращ за лоялност към Османската държава – е превзел много села. После изведнъж е нападнал Дария и оглавил Неджд. Халид се е укрив в Мека, а Файсал – който е избягал от затвора в Египет, с помощта на Ибнуррешид, емирът на Джебел-и Семр – е нахлул в Неджд и убил Ибни Сезйан. Давайки клетва за вярност към Османската империя, той е бил назначен за емир на Дерийе през 1259 г. Той, до смъртта си през 1282 [1865] г., е удържал на думата.

Файсал е имал четирима синове на име Абдуллах, Сууд, Абдуррахман и Мухаммед Саид. След смъртта на Файсал, най-големият му син Абдуллах е бил назначен за емир на Неджд. Неговият брат Сууд е подел въстание, заедно с хората, които е събрал от остров Бахрейн през 1288 [1871] г. Абдуллах е изпратил най-малкия си брат Мухаммед Саид срещу Сууд, но войниците на Саид са били сразени в битката. Сууд е бил запленил от мечтата да завземе всички градове на Неджд, но тъй като Абдуллах е бил назначен за емир от Османската държава, ферик (генерал майор) Нафиз паша е бил изпратен с шеста армия срещу Сууд. Сууд и всички негови четници са били унищожени през 1291 [1874] г. С това Неджд е постигнал мир и спокойствие. Всички мюсюлмани отправили дуи за халифа “рахметуллахи алейх”. През 1306 [1888] г., обаче, Мухаммед ибн-ур-Решид е превзел Неджд и заловил Абдуллах.

По-рано, когато еретиците са нахлули в Йемен, те обърнали към ухабизма един милион диваци от Асир, живеещи в планините между Таиф и Сана. Мухаммед Али паша, след като е изчистил хайдутите, отложил проблема с тези местности за по-късно. Този район също е бил взет под контрол от османците по време на султан Абдулмеджид хан “рахметуллахи алейх” през 1263 г.

Народът на Асир е имал управници, които си ги избирали помежду си, и валии, назначени от Османската държава. Те често се бунтували срещу губернаторите с благ нрав, но приемали за ибадет да се подчиняват на собствените управници. Те дори се разбунтували и нападнали Худейде в Йемен по време на губернатора Курд Махмуд паша, но са били покосени от смъртоносния пустинен вярът сам. Макар че отново се разбунтували и нападнали Худейде през 1287 г., те не успели да нахлуят в града заради георичната отбрана на шепа османлийски войски. След това е била изпратена група войници под командването на Редиф шапа и скривалищата на разбойниците в

стръмните планини са били унищожени една по една, благодарение на прецизните планове и организацията на Радиф паша и офицерите от османския щаб. Огнищата на зло и размирие са били изчистени. Когато пашата се е разболял, на негово място е бил назначен Гази Ахмед Мухтар паша със задача да цивилизова диваците в пустините на Йемен и в планините на Асир, и да установи и разпространи там ислямските знания и морал.

Арабският полуостров е бил управляван от османците от 923 [1517] г., когато Явуз Султан Селим Хан “рахметуллахи алейх” е завладял Египет и станал първият халиф сред турците. Макар че градовете са били управлявани в пълен мир и спокойствие, номадите и навезките в пустините и планините са били оставени да бъдат управлявани от собствените си шейхове и емири. Тези емири от време на време се бунтували. Повечето от тях са станали ухабии и започнали да атакуват народа и да избиват и обират мюсюлманите. Те са ограбвали и убивали поклонниците.

През 1274 [1858] г. англичаните са организирали революция в Индия и унищожили тамошната ислямска държава. Междувременно са изкарали фитне и в Джида, но с политиката на Намък паша, валията на Мека, мирът е бил възвърнат след кратко време.

Всички непокорни и диви емири са били поставени под послушание и контрол на Османската държава през 1277 г.

В книгата “**Мир’ат-ул-харамейн**” е отбелязано, че през 1306 [1888] г. – датата в която е била написана книгата – в Арабския полуостров са живеели дванадесет милиона души. Макар че са били интелигенти и разбрани, те в същото са време са били и изключително невежи, жестоки и податливи към убийства. Тяхното подчитание към Сууд е обострило тези негативи.

Емирът Ибн-ур-Решид, правнук на Ибн-ур-Решид, се е борил с османците срещу англичаните по време на Първата световна война. Али, неговият син, е бил емир в град Хаил, който се намира на североизток от Медина. Той е починал през 1251 [1835] г. и е бил последван от неговия по-голям син Абдуллах ел-Решид, който управлявал тринадесет години. Най-големият му син и наследник, Таллях, е бил отровен от Файсал бин Сууд, в резултат на което се е побъркал и се самоубил с револвер през 1282 [1866] г. По-късно неговият брат Мут’еб е станал емир на Хаил, но Бендер бин Таллял –

две години по-късно – е убил чичо си Мут'еб и поел властта. Той, от друга страна, също е бил убит от Мухаммед ел Решид, неговия чичо. Той е превзел Неджд и Рияд. Заловил емира Абдуллах бин Файсал от рода на Сууд и го завел в Хаил. Абдуррахман, братът на Абдуллах бин Файсал, е побягнал със сина си Абдулазиз и потърсил убежище в Кувейт. Мухаммед ел Решид е починал през 1315 [1897] г. Той е бил наследен от сина на брат си, Абдулазиз ел Решид, чиято жестокост е станала причина за нов възход на ухабизма. Емирите на Рияд, Касъм и Бурейде се обединили с Абдулазиз, който тогава е бил в село Ел-Мухенна. Абдулазиз бин Абдуррахман бин Файсал е тръгнал от Кувейт за Рияд с дванадесет дромедари. Той една нощ е влязъл в Рияд през 1319 [1901] г. На едно угощение е убил Аджлан, губернатора на Рияд, назначен от Абдулазиз ибнур Рашид. Хората от Рияд, на които им омръзнало от жестокости, го избрали за емир. С това събитие е била основана Саудитската държава в Рияд. Много битки са били проведени в продължение на три години. Абдулазиз ибн-ур-Решид е бил убит. Османците се намесили в спора през 1333 [1915] г. и е било постигнато споразумение с Абдулазиз ибн-ус-Сууд, при условие, че той ще бъде главният служител в Рияд. По-късно между решидите и саудитците се е състояло срежение в Касъм. Абдулазиз е претърпял поражение и се оттеглил в Рияд.

На 17 юни 1336 [1918] г. Абдулазиз бин Абдуррахман, с насърчаването на англичаните, е публикувал декларация, в която казва, че шериф Хюсеин и хората с него в Мека са неверници и че прави джихад срещу тях. После е нападнал Мека и Таиф, но не можал да ги завземе от шериф Хюсеин паша. През 1342 [1924] г. англичаните са заловили шериф Хюсеин бин Али паша, емира на Мека, и го отвели в Кипър. Пашата е починал в хотела, където е бил затворен, през 1349 [1931] г. Абдулазиз бин Абдуррахман е превзел с лекота Мека и Таиф през 1924 г. По-рано, на 28 февруари 1337 [1919] г., османските войници, които пазели Медина срещу шериф Хюсеин паша – който не е бил в приятелски отношения с иттихаджиите (т.е. с революционерите, превзели властта в Османската държава) – са напуснали Хиджаз в съответствие с условията за примирие в Мондрос. Неговият син, Абдуллах, се е установил в Медина, но англичаните са го изкарали оттам, след смъртта на баща му, и го завели в Аман. Той е основателят на държавата Йордания през 1365 [1946] г., но е бил

умъртвен от наемните убийци на англичаните, докато е изпълнявал намаз в Месджид-и Акса през 1370 [1951] г. Наследил го е синът му Таллял, но той – понеже е бил болен – предоставил властта на своя син Малик Хюсеин. Вторият син на шериф Хюсеин паша, шериф Файсал, е основал държавата Ирак през 1339 [1921] г. и починал през 1351 [1933] г. Той е бил последван от своя син Гази, който е починал през 1939 г. на двадесет и една годишна възраст. Следващият управител на Ирак е станал синът му Файсал II, който е бил убит от генеръл Касъм по време на преврата от 14 август 1958 г. (тогава е бил на двадесет и три годишна възраст). Касъм пък, от друга страна, е бил убит при втория преврат. Ирак и Сирия са попаднали в ръцете на социалистическата партия БААС, и са станали като колонии на Русия.

Абдулазиз бин Абдуррахман е нападнал многократно Медина. Той е бомбардирал благословеното тюрбе на Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем” по време на атака през 1926 г., но за щастие не е успял да завземе града. Следната новина е била публикувана в истанбулския вестник “Сон Саат” на 9 септември 1344 [1926] г.:

БОМБАРДИРОВКАТА НА МЕДИНА

Преди това бяхме съобщили, че индийските мюсюлмани са проявили силна тревожност заради бомбардировките на лъчезарната Медина от Ибн-уссууд Абдулазиз. Във вестник “The Times of India” се казва:

“Последните новини относно атакуването на Медина и бомбардирането на гроба на Пророка са причинили такава огромна възбуда сред индийските мюсюлмани, както никое друго събитие досега. Мюсюлманите из цяла Индия показаха колко голямо е тяхното уважение към светите места. Тези сериозни оплаквания в Индия и Иран определено ще повлияят на Ибни Сууд и ще му попречат да върши такива долни постъпки, за да не си въвлече омразата на всички мюсюлмански страни. Индийските мюсюлмани открито са изразили тези свои мисли пред Ибни Сууд.”

Партизаните от “Единение и прогрес”²⁶¹, които са управлявали Османската империя по време на Първата световна война, са били

---

261 Членовете на “Единение и прогрес” са наричани още “революционери”, “четници”, “комитаджии” и “иттихаджии”.

невежи по отношение на исляма. Те са били лишени от ислямските знания, възпитание и морал. Повечето от тези, имащи активни властови позиции, са били английски масони, които са измъчвали мюсюлманите в Арабия, също като навсякъде в империята. Те потиснали мюсюлманите много жестоко. Хората на Арабия – които са били свикнали с правосъдието, милостта, благосклонността и уважението във времето на султан Абдулхамид II “рахметуллахи алейх” – са обичали турците като свои братя. Те са се изумили пред изтезанията и жестокостите на иттихаджиите. Роднините и зетят на шериф Хюсеин бил Али паша “рахметуллахи алейх”, емирът на Мека, и множество управници араби са били зверски избити в Шам от Джемал паша.

След като революционерите иттихаджии са дошли от Солун в Истанбул, първото нещо, което са направили по заповед на Лондон, е било да детронират халифа на времето Абдулхамид хан “рахметуллахи алейх” и да поемат властта. Управлението е преминало в ръцете на враговете на исляма, поставени от английските масони. Те са хвърлили в затворите управниците, учените и авторите от времето на халифа, или са ги убили чрез организирани покушения. Те са използвали сторения от тях халиф султан Решад “рахметуллахи алейх” и народните представители като кукли, заплашвайки ги със смърт. Те въвлекли империята от една катастрофа в друга. Пренебрегнали исляма напълно и се потопили в изтезаване на хората, забавления и разврат. Те са изпратили на изгнание или обесили патриотите и прозорливите искрени мюсюбмани, които се противопоставили на този бесен потоп. Един от тези будни мюсюлмани е бил шериф Хюсеин бин Али паша “рахметуллахи алейх”, който е заемал ранга мир-и миран, т.е. бейлербей и служил на халифа и империята по време на султан Абдулхамид хан “рахметуллахи алейх”. За да го държат далеч от Истанбул, той е бил назначен (от комитаджиите) за емир на Мека, когато се е противопоставил на въвличането на империята в катастрофалната за нея Първа световна война. Декларацията за война – която е била подготвена от Енвер паша и подписана от султан Решад “рахметуллахи алейх” на 22 зилхидже 1332 и 29 тешрин-и еввел 1914 г. – е била наименована от тях “Джихад-и екбер” (Голям джихад) и изпратена до всички мюсюлмански страни. Горкият султан Решад е мислел, че е истински халиф, но се е оплаквал с думите: “Тези хора

изобщо не ме слушат!”, пред близките си спътници, когато е бил заставян да се подпише под заповед, несъвместима с исляма, и с това е разкривал, че е наясно с това, което четниците искат да направят.

Шериф Хюсеин паша “рахметуллахи алейх” е виждал, че иттихаджиите, от една страна, говорят за религия, вяра и джихад с враговете на исляма, а, от друга страна, въвличат огромната империя към разпокъсване и хвърлят в огъня хиляди мюсюлмани младежи, и че техните нехайство и поквара са в противоречие с думите им. Той се е опитвал да намери начин да спаси народа от ръцете на тези хайдутути и да опази империята от трагичните последници. След като е научил за неистовите забавления на Джемал паша и убийството на забележителни шерифи в Шам, той е изпратил сина си шериф Файсал (за разследване на случая). Файсал ефенди е видял, че всичко е било истина и информирал баща си за тези злини. Шериф Хюсеин паша не можал да издържи повече и публикувал две декларации, едната на 25 шабан 1334 [1916] г. и втората на 11 зилкаде 1334 г., за да разкрие на всички мюсюлмани същинското лице на нещата. Иттихаджиите нарекли тези справедливи декларации “Декларации за бунт”. Иттихаджийските подкупни вестници са охулили и оскърбили шериф Хюсеин паша с неимоверни и алогични неща. Въпреки това, стеклите се обстоятелства са показали, че той е бил прав. Иттихаджиите, вместо да се съвземат с тези декларации, те са обявили Хюсеин паша за предадел на държавата и изпратили войски срещу него. Те сторили братята да се бият едни с други години наред. Станали причина за мъченичеството на много невинни хора, за да не оставят Мека и Медина в ръцете на потомците на любимия ни Пейгамбер “салляллаху алейхи ве селлем”. Най-лошото от всичко това е, че те са предали тези благословени места на убийците на исляма, пустинните хайдутути, невежите и угнетителите. Иттихаджиите са предали голямата Османска империя на враговете и са избягали от страната. Ако не беше Турската победа на независимостта от 30 август 1340 [1922] г., турците и ислямът щяха да бъдат покосени, както е казал шериф Хюсеин, и сабята на англичаните, забита със Севр, щеше да унищожи ислямския свят.

Когато двете декларации, изложени по-долу, бъдат прочетени внимателно, ще стане ясно, че той никога не е мислил за арабска независимост. Той не е бил националист, а е искал всички мюсюлмани

да живеят братски под знамето на исляма. Чистите мюсюлмани в Мека и Медина са вярвали, че всички мюсюлмански народи са братя и са ги обачили като собствени братя, докато вестниците на иттихаджиите, от друга страна, са обиждали арабите, като наричали черните кучета “араби” и измисляли изрази като “арабски коси” (за къдрави коси), “арабски сапун” (мек, тъмен на цвят сапун) и “черна фатима” (за хлебарки). Колко жалко е, че партизаните иттифаджии не са имали такива вярващи души и красиво разбиране. Докато са наричали тези искрени мюсюлмани “бунтовници”, те не казвали и една дума за онези, които нападали турските войски и си разпределяли Османските територии. Революционерите, които нареждали на турските войници да се бият отново и отново с чистите мюсюлмани от рода на Пророка ни, написали писма до бунтовника Абдулазиз бин Абдурахман бин Сауд и му предложи приятелство с тези думи: “Елате в Медина с вашите войници; да влезем в Мека с Вас и да арестуваме въстаналия срещу султана емир Хюсеин.” Абдулазиз дори не е отговорил на техните писма, защото не е искал турците да влизат в Мека. Той вече е бил направил споразумение с англичаните, които са му обещали да предадат Арабия, както е станало и по-късно. Междувременно той е влязъл в съюз с британския командир в островите на Бахрейн и е нападал, с цел да завладее, османските градове по крайбрежието на Персийския залив, с оръжия от англичаните.

Фаруки Сами паша е бил назначен за мутасаррф на Касим, за да прекрати кръвопролитията между племената на Абдулазиз и Ибн-ур-Решид. Макар Абдулазиз да е запланувал залавянето на Сами паша и турците с оглед да ги отведе в Рияд, шейховете в Касим са му попречили, казвайки, че не може да се разправи с държавата. Но той изиграл номер на Сами паша и му казал: “Касим не може да изхрани толкова войници. Ще гладувате. Върнете се в Медина.” Сами паша си е помислил, че това е приятелски съвет и се оттеглил в Медина. След напускането на войниците, Абдулазиз е свалил османското знаме от крепостта и така поел контрола над Касим. След това е атакувал ел-Хасса, столицата на провинцията Неджд, и превзел града от османците. Тъй като революционерите от “Единение и прогрес” са го харесвали, не му казали нищо. Особено Талиб-ун-Накиб, реформист в религията и народен представител от Басра, е представил тези нападения като услуги на исляма. В същото време Абдулазиз е нападнал Ибн-ур-

Решид, но бил тотално сразен и мнозина от рода Сууд са паднали мъртви. Сред плячката, взета от Сууд, е имало британско оръжие и много шапки. Този разгром на Сууд е отложило нападението срещу Мека и Медина. С подбуждането на известния английски шпионин и полковник Лоурънс, той е обявил война на шериф Хюсеин паша и нападнал Мека на 17 юни 1336 [1918] г., но е бил сразен и се върнал обратно в Неджд. Англичаните му предоставили Мека и Таиф през 1342 [1924] г., а Медина през 1349 [1931] г. и той е основал Саудитска Арабия на 23-и септември 1932 г.

[Абдулазиз бин Абдуррахман почина през 1373 [1953] г. и беше наследен от сина си Сууд (Сауд), който беше представил на двадесетото поколение на рода. Бивайки пристрастен към плътските удоволствия, той умря сред алкохол и сексуален разврат в Атина през 1384 г. по Хиджра. Неговото място зае брат му Файсал, който изхарчи милионите лири – събирани от петролните компании и поклонниците всяка година – за разпространение на ухабизма. Той беше убит от своя племенник в двореца си в Рияд през март 1395 [1975] г. Неговото място зае брат му Халид, който умря през 1402 [1982] г. После дойде Фахд, който се парализира и умря по време на лечение в палата си в Испания.]

Защитниците на Медина, Басри и Фахри паша – макар лично да са виждали предателството на Абдулазиз – обявили шериф Хюсеин паша и синовете му за бунтовници, защото са приемали за свое задължение да се подчиняват на заповедите на революционерите иттихаджии. С това си поведение те станали средство за междубратско сбиване на мюсюлманите. Галиб паша, валията и командирът на Хиджаз, не се е подвел от заповедите на революционерите, защото е притежавал обширни знанията по религия, бил прозорлив и опитен командир. Той е разбрал, след щателно разследване и проучване, че шериф Хюсеин паша е бил прав и е написал двете си декларации от любов по исляма и ислямския народ. Той е издал заповед в защита на шерифа – срещу направените клевети – която гласи така:

“Не бива да има съмнение в искреността на хазрети емира (шериф Хюсеин паша). Няма никаква вероятност да е запланивал бунт. Слуховете в тази насока нямат нищо общо с реалността. Шериф Хюсеин паша е посветен с цялото си сърце на халифа на мюсюлманите и винаги се моли за удължаване на живота на Негово величество.”

Галиб паша е изпратил едно копие на това изявление до Джемал паша – командирът на четвърта армия и един от тарторите на хайдутите революционери – и до Истанбул. Той е защитил шериф Хюсеин по открит начин, като заявил, че пашата е искрен мюсюлманин и че е прав в каузата. За съжаление, революционерите – от друга страна – са приемали шериф Хюсеин паша и неговите синове за големи препятствия и се страхували много, че те ще събудят мюсюлманите и ще предотвратят комитаджийското потисничество и престъпване на границите. Иттихаджиите заговорили мръсни номера, за да поставят шерифите в положение на въстаници и изпратили на смелите турски офицери в Медина заповед за война и ги накарали да проливат братска кръв години наред. Повечето невинни офицери – които са стреляли по шерифите, смятайки ги за бунтари и дори предатели – по-късно разбрали, че са били в грешка. Стотици офицери се обединили и основали Централен съвет под ръководството на полковник Емин бей, началникът на щаба на отдела. Те са разкрили убийствата в Хиджаз чрез публикуване на различни декларации и казали: “Командирът и техните подмазвачи лъжат. Арабите и турците ще продължат да живеят заедно – като два братски народа – както са правели досега. Ние не сме ли братя, и без това? Ние не сме ли свързани с исторически и религиозни връзки? Благородният арабски народ нима ще стане наш враг ако стане независим? Ако ги попитате и тях, те също ще кажат “Не!” Ние, заедно, ще продължим да работим ръка за ръка! Хазрети шерифът е подготвил камили за нашите войници за транспорт до пристанището Йенбу. Той е изпратил лекарства за болните и е проявил любезна загриженост за нашето спокойно придвижване до брега. Може ли да има по-голяма проява на човечност от всичко това? Може ли да има по-добър пример за братство? Ако вместо да ни предложи тази услуга, той ни беше казал: “Отидете до пристанището на Йенбу пеша!”, нима щяхме да кажем: “Не! – и да възразим. – Ние сме герои; ние колим и бесим! Искаме коли на всяка цена?” Ето защо, погледнато реално, безцелното умиране (сляпото подчинение на революционерите) не е смелост, отсега нататък. Тази наша декларация е насочена към онези, които не могат да видят истината. Въпреки това, по-голямата част от хората вече са я осъзнали. Всеки да помисли и да си отговори на този въпрос: Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” би ли одобрил този гнет?”

Фахреддин паша, защитникът на Медина – въпреки всичко, – е настоявал в подчинението на заповедите на правителството на “Единение и прогрес”. Ето защо, един ден, рано сутринта на 10-и канун-и сани 1337 [1919] г., турските офицери са обкръжили спалнята му. Лейтенант Шевкет бей – неговият помощник – е дочул шума и излязъл навън. Видял полковниците, префектите, лейтенантите, пехотинците и жандармеристите да са изкачват нагоре по стълбището – а и те видели него. Онези от тях, които са нахлули в спалнята, хванали пашата за китките и го закарали с кола до пристанището Йенбу, придружен от двама офицери. Офицерите и войниците, междувременно, се радвали, че ще се завърнат в Истанбул. Въпреки това, англичаните са ги завели, всички тях, в Египет и ги държали в плен шест месеца. Пашата е бил отведен в Малта на 5-и август като военен престъпник и държан там в продължение на две години. Тъй като този смел турски командир е смятал, че подчинението на лудите заповеди на “Единение и прогрес” е задължение към родината, е останал пасивно в Медина и не намерил възможност да се бори срещу англичаните – непримиримите врагове на исляма. Революционерите – след узурпиране на властта – не само са разпокъсали страната на героите, но и станали причина много патриоти да стенат във вражеските тъмници, години наред. Те проляли кръвта на хиляди невинни мюсюлмани, за да не оставят свещените земи, Мека и Медина, под управата на шерифите – чистите и истински мюсюлмани от рода на нашия Пророк “салляллаху алейхи ве селлем”. Те предоставили тези благословени местности на кръвожадните и студенокръвни исторически врагове на истинските мюсюлмани и турците.

Първата декларация на шериф Хюсеин паша

Онези – които имат обстойни познания по история – много добре знаят, че главатарите на благословената Мека са първите мюсюлманските лидери и управници, които са се присъединили към Девлет-и алиййе-и Османийе (Великата Османска държава) за укрепване на единството на мюсюлманите.

Тези началници на арабите винаги са били изключително верни на османците поради факта, че турските султани са били ревностни изпълнители на Книгата на Аллах и Сунната на Расулюллах, полагали голямо старание в следване на исляма и жертвали телата си в името

на тази кауза. Например, аз през 1327 [1909] г. се опитах да разкъсам арабската обсада на Абха. Моята армия – с която целях да опазя честта и достойнството на Османската държава – беше също арабска. Една година по-късно аз извърших това действие под командата на един от моите синове. Както всеки знае, никога не съм се отклонявал от тази велика цел.

Появата на революционерите от “Единение и прогрес” (“Иттихад ве теракки”), тяхното узурпиране на властта и корумпираността на тяхната управа, из основи, е причинила – както е известно на всички – много външни и вътрешни безпътици и войни; разклатила вечелието и силата на държавата; и влизайки в последната война – без да е налице никаква основателна причина за това – е довела империята в критично състояние. Няма човек, който да не може да види и осъзнае тази болезнена ситуация – няма нужда от подробни обяснения.

Ние не желаем да виждаме как мюсюлманите разхлабват връзки с тази велика ислямска държава и попаднат в скръб и затруднение. Единството на народа на Османската империя беше разстроено и хората загубиха сигурност по отношение на имот и живот, поради екзекуциите, затварянето в тъмници и изпращането на заточение на мюсюлмани и немюсюлмани, които живеят в последното парче от империята, останало в наши ръце. Катастрофалното положение на хората в свещените земи беше толкова поразително, че хора със средни възможности останаха принудени да продадат дори дъските по покривите си – след като вече бяха изпродали врати и прозорци, и всичко вътре – за да оцелеят.

Революционерите, не спирайки дотук, се опитаха да изопачат Книгата на Аллаху теаля и Сунната на Расулюллах, които са единствената връзка между всички мюсюлмани и османската управа. Вестник “Иджтихад”, който е издаван в столицата на възвишената Османска държава – пред очите на великия везир, шейх-ул-исляма и всички везири и сенатори – без срам хули Пейгамбера ни с неприлични писания и, освен това, набирайки смелост от безкритичното единодушие, арогантно се опитва да промени знаменията на Коран-и керим и се подиграва със свещените айети за наследството. [На 197-а стр. от частта **“Повярвай на истината, не се подвеждай от сепаратиста”**, която е фрагмент от книгата **“Полезни знания”**, е съобщено, че това безочливо писание е на Зия Гьокалп.]

Освен това, те се опитаха да премахнат една от петте основи на исляма, като забраниха на войниците в благословената Мека и лъчезарната Медина, и Шам да говеят през свещения месец рамазан, за да приличат, ужким, на войниците, които се бият срещу руснаците. Те не се въздържаха да заличат още много подобни повели на исляма и да вършат – и принуждават другите да вършат – неща, които Аллаху теаля е забранил.

Те лишиха преславния ни падишах “рахметуллахи алейх” от всички правомощия; дори отнеха от Негово величество правото да избира и назначава генерален секретар за сарая. Чрез отнемане на правомощието за полагане на грижи за мюсюлманите, те претърпкаха конституцията, която сами направиха и обявиха пред света. С други думи, лишиха османския султан от неговите законни прерогативи. Всички мюсюлмани и чужденци стават свидетели на това безразсъдно поведение и се чувстват отвратени. Причината за нашите мълчание и тълкуване на добро – пред такива унищожителни за исляма дела – се криеше в нашия страх от подбуждане на раздор и разделение сред мюсюлманите.

Масовизирането на слуховете, че управлението на великата Османска империя е преминало в ръцете на Енвер, Джемал и Талят паша, не се оказа безпочвено. Истината, от ден на ден, става все по-очевидна; те правят каквото си пожелаят. За всеки е ясно, че техните заповеди са над конституцията и законите. В заповедта – която изпратиха до шериятския кадия на Мека – е повелено да се изслушват свидетелствата в присъствие на съдия и да не се приемат тезките, незаписани в присъствие на съдии. Това е в открито несъгласие с практикуването на тезкие между мюсюлманите, посочено в Коран-и керим.

Освен това, известни улеми на исляма и забележителни граждани араби – като емир Омер ел-Джезаири, емир Ариф ул-Шехаби, Шефик бей, ел-Муеййед Шукру бей, Асени, Абдулвеххаб, Тевфик бей, ел-Бесат, Абдулхамид Зерави и Абдулгани ел-Ариси и много други добродетелни и полезни хора – бяха обесени и застреляни, без съд и присъда. Изгасиха много семейни огнища с техните заповеди, издадени с пияни глави. Да кажем, че бихме могли да намерим дори и пращинка оправдание за тези покушения – които не биха могли да извършат суровите и жестоки диктатори, – но може ли да се намери извинение за изгонването на техните невинни семейства, съпруги и

деца, изпращането на заточение и въвличането на тези хора от беда в беда?

Очевидно е, че не е съвместимо с логиката, справедливостта и човечността да се гонят и тероризират жени и деца, при условие, че убиването и затварянето, с каквато и причина да е, на техните семейни началници е предостатъчно голямо наказание за тях. В 164-о знамение на сура Енам по смисъл се казва: **“Никой не се наказва заради вината на друг!”** С какво бихме оправдали бруталните действия на революционерите при наличие на тази заповед, която е в основата на справедливостта? Дори ако можем да намерим политически мотив, за да обясним това второ престъпление, то с какво ще ги извиним за несправедливото изземване на притежанията и имотите на онези жени и деца, които са загубили съпрузи и бащи? Хайде, нека да мълчим – в името на мира и спасението на народа и държавата – и пред тези най-подли деяния; нека да пренебрегнем и нашето задължение за защита на невинните и потиснати хора! Освен всичко това, на една страна, какво извинение ще намерим за гаврата с достойнството и честта на чистата, честна и почтена дъщеря на известния муджахид и герой емир Абдулкадир Джебзайири? Те (революционерите) не можаха ли да си намерят лека жена, която да ми играе и да ги забавлява? Има ли някой, който да не може да осъзнае какви са замислите и целите на тези, които атакуват честта на благословените жени, любимците на мюсюлманите?

Ние, по-горе, споменахме за някои от незаконните, безморалните и безсъвестни, и всекиму известни скандали на революционерите. Разкривам тези неща пред цялото човечество и всички братя мюсюлмани. Съвестта на онези, които биха прочели и проумели това, ще отсъди подобаващо. Не мога да премина без да напиша едно тяхно сърцераздирателно за всички мюсюлмани и нагло действие, за да стане ясно тяхното разбиране за исляма и крайната им цел:

По време на демонстрация, организирана от жителите на Мека, за прекратяване на посегателствата върху живота и честта, един командир революционер е заповядал да се открие огън от Кал’а-и Джиад по Кябе, къблето на мюсюлманите. Две от гюлетата са паднали близо до него; едното на един метър, а другото на три метра от свещения камък Хаджер-ул есвед, като благословеното покривало над Кябе се е запалило. Гражданите са останали принудени да отворят вратите

и да се качат на неговия покрив, за да изгасят пламъците. Въпреки че войниците са видели настаналия пожар, продължили канонадата без прекъсване, прицелвайки се в Макам-и Ибрахим и джамията Харем-и шериф. В резултат от стрелбата няколко мюсюлмани са станали шехиди. Хората не могли да влязат в месджида и да изпълнят намаз, с дни. Аз оставям на мюсюлманите по цял свят да решат какви биха могли да бъдат вярванията и разбиранията на онези, които се опитват да разрушат Кяабе, при условие, че за мюсюлманите е нужно да го уважават. Не можем да поверим (като играчки) бъдещето на ислямската религия и на всички наши сънародници в ръцете на революционерите, които имат подобни манталитет и убеждения. Нека Аллаху теаля да опази нашия народ от нехание. Сега мюсюлманите от Хиджаз спечелиха независимост със собствени усилия и решиха да спасят тази страна на героите от комитаджиите на “Единение и прогрес”. Те станаха независими със силата на вярата и героизма – изпълващ славни страници в историята – без да сключат споразумение с чужда държава или приемат помощ.

Ние напредваме към нашата свещена цел – състояща се от защита на ислямската религия и прославяне на Келиме-и тевхид – отделяйки се от страните, които стенат под тиранията и изтезанията на партизаните революционери (поели властта над мюсюлманите). Ще научим всички научни знания, отговарящи на исляма; ще основем прогресивна индустрия; ще работим по пътя на цивилизацията със сърце и душа. Очакваме, че всички наши братя по религия из ислямския свят братски ще подкрепят това наше дело, което цели да изпълни ваджиба, и че ще ни помогнат в свещения ни джихад.

Ние повдигаме ръце за два към нашия преславен Аллах, Господарят на господарите, и Го молим да ни покаже правилния път и да ни отреди успех в името на Неговия възвишен Пророк! Неговата помощ е достатъчна за всеки, който Го моли. Той е най-добрият Помощник.

25-и шабан 1334 (1916)

Емирът на свещената Мека

Шериф Хюсеин бин Али

Втората декларация на шериф Хюсеин паша

Сметнах, че е уместно да публикувам тази втора декларация за просветените сънародници и учени мюсюлмани, имайки предвид, че биха могли да се появят съмнения относно усилията и намеренията на нас, хората от Хиджаз, които сме предприели действия, продиктувани от причините, които посочих в първата декларация. Предупреждавам нашия народ в светлината на нови и ясни доказателства.

Проницателните мюсюлмани, учените и опитни личности на османското общество, и мъдрите и интелигенти хора от цял свят не одобряват включването на Османската държава във Всеобщата война. Има две основни причини за това:

Първата причина е вътрешната: Славната Османска империя наскоро излезе от Траблусгарбската и Балканската война, а нейните военни и икономически сили бяха пострадали много, а народът, източникът на мощта ѝ, беше изчерпал сили. Войниците на османския народ бяха извикани на оръжие непосредствено след като се бяха върнали вкъщи и започнали да работят за прехраната на домакинството, и това положение (повторното извикване) се превърна в трагедия за хората. Всеобщата война (Първата световна война), към която революционерите тласнаха държавата, е несравнимо по-ужасна и разрушителна по сравнение с предишните две, и ето защо, пълно безумие е да вкараш в нея посочените хора, облагайки ги с тежки данъци и мъчителни задължения.

Втората причина е външната: Правителството на “Единение и прогрес” направи голяма грешка при избора на съюзник между двата воюващи лагера. Османската империя е една ислямска държава. Нейните земи са твърде обширни и заемат много важно стратегическо положение. Дължината на нейните крайбрежия е по-голяма от сухопътните граници. Ето защо, османската династия, тези възвишени султани, почти винаги са сътрудничели с онези държави, които са имали мюсюлманско мнозинство и господстваща военноморска сила. Тази тяхна политика почти винаги е водела до успех. Неопитните и невежи лидери на “Единение и прогрес”, подмамвайки се от външността и заблуждаващите слова на англичаните, са променили

тази политика на османските султани “рахметуллахи алейхим еджма’ин”. Тези, които могат да разграничат доброто от лошото, и са добре осведомени за историческите процеси, са предвидили страшните и много горчиви резултати от това глупаво решение и са избягали да сътрудничат с комитаджиите. Дори се бях аргументирал с цел да ги убедя, като изложих исторически примери, когато моето мнение – относно влизането в тази последна гибелна война – беше поискано с телеграма. Отговорът, който телеграфирах, е стабилно доказателство за моите мисли, добра воля и лоялност към империята и моята борба за защита на честта на исляма.

Покъртителните и съкрушителни последници, от които се опасявахме и предупреждавахме в началото на войната, сега се проявяват: Днешните граници на Османската империя в Европа почти опряха истанбулските крепости; авангардът на руската армия тъпчи османския народ в провинциите на Сивас и Мусул; британските сили окупираха вилайетите Басра и Багдат; хиляди синове на османлиите бяха пленени в пустинята на ал-Ариш в резултат на глупавото командване на Джемал паша. Няма съмнение, че верните сънародници, които виждат този болезнен курс на събитията и пропастта, в която революционерите въвличат империята, ще трябва да изберат едно от тези две неща: Или ще се примирят със заличаването на Османската империя от картата на света, или ще потърсят и намерят средства за защита от това катастрофално унищожение. Оставям на мюсюлманския свят да разсъждава, мисли, консултира и прави необходимите предложения по този въпрос.

Ние справедливо предприехме действия, преди опасностите да обкръжат страната и съсипят народа. Ако можехме да знаем, или дори да предположим, че ще бъдем полезни на страната и нацията – бивайки лоялни към това масонско малцинство с диктаторски наклонности – нямаше да кажем нищо и да помръднем от местата си – по какъвто и начин да било, – щяхме да търпим и да издържим на всички трудности, дори да умрем. Но вече е ясно като слънце, че това няма да помогне с нищо, освен да подклади огъня. Как да не е очевидно, при условие, че ако следваме пътя, по който искат да ни прекарат, гибелта – на която са били подложени народите, последвали този път – ще бъде на сто процента гарантирана за нас. Има ли човек, който не вижда и проумява, че революционерите фрагментираха огромната империя

и съсипаха народа и исляма само за няколко години? Просторната империя става жертва за удоволствията на масони като Енвер, Джемал, Талят и техните приятели.

Външната политика на Османската империя е била установена от османските султани на базата на опити и консултации с големците. Тя се е състояла в сътрудничество с Британското и Френското правителство. Тази политика винаги е била от полза за нашата държава и нация през целия исторически процес. Тези, които станаха причина за изоставяне на тази политика, са въпросните тирани на “Единение и прогрес”.

Сега ние се противопоставяме на невежите и глупави политики и бруталната, диктаторска управа на революционерите. Виждаме, че империята се води до унищожение и изобщо не проявяваме съгласие с това. На всеки трябва да е известно, че нашата опозиция е срещу Енвер, Джемал, Талят и техните съучастници. Всеки мюсюлманин одобрява тези наши справедливи действия. Всеки сънародник ни подкрепя и е с нас в това дело. Дори и владетелят на империята, халифът на вярващите, е на наша страна със сърцето и съвестта си. Най-здравото доказателство в подкрепа на това е нападението и убийството на велиахд (наследник на трона) Юсуф Иззеддин ефенди от страна на революционерите.

Казвам отново: Обширната Османска империя се жертва заради злите намерения и разрушителни действия на тези диктатори. Ние се осланяме на Аллаху теаля от тяхното зло. Не мога да не разкрия едно друго злодеяние на комитаджиите – което ни предупреди и ни подтикна към предприемане на действия – пред благородния турски народ:

Джемал паша, един от разярените началните на революционерите комитаджии, коли и беси на воля в Шам. Той е открил нощен клуб в Дамаск и накарал дъщерите на видните мюсюлмански семейства да слугуват в това бласто на разврат и алкохол – по време на веселбите с офицерите, които е докарал по заповед – и е направил обидни изказвания за нашите национални и религиозни чувства, и надал викове. Това мерзко поведение не е ли проява на потъпкване на целомъдрието и достойнството на жените и туркитине мюсюлманки, и пренебрежение към заповедите в сура Нур от Коран-и керим? Това държание на Джемал паша не показва ли, че революционерите са врагове на исляма?

Споменах за някои горчиви и деструктивни дела на комитаджиите от “Единение и прогрес”, които вършат със заповеди от Центъра на

масонството [Министерството на колониите], и които водят хората и империята към разруха. Написах всичко това, за да събудя моите братя мюсюлмани в османските земи и из всички други мюсюлманска страни, като по този начин да служа на моята страна и религия. Тези революционери не мислят за спасението на родината, народа и свещената религия, а действат само в съгласие с командите на Министерството на колониите. За вяра и уважение към заповедите и забраните на Аллаху теала – от тяхна страна – не може и дума на става, при условие, че те полагат старание за тяхната промяна и унищожение. Аз пожелах да съобщя това на моите сънародници и ги умолявам да не подкрепят този разрушителен, сепаратистки, престъпен и мерзки курс. Не може (мюсюлманинът) да се подчинява на онези, които не се подчиняват на Аллаху теала и потискат хората. Този, който има сила да промени тези действия с ръка, език или сърце, трябва да го стори! Ако има такива, които не могат да осъзнаят вредата на революционерите и които одобряват техните действия, аз съм готов да ги изслушам. Селям от нас за тези, които са на прав път и вършат полезни дела!

11-и зилкаде 1334 [1916] г.

Емирът на свещената Мека

Шериф Хюсеин бин Али

Тези две декларации разкриват искреността на шериф Хюсеин паша и цялостната му вяра, както и неговите неправилни мисли и вредни заключения. Най-голяма му грешка е в това, че не е разбрал за историческата и агресивна политика на англичаните срещу исляма. [Определено е било грешка да се воюва срещу Англия, която е доминирала над моретата и е имала голяма армия и многочислени оръжия, но е още по-безогледна грешка да се сътрудничи с този жесток враг на исляма.] Изглежда той е в безхаберие относно нападенията на англичаните, извършени до Истанбул, за унищожаване на османците и исляма във времето на султан Селим хан III. Освен това, те са нападнали варварски и мюсюлманските страни в Азия и Африка и ги колонизирали, и експлоатирали през същия този период. В тези места те са унищожили ислямските учени, книги, култура и морал. Британците са измамили и османския султан Абдулмеджид хан “рахметуллахи алейх” и успели да поставят масоните на важни държавни длъжности, и започнали да развалят вярата и морала на

мюсюлманите чрез тях. Масоните са подготвили хората, които са шпионирали за англичаните по време на Първата световна война. Те са унищожили тази колосална империя, разрушавайки я отвътре и отвън. В своята книга **“Инхитат-и ислям”**, великият везир Саид Халим паша е написал за краха на държавата в подробности.

Шериф Хюсеин паша е предполагал, че най-зловещият враг на исляма би помогнал на исляма – вероятно защото не е бил запознат с историческите факти. Влиятелен човек като шериф Хюсеин паша, който е осъзнал злото на революционерите, би могъл да обезвреди Джемал паша и дегенератите в Шам, продали се на англичаните, и би могъл да предотврати предателството, извършено на Палестинския фронт – заради кавга за постове. Той би могъл да постигне това много лесно. Ако го беше направил, османците щяха да се спасят от поражения, а голямата Хашимитска мюсюлманска държава – която би основал на Арабския полуостров – щеше да остави свещените градове Мека, Медина и Йерусалим в негови ръце.

42- След като Мухаммед Али паша, губернаторът на Египет, е изчистил Хиджаз по заповед на халифа на мюсюлманите султан Махмуд-и Адли хан II “рахметуллахи алейх”, тюрбетата на Есхаб-и кирам, на съпругите на Расулюллах и шехидите “радияллаху теаля анхум” са били построени отново. Месджид-и сеадет и Худжре-и Небеви са били възстановени. Султан Абдулмеджид хан е изхарчил стотици хиляди златни монети за тяхното изграждане, ограментиране и поддръжка. Неговите усилия в това отношение са били удивителни.²⁶² Султан Абдулазиз хан “рахметуллахи алейх” пък е възстановил крепостните стени около Медина през 1285 г. по Хиджра. Също така по негова заповед са били построени оръжейна, държавен конак, затвор и склад за боеприпаси. Султан Абдулхамин хан “рахметуллахи алейх” е изградил железопътна линия от Шам до лъчезарната Медина. Първият влак до Медина е пристигнал в благословения град на 19-и август 1326 [1908] г. Тогава в свещена Мека се е намирала шеста дивизия.

По време на султан Абдулхамид II “рахметуллахи алейх” в град Мека е имало шест джамии с минарета, шестдесет и седем месджида, шест медресета, две библиотеки, едно средно и четиридесет и три основни училища, две закрити чаршии, девет хана, деветнадесет текета, два хамама, двадесет и пет големи магазина, три хиляди

262 Това го бяхме съобщили в края на 15-а глава.

малки магазина, една болница и четиридесет чешми. Били са построени големи и удобни гостоприемници за хаджиите. По време на Харун-ур-решид е била докарана вода от тридневно разстояние до Арафат. Михр-и Мах Султан, дъщерята на султан Сюлейман, е разширила водоснабдяването до Мека. Населението на Мека е било около осемдесет хиляди души по това време.

Медина е била заобиколена от стена висока тридесет метра, четиридесет кули и четири порти. Дължината и ширината на Харем-и шериф са съответно 165 и 130 крачки. Там има врата на име Бабусселям, украсена с мрамори и златни писания, която се намира на югозападния ъгъл на Харем-и шериф. Худжре-и Небеви е в югоизточния ъгъл. Когато един човек застане пред стената Къбле, обърнат към Къбле, Бабусселям остава в негово дясно, а Худжре-и сеадет – отляво. Худжре-и сеадет е орнаментиран с много ценни украшения. Повечето от къщите в Медина са били построени от камък и са били на четири – пет етажа, подобно на тези в Мека. Султан Сюлейман хан “рахметуллахи алейх” е изградил водоснабдяване от Куба до Медина. Планината Ухуд е на север от града, на два часа път. В града е имало десет месджиди, седемнадесет медресета, едно средно и единадесет начални училища, дванадесет библиотеки, осем теккета, деветстотин тридесет и два магазина, един голям магазин, четири хана, два хамама и сто и осем гостоприемници. Населението е било двадесет хиляди души.

Според атласа “Мемлекет-ул-арабийет-ус-су’удийе”, публикуван в Англия през 1398 [1978] г., разстоянието – чрез наскоро построените пътища – от Медина до Рияд е 1011 км., до Таиф е 535 км., до Джиди е 424 км., до Мека е 442 км. и до Тебук е 686 км.; от Мека до Рияд е 989 км., до Таиф е 88 км., до Джиди е 72 км., до Тебук е 1133 км., до Неджран е 898 км., до Кувейт е 1879 км. Пътят от Мека до Таиф минава през Мина, Музделифе и Арафат.

Уахабитите разрушават и унищожават безценните исторически и художествени произведения в Мека и Медина.

В “Мир’ат-и Медине” се казва: “Месджид-и шерифът в Медина е бил построен от Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и Есхаб-и кирам през първата година по Хиджра. Когато е била низпослана заповедта за промяна на посоката на Къбле от Йерусалим към Каябе – през реджеб следващата година – вратата на месджиди, откъм Мека,

е била затворена, а отсреща, откъм Шам, е била отворена нова. Сега тази врата се нарича “Баб-ут-тевессул”. В Медина е било изпълнявано намаз към Ерусалим за около шестнадесет месеца. В Мека отначало се е кланяло към Кябе. Малко след Преселението е било заповядано да се кланя към Кудус. Докато къблето на месджида е било променяно, Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е определил посоката на Кябе, като го е видяло с благословените си очи. Мястото, където Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е изпълнявал намаз е било между минбера и Худжре-и сеадет – но относително по-близо до минбера. Мусхафът, който е бил изпратен в голям сандък от Хаджадж до сияйната Медина, е бил поставен от дясната страна на колоната, която се намира пред това място. Първият михраб е бил поставен тук от Омер бин Абдулазиз. По време на ремонта, след втория пожар, в Месджид-и сеадет е бил изграден настоящият мраморен михраб (през 888 [1483] г.). Този михраб е бил поставен малко по-близо до Худжре-и сеадет. В Месджид-ун Неби не е имало михраб. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е изнасял хитбе на крака. По-късно там е била забита палмова пръчка. След това е бил изграден минбер от четири стъпала и Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е стоял на третото в изправено положение. По време на хазрети Муавия е било окачено перде на вратата на минбера. Във времето на щастието (на Расулюллах) е имало осем стълба в Месджид-и Неби. С разширяването на месджида, по религиозни съображение, техният брой е нараснал до 327. В Равда-и Мутаххера е имало три реда колони и във всеки ред по четири стълба. Някои от тези стълбове са в стените. Стълбовете на открито са 229. Южната стена на месджида е откъм Къбле. Чардакът, под който са живеели Есхаб-и соффа, е извън северната страна. За да не се загуби това благословено място, подът му е бил повдигнат с половин метър и заобиколен с дървена решетчеста ограда.

По време на строежа на Месджид-и шериф е било направено по едно помещение за двете чисти съпруги на Расулюллах. По-късно броят на стаите е нараснал на девет. Техният таван е бил висок метър и половина. Те са били от източната, северната и южната страна на месджида. Всяка стая, включително и тези на някои сподвижници, са имали по две врати: едната към месджида, а другата към улицата. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е оставал най-вече в стаята на Аише “радияллаху анха”, чиято врата откъм месджида е

била изработена от тиково дърво. Във времето на четиримата халифи, Есхаб-и кирам се съревновавали за място – за джума намаз – в една от осемте стаи. Стаята на хазрети Фатима е била до и на север от тази на хазрети Аише “радияллаху анхума”. Тази стая, по-късно, е била включена към Шебеке-и сеадет. С изключение на вратата на Ебу Бекр, Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е затворил всички останали врати, отварящи се към месджида, пет дни преди смъртта си.

Първият халиф Ебу Бекр “радияллаху анх” е положил усилие за борба с вероотстъпниците, като първо и най-важно задължение, и затова не е успял да намери време за разширение на Месджид-и сеадет.

През седемнадесетата година по Хиджра хазрети Омер “радияллаху анх” е събрал Есхаб-и кирам и им прочел хадис-и шерифа: **“Трябва да се разшири Месджид-и шерифът.”** Есхаб-и кирам са приели това с единодушие и съборили дамаскинската и западната стена на Месджида, и го разширили с петнадесет метра. Много къщи били закупени и техните парцели са ги добавили към Месджида. През 35-а година по Хиджра хазрети Осман “радияллаху анх” се е консултирал с Есхаб-и шура и, постигайки единодушие с тях, е заповядал да съборят южната, северната и западната стена и да увеличат ширината на месджида с десет, а дължината с двадесет метра. Междувременно, стаите на хазрети Хафса, Талха бин Убейдуллах и Аббас са били прибавени към месджида. Халифът Велид, през 87-а година по Хиджра, е изпратил писмена заповед на своя братовчед Омер бин Абдулазиз, управителя на Медина, вследствие на която къщите на чистите съпруги на Пророка и тези на Фатимат-уз-Зехра – от източната част на месджида – са били разрушени, а техните парцели добавени към Месджида. С този акт благословеното тюрбе на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е останало вътре в Месджида. Нито един от Есхаб-и кирам, четиримата мезхеб имами и ислямските учени, от четирнадесет века насам, не е казал нищо против това. В шабанския броя на седмичното списание “Ед-да’ве” от 1397 [1977] г. – което е издавано от медресето “Джами’а-и ислямиййе” в Рияд, Саудитска Арабия – се казва: “В предстоящото разширяване на Месджид-и Небеви е необходимо да се разшири само западната страна и да се сложи край на този голям бид’ат. Този бид’ат се състои във включването на трите гроба в Месджида. Източната стена трябва да бъде върната на предишното ѝ място и така гробовете да останат извън Месджида.” Това твърдение на

периодичното издание е неуважение към единомушието на общността и проява на отцепване от ислямския джемаат. Учените от четирите мезхеба “рахиме хумуллаху теалья” с единомушие са съобщили, че това поведение е неверие.

Бихме искали правителството на Саудитска Арабия да не участва в такова грозно деяние и да не разбива сърцата на мюсюлманите по целия свят. Много пъти е било оказвано неуважение към Худжре-и сеадет, но Аллаху теалья е наказвал тези престъпници и в земния живот, наред с ахиретския. На тази тема могат да се дадат много примери. В края на **“Мир’ат-и Медине”** се казва: “Когато валията на Хиджаз, Халет паша, е посетил Медина през 1296 [1879] г., началникът на служителите в Худжре-и сеадет, Тахсин ага – с оглед да спечели благоволението на пашата – е казал: “Нека да сторим Вашите жени да посетят Худжре-и сеадет. Този шанс няма да Ви се отдаде друг път.” Пашата – макар отначало да се е въздържал – една полунощ е взел всички жени, с близки и далечни отношения, и ги вкарал в Шебеке-и сеадет. Тъй като сред тях е имало нечисти жени без абдест – поради неуважението към Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” – на другия ден се случили три мощни земетресения. Хората, в паника, се затичали насам-натам. Когато разбрали за причината, пашата е потънал в дън земя от срам и бил изкаран от града. Малко по-късно той е починал и семейството му пропаднало. По същия начин, всички, които са извършили актове на науважение към тюрбето на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, са били обречени на гибел.”

По време на Шемседдин ефенди, ръководителят на слугите в Худжре-и сеадет, няколко ирански негодяи, които са дошли от Халеб (Алепо), една нощ влезли в Месджид-и Неби с цел да отнесат благословените тела на хазрети Ебу Бекр и хазрети Омер “радияллаху анхума” ала всички те потънали в земята и изчезнали. Това събитие е написано подробно в края на **“Мир’ат-и Медине”** и **“Рияд-ун-надара”**.

Самозванецът Артат, който е бил владетел на твърдината Керек и селата в покрайнините на град Наблус, близо до Дамаск, е искал да отвлече тялото на Пророка ни и да го занесе в своята страна, и за целта е направил няколко малки кораба за транспортиране, през 578 [1183] г. Той е пуснал корабите в Червено море и с 350 бандити ги е изпратил в Йенбу (Янбу), пристанището на Медина. Шерифите на Медина дочули това и го съобщили на Саляхуддин-и Еййуби “рахметуллахи алейх”,

който е бил в Харран. Той, опечален от тази новина, изпратил заповед до губернатора на Египет, Хусамеддин Сейф-уд-девле “рахиме-хумуллахи теала”. Хусамеддин е изпратил войници под командването на Лулу, който убил една част от харамииите край Медина и заловил други – които отвел в Египет. Тази перипетия е обстойно написана в “**Равдат-тул-сбрар**”. Онези, които са се опитали да извършат неблагоприятно дело към Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, приживе или след неговата смърт, са били горчиво наказани от Аллаху теала. И един ден ако саудитците, следвайки еретичните си убеждения и зли помисли, се осмелят да извършат такава низост, трябва да знаят много добре, че този ден ще бъде краят както на държавата, така и на мезхеба им, и че ще бъдат споменавани с проклятие чак до Съдния ден.

[Тъй като ухабаиите не вярват в пророчеството на Адем “алейхисселам” и обвиняват всички мюсюлмани в политеизъм, стават неверници.]

О, приятели, о, другари мои!

Настане ли часът, ще си отида един ден.

Ще съжаля за делата мои,

“Ах, какво сторих” ще река аз един ден.

*Ръцете ми ще паднат към двете страни,
ще се скове безмълвен езикът ми,
пред мен ще излязат делата ми,
ще видя що съм сторил през години всички.*

*Три парчета плат е кефенът ми,
змии и стоножки гризат плътта ми.
Текаат години, заличава се гробът ми,
ще настане моментът на забравата на спомена ми.*

*Ще снуснат мен в гроба сам самотен,
не ще знам нощ ли е или е ден.
Последната надежда е в теб, о, ходжа.
Ще се предам в твои ръце един ден.*

ПРЕВОД НА ЕДНО ПИСМО

Мухаммед Ма'сум Фаруки Серхенди “рахметуллахи алейх”, един от големците на учените в Индия, в 182-о писмо от първия том на своята книга “**Мектубат**” казва:

Придържането към причините не е в противоречие с тевеккюла (упованието на Аллаху теаля), защото техният ефект също е даден от Аллаху теаля. Докато се придържа към причините, трябва да се знае, че техният ефект е от Аллаху теаля и да се разчита на Него. Прибягването до средствата, чията ефективност е била установена с опит, е равносилно на правене на тевеккюл. Не е съвместимо с него, обаче, ако се придържа към причина, чието действие не е установено или пък дори не се предполага, че ще даде резултат. Прибягването до онова неща – чието действие е сто процентово – е наше задължение. Например, огънят изгаря; Аллаху теаля е Онзи, който му дарява свойството да изгаря. Когато сме гладни, ние ще консумираме храна, и ще повярваме, че Аллаху теаля е дал на храната качеството да насища. Ако отбягването на подобни причини – чиято ефективност е абсолютна – поражда негативи, този акт ще се счита за форма на неподчинение и противопоставяне на Аллаху теаля. Причините са три категории: използването на тези от тях – чиято ефективност не е наблюдавана или не е чувано за него – е позволено; използването на онези – които са били опитани и е установено полезното им действие – е ваджиб и тяхното отбягване е харам; използването на онези сред тях – чиято ефективност е съмнителна – не е задължително, а позволено. Аллаху теаля ни повели да се консултираме с опитни, учени хора, преди да предприемем важни дела и, докато ги правим, да се доверяваме на Аллаху теаля и да очакваме резултата от Него. Консултирането също е начин на придържане към причините. Тази заповед разкрива, че използването на полезните причини е ваджиб и ефектът от тях трябва да се очаква от Аллаху теаля. Въпреки това, не може да има тевеккюл в ахиретските дела, т.е. в поклоненията и служенията. На нас ни е заповядано да изпълняваме ибадети и да полагаме усилие по този път. В делата, отнасящи се до отвъдното, ние трябва да изпитваме страх и надежда, вместо да правим тевеккюл. Необходимо е да се изпълняват нарежданията и да се има доверие на милостта и благосклонността на Аллаху теаля по отношение на приемането и възнаграждението им. Съблюдаването на заповедите и забраните е задължение на рабите.

Вие сте попитали дали има такъв висок статут в религията ни, при чието достигане човек да забравя за себе си и за всичко друго? В отговор казваме, че в тасаввуфа има степен, наречена “фена”. Когато достигне до него, човекът, който полага усилие по пътя на тасаввуфа, забравя за себе си и за всичко друго. Независимо от това обаче, до фена и бека достига човешкият багън [сърцето, душата]. Въпросното състояние се появява в сърцето и душата. Захирът [тялото, разумът] на хората трябва да осигурява техните собствени нужди. Дори и да е напреднал много (да е изкачил много степени), той не може да се спаси от тях.

Вие сте попитали дали ракриването на мислите на другите, даването на информация за изгубените неща и приемането на молитвите са признаци на напредъка в тасаввуфа и на достигане до любовта на Аллаху теаля. Скъпи братко, тези необикновени неща, които изредихте, се случват извън обичая на Аллаху теаля. Тяхната проява не е признак на напредък и извисяване. Те могат да се наблюдават и в хората на истидраджа и лишените от натъпствие – та дори и в неверниците, които полират нефсовете си чрез риязети, а при някои от тях се случват и без него. Както за ставане на велия – т.е. за постигане на степените на вилайета – не е задължителен риязетът, така той не е задължителен и за притежателите на истидрадж – за показване на необикновени неща, – и за евлиите “рахиме-хумуллаху теаля” – за показване на керамети. Риязетът служи за увеличаване на тяхната честота.

Повечето евлии са опазени от греха уджб (самодоволство). В онзи, който е достигнал до фена, не остава уджб и рия. Вярно е, че евлиите могат да извършат грешки, човешко е, защото те “рахметуллахи алейхим еджма’ин” не са опазени от допускане на грешки. Те, обаче, веднага се съвземат от гафлета и, извършвайки добри дела и истигфар, се спасяват от нейната вреда.

Малкото ядене и спане са полезни за напредъка в тасаввуфа, но не бива да се изпада в крайности дотам, че да е вредно за тялото и разума. Тези неща и риязетите трябва да се изпълняват в съгласие със Сунната. Прекаляването в случая прилича на замонашаването, нещо, което не съществува в исляма. Кешфовеите на евлиите не са въображаеми неща; те идват в сърцето с илхам (вдъхновение). Въображаемите кешфове не са от значение. Вехмът и въображението помагат за разбиране

на информацията, която постъпва в сърцето. Петдесетте години разстояние между Твореца и творението се преодолява за кратък период от време с помощта на вехма. Въображението е от полза и за лесното усвояване на духовните знания. И двете неща са много полезни по пътя на тасавуфа. Съобщено е, че някои молитви са от полза и за светските дела. Споменаването на имената на Аллаху теаля е още по-полезно.

Много е хубаво човек да не си спомня за собственото тяло по време на намаз. Онова, което се случва в намаза, е по-ценно от нещата извън него. Важността на намаза трябва да бъде добре проумята. Той трябва да се изпълнява в мустехаб времената и да се съблюдават неговите условия и тадил-и еркян. [Когато се започва намаз, задължително трябва да се знае, че е настъпило времето.] В хадис-и шериф е посочено, че завесите между изпълняващия намаз и Аллаху теаля се вдигат.

Вие сте написали, че виждате образите на евлиите “рахимехумуллаху теаля” в алем-и мисал и говорите с тях. Да, това са хубави неща, но не са нашата цел и тъй като не са пречка за постигането ѝ, няма място за притеснение.

Питате дали е необходимо да се вярва, че Хъзър “алеихисселям” е жив или не. Нашите учени не са дали единодушен отговор на този въпрос. Макар някои евлии “алеихисселям” да са казали, че го виждат и разговарят с него, това не показва, че той е жив; душата му може да се е показала във вид на човек и да е извършила неща, характерни за хората. Ако е бил жив в онова време (на среща), това не означава, че е жив и сега. Много от нещата, извършени от Хъзър “алеихисселям”, са написани в книгата **“Ел-исабе-фи-ма’рифетиссахабе”**. Повечето улеми съобщиха, че той е починал. Ако беше жив, щеше да отиде при Пророка ни, да изпълнят заедно джума намаз и да присъства в неговите компания и джихад.

Понякога образите на душите на мъртвите евлии се виждат в алем-и мисал [в човешка форма], защото всичко на света има образ там – дори и нематериалните неща. Това не е свят на въображаеми неща, а свят, който реално съществува, подобно на материалния, който ние виждаме. Понякога душите на евлиите се показват във формата на техните тела, а понякога – без тяло или образ – се срещат и говорят с тези на хората.

Познанията за душата и гробния живот са много фини. Ние не трябва да говорим за тях с предположения или догадки. Трябва да се повярва накратко в това, което е било изявено открито в нассовете [свещените айети и хадиси], и да не се говори повече. Необходимо е да се вярва, че има благословии и мъчения в гроба. Също така, съобщено е, че мъртъвците разговарят един с друг. Те викат и стенат заради тамошните мъчения. С изключение на хората и джиновете, всички други същества чуват за тях. Душите могат да ридаят и самостоятелно, и чрез тялото.

Без значение колко се напредва в тасаввуфа и какви зрялост и близост с Аллаху теаля се печелят, нито тялото, нито душата на човека не престават да бъдат създания. Всичко, освен Аллаху теаля, е създание – то не е съществувало преди време и след време пак ще изчезне. Човек, за да може да се стане мюсюлманин, трябва да вярва ето така. Същото се отнася и за душите на пророците “алеихимуссалевату веттеслимат” и евлиите. За да избягаме мъченията на отвъдния живот, трябва да вярваме и изпълняваме съобщените от ехли суннитските учени неща. Кешфовеите и кераметите, които не съответстват на тях, не струват пет пари. Целта на тасаввуфа се състои във виждане на недостатъците и дефектите на нефса, изпитване на лекота и наслада в изпълнението на правилата на исляма, и спасение от скрития ширк.

Вие ни пишете за добрите състояние на учениците ви, за което бъдете много благодарни на Аллаху теаля! Работете много, за да може вашите ученици да постигнат доволството на Аллаху теаля! Запознайте ги с ебедите и морала на исляма, сунитските учени и селеф-и салихин! Не се въздържайте от даване на съвети и наставления! Аллаху теаля не обича онези, които са неблагоприлични. Четете много Коран-и керим. Изпълнявайте намазите с хушу (смирение) и в съгласие с книгите по фикх [написани от сунитските учени], и винаги повтаряйте красивото слово “Ля иляхе илляллах”! Нека Аллаху теаля да окаже милост към всички нас! Нека да отреди на всички нас добри дела, чрез които се постига Неговото одобрение. Пращам селям и дуа за вас и за онези, които следват истинския път и стъпките на Мухаммед “алеихисселям”. Тъй като времето на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” остана много назад и Къяметският ден наближи, бидатите се разпространиха навсякъде. Техните тъмнини и вреди покриха целия свят, а суннетите се забравиха и сиянията им се покриха. Най-ценното нещо сега,

което ще доведе до доволството на Аллаху теаля, е съживяването на забравените суннети, т.е. разпространяването на ислямските знания. Тези, които искат да бъдат до Мухаммед “алейхисселям” в Съдния ден, трябва да работят в тази насока. В хадис-и шериф се казва: **“Има сто шехидски севаба за онзи, който изкара найаве един мой изоставен суннет.”** [Т.е., разкриването, проповядването и масовизирането на едно ислямско знание е много голям севаб.] Първото нещо, което трябва да се направи – за да се изкара найаве един суннет – е неговото изпълнение. Следващата стъпка е полагане на усилие за изпълняване на суннета и от други хора.

Написали сте за страха от последния дъх. Няма човек, който да е избягал от това опасение. Последният дъх на всички, освен пейгамберите “алейхимуссалевату веттеслимат”, е несигурен. Благата вест за спасение в последния дъх може да бъде известена само чрез вахий (откровение). Макар добрите признаци и белези да говорят да спасение на последния дъх, те довеждат само до силно предположение, че е така (а не е гаранция). Колкото и силно да е предположението, то не може да опази хората от това страдание и опасение.

Казали сте ни: “Виждам, че моите ибадети и служения, не заслужават да бъдат приети и затова понякога в мен се появява отпуснатост в тяхното изпълнение.” Трябва да знаем, че на нас, на този свят, ни е повелено да изпълняваме поклонения, без да знаем дали се приемат или не; длъжни сме! Ние не само ще ги изпълняваме, но и ще искаме прошка заради недостатъци в тях, плачейки и стенийки. Истигфарът и молбите могат да станат причина за тяхното приемане. Ние сме раби и сме длъжни да изпълняваме нашите рабски задължения. Плоклетият шейтан, нашият враг, се опитва да ни измами и да ни отклони от изпълняването на човешките задължения.

Попитали сте ни за нашите теведжух и обич към вас. Има ли нужда да говорим за тях? Вашата любов към нас е резултат от нашата любов към вас. Всички цветя и плодове на дървото произхождат от неговия ствол. Това правило винаги е работело така. В 54-о знамение на сура Маиде по смисъл се казва: **“Аз обичам тях и те обичат Мен.”**, а в 119-о – **“Аллах е доволен от тях и те са доволни от Аллах.”** Аллаху теаля изтъква Своите любов и доволство преди това на любимите раби.”

Кадъ-заде Ахмед ефенди²⁶³ “рахиме-хуллаху теаля” в своята турска книга **“Фераид-ул-феваид”**, която е шерхът на **“Аменту”**, казва: “Когато човек извърши добро дело и изпрати севаба на починал човек, севабът стига до него.” В книгата **“Евсат”** на имам Таберани “рахиме-хуллаху теаля” пише: “Енес бин Малик “радияллаху анх” каза: “Чух от Расулюллах “салляллаху теаля алейхи ве селлем” да казва: **“Когато някой даде милостиня за мъртъв познат, Джебраил “алеихисселам” отнася този севаб в чиния от нур и казва: “О, собственико на гроба! Този подарък е изпратен от твоя приятел, вземи го!” Това радва много мъртвеца. След като видят това, мъртъвците, на които не е изпратен подарък, изпитват скръб.”** [Най-ценната садака, която може да се направи за един покойник, е да се подари на някого книга на сунитски учен (и да се прати севаба на мъртвеца).]

Ибни Ебиддунйа, предавайки от Амр бин Джерир “рахиме-хумуллаху теаля”, казва: “Ако човек се помоли или стори добро дело за брат по религия, който си е отишъл от този свят, и му подари севаба, едно меляике занася тези севаби на мъртвеца и казва: “Еди кой си от твоите приятели ти го изпрати.” В хадис-и шериф, сведен от имам Муслим “рахиме-хуллаху теаля” с първоизточник Ебу Хурайра “радияллаху теаля анх”, се казва: **“Когато вярващият умре, всичките му дела свършват; само три от тях не свършват и техните севаби продължават да се пишат в книгата му с делата. Тези три дела са неговите садака-и джарийе (несекващи добри дела), книги и праведни деца, които се молят за него.”** Молитвите и севабите, подарени на всички мюсюлмани, достигат до всеки един от тях. Когато един човек отиде до гроба на вярващ и го поздрави, мъртвият го чува и отговаря на поздрава му, и ако посетителят е познат – мъртвецът го познава. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е заповядал на мюсюлманите да посещават гробовете и да ги поздравяват. В хадис-и шериф, предаден от Абдуллах ибни Аббас “радияллаху анхума”, се казва: **“Когато някой посети гроба на вярващ човек – когото познава – и го поздрави, мъртвецът го разпознава и отвръща на селяма.”** В друг хадис-и шериф се казва: **“Когато някой посети гроба на брат по религия и поседи до гроба, мъртвецът се радва.”**

Когато един мюсюлманин каже салеват за Пейгамбера ни

263 Кадъ-заде Ахмед ефенди е починал през 1197 [1783] г.

“салляллаху теаля алейхи ве селлем”, меляикетата го взимат и съобщават на Фахр-и алем (Гордостта на света). В хадис-и шерифи се казва: **“Аллаху теаля има ангели, които обикалят по земята. Те ме информират за саватите, изпълнени от моята умма.”** и **“Когато някой изпълни саят за мен, той веднага ми се съобщава.”** Тези два хадис-и шерифа означават, че едните му ги долагат меляикетата, а другите ги чува той. Има много благословени хадиси, които разкриват факта, че той лично чува и отговаря на саята и селяма, изпълнени в Радва-и мукадесе.

Благословените тела на пейгемберите “алехимуссаяту весселям” не гният. Това е посочено в много хадис-и шерифи, един от които е: **“Пророците са живи в гробовете си.”** Някои улеми са казали, че и шехидите не се разлагат. Имам Куртуби²⁶⁴ “рахметуллахи алейх” е казал: “Телата на праведниците, които са проявявали търпение на страданията и следвали исляма, не се разлагат.” Тяло, което не е съгрешило, не гние. Телата на улемите, които практикуват знанията си, хафъзите и муеззините [които не вършат грехове, бид’ати и не използват високоговорители], и евлиите “каддесаллаху теаля есрарехумул’азиз” не изгниват. Още повече, земята не оказва влияние върху техните кефени. Телата на останалите хора се разпадат. В един хадис-и шериф се казва: **“Земята разлага тялото на всеки мъртвец, освен костта, наречена опасна кост.”**

В религията ни душата не е описана открито. Тя не е нито материя, нито качество, но съществува самостоятелно, подобно на материята. След като човек умре, душата му не изчезва. Тя съществува без да има нужда от нищо материално и притежава възприятие и разбиране. Не е съобщено къде точно отива тя. В шерха на **“Джевхере”** Ибрахим Лякани малики²⁶⁵ е написал различни предания. Имам Суюти в своята книга **“Шерхус-судур”** и Ибнул-Каййим-и Джевзиййе” казват, че душите на неверниците, грешниците и еретиците (реформаторите в религията) са в мъчение, а тези на мюсюлманите и праведниците са в благословии и удоволствие. Душите на евреите са заедно с тези на евреите. [Душите на християните, безмезхбниците и хората на Писанието ще бъдат със сродните им души.] Мястото, където душите са измъчвани, се нарича Сиджин. Мястото на благословии и

264 Мухаммед Куртуби е починал през 671 [1271] г.

265 Лякани е починал през 1041 [1632] г.

удоволствия се нарича Иллийин. Най-високият ранг на Иллийин се нарича Меле-и а'ля. Последното слово на Расулюллах е било: **“О, Господи! Прояви милост към мен! Отреди ми Рефик-и аля.”** Това е степената на пейгамберите. Техните степени също са различни. В нощта Ми'радж, Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е видял Адем “алейхисселям” в първото небе, Иса “алейхисселям” и Яхия “алейхисселям” на второто небе, Юсуф “алейхисселям” на третото небе, Идрис “алейхисселям” на четвъртото небе, Харун “алейхисселям” на петото небе, Муса “алейхисселям” на шестото небе, Ибрахим “алейхисселям” на седмото небе. Душите на улемите на ехли суннет са близо до тези на пророците “алейхимуссалева ту веттеслима т”. В един хадис-и шериф се казва: **“Душите на шехидите са в Арш-и иляхи (Арша на Аллах). Когато им се прииска, отиват на местата, които пожелаят в Рая, и след това се връщат в степените си.”** В ахиретския живот няма ден и нощ, сутрин и вечер. Дженнетът е сияен. Някои шехиди не влизат в Рая, а остават под зелените куполи на брега на река Барик, близо до Рая. Сутрин и вечер им се носят от благата на Дженнета; тук думите “сутрин и вечер” се използвани като метафора, с която са оприличени на времето в този свят. Според едно предание всички души на вярващите са под тези куполи. Шехидите казват: “Ако нашите братя по религия видят благата и благословиите, които сме постигнали ние, ще тичат към джихад и борба.” В 170-о знамение на сура Ал-и Имран по смисъл се казва: **“Не наричайте мъртви убитите по пътя на Аллах! Те са живи и винаги им се дава препитание. За тях няма страх от наказание; няма и тъга за лишението от благата.”** В земния живот телата им се разлагат и гният, издават неприятни миризми, животните се хранят с тяхната плът и хората, които виждат това, си мислят, че изпитват болка и са подложени на мъчения, и не могат да разберат благословиите и щастията, които са постигнали. Щом шехидите са живи, няма съмнение, че и пророците “салева туллахи теаля алейхим еджма'ин” са живи, тъй като всеки пейгамбер притежава ранга на мъченичеството. В един благословен хадис се казва: **“Онзи – чиято смърт е дошла, докато е учел знание – бива посрещнат от Аллаху теаля в ранга на пророците.”** Осман бин Аффан “радияллаху анх” казва: “Чух от Расулюллах да казва: **“В Деня на отплатата първо ще се застъпят пророците, а после улемите.”** В друг хадис-и шериф е казано: **“Който умира от таун, ще достигне ранга на шехидите.”** С думата “таун” се изразени всички

заразни болести, подобни на чумата.

В гробния живот хората се намират с тези, с които ще се намират и в Съдния ден. Човек ще бъде подкаран между тези, които е обичал и с които е живял на този свят. Имам Ахмед бин Ханбел²⁶⁶ “рахиме-хуллаху теаля” е казал: “Душите на вярващите са в Рая, а на неверниците в Ада.” Според някои учени те са в Дженнет-ул Ме’ва – райот под Арша. Душите на онези, които са превърнали прелюбоденията в навик, или живеят от лихва, или ядат имота на сираците, и тези на безмезхбниците, са подложени на мъчения в Ада. Душите на онези, които имат права на раби върху себе си, не влизат в Рая. Такова е положението и с душите на онези, които извършват грехове и жестокости. Душите на евлиите “рахиме-хуллаху теаля”, праведниците и разпространителите на сунитските книги идват в гробовете и посещават телата си. Душите на мюсюлманите посещават един друг и разговарят помежду си, особено в петък вечер! Когато вярващият почине и душата му се изкачи до небето, душите на мъртвите мюсюлмани идват и питат за своите познати на този свят. На душите на онези, които са умрели, без да направят завещание, не се дава позволение да говорят. [Най-ценното завещание е подаряването на ехли суннитска книга.]” Тук приключва писанието от “Фераид-ул-феваид”.

В “Се’адет-и Ебедийе” се казва: “Човек, за да се спаси от беди и притеснения, трябва да чете много истигфар, т.е. да казва много пъти “Естагфируллах” (О, Аллах, прости ми!)”

---

266 Ахмед бин Ханбел е починал през 241 [855] г. в Багдат.